JO NESBØ

CRIME

Insula Șobolanilor

ȘI ALTE POVESTIRI

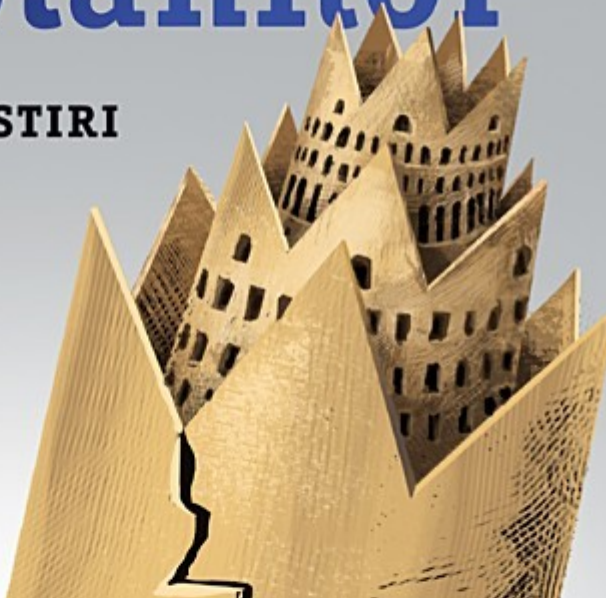

„Absolut genial.
Plin de suspans
și bine scris.“
SYDSVENSKAN

Jo Nesbo

Insula Şobolanilor şi alte povestiri

Traducere din limba norvegiană de

Ivona Berceanu
COLECŢIE COORDONATĂ DE

Magdalena Mărculescu

Virginia Lupulescu
EDITURA TREI

2023

Autor: Jo Nesbø

Titlul original: Rotteøya og andre fortellinger

Copyright © 2021

Published by agreement with Salomonsson Agency

Copyright © Editura Trei, 2023
pentru prezenta ediţie

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1693-5

ISBN (EPUB): 978-606-40-1927-1

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Virginia Lupulescu

Design şi ilustraţie copertă: Andrei Gamarţ

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Anghel

Corectură:
Oana Apostolescu
Sabina Lungu

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără

consimţământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosinţă al lucrării nu este transferabil.
Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin persoanei juridice Editura Trei SRL.

INSULA ŞOBOLANILOR

I

În bătaia vântului, frânghia unui steag se lovea leneş de un stâlp. Contemplu oraşul. Pare neobişnuit de liniştit. Dar este cert, de pe acoperişul unui zgârie-nori de 90 de etaje nu se văd oamenii mărunţi ca nişte furnici alergând sau vânând pe străzi. Nu auzi strigătele acelora care sunt doborâţi la pământ, nici rugăciunile de iertare şi nici pocnetul produs de percutorul armelor. Dar se aud focurile de armă. Huruitul unei motociclete solitare. Şi acum că s-a lăsat întunericul, se văd focurile.

Deşi, de aici de sus, majoritatea par să fie mici. Maşinile incendiate sunt aievea unor felinare care emană o lumină plăcută, iluminând puţin oraşul în care lămpile stradale au încetat să funcţioneze de mai bine de un an.

Aud o salvă scurtă de mitralieră. Sunt tineri, dar au învăţat când să se oprească pentru ca arma să nu se încingă. Şi-au format acele deprinderi care îi ajută să supravieţuiască în aceste vremuri. Sau altfel spus: să trăiască puţin mai mult decât semenii care au aceleaşi nevoi – mâncare, arme, adăpost, combustibil, haine, droguri şi o femeie sau mai multe, care să perpetueze genele bărbaţilor. Ca să folosesc un clişeu, acolo jos este o junglă. Iar jungla nu se apropie de la o zi la alta, ci de la o oră la alta. Bănuiesc că edificiul pe acoperişul căruia stăm va fi acaparat de junglă înainte de zori.

Aici sus, sunt evacuaţi cei ce pot fi evacuaţi. Elita, cei mai bogaţi dintre cei bogaţi, cei care şi-au permis biletul salvator. Stau şi îi privesc: ultimul grup de 14 oameni care se uită nerăbdători în direcţia golfului de unde ar trebui să sosească elicopterul militar ce asigură transportul spre portavionul New Frontier. Nava poate găzdui 3 500 de persoane, asigurându-le mâncare, medicamente şi toate cele necesare timp de patru ani, fără să oprească în vreun port. Pleacă în această noapte şi va rămâne în larg o perioadă nedeterminată. Nu ştiu cât costă biletele, ştiu doar că pentru femei ar fi puţin mai ieftin, întrucât s-a decis ca la bord să fie paritate între sexe. Nimeni nu a spus-o răspicat, dar este o Arcă a lui Noe pentru elite.

În faţa mea este prietenul meu din copilărie, Colin Lowe. Soţia sa Liza şi fiica lor Beth sunt mai aproape de helipad şi scrutează cerul. Colin este unul dintre cei mai înstăriţi antreprenori din ţară, deţine website-uri şi proprietăţi peste tot în lume, inclusiv clădirea înaltă pe acoperişul căreia ne aflăm acum. Totuşi, a durat mai puţin de 30 de minute să împacheteze ce au luat cu ei, după cum chiar el mi-a relatat.

— Aveţi acolo tot ce vă trebuie, l-am asigurat eu.

Acolo sus este o atmosferă încărcată, plină de agitaţie, nervozitate, dar şi surprinzător de optimistă. În jurul helipadului şi la uşa de acces spre acoperiş sunt postaţi mercenari în civil înarmaţi până în dinţi, plătiţi de Colin & Lowe Inc. Câţiva dintre ei sunt şi jos în stradă şi pe lângă lifturi. Sarcina lor este să-i împiedice pe cei care încearcă să dea buzna în clădire în speranţa că se vor adăposti de găşti sau mai mult, că vor putea urca la bordul elicopterului care să-i transporte pe New Frontier. Este dificil să-i acuzi pe cei care încearcă să scape şi la fel de dificil să îi acuzi pe cei care îi opresc. Fiecare om luptă

pentru el însuşi şi pentru cei dragi, iar astfel ne ducem naibii cu toţii.

La prânz, când am ajuns la clădire, străzile miroseau a frică şi disperare. Am văzut un bărbat purtând un costum scump oferindu-i unuia dintre paznicii de la intrare o servietă plină cu bancnote, dar paznicul a refuzat. Fie pentru că erau martori în jur, fie pentru că nimeni nu ştie dacă banii vor mai valora ceva mâine. Din spatele lui a venit o femeie frumoasă, de vârsta a doua, care mi se părea cunoscută. I s-a prezentat pazniculuişef, reamintindu-i în acelaşi timp filmele în care jucase.

— Ne îndreptăm spre entropie, zice Colin.

— Ştii foarte bine că habar nu am ce înseamnă asta, răspund eu.

— A doua lege a termodinamicii.

— Nu îmi spune nimic.

— Voi, avocaţii, nu ştiţi nimic?

— Ştim doar cum să facem curat după ingineri.

Colin râde. Tocmai îi rezumasem parteneriatul nostru simbiotic, care dura de mai mult de 15 ani, în cadrul firmei Lowe Inc.

— Entropia..., continuă Colin privind spre linia orizontului, peste oraşul a cărui siluetă zimţată se prefigurează în lumina soarelui ce dispare în mare. Entropia spune că, într-un sistem închis, totul va fi distrus în timp. Dacă laşi un castel de nisip, a doua zi va fi schimbat de vreme şi vânt. Nu va fi înlocuit cu ceva şi mai încântător, ci se va face mai cenuşiu şi mai aplatizat. Lipsit de viaţă, lipsit de spirit. Nimic. Asta este entropia, Will. Şi este „cea mai universală" lege a naturii dintre toate.

— Legea fărădelegii.

— Aşa vorbesc juriştii.

— Aşa spun filosofii. Hobbes credea că fără legi, fără un contract social, am fi azvârliţi într-un haos mai teribil decât

cea mai cumplită dictatură. Şi pot să afirm că pare să fi avut dreptate.

— Leviatanul este aici, confirmă Colin.

— Ce este Leviatanul? întreabă Beth, fiica lui Colin, care s-a furişat lângă noi fără să o observăm.

Are 17 ani, e cu trei ani mai mică decât fratele său Brad, care este pe acolo, pe undeva, în oraş. Atât de tare seamănă cu Amy, fiica mea, dar acesta nu este singurul motiv pentru care îmi dau lacrimile când mă uit la Beth.

— Este povestea unui monstru marin care nu există, îi spun eu, văzând că nu răspunde Colin.

— Atunci cum poate fi aici?

— Este doar o metaforă, draga mea. Un filosof renumit a folosit-o să descrie o societate fără legi şi ordine.

Colin o trage pe fiica sa lângă el.

— Aşa ca aceasta? întreabă Beth.

Un bărbat în kaki se îndreaptă spre noi. Colin bombăne.

— Du-te să-i ţii companie mamei tale, Beth, vin şi eu în curând.

Ea fuge ascultătoare.

— Domnule locotenent? spune Colin.

— Da, domnule Lowe! Comandantul meu de la primul etaj mi-a raportat că încep să aibă dificultăţi în a-i opri pe oameni să intre. Să deschidă focul...? întreabă bărbatul în uniformă.

Are păr grizonant, scurt şi des, şi ţine în mână o staţie de emisie – recepţie din care se aude o voce agitată, care pare să încerce să ia legătura cu el.

— Sunt găşti? vrea să ştie Colin.

— Oameni obişnuiţi care speră să urce în elicopter, domnule Lowe.

— Bieţii de ei. Nu trageţi decât dacă este necesar.

— Da, domnule.

— Cât mai durează până vine elicopterul?

— Pilotul spune că ajunge în douăzeci de minute, domnule.

— Ok, ţineţi-ne la curent când soseşte, pentru ca toată lumea să fie gata de îmbarcare imediat ce aterizează.

— Am înţeles, domnule Lowe.

În timp ce locotenentul se îndepărtează, îl aud răspunzând apelului din staţia de emisie – recepţie.

— Înţeleg, domnule sergent, dar ordinul este să nu folosim mai multă forţă decât este necesar. Ai înţeles? Da, menţine poziţia şi...

Cuvintele se pierd în depărtare şi revine sunetul domol al sforii care se loveşte de stâlp şi dinspre străzile întunecate se propagă până sus sirena unei maşini de poliţie. Şi Colin, şi eu ştim că nu este poliţia, a trecut mai bine de un an de când poliţia nu mai patrulează pe străzi după lăsarea nopţii, ci probabil patru tineri cu arme automate, îndeajuns de drogaţi încât să-şi păstreze toate reflexele intacte, dacă nu chiar mai ascuţite, căci le dispar toate inhibiţiile. Deşi inhibiţiile nu au fost doar încetinite, ci zdrobite, şi nu doar în cazul acestor prădători, ci în cazul întregii populaţii. Expresia „acţiuni care încalcă limitele” nu mai are nicio semnificaţie, dacă toate limitele au fost eliminate.

Şi poate că asta este singura scuză pentru ceea ce am făcut.

Încă aud acea motocicletă, probabil că are o gaură în tobă sau cum îi zice.

Accelerez pe bulevardul pustiu prin oraş, spre sud, înspre abator. Motorul duduie din cauza găurii de glonţ din toba de eşapament, trebuie să o repar. Şi îmi trebuie benzină. Acul indicatorului de combustibil este pe roşu, nu sunt sigur că voi ajunge la destinaţie. Cu siguranţă nu vrei să rămâi singur în centru în toiul nopţii, fără membrii găştii

tale, pentru că atunci, brusc, devii un animal de pradă. Dar, cât timp am benzină, cât funcţionează acest motor, încă sunt undeva în vârful lanţului trofic. Pentru că am găsit ceea ce căutam sus, pe dealul din spatele meu. Calea de acces. Punctul slab al zidurilor de apărare ale cetăţii. Poate că toţi cei care stau în vilă vor muri în câteva ore, poate că nu. Nu-i de datoria mea să dau sentinţe, eu sunt doar mesagerul. Sunetul motocicletei răsună între clădirile de birouri înalte şi goale. Dacă merg cu viteză prea mare rămân fără benzină, dar cu cât stau mai mult aici, în centrul oraşului, cu atât cresc riscurile de a da de bucluc. Uită-te doar la gaşca de la clădirea Lowe pe lângă care am trecut, când am încetinit puţin unul dintre ei a încercat să îmi ţină calea ca să îmi ia motocicleta. Oamenii sunt animale, disperaţi, furioşi şi speriaţi. La naiba. Ce s-a întâmplat cu acest oraş, cu această grozavă şi minunată ţară?

II

— Mai sunt 18 minute până vine elicopterul! strigă locotenentul.

— 1 080 de secunde, spune Colin, mereu mai rapid decât mine la calcule.

Totul s-a derulat rapid din momentul în care s-a descoperit virusul şi până când pandemia a afectat lumea întreagă, care s-a îndreptat spre haos.

Oamenii mureau ca muştele. La început din cauza bolii, apoi din cauza prăbuşirii sistemului economic şi, la final, al instituţiilor politice şi sociale. Desigur, pandemia i-a afectat cel mai puternic pe săraci, aşa cum se întâmplă cu toate veştile rele. Dar numai după ce lipsa hranei s-a acutizat, iar situaţia pe care noi încercam să o gestionăm împreună ca societate s-a preschimbat într-o luptă pentru resurse între cei care au şi cei care nu au. Mai întâi lupta a

izbucnit între săraci şi bogaţi, apoi între săraci şi săraci, apoi între vecini din toate mediile sociale, până când familiile şi prietenii au fost singurii care nu se duşmăneau. Magazinele alimentare erau goale şi ulterior s-au golit şi magazinele de arme, cu toate că producţia de pistoale şi puşti a fost sistată ultima. Supremaţia legii, care era deja pe marginea prăpastiei, s-a prăbuşit. Bogaţii s-au baricadat în ferme şi castele din zona rurală, adesea în locuri aflate la înălţime, care erau mai uşor de apărat. Câţiva oameni extrem de bogaţi, precum Colin Lowe, care anticipaseră prăbuşirea cu mult înainte de izbucnirea pandemiei, şi-au luat măsuri de prevenţie şi au cumpărat proprietăţi private şi insule autonome şi apărate de propriile armate de mercenari, dotate cu armament de ultimă generaţie. Paradoxal, virusul i-a ajutat în lupta împotriva celor care reprezentau cea mai mare ameninţare: masele de oameni săraci şi disperaţi. Pentru că infecţia s-a răspândit nestăvilit în şirurile de case în care oamenii trăiau aproape unii de alţii şi nimeni nu avea asigurare de viaţă, plus că nu aveau bani nici să respecte regulile de carantină impuse de autorităţi. Însă, după ce pandemia s-a domolit treptat şi a început să prezinte un risc mai mic decât jafurile, cei aflaţi între ciocan şi nicovală au fost afectaţi cel mai puternic. Cei care deţineau ceva ce le putea fi furat, dar care nu aveau suficiente mijloace ca să se apere. Odată jefuiţi, mulţi dintre ei au devenit la rândul lor prădători. Era din nou pandemie. Sărăcia, disperarea şi violenţa sunt contagioase.

Când a debutat pandemia, eu eram şeful departamentului juridic al companiei IT a lui Colin. Virusul a venit dinspre est, din celălalt capăt al ţării, dar ne-a împresurat înainte ca noi – majoritatea, clasa de mijloc aflată în siguranţă – să avem timp să reacţionăm.

Cu cinci ani înainte, când Colin îmi arătase Insula Şobolanilor, mica insulă-puşcărie de circa zece hectare din apropierea aeroportului, l-am tachinat că era un profet al apocalipsei, unul dintre acei paranoici care se pregătesc mereu pentru ce e mai rău, pentru eventualitatea în care vor trebui să se descurce pe cont propriu. În ţara noastră există aşa de mulţi oameni de acest soi poate tocmai din cauza culturii pentru libertate. Eşti creatorul propriului succes, nimeni nu te va opri, însă nici nu te va ajuta nimeni.

— Este logică pură, mi-a răspuns când l-am întrebat dacă reacţia lui nu este semn de paranoia. Eu sunt inginer şi programator, iar cei din tagma noastră nu sunt nişte isterici ce cred că sfârşitul lumii este aproape. Noi doar luăm în calcul probabilitatea să se întâmple ceva neprevăzut, cum facem în activitatea noastră. Pentru că un lucru este sigur: dacă e suficient timp, totul, absolut totul se va întâmpla. Probabilitatea ca ordinea socială să se destrame în cursul vieţii mele nu e mare, dar nici neglijabilă nu e. Când multiplic acea probabilitate cu cât mă va costa financiar şi din perspectiva calităţii vieţii, obţin preţul pe care ar trebui să fiu dispus să îl plătesc pentru asigurare. Această achiziţie..., a spus arătând cu mâna întinsă spre insula stâncoasă cu clădiri de beton nelocuite, construite cândva pentru a-i ţine pe criminali înăuntru, nu afară..., este un preţ mic ca să dorm bine noaptea.

Pe atunci, nu ştiam că el avea deja rastele pline cu arme pe insulă. Şi nici că el împreună cu mai mulţi dintre prietenii săi directori îşi făcuseră intervenţii chirurgicale cu laser pentru miopie, nu din motive estetice, ci se gândeau că avea să fie dificil să facă rost de ochelari sau lentile de contact dacă se destrăma ordinea socială; o acuitate vizuală bună avea să fie esenţială când lupta pentru

supravieţuire ne-ar fi adus puţin mai aproape de epoca de piatră.

— Nu există niciun motiv să nu fii pregătit, Will. Dacă nu pentru altceva, măcar pentru familia ta.

Dar eu nu eram pregătit.

Nu este adevărat că jafurile au început când autorităţile au decis să golească închisorile care în realitate erau adevărate camere de execuţie în care izolarea era imposibilă şi virusul putea să facă ravagii în voie. Deţinuţii eliberaţi din închisori pur şi simplu nu erau suficient de numeroşi încât să provoace singuri întregul haos. Acesta a fost sentimentul meu. Sentimentul că autorităţile erau pe punctul de a pierde controlul, că ordinea a fost înlăturată, că în curând aveam să fim nevoiţi să înhăţăm tot ce putem înaintea altora. Nu e adevărat nici că nu am văzut sau nu am înţeles ce se petrecea. Nu a fost o frică iraţională. Ştiam că dacă puteam să uităm de pandemia aceasta – şi în unele ţări deja revenea – ne puteam întoarce la vieţile noastre obişnuite. Dar am observat că şi frica devenise mai puternică decât bunul-simţ care domneşte în comunităţile stabile. Nu era isterie în masă, era lipsa bunului-simţ. Astfel încât la nivel individual, persoanele au făcut alegeri care au fost raţionale şi de bun-simţ pentru ele şi cei dragi lor, dar catastrofale pentru societate.

Unii au devenit tâlhari şi hoţi de nevoie.

Alţii – precum Brad, fiul lui Colin – pentru că aşa au avut chef.

Brad Lowe, în timpul copilăriei sale, a avut o relaţie complicată cu tatăl lui. Colin îl privea pe primul său născut, Brad, drept continuatorul muncii lui de-o viaţă. Dar pur şi simplu era o sarcină pentru care Brad nu era înzestrat. Nu avea nici inteligenţa, nici capacitatea de muncă a tatălui său şi îi lipseau viziunea şi dorinţa de-a schimba lumea. Nu avea nici atitudinea de învingător a lui Colin, nici abilitatea

de a-i motiva pe ceilalţi. Pe de altă parte, ceea ce Brad moştenise era egoismul uneori nestăvilit şi disponibilitatea de a ignora interesele altora pentru a obţine ce îşi dorea. Putea fi vorba despre a cheltui banii tatălui său pentru a mitui antrenorul ca să obţină un loc în echipa de fotbal a şcolii, în detrimentul altcuiva mai talentat. Sau îl putea convinge pe tatăl său să îi dea bani pentru ceea ce numea un proiect de întrajutorare creat de el şi câţiva dintre prietenii lui pentru studenţii dezavantajaţi, dar care, cum s-a dovedit ulterior, au fost cheltuiţi pe droguri, femei şi petreceri extravagante în casa pe care o închiriaseră în afara campusului. Colin l-a retras de la colegiu abia după ce directorul l-a contactat şi i-a spus că fiul lui l-a ameninţat fizic, după ce se descoperise că Brad falsificase documente ca să pară că luase nişte examene la care nici nu se prezentase.

Când Brad s-a întors acasă în acea vară, era cel mai mare ratat. Şi nu mă puteam abţine să nu îmi pară rău pentru el. Familiile noastre îşi petreceau vacanţele împreună la munte, într-o cabană imensă de două etaje. Timp de mai mulţi ani am împărţit cheltuielile, dar apoi Colin a cumpărat-o cu totul. Era o relaţie conflictuală între tată şi fiu şi asta îl împiedica şi mai mult de Brad să se înţeleagă cu noi, ceilalţi. Pentru că Brad nu era un băiat lipsit de sentimente, din contră; era mult prea sentimental. Îşi iubea şi îşi venera tatăl. Aşa a fost mereu şi era clar pentru toată lumea. Sentimentele lui erau mult mai clare decât erau ale tatălui său. Iar acum sentimentele lui Brad tindeau spre disperare, furie, apatie, indiferenţă şi o agresivitate pe care le îndrepta împotriva oricui nu îi făcea pe plac, fie că era din propria sa familie, noi sau oricare dintre membrii personalului de la cabană. Şi acela a fost momentul în care l-am descoperit pe al doilea Colin în Brad. Latura aceea a personalităţii care se ivea când

inteligenţa şi entuziasmul seducător ale lui Colin nu reuşeau să convingă lumea: Colin cel ameninţător, care, sub impulsul momentului, putea să cumpere un competitor mic, incomod, după care să lichideze compania şi să concedieze toţi angajaţii. După ce de vreo două ori am zădărnicit planurile financiare ale lui Colin din motive de legalitate, s-a enervat atât de tare, încât ştiu că a fost pe punctul de a mă concedia. Ştiu asta pentru că i-am zărit în privire abisul întunecat încă de pe vremea când eram copii şi nu obţinea ceea ce voia.

Până când obţinea ce voia.

Şi cred că asta descoperise Brad. Că poţi – dacă renunţi la câteva inhibiţii – să-ţi impui voinţa prin violenţă, ameninţări şi forţă brută. Aşa cum i-a determinat pe fraţii Winston din cabana de alături să i se alăture şi să incendieze vechiul garaj al lui Ferguson. Pentru că, dacă nu o făceau – după cum au explicat ulterior fraţii la interogatoriul poliţiei –, Brad le spusese că avea să dea foc cabanei familiei Winston în timp ce dormeau.

S-a dovedit că Brad era capabil de sentimente puternice şi atunci când o curta în zadar pe fiica mea, Amy. Fusese îndrăgostit de ea de când erau mici, dar în loc să-i treacă, aşa cum se întâmplă în cazul iubirilor din copilărie, sentimentele lui păreau să se intensifice cu fiecare vacanţă de vară în care se întâlneau. Desigur, putea să fie din cauză că de la un an la altul Amy se făcea tot mai frumoasă, dar la fel de bine pentru că sentimentele nu erau reciproce şi repetatele ei refuzuri păreau doar să îl ambiţioneze. Deoarece el credea evident că are dreptate în ceea ce o priveşte.

Într-o noapte, m-a trezit vocea lui Brad care răsuna pe hol, în faţa uşii de la camera lui Amy, de unde insista să îl lase să intre. Pentru că ea refuzase să-i dea drumul în cameră, el o ameninţa:

— E cabana noastră, tot ce e aici îmi aparţine, aşa că lasă-mă să intru sau te dau afară şi tatăl tău va fi concediat.

Nu i-am spus niciodată lui Colin despre asta, la urma urmei şi eu am făcut lucruri aiurea din cauza pasiunii înverşunate, şi bănuiam că avea să-l pedepsească mai dur decât ar fi trebuit, ca să ne arate că nu tolerează un astfel de comportament. Aşadar, nu ameninţările aduse lui Amy, ci incendierea garajului a fost picătura care i-a umplut paharul lui Colin. După ce Brad a scăpat cu o pedeapsă cu suspendare şi compensaţii semnificative pentru domnul Ferguson plătite din buzunarul tatălui său, Colin l-a ţinut în arest la domiciliu. După două zile, Brad s-a dus în oraş cu motocicleta pe care o primise cadou la majorat. Luase o sumă mare de bani din seiful tatălui său şi cheile unui apartament din centru.

— Cel puţin, ştiu unde este, a răsuflat uşurat Colin la micul-dejun.

Trei luni mai târziu, Colin mi-a spus că poliţia l-a informat că apartamentul a fost complet distrus de unul dintre numeroasele incendii din centru, că nu era nicio persoană decedată la locul respectiv, dar pe de altă parte, l-au anunţat că Brad era de negăsit. Colin îl dăduse pe Brad dispărut şi făcuse presiuni asupra poliţiei să îl caute, dar la acel moment autorităţile nu se mai ocupau decât de cele mai spinoase cazuri: violenţa stradală, incendiere şi crimă. De pe coasta de est am auzit că agenţii din anumite oraşe se baricadaseră în secţiile de poliţie devenite ţinte predilecte ale găştilor, datorită arsenalelor existente acolo. Circulau şi zvonuri cum că poliţiştii din anumite state renunţaseră pur şi simplu să mai vină la muncă şi, în schimb, se organizaseră ca tâlhari ai autostrăzilor ca să supravieţuiască.

Când guvernul a decretat în sfârşit starea de urgenţă la nivel naţional şi Colin s-a mutat împreună cu soţia sa şi Beth în închisoarea dezafectată de pe Insula Şobolanilor, mi-a spus că primise în sfârşit informaţii despre Brad, pe alte căi. Fiul lui Colin Lowe devenise liderul unei găşti de tâlhari care îşi spuneau Haos.

— De ce să jefuiască? a spus Colin clătinând din cap. Poate să vină la mine şi să primească tot ce are nevoie.

— Poate că de asta are nevoie. Să-ţi demonstreze că se poate descurca singur, că poate nu doar să supravieţuiască în aceste vremuri fără ajutorul tău, ci şi să-şi ţină capul sus, să fie un lider. Ca tine.

— Hm, deci tu nu crezi că o face doar pentru că îi place, a spus Colin privindu-mă.

— Ce să îi placă?

— Haosul. Să jefuiască. Să distrugă.

— Nu ştiu.

Şi acesta era adevărul.

În timp ce lumea să prăbuşea în jurul nostru, Heidi, Amy şi cu mine încercam să avem o viaţă cât mai normală în centru.

Eu şi Heidi ne cunoscuserăm când eu eram la facultatea de drept şi relaţia dintre noi a început foarte simplu. Ne-a luat două seri să ne dăm seama că eram făcuţi unul pentru altul şi doi ani să ajungem la concluzia că avuseserăm dreptate. Aşa că n-am stat prea mult pe gânduri. Ne-am căsătorit şi trei ani mai târziu s-a născut Amy. Ne-am fi dorit mai mulţi copii, dar de abia după 14 ani s-a născut fiul nostru Sam, care împlineşte patru ani în curând.

Când virusul făcea ravagii şi oraşul era carantinat, compania la care lucra Heidi a dat faliment şi ea şi-a dat seama că avea să fie dificil să-şi găsească un loc de muncă într-un domeniu în care rata şomajului urcase de la

cinci la treizeci la sută şi în timpul unei recesiuni economice care atinsese ceea ce experţii numeau masa critică, adică spirala descendentă se autoalimenta. Apoi, după pandemie, când lumea putea din nou să îşi vadă de viaţă fără teama de infecţie, Heidi a început să acorde asistenţă juridică pentru oamenii cei mai defavorizaţi din societate. Lucra din bucătăria noastră şi evident că era plătită doar ocazional pentru munca depusă. Din fericire, banii nu constituiau cea mai stringentă problemă pentru familia noastră. Chiar înainte să izbucnească pandemia, conducerea Lowe Inc. acceptase oferta de preluare din partea celei mai mari companii IT din ţară, ceea ce a însemnat că, în realitate, eu şi ceilalţi acţionari nu trebuia sa mai lucrăm pentru tot restul vieţii în calitate de contribuabili. Am demisionat şi mi-am petrecut următoarele câteva săptămâni gândindu-mă cum să îmi continui viaţa. Şi în acea perioadă a atacat virusul şi el a decis ce vrea să facă nu doar cu viaţa mea, ci şi cu vieţile multor altor oameni de pe această planetă.

Astfel am descoperit că lucru cel mai semnificativ pe care îl puteam face era să o ajut pe Heidi să îi ajute pe alţii.

Şi din acea zi, nu doar bucătăria noastră, ci şi livingul şi biblioteca au funcţionat ca un fel de centru de criză pentru suflete distruse şi pentru oamenii încercaţi de soartă. Dar atunci şi sistemul judiciar a început să scârţâie. Deşi guvernul, parlamentul şi instanţele încă funcţionau într-o oarecare măsură, nu era decât o chestiune de timp până când poliţia avea să impună legi şi restricţii, un sistem penitenciar care să se ocupe de încarcerări, da, chiar dacă aveam o armată loială. Parlamentul le acordase liderilor armatei puteri suplimentare pentru apărarea proprietăţii, cel puţin a proprietăţii publice, şi în alte circumstanţe ar fi putut fi primul pas în a deschide calea unui grup al liderilor

militari de a prelua controlul ţării. La urma urmei, o juntă – dacă ar fi să urmăm filosofia socială a *Leviatanului* – ar fi mai bună decât o anarhie. Dar nu s-a întâmplat aşa. În schimb, soldaţii şi ofiţerii au fost recrutaţi de miliţiile private ale celor bogaţi, câştigând de cinci ori mai mult decât ca militari profesionişti.

Inclusiv noi, care nu eram atât de înstăriţi, am început să luăm măsuri preventive pentru a ne apăra bunurile. Ceea ce credeam că ne aparţine. Să ne pregătim pentru ce era mai rău.

Dar nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru ce avea să se întâmple.

Şi iată-mă pe acoperişul unui zgârie-nori aşteptând elicopterul, încă mai simt gustul frânghiei pe limbă, mirosul de benzină din garaj şi încă aud din casă ţipetele celor dragi. Şi certitudinea apăsătoare că voi pierde tot, absolut tot.

— Mai sunt 16 minute! strigă locotenentul.

Colin şi cu mine ne ducem la marginea acoperişului şi privim în jos la străzile întunecate. Abia mai disting sunetul motocicletei singuratice. În urmă cu doar o lună, oraşul era ticsit de găşti de motociclişti care făceau ravagii, acum din cauza lipsei combustibilului majoritatea erau obligaţi să meargă pe jos la jaf.

— Aşadar, tu nu crezi că Justiţia este moartă, ci doar că are o gaură în frunte? întreabă Colin.

Ridic privirea spre el. Colin are o minte cu care greu ţii pasul, dar, din moment ce m-am antrenat să îi urmăresc raţionamentele încă de când ne-am cunoscut, în clasele primare, se întâmplă să mă pricep să-i descifrez mesajele. Aude motocicleta şi automat se gândeşte la fiul său Brad şi la gaşca Haos, ai cărei membri poartă căşti pictate cu un motiv năucitor: zeiţa dreptăţii, Justiţia, o femeie legată la

ochi care ţine o balanţă în mână. Doar că aceasta are în frunte şi o gaură de glonţ, mare, însângerată.

— A fost învinsă, dar eu încă mai cred că statul de drept va avea un reviriment.

— Iar mie mereu mi s-a părut o naivitate şi am crezut că mai devreme sau mai târziu va fi ca acum, când nu te poţi încrede decât în familie. Care dintre noi a avut dreptate, Will?

— Oamenii se vor lupta împotriva entropiei tale, Colin. Oamenii vor ce e mai bun, vor o societate civilizată, vor supremaţia dreptului.

— Ceea ce vor oamenii este să se răzbune pentru nedreptăţile comise, aceasta era menirea statului de drept. Iar când statul de drept nu mai poate îndeplini această sarcină, oamenii îşi fac singuri dreptate. Priveşte istoria, Will. Răzbunări sângeroase, vendete în care fiii şi fraţii îşi răzbună taţii şi fraţii. De acolo venim şi acolo ne întoarcem acum. Pentru că asta simţim, aşa suntem noi oamenii clădiţi. Inclusiv tu, Will.

— Aud ce spui, dar nu sunt de acord. Eu pun raţiunea şi omenia mai presus de răzbunare.

— Pe naiba. Te poţi preface, dar ştiu ce sentimente te răscolesc. Şi tu ştii la fel de bine ca mine că emoţiile întotdeauna, absolut întotdeauna, câştigă în faţa raţiunii.

Nu îi răspund, în schimb îmi îndrept privirea înspre stradă, după motocicletă. Huruitul ei se aude mai estompat, dar văd mişcându-se un con de lumină şi sper că este ea. Acum avem nevoie de lumină şi avem nevoie de speranţă. Pentru că el are dreptate. Colin are mereu dreptate.

III

Încetinesc. Aici, puţin mai jos pe strada aceasta, nu sunt nici oameni, nici maşini, dar din moment ce eu merg doar

cu poziţiile aprinse ca să nu atrag prea mult atenţia, trebuie să văd la timp găurile din asfalt. Este o nebunie când te gândeşti că, deşi oamenii au rămas fără benzină de mult timp, încă mai au o mulţime de grenade, iar exploziile se apropie tot mai mult pe zi ce trece.

Frânez. Nu din cauza vreunei gropi, din cauza luminii unei lanterne. Acolo, înainte de următoarea intersecţie, o gaşcă şi-a instalat un punct de control. În spatele lor, o maşină arde mocnit.

Fir-ar, au întins un covor cu ţepi de-a latul întregii străzi. Frânez şi privesc în oglindă. Şi evident, în reflexia luminilor de frână, văd că sunt şi în spatele meu. Ies din clădirile de pe ambele părţi şi trag după ei un covor cu cuie ca să împiedice retragerea în acea direcţie. Îmi ia două secunde să îmi dau seama că sunt 12, şase în faţă şi şase în spate, doar patru sunt înarmaţi, că sunt tineri după cum se mişcă şi că nu poartă simboluri sau insigne care să îmi spună din ce gaşcă fac parte. Vestea proastă este că, pentru a face rost de covoarele cu ţepi, au luat cu asalt o secţie de poliţie, ceea ce înseamnă că nu le lipseşte curajul. Care este un alt cuvânt pentru disperare. Vestea bună este că sunt aliniaţi la întâmplare şi într-un mod nepotrivit, iar asta îmi spune că fie nu au multă experienţă, sunt pur şi simplu proşti, fie îşi imaginează că superioritatea numerică e suficientă.

Mai am cincizeci de metri până la ei, dar mă opresc şi îmi dau casca jos. O ridic ca să o poată vedea.

— Haos! strig eu, sperând că văd simbolul de pe cască.

— Fir-ar, e o fată! aud pe cineva spunând.

— Cu atât mai bine, râde un altul.

— Îndepărtaţi covorul şi lăsaţi-mă să trec dacă nu vreţi să aveţi probleme! strig eu.

Idioţii, aşa cum suspectam, râd drept răspuns şi pornesc reflectoarele. Acum îi văd mai bine, un amestec etnic şi

vestimentar, o adunătură de lucruri pe care nicio altă bandă nu ar avea-o. Îmi scot puşca Remington prinsă pe latura motocicletei şi ţintesc spre cel mai mare individ, care e încă orbit de lumină şi stă în dreptul covorului de cuie. Mă gândesc când am folosit-o ultima dată şi cum am obţinut un triunghi echilateral perfect între ochi şi gaura făcută de glonţ. Dar, desigur, atunci ţinta atârnase de un cârlig chiar în faţa mea. Trag, iar împuşcătura produce ecouri puternice între zidurile clădirilor. Tipul cade lat pe spate, pe covorul de cuie, iar eu accelerez, vreau să trec printre picioarele care se zvârcolesc pe pământ. Reuşesc să pun puşca înapoi în toc şi să prind ghidonul cu ambele mâini înainte ca roata din faţă să îl lovească şi să îl calce.

Nu trage nimeni după mine.

În aceste vremuri, nimeni nu iroseşte muniţia pe cauze pierdute.

Nu ştiu dacă îmi stabilesc intenţionat traseul pe lângă casa lui Adam, nu prea am combustibil pentru ocolişuri. Dar poate că am nevoie să vizitez locul crimei, să îmi reamintesc de ce fac ceea ce fac acum. În orice caz, deodată sunt acolo.

Este linişte, întuneric. Nu mă opresc, doar reduc viteza.

Gaura din poartă este încă acolo. Gaura pe care eu am făcut-o.

Am strâns mânerele foarfecilor de tăiat cabluri şi dinţii au muşcat din sârmele de oţel ale porţii.

Simţeam privirile tuturor celor 12 oameni din spatele meu, mirosul de testosteron, sunetul bocancilor nervoşi care nu puteau sta nemişcaţi pe asfalt.

— Mai repede! a şoptit Brad entuziasmat.

Aş fi putut să îl întreb de ce se grăbea, aş fi putut să spun că poliţia nu avea să apară.

L-aş fi putut întreba dacă nu vrea să facă el munca, aş fi putut să spun că lucrez în ritmul meu.

Sau aş fi putut să-l întreb dacă n-ar fi mai bine să lăsăm totul baltă, să spun lucrurilor pe nume: era o idee proastă.

În calitate de adjunct al lui Brad, era de datoria mea să-mi exprim dezacordul, să încerc să îl conving să renunţe. Privind în urmă, m-am gândit mult la asta. Dacă aş fi putut schimba ceva. E discutabil. Ideea era proastă, însă ceea ce era important era că Brad venise cu ea. La început, ca de obicei, nu fusese dispus să piardă respectul găştii şi să admită că eu aveam dreptate. Dar puteam proceda ca de obicei, să-mi prezint argumentele de parcă ar fi fost o interpretare a argumentelor lui, astfel încât atunci când îşi dădea seama că eu aveam dreptate – şi ulterior s-a dovedit că am avut dreptate – el putea să îşi asume meritele. Era în regulă, deoarece un lider prost poate fi suficient de bun dacă învaţă să distingă între cine îl sfătuieşte de bine şi cine nu. Iar Brad avea această capacitate. Chiar dacă el însuşi avea o inteligenţă medie, era ca şi cum recunoştea în mod automat inteligenţa. Nu avea nevoie să înţeleagă raţionamentele tale, pur şi simplu recunoştea inteligenţa de parcă această calitate ar fi fost scrisă în fruntea persoanei respective. Prin urmare nu cariera mea în kickboxing a fost motivul pentru care m-a numit secund în gruparea Haos, ci inteligenţa.

Motivul pentru care nici măcar nu am încercat să-l confrunt sau să-l manipulez a fost acela că mi-am dat seama că această spargere însemna mai mult decât mâncare, arme, combustibil şi eventual un generator din garaj. Mă gândisem că Brad îi ştia pe aceşti oameni, deţineau ceva râvnit de el, şi că el nu putea fi influenţat. Aşa că n-am spus nimic. Recunosc făţiş: nu îmi risc poziţia în gruparea Haos, singura chestie care mă ţine în viaţă, pentru nişte albi bogaţi pe care nici nu-i cunosc.

— Gata, am spus dând la o parte bucata din gardul de sârmă şi târându-mă înăuntru, simţindu-i vârfurile zgâriindu-mi mâinile şi geaca de piele.

Ceilalţi m-au urmat. Brad privea în sus la clădirea întunecată, scăldată în lumina lunii. Era ora două noaptea. Cel mai probabil toţi dormeau.

Am scos armele. Desigur, existau grupări mai bine înarmate, mai ales dacă proveneau din poliţie, armată sau erau membri ai fostelor carteluri care trecuseră graniţa. Însă în comparaţie cu găştile obişnuite de tineri, noi eram ca o miliţie: aveam fiecare câte un AK-47 plus un pistol Glock şi un cuţit de luptă. Nu mai aveam grenade pentru aruncătoarele bazooka, dar Brad şi cu mine aveam fiecare câte două grenade ofensive.

Ochii lui Brad străluceau de parcă ar fi fost îndrăgostit. Se putea spune chiar că arăta bine. Poate că arăta bine când dormea. Însă când era treaz, era ceva îngrijorător în expresia sau strălucirea de pe chipul său, ceva terifiant, de parcă s-ar fi aşteptat fie lovit, de parcă te-ar fi urât înainte să apuci tu să-l urăşti. Şi această ură profundă, rece şi oroarea alternau atât de repede cu blândeţea, frumuseţea şi sensibilitatea, încât nu puteai decât să te întrebi cum era el în interior. Da, era imposibil să nu-ţi fie milă de el şi să nu doreşti să-l ajuţi. Şi în această noapte anume, în lumina lunii care se revărsa pe părul lui lung şi blond, Brad arăta precum Kurt-nu-ştiu-cine, un rocker ale cărui melodii erau cântate de tatăl meu adoptiv la beţie. Apoi urla că toţi ar trebui să fie precum Kurt; să scrie câteva cântece cool şi apoi să se împuşte. Dar el nu putea face nimic, tatăl meu, aşa că s-a mulţumit cu ultima parte.

— Eşti pregătită, Yvonne? a spus Brad uitându-se la mine.

Planul era să-l iau pe Dumbo cu mine, să sunăm la uşa principală în timp ce restul aveau să intre prin spate. Nu am înţeles de ce trebuia să trezim o familie care teoretic

dormea, în loc să ne folosim de elementul surpriză, însă Brad spusese că locatarii, la vederea unei columbiene şi a unui băiat scund şi retardat, aveau să lase garda jos, deoarece erau genul de oameni care îşi ajută semenii, cum i-a numit el cu dispreţ în glas.

Eu am încuviinţat şi Brad şi-a tras cagula pe faţă.

Dumbo şi cu mine am mers la uşa din faţă şi am sunat la sonerie. Am aşteptat cam un minut până s-a aprins luminiţa camerei de luat vederi de deasupra uşii.

— Da? a spus o voce somnoroasă de bărbat la interfon.

— Numele meu este Grace, am fost colegă cu Amy, am spus pe un ton plângăcios. Iar acesta este fratele meu mai mic.

Aflasem numele lor de la Brad, iar talentul actoricesc îl moştenisem de la o columbiană şi un bărbat despre care nu ştiam nimic.

— Ce faceţi afară în toiul nopţii şi cum aţi intrat?

— I-am dus mâncare bunicii, dar acum este o gaşcă pe străzi şi apoi mi-am amintit de casa lui Amy. Ne-am căţărat peste gardul de sârmă ghimpată. Uitaţi-vă la Sergio.

Am arătat spre rupturile pe care le făcusem în cămaşa lui Dumbo – care, în mod evident, nu părea să aibă niciun strop de sânge latin în vene.

A urmat o pauză în care ne-a analizat cu atenţie. Nu era neobişnuit să transporţi mâncare şi alte lucruri de la o casă la alta pe întuneric.

— Un moment, a spus el.

Am ascultat. Se auzeau paşi pe scara din interior, părea să fie un bărbat adult.

Uşa s-a deschis. La început puţin, apoi complet.

— Intraţi, eu sunt Will. Tatăl lui Amy.

Bărbatul avea ochi albaştri, faţa ridată, barbişon şi păr creţ şi roşcat, care îl făcea să pară mai tânăr decât era.

Probabil Brad avusese dreptate: chiar părea genul de om care ajută lumea. Era desculţ, dar îşi luase o pereche de pantaloni albaştri uzaţi şi un tricou cu ceea ce probabil era logoul universităţii la care studiase. M-am strecurat repede pe lângă el ajungând în spatele său cât ţinea uşa deschisă pentru Dumbo. Am scos pistolul şi l-am lovit tare cu ţeava în tâmplă. Nu ca să-l rănesc sau să îl las inconştient, sunt destul de înaltă pentru ca o lovitură cu călcâiul la cap să aibă acest rezultat. Ci ca să îi arăt că fata şi băiatul cel scund erau dispuşi să folosească violenţa.

El a ţipat şi şi-a dus mâna la rana sângerândă de la tâmplă. Am îndreptat pistolul spre el.

— Nu îmi răniţi familia. Luaţi tot, dar nu...

— Dacă faci exact ce îţi spunem, nimeni din casa asta nu va avea de suferit.

Şi eram convinsă că spun adevărul.

IV

Sângele de la tâmplă mi s-a scurs pe tricou în timp ce m-au dus în garaj şi m-au legat de scaun, pe care, la rândul lui, l-au fixat de strung. Fata care pretinsese că era colegă de clasă cu Amy – şi, din ce ştiam, putea fi adevărat – a cercetat generatorul diesel. Era pe roţi, dar cântărea 150 de kilograme, aşa că se gândea cum să-l ia cu ei.

Eu nu mă gândeam decât la ce făcea Heidi. Şi ea se trezise la auzul soneriei şi sigur îşi dăduse seama ce se petrecea. I-a adăpostit pe Amy şi Sam în pivniţă? În ceea ce noi numeam camera pentru situaţii de urgenţă, dar care, strict vorbind, era doar o debara fără ferestre, cu pereţi de cărămidă, o uşă solidă care putea fi închisă din interior şi în care aveau apă şi mâncare pentru o săptămână. Dacă fata înaltă cu păr negru era pe atât de raţională pe cât părea, aveau să ia doar ce le trebuia şi cât

puteau să care, după care aveau să plece. Băiatul care era cu ea nu scosese o vorbă, doar îi urmărea atent fiecare gest. El arăta inofensiv şi nu părea să-i facă plăcere să rănească oamenii.

De abia când am auzit-o pe Heidi ţipând în casă mi-am dat seama că erau mai mulţi.

— Ai promis..., am dat să spun.

— Taci! a spus fata şi m-a lovit iar cu arma.

Băiatul s-a uitat la ea, dar ea nu a spus nimic, doar se uita la mine. Era ca şi cum îşi cerea iertare din priviri.

La scurt timp, un tip purtând o cască albă de hochei s-a ivit în uşa garajului. Pe fruntea căştii scrisese cuvântul Justiţia.

— A spus să intraţi, a anunţat tipul. În glas i se distingea un râs înăbuşit.

Cine mai era şi *acesta*? Liderul, probabil.

Băiatul şi fata au dispărut, în timp ce tipul a luat poziţie în faţa mea. Ţinea în mâini o armă automată rusească, de care brusc avea toată lumea, şi care părea fiabilă. Kalaşnikov. Există ţări pe ale căror drapele este desenat un kalaşnikov, văzut drept simbol al luptei pentru libertate. Mă cutremur la ideea aceasta, cu încărcătorul acela curbat şi pervers.

— Îţi dau cinci mii dacă ne eliberezi, pe mine şi pe familia mea, am spus.

— Şi unde aş putea folosi banii? m-a întrebat tipul râzând. La 7-Eleven?

— Îţi pot da...

— Nu trebuie să-mi dai nimic, jucătorule, o să iau ce vreau eu.

De pe un raft, a luat vechea mea cască de motocicletă. Şi-a scos casca de hochei şi a probat-o. A închis şi deschis viziera de câteva ori. A părut mulţumit şi şi-a dat jos rucsacul pe care îl avea în spate şi a băgat casca în el.

Am auzit din nou ţipete din casă, am început să mă sufoc. Eu eram idiotul care deschisese uşa şi îl lăsase pe Leviatan să intre. Nu voiam să respir, voiam să mor. Dar nu puteam să mor, nu acum, familia mea avea nevoie de mine. Trebuia să mă eliberez. Am tras de colierele cu care mă legase fata de scaun, am simţit pielea rupându-se şi sângele curgându-mi fierbinte şi lipicios în palme.

Heidi a ţipat din nou, atât de tare încât am putut desluşi un cuvânt. Singurul cuvânt. „Nu”. Ca un protest disperat şi zadarnic împotriva a ceea ce ştia că e pe cale să se întâmple.

Tipul s-a uitat la mine, a apucat ţeava kalaşnikovului şi şi-a mişcat mâna în sus şi în jos de parcă s-ar fi masturbat. Apoi a rânjit.

Acolo şi atunci a început, cred. În acel moment a început să se destrame cel ce crezusem că aveam să fiu mereu.

Eu şi cu Dumbo stăteam în prag şi ne uitam la masa din living. Era făcută din scânduri maro, groase şi aspre, într-un oarecare stil ţărănesc, dar care garantat era ridicol de scumpă. Ca masa pe care mi-o arătase Maria în revista cu decoraţiuni interioare, spunând că şi-o doreşte. Dar cu siguranţă nu aveam cum s-o car cu motocicleta. În mod inevitabil, privirea mi-a alunecat spre femeie. Era pe masă, legată. Probabil găsiseră frânghie pe undeva şi o legaseră de masă, iar sfoara trecea în dreptul gâtului, pieptului şi stomacului. Picioarele îi erau legate de picioarele mesei şi cămaşa de noapte era ridicată peste abdomen, până sub sâni.

În faţa ei am văzut spatele unei jachete de piele, roşie, cu un motiv brodat, un dragon cu gura deschisă răsărind din mare. Jacheta lui Ragnar. S-a întors spre noi.

— Aici eraţi.

Sub bretonul uniform, şaten, pe care avea să îl piardă înainte să împlinească 30 de ani, avea aceşti ochi strălucitori de animal de pradă, care scânteiau diabolic şi periculos chiar şi când zâmbea. Sau mai degrabă, mai ales când zâmbea. Poate că nu era o coincidenţă că numea oraşul „savana” şi că de motocicletă avea legat un lanţ lung de fier la capătul căruia era ataşat un cârlig pe care îl folosea pentru ceea ce el numea „alegerea animalului slab din turmă”.

— Serios? am spus eu.

— Serios, a zis el, zâmbind mai larg. Obiecţii?

Observase că îmi înghiţisem vorbele. Pentru a fi într-o gaşcă trebuie să-i accepţi regulile. Printre altele. Dar ceea ce a urmat nu era în cartea cu reguli.

— A venit ziua, Dumbo, a spus Ragnar. E rândul tău.

— Ce?

— Hai. Nu ai de ce să te temi.

Dumbo a ridicat privirea la mine, întrebător.

— Nu-i nevoie să facă asta, am spus eu, simţindu-mi încordarea din voce.

— O va face.

Ragnar s-a uitat la mine cu acea privire provocatoare care ar fi trebuit să-mi spună că el ar fi trebuit să fie NK, nu eu. Aştepta să protestez ca să-şi poată juca atuul, dar ştiam deja ce este.

— Ordinul lui Brad, a adăugat el în cele din urmă.

— Şi unde e Brad? am întrebat, uitându-mă în jur.

Toată lumea se uita fix la doamna de pe masă, inclusiv Dumbo. Abia atunci l-am descoperit pe băieţelul cu ochii mari în fotoliul orientat cu faţa spre masă. Nu putea să aibă mai mult de trei sau patru ani şi stătea acolo, uitându-se la mama lui.

— Brad e sus, a spus Ragnar, aruncând o privire către Dumbo. Acum eşti gata, micuţule?

Unul dintre gemenii O'Leary s-a furişat în spatele lui Dumbo şi i-a dat pantalonii jos. Toată lumea a râs. Inclusiv Dumbo, însă el râde întotdeauna cu ceilalţi, astfel încât ei să nu-şi de-a seama că nu s-a prins de poantă.

— Ia uite, a spus Ragnar, piticul e pregătit.

Alte râsete. Dumbo râdea cel mai tare.

— Spune-i lui Yvonne că eşti pregătit, Dumbo!

Ragnar s-a uitat la mine.

— Sunt gata! a spus Dumbo râzând, îmbujorat de atenţia celorlalţi şi având o privire ca de sticlă fixată pe femeia de pe masă.

— La dracu', Dumbo, am spus. Nu...

— Refuzi să execuţi ordinul, Yvonne? Auzim îndemnuri de neexecutare a ordinului? a strigat Ragnar amuzat.

— Sunt gata! a strigat Dumbo, căruia îi plăcea să repete fraze pe care credea că le-a înţeles.

Şi atunci ceilalţi l-au ridicat pe scaun, au dat muzica mai tare şi l-au împins înainte cu urale.

Am simţit cum clocoteşte sângele în mine. Atunci pierzi meciurile de box, când laşi temperatura sângelui să decidă. Aşa că am spus-o, încet, dar suficient de tare pentru ca el să audă al naibii de bine.

— Asta o să-ţi fie răsplată, Ragnar.

Picioarele scaunului au scârţâit pe podea. Femeia stătea întinsă cu capul întors şi se uita la băieţel. Lacrimile i se scurgeau pe obraji şi a şoptit ceva. Nu m-am putut abţine, m-am apropiat ca să îi aud vocea calmă, îndârjită, dar tremurătoare:

— Totul e bine, Sam. Totul va fi bine. Acum închide ochii. Gândeşte-te la ceva frumos. La ceva ce vrei să facem mâine.

Am înaintat, l-am prins pe Sam de subraţ şi l-am ridicat.

— Dă-i drumul! a strigat femeia. Lasă-mi băiatul!

M-am uitat în ochii ei.

— Nu îl las să vadă asta, am spus.

Apoi am pus băiatul de umeri, l-am ţinut strâns pentru că se zbătea şi ţipa ca un porc înjunghiat şi m-am îndreptat spre uşa de la bucătărie. Ragnar mi-a aţinut calea. Privirile ni s-au intersectat. Nu ştiu ce a văzut în ochii mei, dar, după câteva secunde, s-a dat la o parte.

Am auzit-o pe femeie strigând „Nu” în timp ce treceam pragul camerei, am traversat bucătăria spre o altă uşă şi am ieşit pe hol. Am continuat să merg până am găsit o baie. L-am aşezat pe băiat în cabina de duş, am tras perdeaua şi i-am spus că mama lui va veni după el dacă făcea linişte şi îşi acoperea urechile cu mâinile. Apoi am scos cheia din uşă şi l-am închis din exterior.

Am urcat scările şi am trecut de câteva uşi deschise, până am găsit una care era închisă şi am deschis-o încet.

Lumina de pe hol a pătruns în cameră. Brad era aşezat lângă un pat în care o fată blondă de o seamă cu mine dormea cu căştile pe urechi. Ştiam modelul, aveau reductoare de zgomot care îţi permiteau să adormi printre bubuiturile grenadelor ce explodau pe străzi.

Sau când familia îţi era maltratată, la câţiva metri distanţă.

Era evident că Brad era de ceva timp acolo, privind-o. Şi desigur, fata era frumoasă după standardele romantismului de modă veche, nu prea era genul meu. Dar era, evident, genul lui Brad. Nu îl mai văzusem aşa până atunci. Avea o privire blândă şi visătoare şi un zâmbet înfiripat pe buze. Mi-am dat brusc seama că era pentru prima dată când îl vedeam pe Brad fericit.

Fata de pe pat se retrage din lumină fără să se trezească.

— Trebuie să fugim, i-am şoptit. Am auzit ţipetele tocmai din garaj, poate că vecinii au alertat poliţia.

— Avem timp suficient, a spus Brad. Iar ea ni se va alătura.

— Ce?

— Ea e a mea.

— Eşti nebun de legat?

Nu ştiu dacă am vorbit prea tare, dar fata a deschis brusc ochii. Brad i-a luat căştile.

— Bună, Amy, a şoptit el cu o voce catifelată, necunoscută.

— Brad? a spus fata făcând ochii mari şi s-a tras departe de el, cu un gest reflex.

— Şşşt, am venit să te salvez. Jos este o gaşcă, i-au prins pe părinţii tăi şi pe Sam. Pune nişte haine în rucsac şi vino cu mine. Am pus o scară la fereastră.

Dar fata, Amy, mă observase.

— Brad, ce faci?

— Te salvez, a repetat Brad în şoaptă. Ceilalţi sunt în sufragerie.

Amy a clipit rapid de câteva ori. Încerca să înţeleagă. Încerca să pună lucrurile cap la cap, aşa cum învăţaserăm cu toţii.

— Nu-l abandonez pe Sam, a spus ea răspicat. Nu ştiu ce se petrece, dar ori mă ajuţi, ori mă înjunghii.

S-a uitat la mine.

— Şi tu cine eşti?

— Fă cum îţi spune, i-am răspuns, arătându-i pistolul.

Nu ştiu dacă era bine sau nu, Brad nu ne dăduse nicio instrucţiune în privinţa răpirii, dar, în timp ce ea se ridica pe pat, Brad a prins-o de păr, i-a dat capul pe spate şi i-a pus o bucată de pânză pe nas şi gură. Ea a rezistat doar câteva secunde înainte ca trupul să i se zvârcolească şi să rămână fără vlagă în braţele lui. Cloroform. Şi eu care credeam că nu mai avem.

— Ajută-mă să o car, a spus el, punând cârpa în buzunar.

— Dar ce vei face cu ea?

— O să ne căsătorim şi vom avea copii.

Atunci, pe moment, am crezut că glumeşte.

— Haide, a spus el, prinzând-o pe fata neînsufleţită de subsuori.

S-a uitat la mine ridicând din sprânceană. Nu mă mişcam. Nici nu ştiam dacă eram în stare. M-am uitat la posterul de deasupra patului. Era aceeaşi trupă pe care şi eu obişnuiam să o ascult.

— E un ordin, a spus Brad. Te hotărăşti după aceea.

Hotărăşte-te. Ştiam exact la ce se referea. Te hotărăşti dacă mai vrei să faci parte din singura familie pe care o ai. Singura protecţie pe care o poţi obţine. Hotărăşte-te acum.

Probabil că am reuşit să mă mişc. M-am aplecat în faţă. Am prins-o de glezne.

Am auzit mai multe motociclete îndepărtându-se în timp ce Heidi a intrat împleticindu-se în garaj, îmbrăcată într-un palton de-al meu. A găsit un cuţit pe tejghea şi m-a eliberat. Am îmbrăţişat-o. Tremura necontrolat în timp ce ţipa la pieptul meu, ca şi cum nu putea plânge suficient într-un timp prea scurt, se îneca.

— Au luat-o, a spus ea printre suspine, în timp ce lacrimile se adunau sub tricoul meu. El a luat-o pe Amy.

— El?

— El, Brad.

— Brad?

— Nu l-am văzut la faţă, dar a fost Brad Lowe.

— Eşti sigură?

— Era singurul dintre ei care purta o cagulă şi nu a vorbit. Dar el lua deciziile şi el a urcat în camera lui Amy. Şi când au intrat în living fata şi băiatul, unul dintre ei a spus că aşa a ordonat Brad.

— Ce a ordonat Brad?

Heidi nu mi-a răspuns.

Am îmbrăţişat-o, nu aveam nevoie să ştiu. Nu încă.

Fata cu tenul măsliniu ştia că pe fata noastră o chema Amy şi că erau de aceeaşi vârstă. Brad era liderul unei găşti, într-adevăr. Era logic să nu se lase văzut de oamenii care îl cunoşteau. Şi cu toate acestea, Brad Lowe nu fusese suficient de isteţ încât să nu se expună.

Da, el a fost, Brad Lowe. Depravat. Dar îndrăgostit.

Asta ne dădea o oarecare speranţă.

V

— Mai sunt nouă minute până ajunge elicopterul, strigă locotenentul.

Frânghia steagului de la marginea acoperişului se leagănă mai repede, vântul s-a înteţit. Colin îi face semn unui bărbat care dispare în penthouse şi reapare cu o frapieră din care se vede gâtul unei sticle verzi.

— Ne putem lua adio cu stil, zâmbeşte Colin. Decadenţii obişnuiau să spună atât de frumos „după noi vine potopul”, însă în cazul nostru – când poţi spune fără griji că potopul este deja aici – vinurile de colecţie ar trebui să fie deschise imediat şi băute de cei ale căror gâtlejuri şi văluri palatine le pot aprecia. Înainte să ne fie retezate grumazurile.

— Ei bine... probabil că eu sunt puţin mai optimist, Colin, spun eu acceptând paharul oferit de bărbatul cu frapiera.

— Mereu ai fost, Will. După cele întâmplate, nu pot decât să admir faptul că ţi-ai păstrat încrederea în umanitate. Mi-aş dori şi eu să am o parte din naivitatea şi mărinimia ta. Măcar tu ai o alinare. În schimb, eu am doar acest creier rece, raţional. Mă simt de parcă aş trăi singur într-un castel mare, pe timp de iarnă.

— Ca-n închisoarea ta din Insula Şobolanilor.

— Da, spune Colin. Apropo, am o nouă explicaţie pentru prezenţa numărului atât de mare de şobolani acolo. În secolul al XIX-lea, înainte de construirea închisorii, acolo a fost un spital unde îi trimiteau pe oamenii cu febră tifoidă, ca să nu îi infecteze pe cei din oraş. Ştiau că aveau să moară şi nimeni de pe continent nu ar lua un cadavru infectat cu tifos, nici măcar rudele. Şi şobolanii ştiau asta, aşteptau şi urlau la lăsarea nopţii, aşteptând ca noi cadavre să fie scoase pe uşa din spate a spitalului. Dacă murea cineva pe insulă, era consumat până la răsăritul soarelui, o afacere bună pentru toată lumea.

— Tu crezi povestea asta? Sau încă mai crezi că şobolanii s-au refugiat pe insulă, aşa cum ai făcut şi tu?

Colin încuviinţează.

— Şobolanii nu se infectează cu tifosul uman, Will, dar până şi ei se infectează cu frica noastră. Iar şobolanii speriaţi sunt agresivi, aşa că noi ne temem de ei şi îi călcăm în picioare. Nu virusul ne va distruge, Will, ci frica de ceilalţi.

Mă gândesc la frică. La frica pe care am simţit-o în seara în care gruparea Haos a pătruns în casa noastră. Frica pe care în zadar am încercat să o transpun în cuvinte în acea noapte, când eu şi Heidi am raportat cazul la poliţie, şi în ziua următoare, când am discutat cu poliţiştii la secţie.

Cei doi detectivi aşezaţi în fotoliile de lângă birou nu ne mai priveau în ochi pe mine şi pe Heidi, ci se uitau în jos, la carneţelele lor. Mă gândeam că din cauza ororilor pe care tocmai le povestiserăm: fiica noastră fusese răpită, iar soţia mea violată, în timp ce eu fusesem legat în garaj. Doar ulterior mi-am dat seama că motivul pentru care ne evitau privirile era tocmai faptul că le spusesem că eram convinşi că Brad Lowe era liderul găştii, fiul antreprenorului IT, Colin Lowe.

— Vom verifica, a spus doamna detectiv care s-a prezentat drept inspector-şef Gardell. Dar nu vă faceţi mari speranţe.

— Să nu ne facem mari speranţe? Cum naiba îţi imaginezi că vom înceta să sperăm?

Nu mi-am dat seama că urlu până când nu m-a prins Heidi de braţ.

— Îmi pare rău, am spus. Dar fiica noastră este acolo, iar noi stăm aici şi... şi...

— Înţelegem, a spus Gardell. Nu mi-am ales bine cuvintele. Ceea ce vreau să spun este poate să dureze, la cum stau lucrurile, poliţia pur şi simplu nu dispune de resursele necesare ca să investigheze toate infracţiunile grave.

— Înţelegem că trebuie să prioritizaţi, a spus Heidi. Dar aceasta este o răpire recentă a unei persoane tinere şi în care vă punem practic făptuitorul pe tavă. Dacă trebuie să fie prioritizat ceva...

— Vă promitem că vom face tot ce putem, a spus Gardell, făcând schimb de priviri cu colegul ei. Ne îndreptăm spre locul unei omucideri, dar vă vom contacta.

Cei doi s-au ridicat şi la fel am făcut şi eu.

— Nu luaţi amprente? am spus eu. Urme ADN, nu interogaţi vecinii...

— După cum am spus..., a început Gardell.

În cursul acelei zile am încercat în zadar să iau legătura cu Colin.

De asemenea, m-am dus până la apartamentul ale cărui chei le luase fiul său, doar ca să confirm că lucrurile stăteau aşa cum spusese Colin. Acolo era doar un schelet pârjolit.

Am mers cu maşina pe străzi, aproape sperând că o grupare va încerca să mă oprească, nu prea ştiu de ce.

Dar asta nu s-a întâmplat, aveam impresia că lumea a stat în loc. Ca într-un armistiţiu.

M-am întors acasă, iar Heidi şi cu mine ne-am întins în pat şi l-am luat pe Sam între noi, poate ca să simţim că îi acordăm siguranţa maximă pe care nu i-o oferiserăm lui Amy.

În zori, Sam dormea profund şi am întrebat-o pe Heidi dacă vrea să îmi spună restul detaliilor care nu reieşiseră din descrierea concretă, dar succintă oferită poliţiei.

— Nu, a răspuns Heidi scurt.

M-am uitat la ea şi m-am întrebat cum reuşea să fie atât de rece şi calmă. Şocul mental poate lua forma apatiei, dar nu era cazul. Părea că preluase controlul asupra corpului şi minţii ei, forţându-se să-şi păstreze calmul, la fel cum animalele îşi pot reduce temperatura corporală.

— Te iubesc, i-am spus.

Nu mi-a răspuns. Şi am înţeles. A blocat orice sentiment, şi-a îngheţat inima ca nu cumva să se scurgă emoţiile pe undeva. Pentru că atunci ar fi devenit inutilă pentru noi toţi. Tocmai pentru că ne iubea, trebuia să manifeste mai puţină iubire faţă de noi, asta trebuie să fi fost explicaţia.

— Te iubesc, a spus el.

Ea nu a răspuns.

Trăgeam cu ochiul prin gaura cheii şi l-am văzut pe Brad aplecându-se spre Amy. Ea stătea pe patul lui, cu pălăria îndoită, îmbrăcată cu o pereche amuzantă de pantaloni de golf prea largi şi o cămaşă bărbătească pe care Brad le luase probabil din dulapurile celor care locuiseră acolo înainte şi care nu luaseră prea multe lucruri cu ei la plecare.

Am privit precaută în jur, trăgând cu urechea la ceilalţi din bucătărie, deoarece nu voiam să mă surprindă spionându-l pe şeful găştii.

Apoi mi-am lipit iar ochiul de gaura cheii.

Era foarte frumoasă, chiar şi cu părul ce îi acoperea aproape toată faţă.

De asta îi spionam?

După jaf ne-am dus direct acasă. Am mers în spatele motocicletei lui Brad urcând una dintre văile adânci şi înguste care brăzdează dealurile din partea nordică a oraşului. Mai demult – când acesta era ţinutul coioţilor – aici locuiau artiştii şi hipioţii, cei care nu-şi permiteau să stea în centrul oraşului. Acum era invers, săracii locuiau în centru şi bogaţii aveau case mari cu vedere spre golf şi spre zgârie-norii din vale. Dar poate că situaţia avea să se schimbe iar. Erau multe case părăsite şi vedeam din ce în ce mai mulţi coioţi şi câini sălbatici pe marginea drumurilor căutând ceva de mâncare.

Noua vizuină a găştii Haos era chiar deasupra unei case în care o altă gaşcă omorâse cu mult, mult timp în urmă şase persoane, inclusiv pe soţia unui regizor bogat. Ne-am mutat aici după incendiul din apartamentul lui Brad. Era vila unuia dintre partenerii firmei tatălui lui Brad, iar la debutul pandemiei Brad îl auzise pe tatăl său spunând că tipul acesta îşi dusese familia în Noua Zeelandă. Desigur, pentru bogătaşii preocupaţi de sfârşitul lumii era ceva obişnuit să îşi cumpere case acolo, într-un loc atât de îndepărtat de orice, încât se presupunea că erau feriţi de suferinţa restului lumii. Ei bine, nu poţi avea noroc de fiecare dată şi dacă era să dai crezare ştirilor TV înainte să oprească transmisia, Noua Zeelandă era unul dintre locurile în care virusul lovise cel mai crunt. Brad spusese că, indiferent dacă proprietarul casei era sau nu mort, imensa reşedinţă era atât de goală, încât aproape că ne invita să intrăm.

Pe tot drumul până aici, în timp ce ne strecuram prin viraje, Brad o ţinuse pe fată în poziţie verticală pe

motocicletă. Nu îl văzusem niciodată conducând atât de prudent.

Iar acum stătea acolo, în dormitorul mare, şi îi spunea că o iubeşte.

Cu siguranţă, această latură a lui Brad era complet nouă pentru mine.

Eram singura care aveam, la rândul meu, propriul dormitor, iar celelalte încăperi erau folosite în comun de ceilalţi cinci. Vila era pe punctul de a deveni foarte repede o cocină până când i-am cerut lui Brad şi am primit – spre marea supărare a lui Ragnar – permisiunea să impun munci casnice pentru toată lumea.

— Auzi ce spun, Amy?

Brad s-a aplecat să o privească în ochi.

— Te iubesc.

Amy a ridicat capul.

— Eu nu te iubesc, Brad. Nici măcar nu te plac, niciodată nu mi-ai plăcut. Poţi să mă duci acasă acum?

— Înţeleg că eşti speriată, Amy, dar...

— Nu mi-e frică. Tu eşti cel speriat, Brad, l-a întrerupt ea cu înverşunare.

El a râs, dar forţat.

— De ce să-mi fie frică? Doar dacă nu cumva ştii kickboxing.

— De ce ţi-a fost întotdeauna frică, micuţule Brad. De măreţul tău tată. Ţi-e teamă să nu-şi pedepsească plodul răsfăţat.

Brad s-a albit la faţă.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, pentru că el nu-i aici.

— O, ba da, e aici. E mereu pe umărul tău. Lui îi spui mereu „Te iubesc”, zise ea lăsându-şi capul într-o parte şi imitându-l pe Brad.

Asta nu avea cum să se termine bine. Dar ea a continuat:

— Dar după cum bine ai auzit, tatăl tău spune că nu te iubeşte...

Brad a lovit-o. Doar cu palma, dar cu suficientă forţă încât capul ei să se întoarcă pe gâtul fin şi subţire. Ea şi-a acoperit faţa cu mâna. Îi curgea sânge dintr-o nară. Îl ştiam pe Brad, îl văzusem de multe ori pierzându-şi controlul şi eram sigură că, din acest punct, situaţia lui Amy avea să se înrăutăţească.

— Nu vorbi aşa, a spus Brad încet. Dezbracă-te..

— Ce? a pufnit ea dispreţuitoare. Ai de gând să mă violezi?

— Trebuie să înţelegi un lucru, Amy. Sunt singurul care te poate salva de lumea de acolo. Şi lumea aceea începe jos, în bucătărie. Dacă nu sunt aici să-i opresc, te vor face bucăţi. O haită de lupi, asta suntem.

— Mai degrabă zece ca ei decât unul ca tine, Brad.

El a lovit-o din nou. De această dată cu pumnul. Ea a încercat să riposteze, dar el i-a oprit mâna în aer. Are reflexe bune Brad. Este puternic şi dornic să se antreneze. Ar fi putut deveni un bun luptător dacă ar fi reuşit să-şi controleze emoţiile.

El i-a apucat cămaşa şi a smuls-o de pe ea, făcând să sară nasturii şi să se împrăştie pe parchet. Apoi s-a ridicat şi şi-a dat pantalonii jos. Amy a profitat de ocazie ca să sară de pe pat şi să încerce să ajungă la uşă, dar Brad a prins-o cu uşurinţă cu o mână şi a aruncat-o înapoi.

— Sper, pentru binele tău, că nu eşti virgină, a spus Brad, aşezându-se pe pieptul ei, astfel încât picioarele lui să îi imobilizeze braţele.

— Nu sunt, a spus ea sfidătoare, însă acum vocea îi tremura. Dar tu eşti. Având în vedere că violul nu se pune, vreau să spun. Şi nici acum nu vei primi nimic...

Vocea i s-a gâtuit din cauză că Brad o sugruma cu o mână. Cu cealaltă mână, i-a dat jos cu uşurinţă pantalonii

şi chiloţii. Probabil că slăbise strânsoarea, pentru că ea a reuşit să bolborosească „...pentru că eu sunt tatăl tău, şi de mine îţi este frică, priveşte numai...”, înainte ca el s-o apese iar pe trahee.

Brad s-a poziţionat cu forţa între picioarele ei. I-am văzut fundul gol contractându-se şi relaxându-se, dar îmi puteam da seama după înjurături şi mişcările sacadate că nu reuşea. Fie ea îl făcuse să îşi piardă erecţia, fie pur şi simplu nu reuşea să intre. Sau – m-am mai gândit la o a treia posibilitate – chiar o iubea pe fata asta.

— La dracu’! a răcnit Brad sărind de pe pat.

Şi-a ridicat pantalonii şi şi-a încheiat nasturii, după care a mers spre dulap şi a luat ceva de acolo. Mi-a luat ceva timp să văd că era o crosă de golf. O ţinea cu ambele mâini, ridicată deasupra umerilor, îndreptându-se spre Amy.

Am pus mâna pe clanţă, am dat să o apăs. Sau nu? Poate că nu am reuşit, poate că uşa era încuiată pe dinăuntru. Poate că m-am răzgândit. Ce putem să fac şi pentru cine? S-a auzit o bufnitură înfundată, ca şi când ai lovi un cotlet cu ciocanul pentru carne, în timp ce capul crosei se afunda în pieptul ei. Şi un sunet clar, de spărtură – ca şi când ai sparge coaja unui ou fiert la micul-dejun – în timp ce următoarea lovitură a nimerit-o în frunte. Ea s-a cufundat în tăcere în pat.

Brad s-a întors şi venea direct spre mine. Când s-a deschis uşa, mă îndepărtasem doar câţiva metri pe hol, dar am reuşit să mă întorc astfel încât să pară că mă îndreptam spre dormitor, nu că mă îndepărtam când el a ieşit năvalnic.

— Aici erai, bine! Ia pe cineva să te ajute să o cari la subsol. Închide-o acolo. Foloseşte spălătoria.

— Dar...

— Acum!

A trecut pe lângă mine şi a coborât pe scări.

VI

Trecuseră trei zile de când Amy fusese răpită. După ce am încercat în zadar să iau legătura cu Colin prin telefon, prin e-mail şi prin intermediari, m-am dus în port. Cluburile de striptease de acolo erau încă deschise, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Într-unul dintre ele am găsit în sfârşit un marinar treaz care era dispus să mă ducă pe Insula Şobolanilor, deşi pentru un preţ ridicol de mare pentru o distanţă atât de scurtă. Stripteuza de pe scenă m-a privit acuzator în timp ce plecam cu o treime din publicul ei.

Apropiindu-ne de insulă, ne-a întâmpinat o ambarcaţiune de tipul celor folosite de Garda de Coastă. Gândindu-mă mai bine, probabil că era o ambarcaţiune a Gărzii de Coastă. Aceasta avea un suport de mitralieră montat la prova. Barca a oprit lângă noi, i-am strigat unui tip în uniformă care era treaba, el a transmis ceva prin staţia radio, a aşteptat câteva minute şi ne-a dat semnalul de pornire. Colin stătea pe chei şi zâmbea larg în timp ce andocam.

— Ce surpriză plăcută! a exclamat el şi m-a îmbrăţişat.

— Am încercat să te contactez.

— Da? Aici, semnalul la telefon este şi mai sporadic decât în oraş. Vino!

Mergea înaintea mea spre colosul din mijlocul insulei.

— Aşadar, tu şi ai tăi sunteţi bine?

Am înghiţit în sec.

— Nu.

— Nu? a încercat el să afişeze o mină surprinsă.

— Îţi povestesc. Deci, acum asta este casa ta?

— Ei bine, pentru moment. Liza urăşte locul ăsta şi crede că ar trebui să cumpăr o insulă mare şi frumoasă în locul acestei bucăţi sterpe de stâncă. Nu înţelege că acum

vederea de ansamblu este mai importantă decât frumuseţea.

Ne-am oprit chiar în faţa clădirii. Mi-am lăsat capul pe spate şi am ridicat privirea spre zidul înalt de ciment.

— Te simţi în siguranţă în casa ta?

— Aici da, a spus Colin, lovind cu pumnul în zidul de ciment. Aceste ziduri ar fi putut opri şi Revoluţia Franceză. Şi... lunetiştii mei pot ochi orice ţintă mobilă care se apropie, chiar şi pe timp de noapte.

Acolo sus am văzut ferestrele înguste, ca nişte firide, de unde aveau vedere panoramică. În jurul nostru, marea strălucea intens şi îmbietor, de parcă ar fi fost o zi obişnuită. Dar nu se iţea nicio barcă cu pânze. Doar fum greu care plutea în derivă, de la incendiile din oraşul de pe continent şi dincolo de ape. Pe de altă parte, marea nu considera această zi cu nimic deosebită faţă de zilele în care pe valurile ei se perindaseră velierele şi surferii fericiţi. Pentru mare, aceasta era o zi oarecare din curgerea timpului, de când specia umană a păşit pe faţa pământului.

— Hai să mâncăm, am dat instrucţiuni la bucătărie să înceapă să gătească...

— Nu, am spus, urmărind cu privirea un şobolan maroniu ce a ţâşnit peste stânci. Lasă-mă să îţi spun de ce am venit aici. Brad ne-a atacat în casa noastră.

— Ce vrei să spui?

— A luat-o pe Amy cu el.

— Cum? a încercat să pară şocat.

— Şi poliţia nu vrea – sau nu poate – să facă nimic în legătură cu asta.

— Când...

— În urmă cu trei zile.

— Dar de ce nu mi-ai spus până acum? Ah, da, n-am avut semnal.

Colin – care stăpânea multe arte, dar nu şi pe cea a actoriei – a clătinat din cap cât de convingător a putut. Apoi i-am relatat noaptea de coşmar, cu toate detaliile posibile pe care mi-a permis Heidi să i le dau. Şi atunci Colin n-a mai fost nevoit să se prefacă uimit.

— Am spus aceleaşi lucruri şi poliţiei. Dar n-au mai luat notiţe când şi-au dat seama că cel pe care îl indicam era fiul lui Colin Lowe. Văd că sunteţi cu toţii informaţi, aşa că presupun că v-au contactat imediat după aceea.

— Pe mine? Să mă contacteze poliţia?

— Haide, Colin. Te cunosc bine. Şi, în calitate de avocat al firmei, ştiu câte ceva despre legăturile pe care le ai în poliţie.

Colin s-a uitat la mine apreciativ. Şi, ca de obicei, a evaluat corect.

— Ceea ce trebuie să înţelegi, Will, este că eşti prietenul meu, dar Brad este fiul meu.

— Ştiu şi eşti iertat, dar trebuie să o lase pe Amy să plece. Şi trebuie să-i faci să-l aresteze pe Brad.

— Stai, a spus Colin. Mai este ceva. Poliţia mi-a spus că singurul indiciu pe care îl aveai în privinţa lui Brad a fost că cineva i-a pronunţat numele în seara aceea. Dar că voi înşivă nu l-aţi recunoscut. Cum e posibil să nu recunoşti un băiat care practic a crescut în mijlocul vostru? Nu-i recunoşti limbajul trupului, aspectul, vocea?

— Ce vrei să spui, Colin?

— Spun că atunci când vezi că fiica ta este răpită, devii disperat. Cauţi cu faruri şi lanterne până găseşti ceva, orice. Şi voi aţi prins din zbor un nume rostit în treacăt – apropo, e unul dintre cele mai populare nume din zonă – doar pentru că persoana respectivă ar fi putut avea un mobil pentru cele întâmplate. Dar eu îl cunosc pe Brad. Ştiu că nu este cel mai cuminte copil, dar nu el a făcut asta, Will.

— Atunci găseşte-l, vorbeşte cu el!
— Nimeni nu ştie unde e, nimeni nu ia legătura cu el. Ştii, sunt la fel de îngrijorat pentru Brad cum eşti şi tu pentru...
— Atunci lasă poliţia să emită un mandat, l-am întrerupt pentru a nu-l lăsa să termine fraza fără sens.
— Dar nu există dovezi, nici măcar suspiciuni. Şi asta spun ei, nu eu. Niciunul dintre noi nu-i poate forţa să cheltuiască resurse pentru o pistă care nu e credibilă.
— Ba da, tu poţi!
— Nu pot, dragă Will. Nici măcar dacă aş vrea.
— Da, dar nu vrei. Ţi-e teamă că Brad este vinovat.
— Nu este vinovat.
— Atunci ţi-e teamă că va fi găsit vinovat.
— Asta s-ar putea să fie altceva, da.

Din disperare, am dat cu pumnul în peretele lui de piatră.

— Instanţele sunt deschise şi îşi continuă activitatea, Colin. Şi jur pe viaţa mea că Brad va avea un proces echitabil. Da, chiar dacă a ucis-o. Mă asculţi?
— Şi eu jur pe viaţa mea că fiul meu nu este un criminal sau un răpitor, Will. Pe viaţa mea. Tu mă asculţi ce zic?

M-am uitat din nou în zare, în largul oceanului, martor al modului în care ne erau decise destinele zi de zi, în fiecare secundă, şi ale cărui ape ne zâmbeau şi sclipeau cu o blândeţe neschimbată.

— Da, am auzit. Juri pe viaţa ta.

Un alt şobolan a trecut peste stânci, iar coada lui lungă a sclipit în bătaia soarelui.

Aşa că – fără un cuvânt sau un gest de rămas-bun – am coborât spre debarcader la barca ce mă aştepta. În noaptea aceea am condus din nou pe străzile oraşului căutând-o pe Amy sau pe cineva care ar putea să-mi spună ceva. A doua zi m-am întors la secţia de poliţie din centrul oraşului pentru a le cere mai multe noutăţi, pentru

a le cere să investigheze, pentru a-i convinge că vinovatul era Brad Lowe. Şi din nou m-am izbit de uşi închise, de urechi surde şi, la final, de îndemnul să părăsesc secţia de poliţie.

În timp ce traversam parcarea mare din faţa mallului, am văzut o persoană rezemată de maşina mea. Era inspectorul-şef Gardell.

— Cum merg căutările? m-a întrebat ea.

Am clătinat din cap.

— Vrei un pont pe care nu l-ai primit de la mine?

M-am uitat la ea. Am încuviinţat.

A scos o foaie dintr-un dosar şi mi-a dat-o.

M-am uitat la ea. O adresă cu un nume pe care l-am recunoscut.

— A fost unul dintre partenerii lui Lowe. Vrei să spui că Amy ar putea fi acolo?

Gardell a ridicat din umeri.

— Am primit plângeri de la vecini. Droguri, salve de focuri şi petreceri până târziu în noapte. Se pare că Brad Lowe şi gaşca lui s-au mutat acolo.

— Dar n-aţi făcut nimic?

— În acest moment, nu acordăm prioritate plângerilor vecinilor cu privire la gălăgie.

— Dar focurile de armă şi încălcarea proprietăţii nu reprezintă ceva grav?

— Nu am primit nicio reclamaţie de la proprietar. Şi, din câte ştim, oamenii care locuiesc în casa lui au permis de portarmă.

Am încuviinţat.

— Va trebui să merg să verific.

— Nu ştiu dacă m-aş aventura pe acolo, a spus Gardell.

— De ce?

— Cu atâtea arme, nu este recomandat să mergi până la uşă şi să suni la sonerie. Cel puţin, nu singur.

M-am uitat la ea.

— Dar voi nu ne veţi ajuta.

Gardell şi-a scos ochelarii de soare, mijindu-şi un ochi în lumina soarelui.

— Nu eşti singurul care a spus asta în ultimele luni.

— Nu?

— Nu.

Mi-a întins dosarul. L-am deschis şi l-am răsfoit. Erau multe plângeri. Jaf armat. Loviri. Violenţe grave. Viol. Douăzeci, poate treizeci.

— Şi elementul comun al acestor sesizări este...

— Brad Lowe şi gaşca lui, a spus Gardell. Aceasta e doar o selecţie, dar una care cred că s-ar putea să te intereseze.

M-am uitat din nou la ea.

— Cred că înţeleg ce rişti, doamnă inspector-şef. Aşadar, de ce faci asta?

Ea a oftat. Şi-a pus iar ochelarii de soare.

— De ce facem toate acestea în această lume dată peste cap?

Apoi a plecat.

În cursul după-amiezii am vorbit cu majoritatea celor care semnaseră plângerile din dosar.

Le-am contactat mai întâi pe victimele violurilor. Presupuneam că ele, taţii şi fraţii lor, ar fi cei mai motivaţi şi mai uşor de convins. Dar în cele din urmă mi-am dat seama ce selecţie făcuse Gardell: aceştia erau oameni care nu numai că aveau motive întemeiate să dorească să se răzbune, dar erau şi capabili fizic şi mental să-şi ducă gestul până la capăt. Cel puţin dacă nu erau singuri.

— Vrei să devenim propriii noştri justiţiari? a întrebat unul dintre cei cu care am vorbit.

Am gustat cuvântul. Reprezenta tot ceea ce dezavuam. Cel puţin, într-o societate cu un sistem juridic funcţional. Dar dacă nu funcţiona, nu era apărare civilă, ci cel mai bun sistem juridic alternativ. Aşa trebuia văzută, nu ca o încălcare a legii, ci ca o formă de justiţie în situaţii de urgenţă.

Am încercat să-i explic acest lucru persoanei, dar este posibil ca jargonul legal să fi îngreunat urmărirea raţionamentului meu.

— Sună a rol de justiţiar, a spus el. Mă bag şi eu.

Pe înserat, i-am putut spune lui Heidi că adusesem cu mine 15 bărbaţi adulţi. Şi că unul dintre aceştia se angajase să obţină arme.

Mă aşteptam să se bucure – sau cel puţin să se trezească din apatia întunecată în care alunecase în ultimele zile – dar, în schimb, se uita la mine de parcă aş fi fost un străin.

— Adu-o pe Amy, a spus ea pur şi simplu şi a închis uşa dormitorului nostru.

Dormeam în living şi am auzit un animal urlând la lună, în noapte, şi bubuitul obuzelor care puteau fi la un bloc sau zece distanţă, nu ştiu exact. Habar n-am ce fel de animal era, dar părea să fie mare. Auzisem despre incendiul de la grădina zoologică de cu o seară înainte şi că eliberaseră animalele, pentru a le salva. Frumos, m-am gândit, dar dacă acest animal era comestibil... n-am avut timp să mă gândesc înainte să se audă o împuşcătură şi urletul să se oprească brusc.

— Ceea ce vedeţi aici sunt drepturile mele cele mai elementare, a spus bărbatul chel, întinzându-şi mâna spre ceva care, înainte de toate, mi-a amintit de un insectar, doar că la o scară mai mare şi mai grotescă.

Zidul era plin de arme. Pistoale, puşti, arme automate, mitraliere, chiar şi o mitralieră mare încă ataşată de suport, de parcă ar fi stat în genunchi.

— Libertatea de a mă apăra.

Individul chel s-a uitat la noi zâmbind satisfăcut. Ne-a rugat să-i spunem Fatman, pentru că voia să rămână anonim. Dintre cei 15 care, cu două zile mai devreme, acceptaseră să participe de bunăvoie, trei s-au retras. Deloc neaşteptat, după ce le-a trecut entuziasmul iniţial, raţiunea a preluat controlul: dincolo de o satisfacţie emoţională pe termen scurt, cu ce o să mă aleg? Şi ce risc? Când sistemul judiciar pedepseşte infractorii, îşi vor risca oamenii puţinul pe care îl au, dar cum rămâne cu noi? Ce va fi când răzbunarea va fi răzbunată?

— Ştiau că avem arme, de aceea au venit, a spus Fatman. Dar nu au găsit această încăpere secretă, au luat kalaşnikovurile şi grenadele ofensive. Luaţi după placul inimii, domnilor.

— Ţie şi alor tăi ce v-au făcut? l-a întrebat Larsen – un profesor de muzică afro-american îmbrăcat într-o cămaşă albastră proaspăt călcată – în timp ce Fatman îi arăta cum să încarce, să asigure şi să schimbe încărcătorul puştii alese de Larsen.

— Tocmai v-am spus, a răspuns Fatman.

— Au..., ă, au furat nişte arme?

— Şi grenadele mele.

— Grenade. Şi e suficient ca să vrei să te răzbuni?

— Cine vorbeşte despre răzbunare? Eu vreau doar să împuşc nişte tipi răi, iar acum am un motiv al naibii de bun, nu?

— Frumos, a spus Larsen încet.

Fatman s-a înroşit de furie.

— Şi tu? a pufnit el. Ţie ce ţi-au făcut? Ţi-au luat Volvo-ul?

Am înjurat în gând şi am închis ochii. Aveam nevoie ca aceşti bărbaţi să coopereze, nu să se certe. Citisem cu atenţie rapoartele şi ştiam ce urmează.

— Mi-au ucis soţia, a spus Larsen.

În încăperea umedă de la subsol s-a lăsat o linişte mormântală. Am deschis din nou ochii şi am văzut că toată lumea se uita la bărbatul în cămaşă albastră. În raport, Larsen scrisese că el şi soţia lui stăteau pe asfalt în faţa unui depozit secret de alimente, cu braţele încărcate de provizii. Merseseră acolo împreună cu opt rude adulte, deplasarea în grupuri devenise ceva obişnuit, era mai sigură. O gaşcă de motociclişti a venit spre ei, bărbaţii şi-au scos puţinele arme pe care le aveau: cuţite şi o puşcă veche. Dar motocicletele au trecut fără să încetinească. Iar ei au crezut că pericolul trecuse, când liderul găştii a scos un lanţ cu cârlig pe care l-a agăţat de coapsa soţiei lui Larsen şi a tras-o pe stradă cu tot cu sacoşele de mâncare pe care le căra. Cât timp bărbaţii s-au grăbit să o salveze pe soţia lui Larsen, gruparea s-a oprit şi a furat mâncarea.

— I-a fost perforată artera de la coapsă, a spus Larsen. A sângerat până la moarte pe stradă, în timp ce bandiţii luau şunca şi conservele cu mâncare.

Nu se mai auzea decât cum Larsen respira sacadat şi înghiţea în sec.

— Şi aveau...? a spus cu precauţie o voce.

— Da, a spus Larsen, care devenise iar stăpân pe vocea sa. Aveau căşti cu Justiţia moartă.

Bărbaţii din încăpere au încuviinţat.

Unul dintre ei şi-a dres vocea.

— Spune-mi, mitraliera... funcţionează?

Două zile mai târziu eram pregătiţi.

Am exersat tragerile într-un poligon sub îndrumarea lui Pete Downing, un fost puşcaş marin încercat în luptele

purtate în Basra, Irak. El, eu şi Chung, un inginer de structuri, am analizat un plan de cadastru pe care îl obţinuse Chung cu ajutorul unei cunoştinţe din cadrul agenţiei de planificare şi construcţii. Downing trasase un plan de atac pe care ni l-a prezentat în plen într-o încăpere de la subsolul poligonului pe care-l închiriasem. A subliniat că în casă puteau fi mai multe persoane răpite, minimizând astfel natura acţiunii ca fiind legată doar de mine şi Amy.

Totuşi, ciudat a fost că la final mi s-a adresat mie.

— Acum, Will Adams, ţi se pare în regulă?

Am încuviinţat.

— Mulţumesc, a spus Downing, rulând planşa mare pe care desenase.

M-am ridicat.

— Atunci, ne întâlnim aici la miezul nopţii, am spus eu.

— Nu uitaţi, haine închise la culoare.

Bărbaţii s-au ridicat şi au trecut în şir pe lângă mine, câţiva dintre ei salutându-mă printr-o mişcare a capului. Mi-a trecut prin cap că mă vedeau ca pe un lider. Doar pentru că eu luasem iniţiativa? Sau existau alte motive? Pentru că eu stabilisem obiectivul, nu doar partea practică, ci şi partea ce ţinea de bunele moravuri şi coagularea comunităţii? Oare eu, prin simplele mele cuvinte, le-am insuflat ideea că justiţia nu este ceva ce primeşti, ci ceva ce iei? Un spirit de luptă pe care nu-l descoperiseră singuri, dar după ce li s-a oferit un motiv etic tangibil, şi-au dat seama ce le lipsise pentru a acţiona? Poate. Poate au înţeles că vorbeam serios. Că este responsabilitatea fiecăruia să retezăm capul Leviatanului, monstrul marin, înainte să crească atât de mare încât să ne înghită pe toţi.

Dar cred că niciunul dintre ei nu se gândea la asta în miez de noapte, când o coloană de trei maşini urca panta pe drumul abrupt, sinuos, spre vila din vârful dealului.

Şedeam pe bancheta din spate între alţi doi bărbaţi şi mă gândeam doar la ce aveam de făcut, la sarcinile practice atribuite mie conform planului. Şi că nu voiam să mor. Mirosul pe care îl simţeam în sudoarea celorlalţi din maşină era probabil acelaşi pe care îl emanam şi eu. Frică.

VII

M-am trezit din pricina focurilor de armă, a strigătelor şi a zgomotului de paşi alergând pe hol.

Primul lucru care mi-a trecut prin minte a fost că din nou fusese o petrecere care degenerase şi că cineva începuse să se certe, probabil cu Ragnar.

Mânerul uşii de la dormitorul meu a zângănit. Cineva a descoperit că era închisă. Mereu era. Nu pentru că mă temeam că vine cineva peste mine şi mă violează. În primul rând, ei ştiu că pot să îi bat, în al doilea rând, ştiu că Brad le-ar tăia capetele şi în al treilea rând, nu prea mai prezinţi interes ca obiect sexual când băieţii ştiu că şi ţie îţi plac fetele. Dar mai ştiu şi că pe măsură ce creşte consumul de droguri, asta frumos spus, este doar o chestiune de timp până când unul dintre ei îşi iese din fire şi încearcă. Şi asta ar însemna aşa o problemă pentru ei, încât nu există vreun motiv să nu închid uşa. Dar, la cum văd eu lucrurile, ei sunt închişi înăuntru, nu eu.

M-am ridicat pe marginea patului şi am luat kalaşnikovul de dedesubt. Pentru că vocile de pe hol nu erau ale vreunuia dintre băieţi şi am auzit două bubuituri puternice, ca şi când ar fi fost grenade paralizante. Noaptea trecută, Oscar stătuse de şase, ce dracului se întâmplase, adormise?

Nu mai mişca nimeni mânerul uşii, plecaseră mai departe? În acelaşi timp, am auzit zgomotul înfundat al unui foc de armă tras de pe cealaltă parte a uşii şi o

bufnitură, glonţul a şuierat pe lângă capul meu şi a lovit zidul.

Am ridicat puşca, am setat siguranţa pe foc automat şi am tras. Chiar şi în semiîntuneric puteam vedea salvele perforând uşa şi aşchiile albe care săreau peste tot. Cineva, afară, a căzut cu toată greutatea şi a început să ţipe. M-am încălţat, mi-am luat pantalonii şi geaca şi am ieşit pe fereastră. Jos, pe peluză, Oscar era întins pe spate în formă de X, cu kalaşnikovul lângă el, ca şi cum s-ar fi bronzat la lumina lunii. Am făcut rapid nişte calcule. Nu ştiam câţi erau, dar îl eliminaseră pe Oscar înainte să dea alarma şi aveau grenade paralizante. Aşadar, nu erau amatori. Şi noi? Noi eram un grup de tineri antrenaţi pentru atac, nu pentru apărare. Dacă nu mă hotăram repede, alţii aveau să decidă pentru mine.

Aveam cheia de la motocicletă în buzunar.

La naiba, aveam inclusiv un loc unde să merg. Maria mă întrebase dacă n-aş vrea să mă mut definitiv la ea. Şi, chiar stătusem în cumpănă să fac acest gest, înainte ca toate acestea să se întâmple. Haos constituise cândva o salvare pentru mine, dar oare nu cumva ne salvaserăm reciproc şi haita de 12 indivizi ne proteja? Şi nu loialitatea sau codul onoarei! La dracu'! A existat vreodată cineva care să se sacrifice pentru mine?

Am deschis fereastra şi m-am târât afară, m-am prins de marginea ferestrei, m-am lăsat în jos în mâini şi apoi mi-am dat drumul. De trandafirii din stratul de jos se alesese de mult praful, dar nu şi de tufele de spini care crescuseră uriaşe, astfel încât am simţit că mă rostogolesc pe sârmă ghimpată.

Am inspirat adânc, am scos cuiul grenadei paralizante şi i-am făcut semn lui Downing. A încuviinţat, a răsucit

mânerul uşii acelei camere pe care eu o însemnasem în planul casei drept dormitor principal, şi a deschis larg uşa.

Am procedat aşa cum îmi arătase, m-am aplecat şi am rostogolit grenada înăuntru pe parchet, ca să facă cât mai puţin zgomot posibil. Downing a închis iar uşa şi am numărat până la patru.

Chiar şi cu uşa închisă zgomotul era asurzitor, iar pe gaura cheii se zărea o rază de lumină.

Downing a lovit uşa cu piciorul şi am intrat, asigurând uşa de-o parte şi de alta, aşa cum ne arătase.

Ritmul bătăilor inimii îmi creştea pe măsură ce raza lanternei mele o căuta pe Amy. Am alergat spre fereastră şi pe gazonul de afară am văzut pe cineva alergând spre locul unde erau parcate motocicletele. Am plimbat raza de lumină a lanternei până când a întâlnit în cameră ceva ce părea a fi o sculptură. Un băiat palid, care stătea pe pat, cu privirea fixă, de parcă ar fi fost paralizat. Downing ne-a explicat acela este efectul grenadelor paralizante asupra oamenilor.

Era Brad.

Downing a strigat să ridice mâinile în sus, dar, aparent, Brad era încă surzit de explozie, pur şi simplu se uita în gol la noi. Downing l-a lovit în faţă cu patul puştii şi prin conul de lumină a ţâşnit un şuvoi de sânge şi salivă.

L-am împins pe Brad pe spate şi m-am aşezat deasupra lui. Nu a opus nicio rezistenţă.

— Sunt eu, Will, am spus. Unde este Amy?

El s-a uitat în sus la mine.

Am repetat întrebarea în timp ce apăsam ţeava pistolului de fruntea lui.

— Ştim că tu ai fost. I-am omorât deja pe cei care făceau de pază. Vrei să fii următorul, Brad?

— Ea..., a dat el să spună.

A durat două secunde îndelungate, suficient cât să mă facă să tremur ca o frunză de plop, după care a continuat.

— Ea nu este aici. Am eliberat-o imediat ce am plecat din centru. Nu s-a întors încă?

Nu ştiu dacă moştenise expresia facială a tatălui său, dar ştiam că minte.

L-am lovit cu pistolul. Şi l-am lovit iar. Evident. Pentru că, atunci când m-a oprit Downing şi mi-am redobândit controlul, faţa lui Brad era ca o mască grotescă, însângerată, sub mine.

— Este moartă, am spus eu.

— N-ai de unde să ştii asta.

Am închis ochii.

— Nu m-ar fi minţit dacă n-ar fi fost moartă.

M-am suit pe motocicleta de sub acoperişul mare al garajului. Din poziţia în care mă aflam vedeam peluza şi lumina lanternei dansând prin camera lui Brad.

Îl prinseseră.

Eram pe punctul de-a porni motorul, voiam să plec cât mai repede de acolo, dar n-am făcut-o. Pentru că nu mă lăsa conştiinţa. Gândul de a-l lăsa pe Dumbo la ananghie. M-am uitat spre camera pe care o împărţea cu Herbert, singurul negru din grup. Era o lumină aprinsă înăuntru. Poate că încă nu ajunseseră la ei. M-am dat jos de pe motocicletă şi am traversat peluza în fugă până la fereastra lor. M-am ridicat pe vârful picioarelor şi m-am uitat înăuntru. Dumbo stătea pe pat şi îşi balansa picioarele, îmbrăcat în chiloţi şi într-un tricou, uitându-se la uşă. Herbert nu era nicăieri. Am ciocănit în geam. Dumbo a clipit, dar s-a luminat când mi-am lipit faţa de fereastră şi a văzut că sunt eu.

A venit spre mine şi a deschis fereastra.

— Herbert s-a dus să vadă ce se petrece. Ştii tu...

— Încalţă-te! Trebuie să fugim.

— Dar...

— Acum!

Dumbo s-a făcut nevăzut.

L-am urmărit meşterind la şireturi în timp ce număram secundele. Ar fi trebuit să îi iau pantofi cu velcro.

— Stai pe loc! am auzit o voce chiar în spatele meu.

M-am întors. Era un bărbat chel înarmat cu o puşcă cu lunetă. Am continuat să mă mişc.

— Nu ai auzit..., a început el, însă a scăpat puşca şi nu a mai vorbit şi respirat după ce lovitura mea cu piciorul l-a nimerit în vintre.

L-am văzut prăbuşindu-se şi m-am întors la fereastra în cadrul căreia stătea Dumbo.

— Sari! i-am spus eu.

L-am prins, dar devenise atât de greu, încât ne-am prăbuşit amândoi pe gazon. Apoi ne-am ridicat şi el m-a urmat alergând spre motociclete.

L-am auzit pe Fatman şi vocea unei alte persoane dincolo de fereastră şi am aruncat o privire.

O fată cu picioare lungi şi un băiat scund crăcănat traversau peluza în fugă. Erau cei doi, eram sigur, tot ce era legat de ei – faţa, corpul, vocea, ţinuta – parcă mi se întipărise în minte când m-au legat în garaj. Au ajuns la motociclete, iar fata s-a urcat pe una dintre ele, în timp ce băiatul s-a târât în spatele ei. Ea a căutat ceva în buzunar, cheile probabil. Am văzut un punct luminos roşu dansând pe tricoul alb de sub geaca ei.

Laser.

Am deschis fereastra. Pe gazon, chiar sub mine, era întins Fatman ţinând o puşcă cu lunetă şi cursor laser, patul armei fiind lipit de obrazul său.

— Nu trage! am strigat. Nu suntem ucigaşi.

— Taci, a bombănit el fără să se uite în sus.
— Îmi pare rău, răufăcătorul acesta este al meu.
— Dacă tragi, trag şi eu, am spus calm. Cred că de asta s-a oprit şi a privit în sus. S-a uitat la pistolul pe care îl aţintisem spre el. A făcut ochii mari în timp ce auzeam huruitul motocicletei care s-a pus în mişcare, a dispărut pe poartă şi a pornit înspre vale.

Am lăsat pistolul jos. Nu ştiu de ce, dar o mică parte din mine voia ca el să îi împuşte. Pentru ca eu să îl pot împuşca pe el.

— Elicopterul va ajunge aici în patru minute, a anunţat locotenentul. Cei care vor pleca trebuie să se pregătească!

Îl aud ca prin vis, pentru că iată-mă aici, pe acoperişul zgârie-norilor, aşteptând să îmi iau rămas bun, gândindu-mă la altceva. Mă gândeam că în acea noapte aş fi vrut să trag. Că îmi doream circumstanţele necesare pentru a deveni un om aşa cum nu bănuisem vreodată că aveam să devin. Că nu mai ştiam cine sunt. Mă uit la cei câţiva norocoşi ce aşteaptă elicopterul şi încerc să văd dacă au mustrări de conştiinţă. Dacă au, acestea nu se văd.

I-am adunat pe toţi în living, în timp ce Downing şi Larsen cercetau ultimele cotloane ale casei.

Aveam un om grav rănit, ei aveau un mort, santinela, şi patru răniţi.
— Trebuie să meargă la spital, a spus Chung despre rănitul nostru, care fusese împuşcat printr-o uşă.
— Nici gând, înţelegerea a fost că nu vom face asta, a spus Fatman, care părea să acuze dureri în zona abdomenului.
— Dar..., a dat Chung să spună.
— Las-o baltă, nu vrem să ne sufle poliţia în ceafă, s-a opus Fatman.
— Du-l la spital, am intervenit eu.

Fatman s-a întors spre mine, roşu de furie.

— Pe bune? După ce i-ai lăsat pe doi dintre bandiţi să ne scape?

— Nu aveai niciun motiv să o omori, a fugit.

— Noi am venit aici să ne răzbunăm, Adams. Tu ai venit doar să-ţi cauţi fata şi pentru asta te-ai folosit de noi. Foarte bine, dar n-o să joci rolul Bunului Samaritean pe seama noastră. Spune-i lui Simon că fata aia merita să nu fie împuşcată.

M-am uitat la Simon. Un bucătar durduliu, cu o voce blândă, ochi blajini şi un râs molipsitor. Da, şi noi am râs. Simon şi familia lui fuseseră vizitaţi de un grup care purta căşti cu Justiţia moartă desenată pe ele. Au tras cu aruncătoarele de grenade şi casa lor a fost cuprinsă de flăcări în câteva secunde. Soţia şi fiul lui sunt în continuare la spital cu arsuri grave, nimeni nu ştie dacă vor supravieţui.

— Tu ce crezi, Simon? Ar fi trebuit să îl las să o împuşte? l-am întrebat eu.

Simon m-a privit îndelung.

— Nu ştiu, a răspuns el într-un final.

— Îl ajuţi pe Chung să îl ducă pe Ruben la spital? l-am rugat.

Simon a încuviinţat.

Downing şi Larsen au intrat în cameră.

— Aţi găsit pe cineva? a întrebat Fatman.

Nu au răspuns. Au evitat să mă privească. Orice fărâmă de speranţă care îmi mai rămăsese s-a stins.

Amy era întinsă pe o saltea murdară de la subsol. O închiseseră într-o spălătorie care, în mod evident, nu era folosită. Nu ca să o împiedice să scape, ci ca să îi ascundă leşul de lumea din afară. M-am holbat la ea. Inima mi se oprise. Mintea doar înregistra ceea ce vedeam. Dacă nu

cumva murise din altă cauză, probabil rana deschisă din frunte îi provocase decesul.

Am ieşit pe holul de la subsol, unde aşteptau Larsen şi Downing.

— Hai să-i interogăm, am spus, făcând semn cu capul spre etajul superior, unde membri găştii fuseseră imobilizaţi şi aşezaţi pe podeaua livingului.

— Mai înainte nu vrei să..., a început Larsen.

— Nu, am răspuns. Să începem.

Vinovăţia a fost stabilită repede cu ajutorul unui truc vechi, dar eficient. Eu însumi, în calitate de avocat, criticasem poliţia că recurgea la această metodă.

I-am pus pe membrii grupării în încăperi diferite şi i-am lăsat să aştepte o vreme înainte ca doi dintre noi să mergem la ei pe rând şi să pretindem că am vorbit cu ceilalţi. Eu vorbeam şi începeam mereu la fel:

— Nu spun cine, dar unul dintre tovarăşii tăi tocmai mi-a spus că tu ai ucis-o pe fiica mea, Amy. Probabil că poţi să ghiceşti cine. Te voi ucide personal şi bucuros în cinci minute, dacă nu mă poţi convinge că a fost altcineva.

Cacealmaua este atât de evidentă, încât unii dintre ei îşi vor da seama imediat. Dar nu vor putea fi sută la sută siguri. În orice caz, nu vor putea fi siguri că nici ceilalţi nu îşi vor da seama. Prin urmare, calculul este simplu: de ce ar trebui să tac şi să risc să mă prefac că este o farsă, când altcineva cu siguranţă va ciripi?

După patru interogatorii, doi au spus că a fost Brad. După al şaselea, am aflat că s-a întâmplat în dormitor, iar arma crimei a fost o crosă de golf. M-am dus la Brad, care era într-unul dintre birouri, şi l-am confruntat cu ceea ce ştiam.

Cu mâinile imobilizate la spate, s-a lăsat pe speteaza fotoliului şi a căscat.

— Atunci presupun că poţi să mă împuşti.

Am înghiţit în sec şi am aşteptat. Şi am tot aşteptat. Apoi au început să curgă lacrimile. Nu ale mele, ci ale lui. Picurau pe biroul cenuşiu, decolorat, din tec şi erau absorbite de lemn.

— Nu am vrut, domnule Adams. Am iubit-o pe Amy. Dintotdeauna. Dar ea..., a inspirat adânc. Ea mă dispreţuia, nu credea că sunt suficient de bun pentru ea. Pe mine, moştenitorul celui de-al doilea cel mai bogat bărbat din oraş, ce zici de asta?

El a râs scurt. Nu i-am răspuns. Şi-a ridicat privirea şi s-a uitat la mine.

— A spus că mă urăşte, domnule Adams. Şi ştii ce? Amândoi simţim acelaşi lucru. Şi eu mă urăsc.

— Să înţeleg că recunoşti, Brad?

S-a uitat la mine. A încuviinţat. M-am uitat la Larsen, care mi-a confirmat printr-un semn rapid cu capul că văzuse acelaşi lucru. Ne-am ridicat şi am ieşit afară, unde aştepta Downing.

— A mărturisit, i-am spus.

— Ce ai de gând să faci? m-a întrebat Larsen, care ne urmase pe hol.

Am inspirat adânc.

— Duceţi-l la închisoare.

— Închisoare? a pufnit Downing. Trebuie spânzurat.

— Te-ai gândit bine, Will? m-a întrebat Larsen. Ştii foarte bine că, dacă îl predai poliţiei, mâine va fi iar pe străzi.

— O, dar îl voi pune în propria lui închisoare.

— Ce vrei să spui?

— Închisoarea în care a pus-o pe Amy. Poate să stea acolo în arest până voi pregăti cazul şi îl voi condamna.

— Vrei... să îl duci pe fiul lui Colin Lowe în faţa unui judecător şi a unui juriu?

— Desigur. Toţi sunt egali în faţa legii. Este fundamentul naţiunii noastre.

— Adams, cred că în privinţa asta te înşeli.

— Da?

— Naţiunea noastră este clădită pe dreptul celui mai puternic. Aşa stau lucrurile acum şi aşa erau şi înainte. Restul a fost un spectacol de teatru.

— Ei bine, am spus. Poate că este posibil să fii în acelaşi timp cel mai puternic şi cel mai corect.

Concomitent s-au auzit nişte strigăte. Veneau din spatele casei. Am alergat într-acolo, la timp să vedem că am ajuns prea târziu.

— Tipul cel negru a mărturisit, a spus Fatman.

Ţinea o torţă în mână şi flacăra îi făcea transpiraţia să strălucească. Se uita fix, ca şi noi, la stejarul masiv. Ceilalţi bărbaţi erau în jurul nostru, tăcuţi cu toţii acum.

De cea mai groasă ramură apropiată de sol atârna un băiat cu o funie în jurul gâtului. Era înalt, slab, în vârstă de poate 16 ani şi purta un tricou ce părea făcut în casă, pe care scria Haos.

— Herbert! a strigat o voce răguşită de la una dintre ferestrele casei.

M-am întors, dar nu am văzut pe nimeni.

— Avem mărturisirea, am spus eu. Ai spânzurat pe cine nu trebuia.

— Nu acea mărturisire, a răspuns Fatman. Ăsta a recunoscut că el a incendiat casa. Şi nu eu l-am spânzurat, el s-a sinucis.

Fatman a arătat cu degetul la bărbatul ce stătea chiar sub cel spânzurat. Era Simon, simpaticul bucătar. Avea mâinile încrucişate şi se uita în sus la cadavru, mormăind ceva. O rugăciune, poate. Pentru familia lui care a ars. Pentru cei morţi. Pentru el însuşi. Pentru noi toţi.

Ceilalţi şi cu mine nu discutaserăm deloc despre ce aveam de gând să facem cu membrii grupării Haos. Scopul

principal fusese să o eliberăm pe Amy şi ne înţeleseserăm că nu vom arăta pic de milă dacă opuneau rezistenţă, că vor fi răniţi sau ucişi, iar majoritatea credeam că această formă de răzbunare era de ajuns. Dar ce am fi făcut cu ei dacă aveau să se predea – cum era cazul acum – nu stabiliserăm.

Practic, existau trei opţiuni. Să îi executăm. Să îi mutilăm. Sau să îi eliberăm.

Fatman a fost singurul care a votat pentru execuţie.

Unii credeau că se impunea amputarea, cum ar fi tăierea mâinii drepte, dar nimeni nu s-a oferit voluntar să facă asta. Presupun că nu era atrăgătoare ideea de a avea în oraş nouă tineri bătuţi, dar întregi şi dornici de răzbunare.

Cea mai largă susţinere părea să o aibă ideea lui Downing: să-i biciuim cu o frânghie, care, teoretic, putea fi percepută ca fiind o pedeapsă indulgentă şi nu avea să constituie motiv pentru represalii.

În ceea ce mă priveşte, am susţinut să nu îi pedepsim deloc, cât timp nu le puteam asigura „inculpaţilor” un proces corect. Tocmai asta ne deosebea de ei şi faptul că ne abţineam să ne răzbunăm demonstra că respectam principiile de drept pe care străbunii noştri au clădit această ţară. Noi voiam să conducem prin puterea exemplului, să le arătăm că este posibil să se comporte civilizat chiar şi în vremuri haotice, că există cale de întoarcere. Am promis că mă voi asigura personal ca, pe cât posibil, cazul lui Brad Lowe să fie gestionat în conformitate cu principiile fundamentale ale statului de drept.

Nu ştiu dacă i-a convins discursul meu. Sau faptul că Larsen – singurul în afară de mine căruia îi fusese ucis cineva din familie – a luat cuvântul şi m-a sprijinit. Sau dacă a fost adierea, care făcea ca tânărul negru din copac

să se legene înainte şi înapoi în scârţâit de crengi, iar noi ne întorceam mereu privirile într-acolo.

Fără alte tergiversări, i-am eliberat pe toţi, cu excepţia lui Brad.

— Vom regreta asta, a spus Fatman în timp ce urmăream luminile de poziţie ale motocicletelor dispărând în vale, în negura tot mai deasă ce se lăsa peste oraş.

VIII

Amy a fost îngropată cu o slujbă religioasă organizată la o biserică din centrul oraşului. Era ornată foarte simplu, dar totul părea să fie intact, de parcă până şi tâlharii considerau Casa Domnului sacră. Nici nu am anunţat, nici nu am invitat pe nimeni; singurele persoane prezente în afară de mine, Heidi şi Sam au fost Downing, Larsen şi Chung.

Mi-am petrecut restul după-amiezii convingând-o pe Heidi să se mute în vila lui Colin de pe deal, împreună cu familiile lui Chung, Larsen şi Downing. I-am subliniat cât de uşor ne-au cotropit cei din gruparea Haos, că acelaşi lucru nu doar că putea, ci sigur avea să se întâmple din nou şi unde eram mai mulţi, eram mai în siguranţă. Heidi a spus că nu puteam face asta, era casa şi proprietatea altcuiva, chiar dacă acum nu era locuită. I-am răspuns că respect întru totul dreptul de proprietate, dar că, pe moment, îl suspendăm puţin. De asemenea, aveam nevoie de un loc în care să îl putem ţine pe Brad în arest civil, până îi începea procesul.

În ziua următoare am mutat puţinele lucruri de care aveam nevoie pe deal şi am început lucrările pentru a-l transforma în fortul nostru.

Clădirea mare şi albă a procuraturii generale avea proporţiile potrivite între patosul arhitectural care inspiră

respect şi seriozitatea plictisitoare care nu ar trebui să fie provocatoare, din moment ce este finanţată din banii contribuabililor.

Procurorul general Adele Matheson avea un birou de tipul acela pretabil activităţilor curente, nu pentru a transmite autoritate şi statut superior vizitatorilor. Un birou simplu cu teancuri de documente, un computer cam depăşit tehnic din care ieşeau cabluri, poliţe cu cărţi de specialitate, ferestre luminoase, dar fără o privelişte care să distragă atenţia. Şi absolut nicio fotografie de familie care să îi reamintească faptul că pe lume există lucruri mult mai importante decât munca.

În spatele vrafurilor de documente, într-un fotoliu din piele cu spetează înaltă şedea procurorul Matheson, ţintuindu-mă cu privirea peste rama ochelarilor. Nu era la fel de cunoscută ca unii dintre colegii ei, dar tocmai de aceea era mai respectată în cercurile profesionale. În limita a ceea ce se ştia despre ea, era cunoscută pentru integritatea şi tenacitatea cu care îi urmărea pe oamenii puternici şi pentru aversiunea faţă de expunerea în presă. Cândva, un jurnalist scrisese că procurorul general Matheson susţinea toate interviurile şi conferinţele de presă cu un repertoriu format din doar patru răspunsuri: „da”, „nu”, puţin mai elaboratul „nu ştim” şi răspunsul foarte lung „nu putem comenta cu privire la asta”.

— Eşti avocat, domnule Adams, a spus ea după ce m-a ascultat. Dacă crezi că ai dovezi că această persoană ţi-a ucis fiica, de ce ai venit aici, de ce nu prezinţi cazul poliţiei?

— Pentru că nu mai am încredere în poliţie.

— Sunt vremuri ciudate, cu siguranţă, dar ai încredere în procurori?

— A merge direct la procuror înseamnă, în orice caz, un pas mai puţin înainte ca dosarul să ajungă în instanţă.

— Ţi-e frică de corupţie, nu-i aşa?
— Tatăl băiatului este Colin Lowe.
— Acel Colin Lowe?
— Da.
Şi-a dus degetul arătător la buza superioară şi a notat ceva pe o bucată de hârtie.
— Ştii unde este băiatul acum?
— Da.
— Şi anume?
— Dacă aş spune că este în arest civil, ar trebui să mă puneţi sub acuzare şi asta ar periclita cazul, nu credeţi?
— Privarea de libertate este, desigur, o problemă serioasă, iar dacă mărturisirea a fost făcută în timpul unei astfel de lipsiri de libertate, instanţa o poate respinge în totalitate.
— Fructe dintr-un copac otrăvit.
— Da, bineînţeles că ştii principiile. Dar dacă este aşa cum afirmi, că există martori care pot confirma că mărturisirea a avut loc şi nu a fost obţinută prin constrângere, avem un caz mai solid.
Am observat că începuse să spună „noi” în loc de „tu”. Numele Colin Lowe să fi declanşat această schimbare?
— Mai trebuie să faci rost măcar de unul dintre membrii grupării care l-a indicat ca autor al crimei pe Brad, a spus ea.
— S-ar putea să fie dificil, dar au fost mai mulţi dintre noi care i-au auzit spunând că a fost Brad.
— Este informaţie indirectă şi, ca avocat, ştii foarte bine că nu va fi suficientă într-un caz de crimă. Dacă voi pune pe cineva sub acuzare, trebuie să fiu cel puţin la fel de sigură că voi obţine o condamnare pe cât de siguri vor fi şi juraţii ca să pronunţe vinovăţia persoanei în cauză, adică dincolo de orice îndoială.
Am încuviinţat.

— O voi găsi pe una dintre persoanele care l-au indicat pe Brad.

— Bine, a spus Adele Matheson lipindu-şi palmele una de alta. Mă apuc de lucru, aşa că ţinem legătura. Acesta poate fi un bun caz cu care să arătăm lumii că statul de drept nu s-a prăbuşit complet.

— Şi eu sper asta, am spus, uitându-mă la singura fotografie din birou. Era mică şi atârnată cam strâmb, dar rama şi sticla erau intacte. Era Justiţia. Oarbă şi dreaptă. Fără nicio gaură de glonţ în frunte.

De la procurorul general m-am dus direct la secţia de poliţie, unde am dat de inspectorul-şef Gardell. Ea m-a urmat în parcarea mallului şi acolo i-am explicat că îl pot deferi pe Brad Lowe justiţiei, dacă îl pot găsi pe unul dintre cei care l-au indicat drept autor al crimei.

— L-ai prins pe nenorocit, dar l-ai lăsat să scape cu aducerea în faţa justiţiei? m-a întrebat ea pe acelaşi ton pe care presupun că un ateu îl întreabă pe un creştin dacă chiar crede în mersul pe apă.

— Trebuie să-l găsesc pe unul dintre membrii găştii. Poţi să mă ajuţi?

Ea a clătinat din cap. Am crezut că refuză până a spus:

— Pot să ţin ochii şi urechile deschise, dar...

Ştiam ce avea să spună:

— ...să nu îţi faci mari speranţe.

I-am mulţumit şi am plecat, având senzaţia că încă mă priveşte şi clatină din cap.

Chung, inginerul de structuri, a fost cel care a reuşit să facă vila impenetrabilă.

Zidul ce împrejmuia proprietatea a fost înălţat, cele două porţi, întărite, şi tot ce se afla între zid şi casă pretabil pentru protecţie sau ascunzătoare a fost înlăturat. Ferestrele au fost acoperite cu folii antiglonţ, iar pereţii,

uşile şi acoperişul au fost fortificate pentru a face faţă grenadelor. Mine şi grenade autopropulsate conectate la senzori de mişcare au fost înşirate peste tot. În plus, proprietatea putea fi supravegheată dintr-o cameră de control amenajată la subsol, de unde puteam manevra de la distanţă mitralierele şi lansatoarele de grenade amplasate la etajul al doilea. Aveam două drone cu camere de filmat, care de asemenea puteau fi controlate de la distanţă din camera de control sau sala de război, după cum o numea Downing în permanenţă.

Pe scurt, în cazul în care cineva dorea să cucerească vila, trebuia să vină cu artilerie şi bombe.

Dacă totuşi cineva ar fi reuşit să pătrundă în casă, Downing avea un dispozitiv cu vedere nocturnă. Mi-a povestit că în Irak lăsau în beznă câte o stradă, tăind reţeaua principală de electricitate, înainte să înceapă vânătoarea nocturnă de terorişti în cartierele ostile din Basra. Larsen, Chung şi cu mine am exersat puţin cu dispozitivul prin casă după ce familiile noastre au mers la culcare şi s-au stins luminile, însă asta doar mă făcea să mă simt ameţit şi îngreţoşat. Când Chung, fără să mă prevină, a aprins luminile în timp ce purtam dispozitivul, a fost ca şi cum priveam direct în soare şi mult timp după aceea am fost pe jumătate orb.

Chung a mai propus să săpăm şi un tunel, în caz că trebuia să ne retragem. M-am gândit îndelung la asta înainte să îi răspund că ar costa prea mult. Am minţit.

De la foşti puşcaşi marini, Downing aflase despre un depozit de muniţie pe care îl puteam obţine în schimbul medicamentelor şi alimentelor, ceea ce am şi făcut. Larsen şi cu mine am dus muniţia în mica pivniţă cu vinuri. Pe rafturi nu mai erau sticle de vin, fiind probabil consumate la petrecerile celor din Haos, iar încăperea avea pereţi groşi de cărămidă. Dar când a intrat Chung şi a văzut

muniţia, ne-a arătat o gaură în perete, unde instalase o ţeavă privată de canalizare.

Dacă am fi asediaţi, iar conductele de canalizare şi alimentare cu apă erau tăiate, am avea o ţeavă de canalizare care se termina la mijlocul unei pante abrupte, năpădită de buruieni, aflată la un nivel inferior faţă de proprietate, plus o conductă de apă pe care Chung o conectase pe furiş la conducta de mai jos, în vale. În cazul puţin probabil în care asediatorii ar descoperi scurgerea canalizării şi şi-ar da seama că duce spre casă, ar putea să arunce o grenadă pe conductă care să ajungă în casă, fără să provoace prea multe daune datorită grosimii pereţilor, spunea Chung. Desigur, cu excepţia cazului în care acolo ar fi depozitată muniţie cu risc mare de explozie.

A spus-o în modul lui obişnuit, sec, practic, fără nicio expresie care să trădeze ironie sau simţul umorului. Şi de aceea am râs eu şi Larsen, în timp ce Chung ne măsura cu privirea lui posomorâtă, ceea ce ne-a făcut să râdem şi mai tare.

Am căzut de acord să mutăm muniţia în spălătoria care servea drept celulă de detenţie pentru Brad. Pe Brad îl dusesem acolo pentru că acolo depozitase el trupul lui Amy. Aveam convingerea că, dacă îşi amintea în mod constant ce făcuse, atunci şi durerea provocată de remuşcare avea să-l chinuiască fără încetare.

După ce am terminat rocada şi Brad a fost dus în pivniţa de vinuri, m-am oprit în prag şi l-am privit în timp ce stătea întins pe saltea, citind una dintre cărţile pe care i le lăsasem. De când era în arest, devenise foarte palid şi slab, cu toate că îi dădeam suficientă mâncare şi îi asiguram plimbări zilnice în grădină.

— Ce e asta? a întrebat el, arătând spre gaura din perete, de lângă capul lui.

— Canalizarea, am spus eu.

— Adică o dejecţie ca mine?

A lăsat cartea din mână, şi-a strâns pumnii şi şi-a băgat braţul înăuntru până la umăr.

— Nimeni nu este gunoi, am spus eu.

— Dacă slăbesc suficient cât să mă târăsc afară, unde voi ajunge?

— Pe panta dealului, mai jos de casa Polanski.

Nu ştiu de ce i-am spus. Sau ştiam deja? Am ridicat o bandă din plastic care se desprinsese de pe una dintre cutiile cu muniţii. Am mototolit-o şi am vârât-o în buzunar.

Brad a rânjit.

— Ca să nu mă spânzur cu ea?

Nu am răspuns.

Brad s-a ridicat într-un cot.

— De ce nu termini odată cu povestea asta şi nu mă execuţi?

A fost ciudat. Chiar dacă era întins pe jos şi eu stăteam în picioare, chiar dacă el era cel închis şi în puterea mea, era ca şi cum el mă privea de sus, şi nu invers.

— Pentru că nu sunt ca tine, am spus, întâlnindu-i privirea.

— În curând vei fi. Dacă vrei să supravieţuieşti, vreau să spun.

— Speranţa mea este că tu vei deveni ca noi. Sau nu ca noi, mai bun decât noi.

— Ce contează, dacă voi fi închis pentru tot restul vieţii mele?

— Nu e sigur că nu vei mai face niciodată o alegere care să aibă consecinţe pentru semenii tăi, Brad.

— Atunci dă-mi această şansă. Lasă-mă să plec. Îţi promit, tata îţi va plăti cât vei cere. Nu, cât cer eu!

Am clătinat din cap.

— Este vorba despre ceva mai măreţ decât asta, Brad.

— Haide, ce este mai măreţ decât averea nenorocită a tatălui meu?

— Să alegi binele în locul răului.

Brad a râs şi a împins cartea care a alunecat spre mine pe podeaua de cărămidă.

— Aşa cum scrie aici. Rahat liberal de stânga, dacă mă întrebi pe mine.

M-am uitat în jos, la carte. Tom Bingham, *The Rule of Law.* Rahat liberal de stânga? Ar fi însemnat că cel puţin a citit-o şi şi-a format o opinie. Era posibil, aşa cum sperasem, ca eu şi toţi ceilalţi să fi subestimat capacitatea intelectuală a lui Brad?

— Susţii că nu vrei să te răzbuni? a întrebat el. Atunci minţi!

— Poate, am spus. Dar să te execut oricum nu ar fi o răzbunare suficient de bună. Pentru că da, vreau să te căieşti. Vreau să simţi aceeaşi durere pe care o simt eu, pierzând pe cineva pe care-l iubeşti cel mai mult. Şi vreau să simţi aceeaşi vină pe care o simt eu pentru că nu mi-am protejat familia suficient de bine. Nu sunt o persoană mai bună. Dar noi, oamenii, avem capacitatea unică de a renunţa la ceea ce oferă satisfacţie pe termen scurt pentru ceva care are un scop mai înalt.

— Acum vorbeşti ca în carte.

— Citeşte-o, am spus. Apoi putem discuta mai mult.

Am ieşit şi am încuiat uşa.

Am intrat în dormitorul în care Heidi şi Sam se jucau cu două figurine Transformers pe care Sam le primise de Crăciun de la „Unchiul Colin”, aşa cum spunea felicitarea. Când Sam le-a desfăcut, eu şi Heidi am înţeles din reacţia lui că i-am fi zdrobit sufleţelul dacă le-am fi luat în schimbul altor jucării, mai puţin violente.

— Aud că te distrezi, a remarcat Heidi.

Am sesizat mânia din vocea ei şi mi-am dat seama că auzise că Larsen şi cu mine am râs.

— Cel puţin încerc, am spus, observând aceeaşi ranchiună în propria mea voce.

— Ai vorbit cu el?

El era Brad, ea încetase să-i spună pe nume.

— L-am verificat, am minţit.

De parcă nu era de ajuns că am râs în hohote, ar fi trebuit să încerc şi să-i explic că am avut un fel de conversaţie semnificativă cu ucigaşul fiicei noastre? Da, spusesem că avem obligaţia să trecem peste moartea lui Amy, să privim înainte, de dragul nostru şi al lui Sam. Dar Heidi credea că oamenii sensibili fac loc durerii, că durerea era reculul iubirii şi că, dacă nu o simţeam, nu o iubisem pe Amy atât de profund pe cât pretindeam. Desigur, cuvintele mă răniseră, iar ea observase asta şi îşi ceruse iertare. Spusesem că fiecare suferă diferit şi că poate modul lui Heidi era mai bun, poate că ea procesa acea durere, în timp ce eu amânasem procesul. Mi-am dat seama că nu credea că vorbeam serios, dar părea să îi placă tentativa mea de a empatiza.

— Tati, uite! a spus Sam, alergând spre mine, sărindu-mi în poală şi ţinând figurina Transformers în dreptul feţei mele, mârâind. Sunt Devastatorul! Mă pot transforma!

A rotit unele dintre părţile figurinei şi a apărut o armă asemănătoare cu o furculiţă. După care şi-a pierdut brusc interesul pentru jucărie şi m-a privit drept în ochi.

— Tu te poţi schimba, tati?

Am râs şi i-am ciufulit părul.

— Bineînţeles că pot.

— Arată-mi.

Am făcut o faţă care de obicei îl făcea să râdă. Acum doar se uita la mine. Am simţit o oarecare dezamăgire.

Apoi m-a îmbrăţişat şi şi-a ascuns faţa în umărul meu. M-am uitat la Heidi, care mi-a zâmbit fără tragere de inimă.

— Cred că lui i se pare în regulă ca taţii să nu se schimbe, a spus ea.

Locuiam împreună şi încercam să nu ne călcăm pe nervi reciproc. Chiar şi cu trei familii, aici aveam mai mult spaţiu decât avusesem în oraş, dar tot era puţin cam aglomerat. După răpire, Heidi devenise atât de îngrijorată, încât îl ţinea pe Sam aproape de ea mereu. Nici măcar nu îl lăsa să se joace cu ceilalţi copii în grădina cea mare dacă nu îl însoţea. Am încercat în zadar să îi explic că aici eram mai în siguranţă decât oriunde altundeva în lume, dar degeaba.

— Vom fi atacaţi, a spus ea într-o zi, în timp ce stăteam în grădină şi îl priveam pe Sam jucându-se cu cei doi copii ai lui Larsen.

Tropăiau în jurul zonei minate şi unde erau instalate grenadele autopropulsate, dar nu era niciun pericol, ambele fuseseră scoase din funcţiune din camera de control. Era o bucurie să auzi râsetele lipsite de griji ale copiilor, să îţi confirme că ei chiar simţeau siguranţa pe care încercam cu disperare să le-o insuflăm. Heidi fusese violată, dar nu voia să vorbească despre asta. Când am întrebat-o de ce, dacă nu ar fi fost bine să se elibereze, ea mi-a răspuns că pur şi simplu nu îşi amintea prea multe. Fusese o fată acolo care, din fericire, îl scosese pe Sam afară, dar după aceea a blocat toate amintirile. În tot acel timp se gândise doar la Sam şi Amy. Aşa că nu prea avea despre ce să discute. Dacă amintirile erau undeva, în subconştient, atunci n-aveau decât să zacă acolo, pentru că ea acum trebuia să fie în formă. Eu însumi m-am gândit că abilitatea lui Heidi de a-şi reprima amintirile – exact ca şi durerile fizice – trebuia să fie pusă pe seama faptului că

durerea cea mai intensă poate să anihileze temporar altă durere. Şi cea mai puternică durere era pierderea lui Amy. Mi-am dat seama că din acest motiv Heidi – femeia puternică, grijulie, capabilă de sacrificiu personal, care, în alte circumstanţe, ar fi preluat în mod automat rolul mamei-surogat pentru copiii orfani ai lui Larsen – aproape că îi evita. În schimb, acel rol a fost preluat de tânăra soţie a lui Chung.

— Unii poate vor vrea să încerce, am spus. Dar cred că vor căuta prăzi mai uşoare.

— Nu găştile, a spus ea. El. Colin. El ne va găsi.

— Nu şi dacă ne păstrăm discreţia, am răspuns, uitându-mă cam îngrijorat la copii.

Scormoneau pământul unde îl îngropasem pe tânărul de culoare, Herbert. Brad nu îi ştia numele de familie, aşa a spus, ceea ce era bine, oricum nu aveam nevoie de el. Mormântul nu era marcat cu vreo cruce care să dezvăluie linşajul.

— Un tată sau o mamă mereu îşi vor găsi copiii, a spus Heidi.

Nu i-am răspuns. Pentru că ştiam că are dreptate.

În următoarea zi, când am trecut pe la secţia de poliţie, am aflat veşti bune. Inspectorul-şef Gardell luase urma unui membru al grupării Haos, unul pe nume Kevin Wankel. A fost uşor, era deja la închisoare. Recent, Wankel fusese arestat pentru tâlhărirea şi uciderea unui poliţist. La interogatoriu afirmase că se număra printre membrii Haos. Dar, pentru că gruparea Haos nu putea face rost de suficienţi bani ca să îi acopere costurile dependenţei de metamfetamină, a plecat de unul singur să tâlhărească pe cineva. Aşteptase în faţa unui club de striptease, s-a apropiat de prima şi cea mai promiţătoare persoană care a ieşit, i-a pus pistolul în frunte şi i-a cerut portofelul. Când,

potrivit martorilor, persoana i-a spus calm că este poliţist şi că Kevin ar trebui să fugă, acesta a apăsat pe trăgaci, a luat portofelul şi a fugit. A fost arestat după o oră, în timp ce încerca să cumpere metamfetamină pe stradă. Procesul lui se terminase deja, primise o sentinţă pe viaţă.

Ea mi-a arătat fotografia pe care i-o făcuseră lui Wankel la momentul arestării, dar nu l-am recunoscut imediat, cel puţin nu se numărase printre cei care îl indicaseră pe Brad ca autor al crimei.

— Am vorbit cu el, a spus Gardell. Este mai mult decât dispus să stea în boxa martorilor şi să spună că l-a văzut pe Brad făcând-o. În schimb, noi nu trebuie decât să îi facem rost de droguri.

— Ce?

— Desigur, nu am acceptat. Adele Matheson nu acuză pe nimeni pe baza unui certificat care oferă droguri ca recompensă. Dar îi putem oferi o pedeapsă mai mică.

M-am uitat la fotografie şi am clătinat din cap.

— Nici măcar nu a fost acolo.

— Ce?

Am împins fotografia pe suprafaţa mesei spre ea şi i-am arătat data.

— Asta a fost făcută cu două zile înainte să luăm vila cu asalt. El era deja arestat. Doar vrea droguri, şi-ar vinde şi mama pentru un gram.

— Fir-ar, a spus Gardell.

Părea să fie la fel de dezamăgită pe cât mă simţeam eu.

Ciudat cum se iveşte speranţa, pentru ca apoi să îţi fie luată. Chiar dacă am plecat de la secţia de poliţie aşa cum m-am dus, cu mâinile goale, avusesem şi zile mai rele.

După ce eu şi Dumbo am scăpat în acea noapte din vilă, ne-am mutat la Maria.

Presupun că nu era tocmai încântată că am adus un oaspete, dar l-a acceptat ca parte a înţelegerii. Pentru că înţelegerea era nu doar să împărţim un acoperiş, o masă şi un pat, ci şi ca eu să îi protejez şi să merg – la timpul potrivit – să fac rost de mâncare. Maria nu m-a întrebat cum procedam, nici eu nu i-am spus vreodată.

Unul dintre trucurile noastre era să găsim o stradă îngustă şi nu foarte circulată, unde Dumbo se întindea pe asfalt. Trecuse de mult vremea când maşinile opreau să îi ajute pe cei ce zăceau pe drum, dar cel puţin încetineau ca să întoarcă. Şi, în timp ce făceau asta, eu veneam pe motocicletă din direcţia opusă, aşa încât părea că se crea un mic ambuteiaj şi opreau de tot. Dacă ne coordonam bine, în acel moment maşina era în dreptul lui Dumbo, care se ridica, scotea arma, spărgea geamurile laterale şi striga „sus mâinile!”, replică pe care o adora şi o repeta întruna. Întrucât şoferii nu ştiau dacă eram în cârdăşie cu mititelul înarmat, nu călcau imediat pedala de acceleraţie să dea peste mine şi mă foloseam de acele secunde de ezitare ca să scot şi eu arma.

Într-o zi, tocmai folosisem această tactică şi tipul stătea în maşină cu mâinile ridicate, sub ameninţarea armei lui Dumbo, în timp ce eu goleam maşina de alimente şi introduceam un furtun scurt în rezervor.

— Sus mâinile! a strigat Dumbo pentru a treia oară.

— Dar le-am ridicat, a spus şoferul cu disperare în glas.

— Sus mâinile!

— Dumbo! am strigat. Acum ne calmăm.

Mi-am lipit buzele de celălalt capăt al furtunului de plastic şi am început să sug pentru ca benzina să înceapă să se scurgă în bidonul pe care îl pusesem pe asfalt.

Eram atât de concentrată la ce făceam că pur şi simplu nu i-am auzit venind, nu până când o voce mult prea familiară a spus răspicat:

— Nu ştiam că lesbienele ştiu să sugă.

Am înghiţit o duşcă de benzină în timp ce m-am întors să armez puşca Remington, deşi mi-am dat seama că era prea târziu.

Erau trei. Unul dintre gemenii O'Leary ţinea un pistol la fruntea lui Dumbo, celălalt avea un kalaşnikov îndreptat spre mine. Al treilea – cel care vorbise – avea o geacă roşie de piele pe spatele căreia ştiam că era brodat un monstru marin.

— Ragnar. A trecut ceva timp.

— Dar nu suficient de mult? a spus el zâmbind.

Am dat să mă ridic în picioare.

— Rămâi în genunchi, Yvonne, ţi se potriveşte. Şi spune-i piticului să lase arma jos sau începem să tragem.

Am înghiţit în sec.

— Fă cum spune, Dumbo. Vrei să ne iei prada?

Ragnar şi-a rotit lanţul.

— Tu nu ai face la fel?

Am ridicat din umeri.

— Cred că depinde.

— Dacă, de exemplu, cineva fuge când este atacată banda al cărei comandant secund era?

— Tu n-ai fi făcut la fel?

— Ne-ai abandonat. Un membru al grupării Haos nu îşi abandonează camarazii, asta este prima regulă. Nu-i aşa, băieţi?

— Ba da, au răspuns gemenii O'Leary la unison.

— Lupta era pierdută. Nu puteam face nimic pentru voi.

— Da? Dar pe piticul acesta l-ai salvat. L-ai antrenat bine, se pare că începe să devină util. Şi noi am avea nevoie de unul ca el.

Ragnar a făcut semn cu capul spre Dumbo.

— Ce s-a întâmplat acolo sus? l-am întrebat.

Ragnar s-a uitat în pungile cu mâncare pe care le pusesem pe asfalt.

— L-au linşat pe Herbert şi l-au reţinut pe Brad. Nouă, celorlalţi, ne-au dat drumul, idioţii.

— Apoi, presupun că aţi organizat un atac împotriva lor.

Ragnar m-a privit încurcat.

— Din moment ce îl aveau pe Brad şi Haos nu-şi abandonează membrii... A încercat să îl salveze pe Brad, nu este aşa, băieţi?

De această dată, fraţii O'Leary n-au răspuns.

Privirea lui Ragnar a devenit şi mai tăioasă. Dar nu m-am putut opri:

— Nu? Ah, aşadar ai avut noroc că eu şi Brad am ieşit din ecuaţie ca să preiei tu conducerea?

Încheieturile degetelor lui Ragnar s-au albit în timp ce strângea tot mai tare lanţul.

— Mereu ai avut gura prea mare, Yvonne. Nu ţi-a spus nimeni că nu este o idee prea bună când ai un kalaşnikov aţintit spre tine?

Am înghiţit în sec. M-am gândit la fata numită Amy. Îmi doresc să îi fi dat acelaşi sfat.

— Am vorbit cu tatăl lui Brad şi i-am spus ce s-a întâmplat, a spus Ragnar aruncându-le o privire gemenilor, să se asigure că au auzit. Se va ocupa de situaţie chiar el.

— Vrei să spui că ai reuşit să iei legătura cu tatăl lui Brad?

Ragnar a ridicat din umeri.

— Ai putea spune că el a fost cel care ne-a găsit. În orice caz... nu mai e problema mea.

A scos un măr din plasă şi a muşcat din el. S-a strâmbat şi a aruncat mărul, care a ricoşat din asfalt.

— Ştiai că pe chei încă se cumpără sex cu pitici?

Nu i-am răspuns.

— Nu uita că ţi-am cruţat viaţa, Yvonne Gură Mare, a spus el.

Apoi s-a întors şi s-a îndreptat spre intersecţie, unde probabil lăsaseră motocicletele înainte să se furişeze lângă noi.

— Să nu uitaţi plasele! ne-a strigat el peste umăr.

— OK! a strigat geamănul care mă ameninţa cu arma. Să luăm şi armele?

— Dumnezeule, tu ce crezi?

Chiar dacă gemenii ne luaseră armele, au mers cu spatele spre Ragnar, ţinând kalaşnikovurile îndreptate spre mine şi Dumbo.

Am auzit pornind motocicleta lui Ragnar, avea un huruit aparte. Apoi a apărut de după colţ. Mi-a luat două secunde să înţeleg ce se petrecea, să îl văd rotind cârligul, să mă ridic în picioare şi să strig la Dumbo să se ferească. Două secunde prea târziu. S-a auzit o bufnitură când cârligul s-a înfipt în umărul lui Dumbo şi am văzut vârful ieşind prin faţă, pe sub claviculă. Când a fost desprins de geamul maşinii de care încerca să se ţină, Dumbo a gemut prelung, aproape fără suflare. A ricoşat de două sau de trei ori pe asfalt, înainte să se rostogolească rapid şi să dispară. M-am întors să încalec pe motocicletă şi să îi urmăresc, dar gemenii au venit spre mine pe motocicletele lor şi salvele lor răsunătoare mi-au ciuruit motorul.

După ce nici ei nu s-au mai văzut şi fumul s-a ridicat la propriu, am căzut în genunchi şi m-am holbat la găurile din sfânta şi nenorocita mea sursă de supravieţuire.

— Vrei să te duc undeva? m-a întrebat tipul din maşină, care încă era acolo.

Am închis ochii. Voiam să râd. Acesta nu e oraşul şi nici momentul pentru bocit. Nu e. Dar eu am plâns.

Se făcuse noapte, era târziu şi mă întorceam acasă, după încă o zi în care îi căutasem în zadar pe membrii

bandei Haos. Trebuia să am un martor direct, pe cineva care să îl arate cu degetul pe Brad Lowe.

Când am trecut pe lângă clădirea Parchetului, am văzut lumină în câteva birouri şi într-o doară am oprit maşina în parcarea aproape goală din faţa intrării şi am sunat la interfon. Am rugat vocea care a răspuns să sune la biroul procurorului Adele Matheson. Curând după aceea, vorbeam cu ea la interfon.

— Am încercat să dau de tine. Plec spre casă, mă poţi aştepta cinci minute?

După patru minute a ieşit din clădire. Hainele, dar chiar şi bluza, erau aceleaşi ca ultima dată când o văzusem. S-a îndreptat de îndată spre parcare. Pantofii erau roşi pe interior, ceea ce accentua forma în x a picioarelor ei.

— Mă poţi ajuta să îl găsesc pe Brad Lowe? a început ea.

— Am spus...

— Nu ai spus nimic din ce nu vreau să ştiu şi îţi sugerez să mergem mai departe. Poţi să aranjezi să fie judecat, da sau nu?

— Da, am spus eu uimit.

— Bine. Rudele lui au fost informate despre acuzaţiile care i se aduc şi acum ai fost informat şi tu. Aceasta presupune ca tu şi cei care au ajutat la căutarea lui Amy să depuneţi mărturie.

— Vreţi să spuneţi că...?

Ne-am oprit lângă un Ferrari roşu. Cu greu îmi venea să cred că maşina sport joasă, sexy era a ei până când a deschis-o.

— Nu promit nimic. Spun doar că, la o analiză atentă, noi, cei din Parchet, am ajuns la concluzia că avem suficiente probe să îl acuzăm pe Brad Lowe pentru omucidere.

IX

Au atacat cu puţin timp înainte de zorii zilei.

Erau pregătiţi, era clar că cercetaseră proprietatea şi se aşteptaseră să întâmpine rezistenţă.

Erau îmbrăcaţi în uniforme de camuflaj şi s-au târât peste zid fără să iasă în evidenţă, aidoma spinărilor unui banc de delfini la suprafaţa apei.

— Tipii ăştia sunt profesionişti, a spus Downing, lăsându-se pe speteaza scaunului, urmărind monitoarele.

Trecuseră mai puţin de două minute de când se activaseră alarmele silenţioase amplasate în exteriorul zidului şi până ne-a trezit Downing, care era de gardă, şi ne-am strâns în pivniţă. Femeile şi copiii se închiseseră în camera securizată din faţa celei în care era Brad, în timp ce Downing, Chung, Larsen şi cu mine stăteam în camera de control din celălalt capăt al subsolului. Camerele noastre camuflate – simple camere de vânătoare cu vedere pe timp de noapte – arătau pe monitoare cum atacatorii se grupau în curte şi se împrăştiau ca să ia cu asalt casa din mai multe părţi.

Bancul s-a oprit.

— În jur de 30 de bărbaţi, a spus Downing. Diferite tipuri de arme, dar puşti automate de asalt. Nu văd grenade ofensive sau aruncătoare de flăcări, aşa că trebuie să fie o operaţiune chirurgicală, vor muri doar cei care trebuie să moară.

Toţi în afară de Brad, m-am gândit, dar nu am spus nimic.

— Dispozitive de vedere nocturnă, acelaşi model vechi ca al meu. Sunt veterani experimentaţi, tineri, cea mai periculoasă categorie de adversari.

— Sunt aşa de mulţi, a spus Larsen, speriat.

— Nu ar trebui să activăm minele acum?

— Acela este al doilea scenariu, a spus Downing, bătând încet cu degetele lângă tastatură. Ce înseamnă asta, Larsen?

Când Larsen a înghiţit în sec, a lăsat impresia că a sorbit dintr-o sticlă.

— Minele şi mitralierele cu declanşare automată nu sunt activate înainte ca ei să atace, a şoptit el.

— Îhm. Chung?

— Da? a spus Chung care tocmai ce intrase, după ce se asigurase că femeile şi copiii intraseră în camera securizată.

— Când se declanşează minele şi mitralierele, tu porneşti curentul electric din zid, nimeni nu trebuie să scape.

— Bine.

— Adams, tu pilotezi drona şi ne oferi imaginea de ansamblu.

— Recepţionat, am răspuns eu în proaspăt dobânditul jargon milităresc.

— Şi, Larsen, tu eşti pregătit cu mitralierele, da?

— Da, a spus el, făcându-se mai confortabil pe scaun şi prinzând joystickul care controla drona.

Cred că toţi încercam să părem mai calmi decât ne simţeam. În acelaşi timp, eram oarecum cuprinşi de euforie, pentru că în sfârşit aveau loc acţiunile pentru care ne pregătiserăm şi ne oţeliserăm.

— Bine, aşadar scenariul numărul doi. Când se pun în mişcare, număr de la trei descrescător şi activăm sistemele când ajung la zero. Întrebări?

Linişte.

— Pregătiţi?

Se auzi un „da” pe trei voci.

Se pare că multe lucruri nu se petrec ca în filme.

Acesta nu era unul dintre ele.

Următoarele câteva secunde – pentru că doar câteva secunde a durat, urmărind imaginile ulterior – au fost la fel de ireale ca tot ce am văzut la televizor.

Când ne-au atacat şi s-au aprins automat reflectoarele, când s-au declanşat minele şi au început să zboare bucăţi din corpurile lor, când mitralierele cu declanşare automată secerau atacator după atacator, când mai mulţi dintre ei s-au retras şi au încercat să sară înapoi peste zidul trezit la viaţă, iar eu am văzut prin camera de pe dronă cum se prăbuşeau trupurile lor tremurânde şi cum gloanţele trase cu mitraliera lui Larsen îi făceau să se scuture în continuare, a fost pur şi simplu greu de crezut că era aievea.

Apoi exploziile şi salvele mitralierelor au amuţit, iar liniştea s-a aşternut brusc.

Unii dintre răniţi au început să strige după ajutor acolo, afară. Larsen – care stătea pe un scaun lângă Downing şi controla mitralierele cu un joystick ca în jocurile video – nu mai trăgea. Acum se uita pe monitoare, inclusiv pe cel pe care erau transmise imaginile de la drona mea. Se folosea de ele ca să ţintească. Acum trăgea doar salve scurte. Cu fiecare salvă, strigătele de ajutor se stingeau treptat.

După câteva momente, s-a făcut o linişte mormântală.

Ne holbam la ecrane. Era la fel peste tot.

— I-am învins, a spus Chung precaut, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

— Ihaaa! a chiuit Larsen ridicându-şi braţele în sus.

În ochi i s-a aprins parcă un licăr care fusese stins vreme îndelungată.

Am dirijat drona peste zid. La o sută de metri în vale, erau parcate trei dube blindate cu motoarele pornite. Plus un SUV pe care voiam să îl studiez.

— Mai au câţiva oameni afară, am spus eu. Să pornim boxele şi să le spunem că deschidem porţile ca să îşi recupereze morţii?

— Aşteaptă, a spus Downing. Uite.

A arătat spre becurile de atenţionare. Unul era aprins.

— Cineva a spart fereastra de la bucătărie, a spus el.

Am adus drona înapoi şi, într-adevăr, paravanul de la fereastra bucătăriei fusese îndoit într-o parte, probabil cu un levier.

— Avem un *ranger*, a spus Downing, punându-şi dispozitivul pentru vedere nocturnă şi luându-şi arma. Adams, preiei tu controlul aici.

În clipa următoare a ieşit pe uşă şi a dispărut în negura de pe hol.

Ne-am uitat unii la alţii. Rangerii, din câte auziserăm, erau soldaţi care acţionau independent de unitate şi, fără să aştepte ordine, puteau valorifica cu viteza luminii oportunităţile care se iveau. Am ascultat, dar n-am mai auzit paşii lui Downing. Ne arătase sumar o tehnică ninja pentru a merge fără zgomot, dar nu avuseserăm timp să exersăm lupta corp la corp, ne concentraserăm pregătirile pe împiedicarea accesului în casă.

S-a auzit un foc de armă şi noi am tresărit.

Apoi s-a auzit un sunet ca atunci când cineva cade pe scările de la subsol.

Am aşteptat. Am ţinut mitraliera atât de strâns, încât mă durea antebraţul. După ce am terminat de numărat până la zece şi Downing nu a bătut la uşă, m-am întors spre ceilalţi doi.

— Downing este mort, am spus.

— Rangerul nu poate intra în camera securizată, a spus Chung încrezător.

— Dar îl poate elibera pe Brad, am răspuns. Ies.

— Eşti nebun? a şoptit Larsen. Rangerul are dispozitiv de vedere nocturnă, nu ai nicio şansă, Will!

— Tocmai asta este şansa mea, am spus, verificând că arma este încărcată şi are piedica pusă.

— Ce vrei să spui?

Am arătat cu degetul spre panoul de control, spre întrerupătorul care aprindea toate luminile din casă.

— Aprinde lumina când ies, după opt secunde stinge-o iar, apoi aprinde-o şi stinge-o la fiecare cinci secunde.

— Dar...

— Fă aşa cum spune, a intervenit Chung, care înţelesese.

Am deschis uşa şi m-am strecurat în întuneric. S-a aprins lumina. Am alergat spre scări ca un ninja, ca un rinocer. Downing era la baza scărilor. Binoclul cu vedere nocturnă îi acoperea ochii, dar am văzut că era mort, avea o gaură în frunte. Am numărat secundele în minte în timp ce i-am scos binoclul. Mai mult am simţit decât am auzit cum se apropie duşmanul. Speram doar că îl întârziase suficient, pentru că l-a orbit lumina şi a trebuit să îşi scoată binoclul.

Şase, şapte.

Tocmai îmi pusesem binoclul când lumina s-a stins.

Acum am auzit paşi, se îndepărtau. S-a retras, trebuia să îşi pună iar binoclul.

M-am luat după sunet, am încercat să păşesc cu mai multă atenţie, dar presupuneam că acum nu mă putea auzi prea bine, din moment ce trebuia să se mişte şi el. M-am apropiat de joncţiunea în forma literei T, unde camera securizată era la dreapta, iar la stânga pivniţa cu vinuri în care era Brad. Tentant. Trei, patru. Am ridicat binoclul şi m-am întors la dreapta, după colţ, în timp ce se aprindea lumina.

Nimeni.

M-am întors la o sută optzeci de grade şi acolo – la şapte, opt metri de mine, în faţa uşii lui Brad – era el. Îmbrăcat în negru, nu în uniformă de camuflaj. S-a întors spre mine, spre sunet, pentru că evident că nu vedea nimic şi şi-a ridicat mâna ca să scoată binoclul pe care îl purta peste cagulă.

Poate cagula a făcut ca totul să fie mai uşor, nu ştiu, dar m-am lăsat în genunchi şi am tras în el. Spre uimirea şi disperarea mea, părea să nu îl nimerească niciun glonţ. Şi-a scos binoclul şi l-a azvârlit pe podea şi a tras, bubuiturile fiind asurzitoare între pereţii de cărămidă. Nu am simţit nicio durere, doar o presiune în umărul stâng, ca şi cum cineva mă împinsese prieteneşte, dar nu mi-am mai simţit mâna şi arma mi-a căzut pe podea.

Rangerul a văzut că sunt neajutorat, dar în loc să tragă fără reţineri, a ridicat arma în dreptul umărului. Lucrurile păreau să indice că era mândru că simţise inamicul cu binoclu.

Am ridicat mâna dreaptă, cu palma înspre el, şi pentru o clipă a ezitat, ca şi cum prin acest gest universal, etern, al predării am trezit în el ceva instinctiv, natural. Pentru că vreau să cred că asta este mila.

Cinci...

S-a făcut întuneric şi, în timp ce el a tras, din poziţia în care eram m-am culcat şi m-am rostogolit într-o parte. Mi-am pus iar binoclul, i-am zărit silueta în lumina verzuie, am ridicat puşca cu mâna dreaptă şi am apăsat pe trăgaci. Câte un foc. Al doilea a lovit. Şi al treilea. Al patrulea a ratat şi a ricoşat din peretele aflat în spatele lui. Dar al cincilea şi-a atins ţinta, cred. Şi al şaselea.

Lumina s-a mai aprins şi s-a mai stins de două ori înainte să golesc încărcătorul.

Mai târziu, după ce şi-au recuperat răniţii şi morţii, şi mi-am dat binoclul jos, mi-am dat seama: nu mă simţisem ameţit sau îngreţoşat ca mai înainte. Dimpotrivă, nu mă simţisem niciodată mai echilibrat, mai lucid.

Şi în zori, pentru prima dată de când dispăruse Amy, Heidi s-a strecurat lângă mine în pat şi m-a îmbrăţişat strâns. Am sărutat-o şi apoi – mai atenţi unul cu altul decât de obicei – am făcut dragoste.

X

După câteva zile de la respingerea atacului, m-am întors pe Insula Şobolanului. Colin mă aştepta din nou pe chei. Devenise mai slab. Nu mai suplu, ci mai slab.

În drum spre clădirea închisorii, şobolanii ţâşneau încolo şi încoace în faţa noastră.

— S-au înmulţit, am spus eu, uitându-mă în jos la stâncile care, la ultima mea vizită, erau albe. Acum păreau înnegrite, dar nu pentru că se spărseseră valurile de ele, aşa cum crezusem când mă aflam pe barca de pescuit, ci pentru că şobolanii se strânseseră laolaltă.

— Cred că înoată până aici pe timpul nopţii, a spus Colin, care îmi urmărise privirea. Sunt speriaţi.

— De ce?

— Din cauza altor şobolani. Curând, cei de pe continent nu vor mai avea ce să mănânce, aşa că vor începe să se mănânce între ei. Prin urmare, şobolanii mai mici fug aici.

— Nu vor începe să se mănânce între ei şi aici?

— Într-un final, da.

Am intrat în clădire, într-un corp care fusese transformat într-un fel de reşedinţă impunătoare, similară castelelor medievale sterpe. Liza aştepta în capătul scărilor de la cel de-al doilea etaj, unde mi-a dat mâna. Înainte obişnuiam să ne îmbrăţişăm. După pandemie, acel obicei aproape că a fost şters din codul bunelor maniere, dar nu acesta era motivul pentru care nu ne atingeam mai mult decât era necesar. Absenţa lui Amy şi a lui Brad îi făcea pe părinţii acestuia din urmă să fie mult prea prezenţi.

Ea s-a scuzat, spunând că are ceva de făcut, s-a făcut nevăzută, iar Colin şi cu mine am intrat într-o sufragerie spaţioasă şi mobilată sărăcăcios, la momentul oportun pentru a vedea un şobolan neobişnuit de mare dispărând pe uşa din celălalt capăt.

— La naiba, era uriaş, am spus.

— Nu suficient cât să nu fugă de noi, şi nu invers, a răspuns Colin, după care a oftat. Deşi este doar o chestiune de timp.

Ne-am aşezat şi au apărut doi chelneri, ne-au pus şervete albe în poală şi ne-au servit direct dintr-o oală aburindă.

— Nici nu putem să servim mâncarea pe farfurii întinse, a continuat Colin. Sunt peste tot şi nu se feresc de nimic dacă văd mâncare. Se înmulţesc mai repede decât îi putem împuşca.

M-am uitat la bucăţile de carne din sosul maroniu, plin de cocoloaşe, din faţa mea. Am presupus că este de la animalele pe care le mâncăm de obicei, dar gândul a fost sădit, iar imaginaţia nu poate fi oprită.

— Mulţumesc că ai acceptat să vii, având în vedere situaţia, a spus Colin, care părea să nu aibă poftă de mâncare.

— Ne-ai atacat. L-ai ucis pe unul dintre noi.

— Voi aţi ucis 19 dintre ai noştri şi îl ţii captiv pe fiul meu.

— În arest, în aşteptarea unui proces echitabil. Ai fost informat de Parchet că Brad va fi acuzat şi totuşi ai atacat. Pentru că ştii că va fi găsit vinovat.

— Te pui mai presus de lege.

— Nu ştiam că tu crezi în lege.

— Nu, dar tu spui că da, Will. Iar un om poate fi acuzat doar pentru că îşi trădează propriile principii, nu pe ale altora.

— Sau pentru că nu are niciunul.

Colin s-a forţat să zâmbească puţin. Ştiam de ce. Acesta era genul de schimb de replici pe care îl purtam încă de mici, pe care ni l-am exersat de când dominam cluburile de dezbateri la şcoală şi care a continuat când a devenit sarcina mea să îi contracarez ocazionalele mărturii precipitate. Ca de obicei, tot el a avut ultimul cuvânt:

— Să nu ai niciun principiu este tot un principiu, Will. De exemplu, să respecţi cu stricteţe faptul că niciun principiu nu trebuie să stea în calea supravieţuirii tale şi a celor dragi.

M-am uitat în jos la mâinile mele. De obicei tremurau, începuseră cam în acelaşi timp cu pandemia. Acum nu mai tremurau.

— Ce vrei, Colin?

— Îl vreau pe Brad. Şi mai vreau şi vila ta.

Nici nu am râs, nici nu am zâmbit. Doar am pus şervetul pe masă şi m-am ridicat.

— Aşteaptă, nu ai auzit ce îţi ofer, a spus Colin, ridicându-se şi el.

— Nu ai nimic din ce vreau, Colin, nu înţelegi asta?

— Poate că tu nu, dar Heidi şi micul Sam? Şi dacă am ceva care le poate oferi o viaţă nouă şi mai bună, o şansă să clădească o nouă societate în care domneşte legea? Ai auzit de portavionul New Frontier? Pleacă în curând şi va avea la bord 3 500 de oameni. Am trei bilete pentru acel vas, am dat pe ele o avere acum multă vreme. Acum nu mai poţi lua bilete, indiferent câţi bani oferi. Primeşti cele trei bilete ale mele dacă mi-l dai pe Brad şi vila.

Am clătinat din cap.

— Păstrează-ţi biletele, Colin. Să îl las pe Brad nepedepsit ar fi o insultă la amintirea lui Amy.

— Iată, s-a pogorât printre noi prea-înţeleptul Adams. Brusc, nu mai e vorba despre respectarea principiilor de drept în numele umanităţii, ci despre răzbunarea fiicei tale.

— A fost o figură de stil, Colin. Indiferent ce gândesc eu, Heidi nu ar accepta niciodată un astfel de troc.

— Adesea femeile sunt mai pragmatice decât noi, bărbaţii. Ele se uită la ce e util pentru comunitate şi

resping preocupările noastre zadarnice despre mândrie şi onoare.

— Atunci voi răspunde înainte ca ea să aibă şansa să mă contrazică. Nu.

În timp ce Colin mă conducea înapoi la barcă, şobolanii nu mai fugeau din calea noastră chiar la fel de repede.

— Nu ţi-a fost frică la gândul că te pot captura şi te pot da la schimb pentru Brad?

Am clătinat din cap.

— Toţi cei din casă au semnat că nu vor accepta nicio formă de şantaj dacă nu mă întorc. Deşi nu le-am dat instrucţiuni cu privire la ce să facă cu Brad într-o astfel de situaţie, cred că amândoi ştim ce s-ar fi întâmplat.

— Nu ar fi avut parte de procesul pe care i-l vei asigura.

Bineînţeles că s-a gândit la asta.

— Din cauza şobolanilor vrei să pleci de aici?

Colin a încuviinţat.

— Beth s-a îmbolnăvit, bănuim că este febră tifoidă, dobândită probabil de la o muşcătură de şobolan. Am încercat tot ce îi poate ucide pe şobolanii infernali fără să murim şi noi. Ştiai că ADN-ul şobolanilor şi cel al oamenilor este similar în proporţie de nouăzeci şi şapte la sută? Într-o zi va apărea omul-şobolan, dacă nu a apărut deja.

— Se va face bine pe portavion. Am auzit că unii dintre cei mai buni medici din ţară au primit o reducere la bilete.

— Da, a spus Colin. Şi tu chiar vrei să-i refuzi familiei tale acele bilete din cauza unui principiu care ştii că nu are nicio valoare într-o lume a şobolanilor?

Nu i-am răspuns, doar am sărit de pe chei pe puntea pescadorului, m-am întors şi l-am privit pe Colin devenind tot mai mic, în timp ce ne îndreptam spre ţărm.

Totuşi, un gând nu îmi dădea pace. Îl ştiam prea bine, nu m-ar fi lăsat să scap atât de uşor dacă nu avea un atu. Un plan alternativ.

XI

Merg cu motocicleta şi mă îndrept spre sud la umbra întunericului, gândindu-mă la ziua în care Ragnar şi gemenii O'Leary l-au luat pe Dumbo. Cât de diferit ar fi putut fi totul. Sau nu? În orice caz, mă îndrept spre abator, spre sfârşitul acestei poveşti. În spatele meu e o bandă cu ţepi şi un tip care a încercat să mă oprească, casa în care l-am întâlnit prima dată pe Will Adams şi vila familiei Lowe, în care banda se pare că e pe cale să pătrundă. Poate că totul e decis încă de la început, poate că oamenii ca mine îndeplinesc doar sarcinile trasate de soartă. Indicatorul de combustibil este pe roşu. Bine, soarta va trebui să decidă dacă rămân şi fără benzină. Pentru că mereu se întâmplă ceva neaşteptat. De exemplu, a fost complet neaşteptat că Dumbo a reapărut la mai mult de o săptămână de la dispariţie.

Renunţasem la speranţa de a-l mai vedea vreodată, când mi-a sunat telefonul. Maria m-a trezit şi mi-a atras atenţia, aproape înspăimântată. Nu sunase nimeni mai bine de două luni, pentru că majoritatea reţelelor nu mai funcţionau, pe piaţă rămăsese un singur operator.

Am răspuns şi am auzit vocea lui Dumbo:

— Mi s-a permis să dau un telefon.

Era în singura închisoare în funcţiune din oraş, folosită acum şi pentru arestări preventive şi pentru cei care ispăşeau pedepse mai lungi. După o oră, stăteam faţă în faţă în spaţioasa încăpere pentru vizite, de o parte şi de alta a unui perete gros de sticlă, fiecare cu un receptor în mână. El purta nişte haine în dungi, pe care eu le-am

numit retro şi măcar el a râs, dându-şi seama că am spus ceva ce trebuia să fie amuzant.

Apoi mi-a povestit ce se întâmplase şi niciunul dintre noi nu a mai râs. După ce Ragnar l-a răpit pe Dumbo, l-au dus la noua ascunzătoare a bandei Haos, care, din descrierea făcută de Dumbo, trebuia să fie abatorul închis de lângă câmpurile petrolifere, înspre aeroport. Într-o seară, Ragnar a adus în abator un bărbat şi i-a gonit pe cei cu care Dumbo împărţea o încăpere.

— Ragnar a arătat cu degetul spre mine şi a spus că sunt perfect, a povestit Dumbo. Bărbatul mă primea dacă putea să facă rost de o locuinţă corespunzătoare pentru gaşca lui, o nouă motocicletă pentru Ragnar, 12 kalaşnikovuri, 50 de aruncătoare de grenade şi 50 de grenade ofensive, 150 de grame de metamfetamină, 200 de pastile de rohipnol, 200 de pastile de antabio... nu, cred...

— Antibiotice, am intervenit eu.

— Da şi...

— Este suficient.

Uneori, Dumbo reţinea foarte bine detaliile, mai ales dacă erau neînsemnate.

Dar bărbatul nu a plătit toate astea doar pentru o singură noapte, nu?

— Nu, a spus Dumbo. Pentru tot restul vieţii mele.

— Aşadar a venit de la clubul acela din port.

— Nu, a venit de pe Insula Şobolanilor.

— Serios? Ţi-a spus ce vrea de la tine?

— Da. Adică Ragnar mi-a spus.

— Ce a spus Ragnar?

— Ragnar mi-a spus să le spun poliţiştilor care aveau să vină în curând că eu am lovit-o pe fata aceea în cap cu crosa de golf. Şi că ar trebui să spun acelaşi lucru şi judecătorului.

L-am fixat cu privirea.

— Şi dacă refuzai?

Ochii mari ai lui Dumbo s-au umplut de lacrimi şi vocea a început să îi tremure.

— Atunci aveau să mă dea de mâncare şobolanilor de pe Insula Şobolanilor.

— Înţeleg că a trebuit să accepţi. Dar când va auzi judecătorul...

— Nu am spus da, a suspinat Dumbo. Am spus nu. Pentru că atunci trebuie să stau la închisoare pentru tot restul vieţii şi nu vreau asta.

— Înţeleg asta. Dar ai declarat poliţiei că tu ai fost, de aceea eşti aici, nu? Ai făcut alegerea bună, pentru că aşa nu te pot da de mâncare şobolanilor până când îi spui judecătorului că te-au ameninţat.

— Nu! a strigat Dumbo şi a dat cu capul de panoul despărţitor.

Făcea asta uneori, când se simţea frustrat că nu putea să explice. L-am văzut pe unul dintre gardieni venind spre noi.

— Linişteşte-te, Dumbo.

— Nu m-au ameninţat pe mine. Te-au ameninţat pe tine! Au spus că o vor ucide pe Yvonne dacă nu fac cum spun ei.

Am asimilat mesajul, silabă cu silabă. Nenorociţii. Nu vor decât să ştie ce este cel mai important pentru o persoană ca să o prindă.

În spatele meu, gardianul şi-a dres vocea şi eu mi-am lipit palma de panoul de sticlă.

— Te voi scoate de aici, Dumbo, promit. Te voi scoate de aici, mă auzi?

Dumbo şi-a lipit palma în acelaşi loc şi obrajii săi dolofani au fost inundaţi de lacrimi.

— Mai este un minut, unul, până când aterizează elicopterul.

Desigur, pare absurd să stau pe acoperişul unui zgârie-nori şi să ciocnesc un pahar de şampanie în timp ce lumea, aşa cum o ştim, se prăbuşeşte în jurul nostru. Pe de altă parte, ar fi fost la fel de absurdă şi în lipsa şampaniei.

Locotenentul se apropie de noi, îi şopteşte lui Colin ceva la ureche şi aleargă înapoi spre helipad, unde ultimii dintre cei bogaţi, privilegiaţii, aşteaptă să fie ridicaţi în aer şi conduşi spre un nou început pe portavionul New Frontier.

— A spus că mulţimea a intrat, a precizat Colin. Dar oamenii mei au tăiat cablurile lifturilor, aşa că trebuie să o ia pe scări. Apropo, ştii de ce scările din străvechile castele şi catedrale se rotesc mereu pe direcţia de urcare, în sensul acelor de ceasornic?

Ca de obicei, Colin Lowe nu a aşteptat răspunsul.

— Pentru ca apărătorii clădirii să aibă un avantaj asupra atacatorilor, putând să îşi mişte mai liber săbiile cu mâna dreaptă.

— Interesant. Dacă tot veni vorba, ştii vreo cale de scăpare de aici fără să rişti să ţi se reteze capul de pe umeri? Pentru cei care nu pleacă cu elicopterul, vreau să spun.

— Da. Linişteşte-te, va fi bine. Uite, elicopterul este acolo.

Un punct suspendat de lumină se apropie plutind de noi. Mă uit în jos, la bulele care se desprind de fundul paharului şi se ridică la suprafaţă.

— Spune-mi, Colin, şi tu te-ai molipsit de frică, la fel ca şobolanii?

Colin se uită la mine puţin surprins. Încă nu şi-a ridicat paharul de şampanie pentru toastul pe care ştiu că îl va ţine. Pentru prietenie, pentru familie, pentru o viaţă bună. Acestea sunt cele trei constante.

— La ce te gândeşti? mă întreabă el.

— Când ai cumpărat mărturisirea lui Dumbo. Ai intrat în panică?

Colin clatină din cap.

— Nu ştiu cât de limpede gândeşte un tată când vine vorba despre propriul fiu sau propria fiică, dar când acest Ragnar m-a contactat şi mi-a spus că are o ofertă pe care nu o pot refuza, chiar a avut dreptate.

— Conştiinţa ta nu a obiectat?

— După cum ştii, a mea nu este la fel de gălăgioasă ca a ta, Will. Şi nu, nu a făcut prea multă gălăgie. Din ce spune Ragnar, Dumbo era atât de retardat mintal, încât trebuia să fie considerat nebun, aşa că nu avea cum să fie pedepsit.

— Nu este atât de simplu, Colin. Şi cred că ştii asta.

— Ai dreptate, dar cred că am vrut să fie atât de simplu. În plus, am crezut că merită orice pedeapsă avea să primească. Ragnar mi-a spus că el a violat-o pe Heidi.

Am strâns atât de tare piciorul paharului încât, pe moment, am crezut că îl voi sparge. Pe cerul portocaliu al după-amiezii, văd ceva mişcându-se printre zgârie-nori. Vine elicopterul. Seamănă cu un greiere. Ca acela de culoare verde-mazăre pe care-l adusesem eu de la ferma bunicii, la finele vacanţei de vară când m-am întors acasă. L-am ţinut într-un borcan de gem şi am dat o gaură în capac. Cu toate acestea, când am ajuns era mort şi mulţi ani după aceea tata obişnuia să-l pomenească la reuniunile familiei, să spună că fusesem atât de supărat, încât mi-am înfipt un ac în vârful degetului, ca să mă pedepsesc. Nu puteam să înţeleg de ce râdeau adulţii.

— Mă gândesc la ce s-a întâmplat ulterior, spun eu.

— Ştii că nu am fost implicat deloc, oftează Colin.

— Dar ai fi putut să previi.

— Catastiful nostru de păcate prin omisiune este nesfârşit, Will. Bineînţeles, pot fi acuzat că nu am avut

destulă imaginaţie în privinţa cinismului acestui Ragnar. Dar nu aş fi permis niciodată dacă ar fi solicitat.

Acum încep să aud elicopterul, sunetul făcut de elicea ce loveşte aerul, hârâitul motorului.

A doua zi, când m-am dus la judecătorie, ploua. Nu l-am întâlnit pe Dumbo, dar am aflat că avocatul desemnat era un Marvin Green, de la Amber & Doherty. Mi-a luat tot restul zilei să găsesc biroul avocatului, în mod evident se mutaseră de la adresa pe care o primisem de la instanţă, acum erau într-o clădire dărăpănată de cărămidă. Nu mi s-a permis accesul, doar mi s-a comunicat prin interfon că Green nu era acolo. Când am întrebat unde îl pot găsi, că era urgent pentru că aveam informaţii despre cazul la care lucra, persoana respectivă a râs. Mi-a spus că fie îl găsesc pe Green la pubul din intersecţie, fie a plecat acasă. M-am dus la pub, am aflat de la barman că Green tocmai plecase, m-am întors la clădirea de cărămidă şi, după mult tam-tam, am obţinut adresa lui Green. Ploua torenţial şi aveam senzaţia că mergeam printr-un râu, urcând dealul la volanul maşinii.

Adresa nu era departe de vila din care fuseserăm izgoniţi. Dar aceasta era o casă mică, ca un bungalou din acela construit de artiştii care se mutaseră aici primii. Dar avea o poartă de fier şi un zid cu sârmă ghimpată şi cioburi de sticlă.

Am sunat.

— Cine e? a spus o voce răguşită prin interfonul din zidul de cărămidă.

M-am uitat în sus la camera din vârful stâlpului porţii, m-am prezentat şi i-am spus că aveam informaţii care îl puteau ajuta pe domnul Green să îl apere pe domnul Gabriel Norton, alias Dumbo, prietenul meu.

Am auzit clinchetul unui pahar.

— Haide, a spus el.

— Adică să intru?

— Nu, să vorbeşti. Necunoscuţilor nu le dau voie să intre.

Aşa că i-am transmis mesajul meu de acolo, stând în ploaie. I-am spus că nu Dumbo o omorâse pe Amy, că era victima unei conspiraţii ca să îl scape Brad Lowe, fiul bogătaşului. A fost un lung monolog şi cum nu am fost nici întreruptă şi nici nu am primit vreun alt semn că eram ascultată, treptat am început să suspectez că Green închisese. Dar cel puţin nu venise nimeni să mă gonească şi, cum nu aveam altceva de făcut, am continuat. I-am spus cum eu şi Dumbo – pe care nu îl cunoşteam pe atunci – ne-am salvat reciproc ca prin miracol în timpul unui incendiu şi de atunci am rămas împreună. Am fost acceptaţi într-o bandă şi aşa am reuşit să supravieţuim. I-am spus că Dumbo putea fi cu siguranţă condamnat pentru multe lucruri, dar nu şi pentru uciderea lui Amy, eu fusesem în casă şi îi puteam oferi un alibi pentru momentul comiterii crimei.

Am terminat de vorbit şi între timp mă făcusem ciuciulete şi mă luase frigul de-mi clănţăneau dinţii, stăteam holbându-mă la plăcuţa de bronz perforată de sub sonerie. Chibzuisem dacă să îi spun sau nu că îl văzusem pe Brad omorând-o pe Amy, dar, cum tatăl lui Brad luase calea războiului, am decis că nu îmi puneam doar propria viaţă în pericol, ci şi viaţa lui Dumbo şi a Mariei. Scopul meu era să îl eliberez pe Dumbo, nu-mi păsa dacă Brad avea sau nu să fie condamnat.

— Domnule Green?

Era linişte. Apoi s-a auzit o tuse productivă. Pe urmă, vocea răguşită, mai puţin blazată.

— Am nevoie de adresa ta dacă va trebui să te chem ca martor.

I-am dat numele străzii şi numărul blocului în care locuiam cu Maria şi i-am dictat numărul apartamentului atât de rar şi clar, încât până şi un penibil avocat care a renunţat de mult să mai lupte putea să îl audă.

— Cel mai bine ar fi să nu vorbeşti cu nimeni despre ceea ce ştii şi nici despre faptul că ai fost aici. Te voi contacta eu, dar tu să nu încerci să mă mai contactezi.

În timp ce coboram în vale, a trebuit să opresc la ieşirea dintr-un viraj. Un coiot stătea nemişcat pe întuneric, în mijlocul drumului, uitându-se la mine. Ochii lui reflectau lumina farurilor şi m-au dus cu gândul la o fantomă. De regulă coioţii obişnuiau să fugă, dar acesta a rămas nemişcat. Ca mine. M-am întrebat dacă să scot puşca Remington şi să îl împuşc, nu mai aveam carne şi poate coioţii erau comestibili dacă îi prăjeai bine. Dar apoi mi-am dat seama că Ragnar şi gemenii îmi luaseră arma. Am aşteptat să se mişte, dar nu a făcut-o. În schimb, alţi doi coioţi au venit dinspre marginea drumului, în lumina farurilor.

În ultimul timpul, erau prezenţi pe străzi în număr tot mai mare, şi nu doar coioţi. De fapt, erau mai multe animale. Şi mai puţini oameni, pe timpul nopţii puteam să traversez cartier după cartier fără să văd un suflet. Stăteau înăuntru cum făcuseră pe timpul pandemiei sau se mutaseră definitiv de la oraş la ţară?

M-au uitat din reflex în oglinda retrovizoare să văd dacă erau coioţi şi în spatele meu.

Nu. Nu încă.

Am apăsat acceleraţia, am pornit şi am claxonat. Coioţii nu au părut impresionaţi, abia s-au mişcat din loc. Unul dintre ei m-a fixat cu privirea în timp ce treceam pe lângă el.

XII

Când m-am întors ultima dată de pe Insula Şobolanilor, nu i-am spus lui Heidi că am refuzat biletele lui Colin pentru portavionul New Frontier. Nu pentru că m-am gândit că ea avea să accepte trocul, eram sigur că era cel puţin la fel de hotărâtă ca mine ca Brad să fie deferit justiţiei. Dar, dacă nu ştia că există o alternativă, cel puţin scăpa de dilemă, de îndoiala sâcâitoare dacă făcuserăm alegerea corectă în a-l priva pe Sam de şansa la ceea ce putea fi – cu siguranţă – o viaţă mai bună.

În acelaşi timp, după ce am făcut o mutare, am aşteptat să văd care avea să fie următoarea mişcare a lui Colin. Dacă avea un plan alternativ ca să îl elibereze pe Brad – şi reuşea – nu aveam să regret amarnic că nu acceptasem oferta lui Colin? Sau aveam încă să consider că procedasem corect, ca o persoană integră? Poate că nu urma să am satisfacţia de a-l vedea pe ucigaşul fiicei mele primindu-şi pedeapsa meritată, dar nu îmi vândusem sufletul.

Apoi a apărut. Următoarea mutare.

Eram în grădină când Adele Matheson m-a informat despre ea în timpul unei convorbiri telefonice şocante. Cum că Gabriel Norton, poreclit Dumbo, a recunoscut că el a ucis-o pe Amy. Şi că atât timp cât mărturisirea nu este retrasă sau nu sunt aduse dovezi care să îl exonereze pe Norton, ea nu putea, evident, să îl pună sub acuzare pe Brad Lowe.

I-am spus că era opera lui Colin Lowe, că fie acest Dumbo o făcea din loialitate faţă de gaşcă, fie îl ameninţaseră cu ceva mai grav decât închisoarea.

— Nu putem elimina această posibilitate, a spus Matheson. Dar...

Nu era nevoie să termine propoziţia. Cât timp nu puteam dovedi că Dumbo minţea sau că fusese manipulat, judecătoarea nu prea avea ce să facă.

M-am sprijinit de un copac, m-am asigurat că Heidi şi Sam sunt suficient de departe şi că nu auziseră nimic şi am încercat să mă adun. Adele Matheson mi-a dat răgaz, dar eu doar deschideam şi închideam gura, fără să pot articula niciun cuvânt.

— Îmi pare rău, a spus ea după un timp. Nu putem decât să sperăm că acest Dumbo îşi va schimba declaraţia sau că nu va reuşi să convingă instanţa că el este ucigaşul. L-am auzit pe un detectiv menţionând că nu pot explica unghiul dintre punctul de impact şi lungimea crosei de golf, întrucât Norton este pitic.

— Pitic?

— Îmi pare rău, scund. Sau oricare ar fi eufemismul corect. Oricum, acest tip de probă criminalistică nu are o greutate prea mare, cât timp există mărturisirea.

Ascultam doar pe jumătate, mă gândeam. Cel care recunoscuse era cel care fugise împreună cu fata în acea noapte. Acelaşi pe care l-am lăsat să scape în noaptea în care am luat vila cu asalt.

— Voi vorbi eu cu el, am spus.

— Desigur, încearcă, a spus Matheson.

— Vorbesc serios. L-am oprit pe unul dintre ai noştri să îl împuşte pe el şi pe fată în timp ce fugeau cu o motocicletă. Poate a aflat că... ei bine, că le-am salvat vieţile. Poate că pot să îl fac să simtă că îmi este dator cu ceva.

Matheson nu a răspuns.

— Vă ţin la curent, am spus eu.

— Rămas-bun, a spus ea, acel gen de „rămas-bun” care îţi dă de înţeles că, probabil, nu vă veţi mai intersecta în viitor.

XIII

Am fost percheziţionată şi lăsată să intru în spaţioasa cameră pentru vizitatori. Alţi patru vizitatori stăteau pe scaune şi vorbeau cu câte un deţinut aflat în spatele separatorului de sticlă, era exact ca atunci când am vizitat-o pe Maria la spital în timpul pandemiei. Gardianul mi-a arătat pe ce scaun să mă aşez, numărul opt, Dumbo nu venise încă.

Abia aşteptam să îi spun că am vorbit cu avocatul lui şi că avea să mă cheme ca martor, aşa că îi puteam oferi un alibi. Trebuia doar să spunem că am fost împreună, nu că am văzut prin gaura cheii că a fost Brad, şi că totul va fi bine. Nu minţeam, doar că nu voiam să spun totul.

În timp ce aşteptam, am văzut un chip familiar în spatele sticlei, departe, într-un colţ, pe scaunul numărul unu. Era Kevin Wankler. Aşadar, aici îşi ispăşea sentinţa pe viaţă idiotul dependent de metamfetamină.

Am tot aşteptat şi m-am uitat lung spre uşa prin care avea să iasă Dumbo.

Kevin părea să nu aibă prea multe de spus vizitatorului său, stăteau prăbuşiţi pe scaunele lor, ea cu zulufi, el cu părul unsuros şi o gură de drogat, cu cioturi de dinţi maronii.

Apoi s-a deschis uşa din spatele încăperii deţinuţilor şi Dumbo a intrat în aceeaşi uniformă dungată. S-a luminat la faţă când m-a văzut, la fel şi eu. Ofiţerul aflat în spatele lui i-a spus ceva ce n-am auzit din cauza peretelui de sticlă şi i-a arătat scaunul din faţa mea.

Chiar când Dumbo a pornit spre mine, am surprins o mişcare cu coada ochiului, dar nu am reacţionat imediat, era doar Kevin care, evident, se hotărâse brusc că vizita se terminase şi acum se îndrepta spre ieşire şi spre Dumbo. În timp ce se apropia, l-am observat pe Kevin ţinându-şi mâna la spate, în cureaua pantalonilor.

M-am ridicat şi am strigat, dar nenorocitul de perete de sticlă se întinde până sus la tavan şi estompează aproape toate sunetele.

S-a văzut sclipind o bucată de oţel când Kevin şi-a rotit mâna într-un arc de cerc, lovindu-l pe Dumbo în stomac şi trăgând cuţitul spre el. Dumbo s-a chircit şi s-a prins de burtă cu ambele mâini, puteam vedea cum se scurge sângele printre degetele lui dolofane. Kevin l-a prins pe Dumbo de păr, i-a tras capul puţin în spate ca să aibă acces şi i-a retezat gâtul cu o mişcare laterală. Sângele a ţâşnit şi a tot ţâşnit pe podea, iar Dumbo a căzut pe burtă în timp ce doi gardieni s-au năpustit înăuntru. Kevin a lăsat din mână arma care părea o bucată de metal platã şi şi-a ridicat mâinile în aer, indicând că se predă. Gardienii l-au imobilizat la podea cât timp un al treilea gardian a intrat năvalnic şi şi-a pus mâna pe rana deschisă de la gâtul lui Dumbo. Pulsul îi scădea şi acum inima abia îi mai bătea.

Privirea lui Dumbo era ca de sticlă, dar era îndreptată spre mine. După tot sângele pierdut, sigur era deja inconştient, dar tot am făcut-o. Am dus receptorul la gură, mi-am lipit palma de peretele de sticlă şi am spus tare:

— Totul e bine, doar uită-te la mine, Dumbo. Totul va fi bine.

Apoi, parcă o membrană i-ar fi acoperit privirea sticloasă şi am ştiut că a murit.

Tocmai intrasem în sala de aşteptare, am găsit un scaun şi m-am aşezat, aşteptând întâlnirea mea cu Gabriel „Dumbo” Norton. Mai devreme în cursul aceleiaşi zile văzusem fotografia făcută la arestarea lui, confirmându-mi bănuiala că era băiatul care fusese mai demult pe treptele din faţa casei noastre. El îi ajutase pe ceilalţi să mă lege. Cel care... Ştiam că nu trebuie să mă gândesc la ultimul lucru, dacă voiam să fiu în stare să fac ceea ce îmi

propusesem. Să clădesc o relaţie, simpatie reciprocă şi înţelegere, o bază pentru omenie, milă şi – cea mai grea dintre toate – iertare.

Nu mi s-a spus cine îl aştepta acum, în orice caz nu era avocatul său, el nu folosea camera pentru vizite.

Brusc din spatele uşii s-au auzit ţipete, strigăte şi scaune târâte pe podea.

Gardianul nostru din camera pentru vizitatori s-a uitat printr-o firidă din uşă şi apoi s-a asigurat că era închisă.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— O înjunghiere, a răspuns el fără să-şi întoarcă privirea.

După un minut a deschis şi i-a lăsat pe cei cinci vizitatori să iasă. Păreau palizi şi buimăciţi, dar evident că niciunul dintre ei nu fusese înjunghiat. Unul dintre ei plângea. Adică nu se auzea nimic, dar îi curgeau lacrimile. Poate că o orbeau şi de aceea nu m-a recunoscut. Am făcut rapid conexiunile şi s-a format imediat o imagine clară. Am urmărit-o.

Nu şi-a dat seama de prezenţa mea până când nu am ieşit pe stradă, ea a încălecat pe motocicletă şi eu m-am postat în faţa ei.

— Dumbo a murit? am întrebat-o.

Am văzut-o cum, din instinct, voia să ia ceva dintr-un buzunar lateral, poate o armă, dar nu era acolo.

— Tu l-ai omorât? am întrebat-o.

M-am holbat la el. Chiar el era, tatăl lui Amy, acum îmi dădeam seama. Se întreba dacă eu l-am omorât pe Dumbo.

— Nu, am spus fără să îmi pot controla vocea. Dar poate că tu ai făcut-o.

— Atunci l-aş fi lăsat pe tipul chel cu luneta cu laser să vă împuşte acolo sus, la vilă.

Nu ştiam ce să-i răspund şi nici ce să fac. Pentru că într-adevăr mă întrebasem dacă vocea pe care o auziserăm fusese a lui, când l-a oprit pe tipul cu luneta cu laser să tragă. Strigase că noi nu eram criminali şi – dacă nu mă înşelam – aţintise pistolul spre tipul înarmat.

— Atunci, cine a fost? m-a întrebat el.

— Nu ştiu, am spus şi am pornit motorul.

— Dar tu ştii că nu Dumbo a fost cel care mi-a ucis fata.

Ce dracului ar fi trebuit să răspund? Dumbo era mort, nu mai aveam pe cine să salvez. În afară de mine.

— Nu ştiu nimic, am spus, ambalând motorul, dar el, fraierul cu o expresie serioasă pe faţă, nu s-a clintit.

— Ştii că a fost Brad, a spus el, punându-şi ambele mâini pe ghidon, privindu-mă insistent, ca drogat.

Nu i-am răspuns.

— Haide. Tu nu eşti ca ei.

— Care ei?

— Precum ceilalţi din bandă. Haos. Vrei mai mult de atât, nu?

— Îmi vreau puşca Remington înapoi. Altfel, îmi bag picioarele în totul, mulţumesc. Dă-te la o parte, domnule!

— Eu locuiesc în vilă. Vino la mine dacă şi tu vrei dreptate. Cred că ne-am putea ajuta reciproc.

Am eliberat ambreiajul şi el a sărit într-o parte. Am accelerat. Ţeava de eşapament tuşea prin găurile de gloanţe, după ce O'Leary mi-a ciuruit motocicleta. Mergeam atât de repede, încât simţeam cum lacrimile îmi curgeau în lateral, către tâmple.

Ragnar a fost. Ştiam că a fost Ragnar, doar el putea să îl determine pe Kevin să facă aşa ceva. Întrebarea era cum a aflat Ragnar că voiam ca Dumbo să îşi retragă declaraţia. Adică nu era atât de complicat.

Legătura a devenit şi mai clară când am ajuns acasă şi am văzut o ambulanţă pe stradă. Pe de o parte, am fost

surprinsă pentru că rar vedeai ambulanţe în ultimul timp, pe de altă parte mă cam aşteptam la asta.

M-am dat jos de pe motocicletă şi m-am apropiat de cei doi bărbaţi care băgau o targă în spatele maşinii.

— Cine..., am început, dar ei au urcat după targă, au trântit portierele chiar în faţa mea şi au plecat cu sirenele pornite.

M-am întors şi m-am uitat la dâra de sânge care mergea din locul în care fusese parcată ambulanţa până la uşa de pe holul nostru. Am înghiţit în sec. Era vina mea. Din nou, era vina mea.

Eu îi dădusem adresa avocatului alcoolic şi corupt al lui Dumbo.

Nu, nu era atât de complicat.

S-a deschis uşa holului şi o femeie tânără, frumoasă a venit spre mine.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— A venit un tip care avea o cască la fel ca a ta.

— O jachetă roşie cu un dragon ieşind din mare?

— Da.

— Şi?

— A folosit un levier să intre în apartamentul din capătul holului nostru.

— Bărbatul din apartament a încercat să îl înjunghie când a intrat, dar motociclistul avea un kalaşnikov şi l-a ciuruit înainte să îl înjunghie. Am stat de vorbă cu soţia lui. Spune că va supravieţui.

Ea şi-a şters o lacrimă şi eu mi-am pus o mână pe umerii ei şi am tras-o spre mine.

— Mi-e frică, a spus ea suspinând.

— Înţeleg, Maria.

Era atât de linişte, încât încă puteam auzi sirena ambulanţei urcând şi coborând, ca şi cum încerca să caute o frecvenţă pe care nu o nimerea.

M-am gândit la bărbat. Semăna cu Amy, fiica lui. Mi-am amintit momentele când era legat în garaj, chipul său când a auzit ţipetele din casă. Şi m-am gândit la durerea pe care şi noi o simţim când cei pe care îi iubim suferă.

— Aşadar, nu tu i-ai cauzat moartea lui Dumbo, ci Ragnar? spun eu, fiind nevoit să ridic tonul ca să acopăr zgomotul făcut de elicopterul ce se apropia.

— El doar m-a informat după aceea şi, cum am spus, nu aş fi permis niciodată să se întâmple. Nu crimă.

Colin oftează şi se uită în sus, la cer.

— Dar este clar, nu sunt complet nevinovat.

— Cum aşa?

— Luasem legătura cu Marvin Green, avocatul lui Dumbo. Apărătorii buni sunt greu de găsit, majoritatea au plecat din oraş, aşa că a trebuit să apelez la cineva precum Green, care, sărmanul, e un alcoolic lipsit de resursele necesare ca să fugă. Şi într-adevăr a fost o ţintă uşoară şi nu a cerut prea mult. I s-a cerut să nu îl apere prea bine pe Dumbo, să nu îl lase să ajungă în boxa martorilor şi să dea peste cap mărturisirea. Dar apoi m-a sunat Green şi mi-a spus că a venit o fată la el acasă care putea să îi ofere lui Dumbo un alibi. Am făcut rost de adresa ei.

Colin inspiră adânc.

— Ştii, înainte să taie curentul, nu m-am gândit niciodată că deasupra oraşului este un cer înstelat atât de frumos.

— Continuă, îl rog eu.

— Aşa că am luat iar legătura cu Ragnar şi i-am spus că, pentru a primi armele şi toate celelalte lucruri cerute, condiţia era ca mărturia lui Dumbo să stea în picioare şi Brad să nu fie pus sub acuzare.

— Cu alte cuvinte, i-ai ordonat să îi ucidă pe Dumbo şi pe fată.

Colin clatină din cap.

— Ideea era să o ameninţe pe fată să-şi ţină gura şi Dumbo să fie condamnat, caz închis. În schimb, acest Ragnar a ales calea drastică, pentru că – după cum a spus ulterior – morţii nu vorbesc. Era mândru ca un cocoş când a venit şi mi-a spus ce făcuse. Evident, pe ea n-a reuşit să o anihileze, pentru că, neavând deplină încredere în Green, ea i-a dat o adresă falsă. Dar nu avea nicio importanţă, îi închisese definitiv gura lui Dumbo, aşa că mărturia nu mai putea fi schimbată. Nu a înţeles de ce m-am înfuriat atât de tare...

— Colin, nu crezi că porţi o vină mai mare?

El a dat din umeri, s-a îmbufnat uşor, cu buza inferioară ieşită puţin în afară, aşa cum face ori de câte ori este nevoit să pretindă că nu înţelege lucrurile evidente.

— N-a fost alegerea mea, Will. A fost doar liberul său arbitru.

— Ai permis firii lui diabolice să o ia razna pentru că ştiai care va fi deznodământul. Evident, tu i-ai dat adresa fetei. Acea decizie a fost alegerea ta, Colin.

— M-am gândit că va discuta cu ea, nu...

Îşi întinde braţele.

— Bine, poate că sunt naiv, dar cred cu convingere că oamenii sunt înzestraţi cu abilitatea de a învăţa, de a se schimba şi de a alege binele, nu răul.

— E bine de ştiut.

— La ce te referi?

— E bine de ştiut că tu crezi că prin liber arbitru şi experienţă, oamenii care au fost diabolici odinioară pot începe să aleagă binele.

— Tu nu crezi?

— Ba da. De aceea îi eliberăm pe oameni din închisoare şi sperăm că suntem în siguranţă. Aşa că, pentru binele tău şi al familiei tale, să sperăm că aşa stau lucrurile, Colin.

— Acum despre ce vorbeşti, Will?

Trebuie să strig ca să acopăr zgomotul făcut de elicopter.

— Spun doar că supravieţuirea ta, a mea şi a tuturor celorlalţi depinde, în cele din urmă, de capacitatea noastră de a învăţa ce sunt mila, înţelepciunea şi îndurarea. Şi, mai ales, că cei dragi nouă învaţă aceste lucruri.

— Amin! strigă Colin privind la stele şi la elicopter, ridicându-şi în sfârşit paharul de şampanie.

XIV

S-a scurs o singură zi de la întâlnirea mea cu Yvonne în faţa închisorii în care a fost ucis Dumbo până când aceasta s-a înfiinţat în faţa porţii noastre.

— Îţi mulţumesc că ai venit, am spus eu.

Ea a murmurat ceva drept răspuns, mi-am dat seama că nu toţi membrii societăţii sunt obişnuiţi să li se mulţumească tot timpul, pentru orice.

I-am aflat numele în timp ce stăteam în living şi priveam afară, la Heidi, care se juca de-a şoimul şi porumbelul cu Sam. Heidi îşi îngroşa vocea în timp ce îl strângea la piept cu mâinile în formă de gheare de şoim. Nu auzeam ce spune, doar strigătele de bucurie ale lui Sam care ajungeau la noi prin geamul ferestrelor.

— Este un băieţel frumos, a spus ea. Cum...

Ea nu a terminat întrebarea.

— Pare să fi uitat totul. Îţi poţi imagina?

Yvonne a ridicat din umeri.

— Nu ştiu, dar pentru copii majoritatea lucrurilor care se petrec sunt noi şi dramatice, chiar şi lucrurile de zi cu zi pe care noi, adulţii, le considerăm nişte fleacuri. De exemplu, nu ştiu ce e mai rău: să vezi cum cineva din familie este bătut, să fii înţepat de o viespe sau când ursuleţul tău de pluş îşi pierde un ochi.

Am privit-o cu atenţie pe tânără. Ceva îmi spunea că vorbea din experienţă.

— Atunci, care este motivul pentru care copiii sunt traumatizaţi de abuzurile sexuale, dar, aparent, nu şi de circumcizie? am întrebat-o eu.

— Nu ştiu, a răspuns ea. Dar cred că durerea şi umilinţa sunt mai uşor de suportat dacă par fireşti, necesare cumva. Oamenii care sunt torturaţi într-un război fără sens înnebunesc, dar nu şi cei cărora li se extrage măseaua de minte fără anestezie. Sau care dau naştere unui copil.

Am încuviinţat. Heidi îl prinsese pe Sam şi râdeau în timp ce se rostogoleau împreună pe iarbă. Heidi râdea. Şi mi-am dat seama că nu mai auzisem acel râset din noaptea cu pricina.

— Contextul, am spus eu.

— Poftim?

— Am citit că unii cred că mintea noastră suportă durerea mai bine dacă reuşim să o punem într-un context despre care credem că o justifică.

Yvonne a încuviinţat.

— Bine, aşadar cineva a scris ceea ce gândeam eu.

— Dar, am spus inspirând şi împreunându-mi mâinile, pentru mine pierderea lui Amy şi pentru tine, a lui Dumbo, nu sunt întâmplări care pot fi puse într-un context semnificativ. Aşa că trebuie să găsim alte căi ca să putem suporta durerea. Corect?

— Răzbunarea, a spus ea.

M-am uitat în jos la mâinile mele. Colin spunea că obişnuiam să mi le împreunez când mă pregăteam să spun ceva important. Şi când un avocat trebuie să spună ceva important, adesea înseamnă veşti proaste.

— Aceasta este una dintre modalităţi. Apetitul oamenilor pentru răzbunare ne separă de animale, dar este logic din punct de vedere al evoluţiei. Dacă toţi ştiu că uciderea

unui copil duce la răzbunare, acel copil va fi mai în siguranţă. Însă, dacă nu există un consens cu privire la vinovăţia din jurul morţii copilului, orice răzbunare va duce probabil la răzbunare. Care la rândul ei duce la răzbunare. Astfel de spirale ale răzbunării au decimat populaţia, spre exemplu, în Islanda şi în Albania. În Islanda, problema a fost rezolvată prin înfiinţarea unei Curţi independente formate din bărbaţi presupus înţelepţi, care au primit sarcina de a decide vinovăţia şi de a stabili şi executa pedepsele. În acest mod, ei au înlăturat cauza răzbunării. Această idee nu este doar baza sistemului judiciar, ci şi a societăţilor în care se agreează că trebuie să existe legi aplicabile tuturor. Această idee a dus şi la abolirea tiraniei, care este dreptul celui mai puternic. Pentru că atunci când statul este cel mai puternic, tiranul şi cei cruzi trebuie să accepte supremaţia legii. Justiţia, raţiunea şi umanitatea pot să guverneze. Asta vreau, de aceea nu l-am executat pe Brad, ci doresc să îl duc în faţa unei instanţe independente.

Nu ştiu dacă am înţeles tot ce a spus el, dar cred că am prins ideea principală.

Mai înainte de toate, este mai bine pentru toţi şoferii să existe reguli de circulaţie şi, când cineva face un accident, nu este mereu o idee bună să îi laşi pe cei doi şoferi care s-au ciocnit să îşi rezolve singuri situaţia.

— Bine, am spus. Dar când îţi dai seama că judecătorul a fost corupt ca să ţină partea inculpatului şi că, la urma urmei, se aplică legea celui mai puternic? Nu vei face nimic şi vei accepta? Sau te vei ridica şi vei lupta?

Will, după cum a insistat să îi spun, s-a uitat la mine în timp ce îşi scărpina bărbia.

— Văd că soţia şi fiul meu intră în casă. Poate este mai bine să nu vă întâlniţi. Urmează-mă.

L-am urmat în subsol. Am văzut că făcuseră modificări considerabile. M-a condus într-o încăpere hibridă, parţial semăna cu puntea de comandă a unui vapor şi parţial cu camera de control dintr-un studio de înregistrări.

— Ce îţi trebuie ca să obţii ce vrei?

— Arme.

— Arme?

— Ragnar mi-a furat puşca Remington. Dar pentru asta am nevoie de ceva mai serios.

Will a încuviinţat. A spus că se duce în spălătorie, a ieşit şi s-a întors cu o mitralieră. Mi-a arătat cum să o folosesc. Putea fi utilizată pentru a ciurui un pluton, dar nu era mai grea decât puteam eu duce. A pus patru grenade de asalt pe masă, în faţa mea.

— Este de ajuns?

— Mulţumesc. De ce mă ajuţi? Şi au am fost părtaşă la atacarea familiei tale.

M-a privit drept în ochi.

— În primul rând, m-am gândit să îţi cer să îmi întorci serviciul. În al doilea rând, ştiu că nu ai fost de faţă când soţia mea... Că l-ai scos pe Sam din cameră înainte...

Vocea începea să îi sune răguşit şi a clipit rapid de două ori. Îi auzeam pe cei doi urcând scările la etaj. El şi-a dres vocea.

— Şi în al treilea rând, îmi aminteşti de Amy.

Avea lacrimi şi blândeţe în ochi şi pentru o clipă m-am gândit că o să mă mângâie pe păr.

— Aveţi acelaşi spirit combativ. Acelaşi simţ al dreptăţii. După ce noi, bătrânii, nu vom mai fi şi voi veţi conduce lumea, sper că va fi condusă de oameni ca tine, Yvonne. Nu de cei ca Brad sau Ragnar.

Am încuviinţat uşor. Nu făcusem prea multe să împiedic violul, dar nu strica deloc ca el să aibă despre mine o părere mai bună decât meritam.

— Voi face tot ce pot, domnule Adams. Ce vreţi în schimb?

În timp ce îmi explica încet şi detaliat, pe chipul său se citea un amestec de durere şi disperare. Mi-am dat seama că aceasta fusese o decizie dificilă într-adevăr şi că îndoiala încă îl sfâşia. De data asta, mie îmi venea să îl mângâi pe păr.

— Bine, am zis.

M-a privit aproape surprins.

— Da?

— Da. Sunt de acord.

El a verificat ca soţia şi fiul lui să nu se fi îndepărtat prea mult, apoi m-a condus până la motocicletă.

— Nu ţi se pare un plan crud? am întrebat-o.

— Bineînţeles că este crud, a spus Yvonne, împachetând mitraliera demontată în geanta de pe latura motocicletei. Lasă cruzimea în seama celor cruzi, a spus ea încălecând pe motocicletă. Nu ştiu dacă planul tău va funcţiona, Will, dar dacă funcţionează, s-ar putea să fie singura cale să te apropii cât de mult de justiţie fără acea curte de judecată pe care o ai.

— Va fi sarcina ta să o reintroduci după ce toate acestea se vor prăbuşi şi vor trebui reclădite, i-am spus.

Ea şi-a dat ochii peste cap şi şi-a pus casca cu Justiţia executată. Motocicleta a pornit cu un răget de prădător. Am urmărit-o cu privirea până a dispărut în curbă.

În timp ce coboram în vale nu am văzut niciun coiot. Am auzit că pot simţi pericolul. Înţelepte animale!

XV

A doua zi, după vizita la vila lui Adams, am montat mitraliera uşoară în faţa motocicletei, astfel încât să pot

vira şi trage în acelaşi timp. Maria a făcut ochii cât cepele şi m-a întrebat dacă merg la război.

— Da, i-am spus.

Abatorul era în zona industrială, la sud de oraş, pe o câmpie înconjurată de sonde de foraj care arătau ca nişte furnici uriaşe care îşi ridicau şi coborau trupurile peste picioarele din faţă. Părea că bătrânele sonde – ca furnicile – funcţionau în continuare, indiferent dacă umanitatea se ducea naibii sau nu.

Când am virat înspre piaţa din faţa abatorului, în spatele meu, soarele după-amiezii se apropia de linia orizontului. Desigur, sincronizarea nu a fost aleasă la întâmplare. Dumbo spusese că se adunau în abator să mănânce înainte să plece în raiduri, după asfinţit. Şi trebuia să îi prind împreună, era singura mea şansă.

Cercetasem zona mai devreme şi observasem că nu era nicio santinelă şi că uşa mare culisantă dintr-un capăt al abatorului stătea mereu deschisă, probabil pentru că nu aveau curent pentru sistemul de aer condiţionat. Era în regulă, probabil că aici nu se simţeau ameninţaţi.

Am intrat cu motocicleta în abator. Era dreptunghiular şi lung, cu o suprafaţă cât două terenuri de fotbal, luminat de ferestrele din tavanul înalt. De şinele şi scripeţii de sus atârnau cabluri de oţel prevăzute cu cârlige de carne, dar fără carne, fusese consumată de mult. Podeaua netedă din ciment era înclinată puţin spre scurgeri, probabil că era important ca sângele să fie curăţat înainte să se coaguleze.

Motocicletele erau parcate în cealaltă parte a halei. În mijloc era aşezată o masă lungă şi ei acolo stăteau, ca în tabloul cu Iisus şi apostolii. Doar că Iisus lipsea. Mi-a luat vreo două secunde să număr până la 12. Ragnar nu era acolo.

Doi dintre ei s-au ridicat în picioare şi au alergat spre motociclete. Erau noi. Nu ştiau cine sunt.

Am deschis focul. Am avansat şi am ţintit în faţa lor, ca să vadă cimentul sărind şi să nu ajungă la armele de pe motociclete. S-au aruncat la pământ.

— Culcat! am strigat.

Strigătul meu s-a auzit cu ecou şi ei s-au supus ordinului.

Am înaintat încet şi m-am oprit între două cârlige de carne ce atârnau la cinci sau şase metri de masă, astfel încât să îi am pe toţi în bătaia puştii.

— Ce vrei? m-a întrebat unul dintre gemenii O'Leary, nu ştii niciodată care dintre ei e până nu urcă pe motociclete.

— Îmi vreau puşca înapoi. Şi banda mea de răufăcători.

— Banda ta? a întrebat celălalt geamăn.

— Banda mea, am repetat. În lipsa lui Brad, eu sunt liderul grupării Haos.

Un tip a râs în hohote. Şi acela era nou.

— Unde este Ragnar? am întrebat.

În loc de răspuns, s-a auzit huruitul unui motor. Un huruit distinct. Mi-am întors privirea spre locul unde erau parcate şi l-am văzut pe Ragnar virând cu motocicleta sa Yamaha spre noi, conducând cu o singură mână. În cealaltă ţinea ceea ce părea să fie un kalaşnikov nou-nouţ, cu pat rabatabil. M-am întrebat de unde făcuse rost de chestii noi. Aveam o bănuială. Era la distanţă de 50 de metri când am întors motocicleta spre el şi am tras o rafală scurtă.

Niciun glonţ nu şi-a tins ţinta, dar el s-a oprit brusc, probabil că abia acum şi-a dat seama că aveam o mitralieră, şi prin urmare era în inferioritate din punct de vedere al armamentului.

— Săriţi pe ea! a strigat el. Nu se poate lupta cu toţi.

— Dar cu destui, am spus atât de încet, încât doar cei aşezaţi la masă m-au auzit.

— E un ordin! a urlat Ragnar.

— Ordinul este să staţi jos, am spus eu. Am nevoie de voi în viaţă.

Toţi s-au holbat la mine. Nimeni nu s-a mişcat. Nu că aş fi devenit liderul lor. Nu încă. Dar, cel puţin pentru moment, la comandă era cineva cu o mitralieră, şi nu Ragnar. El era pe cale să piardă. Dar Ragnar ştia regulile jocului. A fixat motocicleta, s-a dat jos de pe ea şi a ridicat kalaşnikovul.

— Tu şi cu mine, fără arme, a strigat, scoţând magazia încovoiată şi aruncând-o departe de el. A ricoşat zăngănind din podea. Sau n-ai curaj, domnişoară kickboxer?

Desigur că aş fi putut refuza, puteam să îl împuşc pe loc.

Dar mai ştiam şi că, dacă banda avea să accepte o fată ca lider, trebuia să le demonstrez ceva mai mult decât că ştiu să apăs pe trăgaci.

M-am dat jos de pe motocicletă, am luat mitraliera cu mine, m-am dus la masă, am scos banda cu cartuşe şi am pus-o în faţa lor. Am auzit huruitul în spatele meu, m-am întors şi am văzut că Ragnar încălecase iar pe motocicletă şi venea direct spre mine rotindu-şi lanţul cu cârlig deasupra capului. Am mers spre el, m-am oprit între cârligele de carne şi am aşteptat. Văzusem schema de multe ori, ştiam tehnica, îmi şi imaginam cum va arăta corpul lui când va arunca. Şi când a aruncat, am ridicat mitraliera în faţa mea, ţinând-o cu ambele mâini.

Lanţul a lovit vârful armei, s-a rotit o dată, prinzând cârligul la mijloc, iar eu mai aveam doar o secundă la dispoziţie. Am coborât ţeava jos între două cârlige de carne, câte unul de fiecare parte a cârligului lui Ragnar,

am lăsat arma din mână şi am făcut un pas în spate. Scripeţii şi cablurile de oţel au zângănit până sus la grinzi, vibrând în timp ce se întindeau, formând o linie dreaptă de oţel între motocicleta lui Ragnar şi grindă. Motorul motocicletei Yamaha a scos un sunet jalnic când motocicleta s-a oprit brusc şi roţile nu au mai avut deloc aderenţă. Ragnar însuşi a desenat un minunat arc de cerc peste ghidon, a zburat la vreo zece metri, izbindu-se de podea cu un bufnet surd şi rămânând întins sub o stivă de cârlige de agăţat carnea.

M-am dus după el.

Era cu spatele la mine şi, după câte se părea, leşinase. Dar, pe măsură ce mă apropiam, monstrul marin de pe spatele gecii de piele a părut să se mişte şi am văzut că voia să ia ceva prins în cureaua pantalonilor. Am grăbit pasul şi l-am lovit cu piciorul în mână când se rotea spre mine. Un pistol lucios, părea să fie un Glock scump, s-a învârtit prin aer. Aş fi putut să îl las să se ridice în picioare, l-aş fi putut învinge oricum, dar aveam spectatori. Un grup care se întreba dacă ea, cea care pretindea că le este lider, era suficient de dură, suficient de eficientă. Suficient de nemiloasă. Aşa că i-am aplicat lui Ragnar o simplă, dar eficientă lovitură cu piciorul în timp ce era la pământ. Înainte să îşi revină, eram poziţionată în spatele lui, aplicându-i aşa-numita ghilotină, adică i-am cuprins gâtul cu braţul stâng, l-am blocat cu cel drept şi, pentru confort, mi-am sprijinit fruntea de ceafa lui, strângând şi oprindu-i circulaţia sângelui spre creier. După zece secunde, Ragnar zăcea inconştient. I-am dat drumul şi am tras de unul dintre cârligele de agăţat carnea aflate chiar deasupra lui. Aruncând o privire la masa aflată la 15 metri distanţă, am văzut că ceilalţi mă urmăreau cu atenţie. L-am împins pe Ragnar pe burtă, i-am dat jos geaca roşie de piele şi, reprimându-mi repulsia, i-am înfipt cârligul în pielea palidă

a spinării. M-am apropiat de perete şi am tras de macara, iar Ragnar era ridicat în aer în timp ce sângele şiroia lent şi constant pe spinarea lui, spre cureaua pantalonilor. În timp ce atârna la o jumătate de metru de podea, m-am îndreptat spre motocicleta lui, am desprins lanţul şi l-am folosit ca să îi leg mâinile la spate. Ragnar şi-a recăpătat cunoştinţa, a înjurat şi a urlat, s-a zbătut să se elibereze, dar s-a oprit curând, simţea cum cârligul îi pătrunde în muşchi şi ţesuturi.

M-am întors la masă şi m-am oprit. Parcă citeam întrebarea de pe feţele lor. Cine dracului avea să îi conducă, cine avea să se asigure că gruparea îşi va primi următoarea masă, haine, un acoperiş deasupra capului, în care să se adăpostească de inamici? Că nu mai avea să fie ratatul ce atârna de cârlig era clar, dar chiar putea să fie ea – o fată?

— Mi-aţi luat ceva ce-mi aparţine. O puşcă Remington. La cine este?

Evident, nu s-au putut abţine şi s-au întors spre tipul care o avea.

— Tu, i-am spus, un băiat cu coşuri mari şi roşii, nu putea avea mai mult de 15 ani. Du-te şi adu-o. Acum.

El s-a ridicat şi s-a îndreptat spre motociclete.

— Aleargă!

Tipul a început să alerge.

— Restul, urmaţi-mă, am spus, rotindu-mă pe loc şi îndreptându-mă înapoi spre Ragnar.

Nu am auzit nimic în spatele meu şi m-am gândit, la dracu', i-am pierdut. Dar apoi s-au auzit vesela zdrăngănind şi scaunele scârţâind.

Ne-am aşezat în semicerc în jurul lui Ragnar. Respira cu greu şi faţa i se schimonosea de durere, dar nu spunea nimic. Sângele, deşi nu era ca în cazul lui Dumbo, căruia-i

fusese tăiată carotida, picura jos de pe ghetele lui şi se ducea în cea mai apropiată scurgere.

— El, aici de faţă, l-a ameninţat pe unul dintre noi să mărturisească o crimă pe care nu a comis-o, am spus şi am arătat cu degetul spre Ragnar. Şi apoi a ordonat să fie lichidat. Haos nu are multe reguli, dar cele pe care le avem reprezintă tot ceea ce suntem.

Am vorbit răspicat, mai tare decât îmi propusesem. Poate ca să acopăr ecoul, se auzea de parcă eram într-o biserică.

— Regula numărul unu este unul pentru toţi şi toţi pentru unul. Dacă respectăm această regulă, suntem de neoprit. Dacă nu, Haos va dispărea într-o lună.

M-am uitat în jur. Apoi câţiva dintre ei au încuviinţat.

Am auzit paşi în fugă. M-am întors şi tipul cu coşuri mi-a dat puşca mea Remington.

— Ragnar, acesta este juriul tău. Pledezi vinovat?

El a mârâit şi a lovit în aer cu un picior, ceea ce l-a făcut să se rotească pe jumătate.

— Nu? Bine, am spus, armând puşca şi ridicând-o. Atunci...

Dinspre el s-a auzit un sâsâit şi am lăsat iar puşca jos.

— Am făcut-o pentru noi. Pentru Haos. Nu aveam să primim arme, nimic, dacă Dumbo îşi retrăgea mărturia.

Glasul lui şoptit abia se auzea.

— Câtă metamfetamină a trebuit să-i oferi lui Kevin ca să îl omoare pe Dumbo?

— Nu multă, a şoptit Ragnar.

— Nu, deoarece Kevin era deja condamnat pe viaţă, aşa că nu avea nimic de pierdut dacă mai comitea încă o crimă.

— Nimic de pierdut, a repetat Ragnar, al cărui cap începuse să atârne.

— Să înţeleg că nu i-ai spus niciunuia de aici că te gândeai să îl asasinezi pe unul dintre membrii găştii?

— Toate armele, mâncarea..., a şuierat Ragnar, cu bărbia prăbuşită în piept..., fără mine nu am fi avut nimic.

— Am fi avut, i-am spus eu, l-am fi avut pe Dumbo.

Ragnar nu a răspuns. Trupul lui a revenit în poziţia iniţială.

— OK, le-am spus celorlalţi. Cei care se opun hotărârii mele de a condamna la moarte această persoană să ridice mâna.

Nu s-a ridicat nicio mână.

— Cei condamnaţi la moarte au dreptul să aleagă. Vrei să atârni aici până mori sau vrei un glonţ?

Ragnar abia şi-a ridicat capul. Pleoapele păreau să-i fie mai grele. A trebuit să mă chinuiesc să aud ce spunea.

— Cred că aleg glonţul.

Am ridicat puşca Remington, mi-am lipit obrazul de patul rece. Ragnar s-a încordat şi şi-a ridicat capul şi mai mult, de parcă ar fi vrut să-mi uşureze munca. Am ţintit spre fruntea lui, aveam o idee, voiam să încerc să fac gaura glonţului să formeze un triunghi echilateral cu ochii.

Apoi am apăsat pe trăgaci.

XVI

Dimineaţă, m-am întâlnit cu Adele Matheson şi inspectorul-şef Gardell la aeroport. Acesta fusese închis în timpul pandemiei, când majoritatea operatorilor privaţi dăduseră faliment şi ulterior nu şi-au mai reluat deloc activităţile.

Am parcat pe pista de decolare şi de acolo vedeam maşinile venind spre mine, ca nişte fantome unduitoare prin valul de căldură. Pe măsură ce se apropiau, formele prindeau contur: o maşină de poliţie şi o maşină roşie

sport, cu garda joasă. Au oprit lângă mine de o parte şi de alta şi am coborât din maşinile noastre.

— Mulţumesc că aţi venit, am spus eu.

— Cu plăcere, dar nu am prea mult timp la dispoziţie, a replicat Adele Matheson.

— De ce aici? m-a întrebat Gardell, care nu şi-a dat jos ochelarii de soare.

— Introspectivă, i-am răspuns. Ştiam că observaseră kalaşnikovul pe scaunul pasagerului. Vreau doar să vă informez că, începând din această după-amiază, Brad Lowe este liber. Am aranjat să fie preluat de una dintre rudele lui.

Matheson a încuviinţat.

— Inspectorul-şef Gardell şi cu mine interpretăm aceasta ca fiind o informaţie pe care o deţii, dar nu ai avut nicio legătură cu privarea lui de libertate.

— Modul meu de exprimare are scopul de a permite o astfel de interpretare, da.

— Atunci nu vei avea probleme din partea noastră, a spus Adele Matheson.

— Desigur, rămâne de văzut cum va interpreta Brad Lowe situaţia. Dacă face plângere, ştiţi unde sunt.

— Dacă asta este totul, am un dosar în instanţă peste o oră, a spus Matheson.

I-am întins mâna. Iniţial, s-a uitat la ea de parcă aş fi făcut un gest obscen sau demodat. Apoi mi-a strâns-o uşor. În timp ce Matheson se îndrepta spre Ferrari-ul ei, Gardell a rămas pe loc.

— De ce? m-a întrebat ea.

— Nu ţi-am mai răspuns o dată?

— Chestia cu respectarea şi supremaţia legii? Nu cred nimic din toate astea. Mai curând, cred că eşti la fel de însetat de răzbunare ca noi toţi.

— Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, am spus privind cum minunata maşină roşie a lui Matheson se dizolvă în zare. Este din Legile lui Moise, una dintre primele colecţii de legi pe care le cunoaştem. Spune că făptuitorul trebuie să plătească în egală măsură cu paguba produsă. Dar cum poate plăti făptuitorul pentru că a ucis un membru al unei familii? Cea mai mare pagubă nu este adusă neapărat persoanei care şi-a pierdut viaţa, ci celor care au pierdut pe cineva drag. Cei ce rămân şi trebuie să trăiască cu pierderea, cu suferinţa şi cu sentimentul de vină. Făptuitorul ar trebui să trăiască cu aceeaşi suferinţă.

— Ochi pentru ochi, a spus Gardell.

— Este o lege bună.

După ce a plecat şi Gardell, m-am urcat în maşină şi m-am uitat la armă. Am aşteptat. Privind în zare. Am aşteptat.

Apoi a sosit. Un SUV mare, negru, acelaşi pe care îl văzusem plecând de la vilă după asalt. Maşina lui Colin Lowe.

Brad a început să plângă când i-am spus că îi dau drumul, că va veni curând să îl ia cineva la care speram că ţine.

— Nu merit asta, a spus el suspinând, lacrimile curgându-i pe saltea.

— Stai aici de ceva timp, am răspuns eu, nevoit să îmi adun toate forţele ca să continui. Şi toată lumea merită o a doua şansă.

— Ştiţi ceva, domnule Adams? M-aţi învăţat mai multe în perioada în care am stat aici decât m-a învăţat tatăl meu crescându-mă.

Şi-a deschis gura de parcă ar fi vrut să zică ceva, apoi s-a răzgândit şi a suspinat.

— Îmi pare atât de rău că a murit Amy. Ştiu că nu pot face nimic pentru dumneavoastră, dar...

I-am pus mâna pe umăr.

— Este ceva ce poţi face. Chung şi Larsen s-au mutat ieri şi am nevoie de cineva puternic care să mă ajute să mut muniţia din spălătorie înapoi aici.

M-a privit nedumerit.

— Heidi şi cu mine avem mai mare nevoie de o spălătorie decât de o pivniţă pentru vinuri, am minţit eu.

— Sunt pregătit.

Brad nu m-a întrebat dacă sunt îngrijorat cu privire la ţeava de canalizare care permitea accesul la muniţie, doar a cărat ca un erou cutie după cutie de cartuşe, grenade, dinamită şi benzină.

Când am terminat, eram amândoi transpiraţi şi epuizaţi. Este posibil să fie ceva adevăr în faptul că efortul fizic creează o legătură între bărbaţi. I-am oferit o bere, dar el a refuzat, a spus că ştia că nu prea se găseşte şi în schimb, mi-a cerut nişte apă. M-a făcut să mă gândesc la ceva ce mi-a relatat cândva un psiholog criminalist, că oamenii spuneau că au fost induşi în eroare şi înşelaţi de bărbaţi care îşi petreceau tot timpul liber ajutându-i pe alţii, pentru ca apoi să se dovedească că abuzaseră de copii. Dar copiii nu fuseseră induşi în eroare sau înşelaţi, spunea psihologul criminalist. Partea bună a sufletului acelui bărbat chiar îi ajutase pe acei oameni, prin asta nu dorea să ascundă alte fapte pe care le făcuse. Oamenii nu sunt cu desăvârşire doar buni sau doar răi. Nici Brad nu era. Nici tatăl lui. Şi nici eu.

Noaptea se aşterne pe acoperişul clădirii Lowe, în timp ce elicopterul uriaş, asemănător unui gândac aterizează cu un huruit asurzitor. Noi aşteptăm în tăcere şi privim cum aerul este învolburat şi împletiturile de păr, cravatele şi

rochiile ies în evidenţă în jurul nostru. Câţiva stropi din şampania lui Colin mă lovesc în faţă ca o flegmă şi îi simt gustul dulce-amărui când deschid gura.

Apoi elicopterul atinge pământul, motorul se opreşte şi elicea se învârte din inerţie în timp ce sunetul se transformă într-un guiţat care, treptat, îşi reduce volumul şi cadenţa.

Colin se uită la mine. Liza şi Beth s-au postat lângă el.

— Ultimul grup, urcaţi la bord acum! strigă o voce din dreptul uşii elicopterului.

O duzină de oameni se îndreaptă spre el.

Colin se îndreaptă de spate şi îmi simt ochii înlăcrimaţi.

Aşa cum făcuseră cu cinci zile în urmă familiile Larsen şi Chung, care au strâns puţinul pe care îl aveau şi au plecat. Larsen folosise banii ca să îşi cumpere o fermă în sud. Acolo erau autonomi în ceea ce priveşte mâncarea şi mai puţin afectaţi de colaps decât în oraş. Chung cumpărase un pescador şi un far cu o cameră pentru familie.

Aşa cum şi ochii lor se umpluseră de lacrimi când Brad a părăsit vila în urmă cu patru zile.

Ce-i cu aceste lacrimi? Apar pentru că inevitabilul, certitudinea că din acest punct nu mai există cale de întoarcere răscolesc ceva în adâncul sufletului nostru? Indiferent dacă e vorba de o despărţire, o moarte sau despre curgerea nesfârşită a timpului şi a evenimentelor şi a vieţilor noastre care se despart?

Îi întind mâna lui Colin.

— Drum bun, îi spun eu.

— Mulţumesc.

Colin dă mâna cu mine şi mă trage aproape.

— Îţi mulţumesc că mi-ai eliberat fiul.

— Will! strigă Heidi. Iubitule, trebuie să vii.

Stă lângă uşa elicopterului, ţinându-l pe Sam de mână.

— Şi îţi mulţumesc că mi-ai lăsat mie vila, spune Colin.

— Eu trebuie să îţi mulţumesc pentru bilete. Păcat că nu au fost suficiente pentru noi toţi.

— E corect din partea noastră să rămânem, spune Colin. Sunt sigur că Brad îşi va găsi drumul înapoi spre noi. Cred că i-ai dat mult de gândit prin modul în care te-ai comportat, Will. Da, cred că ne-ai dat tuturor ceva la care să ne gândim.

— Will, dragule, ne-au spus că nu mai pot aştepta!

— Vin! am strigat, privindu-l în ochi pe prietenul meu din copilărie.

Libertatea de a alege şi, cu toate acestea, ceva ireversibil. Falsa noastră iluzie de libertate versus ceea ce este deja stabilit ca fiind alegerea pe care o va face creierul, pe baza sumei tuturor informaţiilor şi preferinţelor existente în clipa în care am acţionat. Certitudinea că nu aveam să îl mai văd vreodată pe Colin, să îl aud râzând, să îi simt mirosul, căldura strângerii de mână sau îmbrăţişarea. Desigur, mă pot înşela, pot spera că mă înşel. Dar, dacă mi-aş cerceta sufletul, mă tem că nici nu sper, nici nu cred că îl voi mai vedea vreodată. Amândoi avem ochii înecaţi în lacrimi.

În timp ce elicopterul se ridică de pe acoperiş şi virează în aer, mă uit în jos la cele trei persoane care stau pe loc şi fac cu mâna, după care mă întorc către Sam, care stă între mine şi Heidi, trăgându-mă de braţ.

— Tati, unde mergem?

Îi arăt cu degetul.

— Acolo.

— Ce este acolo?

— Vestul.

— Ce este vestul?

— Viitorul.

— Ce este viitorul?

— Este ceea ce va veni în curând. Priveşte... Îmi ţin mâna suspendată în aer, deasupra lui, o las să plutească în jos, ca un fluture, şi îl gâdil sub bărbie. Acum este aici! strig în timp ce se zvârcoleşte şi râde cu poftă. Şi asta a fost tot! îi spun eu şi încetez să îl gâdil. Ridic iar mâna deasupra lui. Dar va mai veni altul, îi spun eu şi deja chiuie anticipând chinul. Întâlnesc privirea lui Heidi în timp ce îl gâdil. Are chipul împietrit oarecum, dar zâmbeşte. Îmi ridic iar mâna.

— Şi asta a fost tot, spun eu fără să îmi iau ochii de la Heidi. Dar va fi mai mult...

În locul în care aşteptam ca Will Adams să îl elibereze pe Brad Lowe, am găsit un petic de umbră în care să mă adăpostesc de soarele arzător. Într-un final, le aud vocile în spatele zidului. Vesele, degajate, par să fie prieteni.

— Deci tu ai venit să mă iei, a spus Brad în timp ce poarta vilei se închidea în spatele lui. Credeam că se referă la tatăl meu.

Câteva clipe a rămas nemişcat, uitându-se la mine şi la motocicleta mea.

— Ai fugit în noaptea aceea, a spus el.

— Ne dovediseră deja, am răspuns. Fuga era singura opţiune.

Brad a gustat momentul. A încuviinţat.

— E în regulă. Probabil că aş fi făcut la fel. Mai departe, ce se întâmplă?

— Asta ne întrebăm şi noi.

— Ce vrei să spui?

— Tu eşti liderul Haos. Ne întrebăm ce planuri ai pentru noi.

Brad m-a privit pentru o clipă, uimit.

I-am făcut semn cu capul spre motocicletă.

— Eu stau în spate, pentru că presupun că vrei să conduci?

Brad a zâmbit larg. Apoi, m-a luat pe după umeri.

— Ştiam că pot avea încredere în tine, Yvonne. Dacă nu ai fi fost lesbiană, ai fi fost iubita mea. Unde mergem?

— În parcul de distracţii.

Reacţia membrilor grupării a fost una de nedumerire când le-am spus că îl voi aduce pe Brad şi că, începând din acel moment, el avea să fie şeful. Erau fericiţi cu mine, mi-au spus, şi nu prea înţelegeau de ce renunţam de bunăvoie la privilegii precum cea mai bună motocicletă şi dreptul de a alege prima armele, mâncarea, camera şi femeile.

Dar au făcut după cum i-am rugat şi au pictat WELCOME BACK BRAD pe un panou ce atârna deasupra porţii când eu şi Brad am intrat în micul parc de distracţii dezafectat, în care restul găştii pătrunsese prin efracţie în ziua precedentă. Am adus două generatoare, opt kilograme de metamfetamină şi zece litri de alcool.

Ca să fiu sinceră, locul era cam înfricoşător pe întuneric, dar după cină am pornit toate luminile, parcul s-a colorat şi, în sfârşit, s-a produs puţină zarvă, cu muzica enervant de veselă de la carusel şi de la maşinile electrice, bubuituri şi urale din ghereta în care băieţii împuşcau baloane cu puştile cu aer comprimat şi chiar şi o voce răguşită înregistrată făcând anunţuri din casa bântuită, pe jumătate distrusă de incendiu. Eu şi Brad am urcat unul lângă altul pe căluţii caruselului. Scârţâind şi nesincronizaţi, căluţii coborau şi se ridicau în timp ce ne învârteam într-un ritm legănat. Am repetat întrebarea peste sunetele scoase de flaşnetă. Ce planuri avea pentru noi?

Avea ochii injectaţi şi vocea îi era răguşită de la alcool.

— Îl vom ucide pe nenorocitul ăla de Will Adams şi pe restul turmei sale.

— De ce?

— De ce? Pentru că m-a închis, de aia!

— Nu pentru că l-au ucis pe Herbert?

Brad a rânjit, a ridicat o sticlă de whisky şi a dus-o la gură.

— Şi de asta. Dar nu-l închizi pe Brad Lowe. Nu îi vorbeşti ca unui mucos. Nu pretinzi că eşti o persoană mai bună, că eşti...

El a făcut o grimasă şi a gesticulat, dar nu era clar ce anume imită.

— Sfânt? i-am sugerat.

— Da. Will Adams vorbeşte ca un preot, dar este un nenorocit de...

El a vânturat sticla ca şi cum încerca să prindă cuvântul cu ea.

— Ipocrit?

— Mda!

A trebuit să se prindă de căluţ ca să nu se dezechilibreze.

— El şi amicii aceia ai lui nu doar că l-au omorât pe Herbert, i-au măcelărit pe tipii trimişi de tata să mă salveze.

— Vrei să spui că s-au apărat?

Brad s-a uitat urât la mine şi mi-am muşcat limba.

— Cum îl vei ucide? l-am întrebat. Am înţeles că vila este o fortăreaţă în toată regula acum.

— Mda, dar Brad Lowe are soluţia... aici.

Şi-a atins tâmpla cu gura sticlei.

— Adică?

— Câte aruncătoare de grenade antitanc a primit Ragnar de la tatăl meu? Cincizeci?

— Unul.

Brad a râs cu poftă şi a aruncat sticla goală care s-a spart undeva în beznă.

— Unul este de ajuns. Tragem printr-o ţeavă de canalizare care duce direct în pivniţa de vinuri în care ţin toată muniţia. Şi – bum! – toată casa...

S-a balansat pe căluţul lui în timp ce-mi arăta braţele şi obrajii lui umflaţi.

Am încuviinţat.

— Cum este, mai exact, dispusă ţeava asta? Şi eşti sigur că merge în linie dreaptă, astfel încât grenada să nu explodeze undeva pe traseu?

— Vom afla, a spus Brad, dar deja nu mai părea atât de sigur.

Am oftat.

— Adică eu să aflu, nu?

— Poţi?

— Cine face mereu asta, Brad?

— Tu, Yvonne, a spus el, şi de pe caruselul aflat în mişcare i-am simţit respiraţia duhnind a alcool. Tu rezolvi toate problemele pentru care toate microcreierele de aici sunt inutile.

— Dă-mi patru zile, am spus.

— Patru? De ce...?

— Pentru că el, tipul pe care îl ştiu la Oficiul de cadastru, se va întoarce abia atunci. Verific dacă scurgerea este dreaptă şi locul exact pe unde iese din pământ, ca să nu aruncăm în aer casa greşită.

— Ce dracului m-aş face fără tine, Yvonne?

— Ce să spun?! Dar eşti sigur că vrei să faci asta?

Luminile din jurul nostru s-au stins, sunetul flaşnetei a devenit tot mai grav, ba chiar plăcut de fals, iar caruselul a încetinit în lumina palidă a lunii.

— Ce dracului?

— S-a oprit curentul. Aşadar... chiar vrei să îi ucizi? La urma urmei, Adams te-a lăsat să pleci.

— La dracu’ cu asta, Yvonne, nu înţelegi? Exact asta mă scoate din sărite. Vreau să...

A înghiţit în sec. Acum plângea ca un beţiv:

— Vreau ca tata să ştie că l-am eliminat pe cel care l-a umilit. Pentru că, deşi tata este un nenorocit, îl iubesc. Le iubesc pe mama şi pe sora mea, dar pe tata... L-am dezamăgit.

Căluţii noştri s-au oprit de tot, al lui mai jos decât al meu, astfel încât îl priveam de sus. El s-a îndreptat de spate.

— Dar când voi arunca fortăreaţa aceea în aer şi voi face ceea ce el nu a putut, va vedea în sfârşit ce pot să fac. Înţelegi?

S-a auzit o bubuitură şi apoi urale, luminile şi muzica au pornit din nou, caruselul a început să se mişte încet, iar Brad s-a înălţat mai sus decât mine.

În acea noapte, am dormit cu toţii în casa bântuită şi când m-am trezit şi am ieşit la lumina strălucitoare a zilei, Brad a venit lângă mine. Era palid şi părea să fie beat.

— Cred că am vorbit cam mult ieri noapte, a spus el aruncând cu pietre în căluţii caruselului. Putem da uitării?

— Chestia cu aruncatul familiei Adams în aer? Sigur.

Mă simţeam uşurată.

— Nu asta. Prostiile despre tatăl meu. Dă-le uitării. Este un ordin. Găseşte canalizarea.

În sfârşit, eu şi motocicleta mea suntem în afara oraşului, pe autostrada pustie. Asfaltul absoarbe toată lumina, a mea şi a lunii. Trec pe lângă caroseria arsă a maşinii, care zace acolo de câteva săptămâni. Au trecut mai multe zile până când cineva a înlăturat cadavrul ars aflat la volan. Nu ştiu finalul cărei poveşti a fost, dar, desigur, cineva golise de mult rezervorul.

Trecuseră patru zile de când mă rugase Brad să găsesc conducta de canalizare a vilei şi în noaptea aceasta am reuşit.

Acul indicator al combustibilului este lipit de marginea din stânga, şi el şi-a terminat povestea, doar aşteaptă ca şi motorul să îşi dea seama de asta. Iată sondele. Încetinesc. Deasupra mea aud un elicopter, mă uit în sus şi văd pe cer o lumină care se mişcă spre exterior, în direcţia golfului. Cu mult înainte să ajung la abator, aud muzica. Petrecerea – încă o petrecere – este în toi.

Virez spre partea din faţă a halei şi îi văd pe gemeni sprijinindu-l pe Eric, tipul care îmi luase puşca. Eric e beat, se clatină, dar ţine bine aruncătorul de grenade pe umăr. Se pare că ţinta este o rulotă ruginită aflată la vreo o sută de metri.

Intru încet cu motocicleta în hală. Cântecul care răsună din nenorocita de boxă este din nou „We Are The Champions”, Dumnezeule, îl urăsc! Unii stau la masa lungă şi cântă, alţii dansează nestăviliţi pe sub cârligele de agăţat carnea.

Brad stă singur în capătul mesei, cu picioarele pe un scaun şi cu o ţigară de canabis în mână. Mă priveşte nerăbdător. Nu mă grăbesc. Las motocicleta jos şi mă scutur pe pantaloni în zona pulpelor.

— Ai întârziat, spune Brad când mă aşez lângă el.

— Au fost câteva obstacole pe drum, îi răspund, gândindu-mă la ce am simţit când l-am călcat cu motocicleta pe tipul întins pe banda cu ţepi. Ai văzut că gemenii şi Eric...

Îi fac semn cu capul spre ieşire.

— Le-am dat voie. Aşadar?

— Am obţinut schiţele de la prietenul meu de la Cadastru. Deschid fermoarul gecii de piele şi îi arăt hârtiile pe care le luasem de la Will Adams când mă dusesem la vilă, îmi

dăduse mitraliera şi acceptasem ce îmi cerea la schimb. Conducta de canalizare merge în linie dreaptă până la casă, trebuie doar să introduci aruncătorul şi să tragi. Acum am urcat pe deal şi am găsit gura pe pantă. Este dificil, aşa că trebuie să ne căţărăm puţin, dar putem ajunge la ea şi putem pleca fără să fim văzuţi.

— Perfect! râde Brad. Aşadar, ce crezi?

— Despre ce?

— Dacă să o facem sau nu.

Ridic din umeri. Adams a fost foarte ferm când mi-a spus că nu trebuie sub nicio formă să îl influenţez sau să îl manipulez pe Brad, trebuia să mă asigur că ambele opţiuni sunt pe masă, că este o alegere reală şi liberă. Sau, aşa cum a spus el: pe atât de liberă pe cât putem alege ca persoane ce suntem în această etapă a vieţii. Ideea e ca Brad să-şi fie propria pedeapsă sau propria salvare.

— Tu decizi, răspund eu.

— Ştim asta, dar poate ai auzit că trăsătura esenţială a liderilor buni este aceea că solicită sfaturi. Apoi, desigur, pot alege să nu le dea curs.

— Nu pot să îţi dau niciun sfat când Haos nu are nimic de câştigat sau de pierdut. În această chestiune, trebuie să îţi urmezi propria inimă şi raţiune, Brad.

Brad pare enervat.

— Bine. Mă hotărâsem deja să o fac, voiam doar să îţi ascult părerea.

De afară se aude o explozie şi înăuntru se lasă liniştea, se pare că până şi tipul cu Champions tace pentru câteva clipe. Flăcările luminează ferestrele şi aud uralele lui Eric şi ale gemenilor.

— Mă gândeam să fie în zori, spune Brad. Ce părere ai de asta?

— Dimineaţa pare să sune bine.

— Dar toată lumea ştie că atacurile au loc în zori. Nu crezi că vor fi mai pregătiţi?
— Se poate.
— Dar tot crezi că este mai bine în zori?
— Mereu este mai bine în zori.

Brad încuviinţează. Se uită la mine o vreme, după care se ridică şi strigă.

— Haos, petrecerea s-a terminat! Puneţi dopurile la sticle şi goliţi paharele! Pornim la drum cu o oră înainte de răsărit!

I se răspunde cu urale din partea unui grup entuziast. Urale care se transformă gradual într-un plin de tact „Brad! Brad!”

El zâmbeşte larg şi îşi întinde braţele în aer, cu un gest care ar putea să însemne că le cere să înceteze, dar şi că le primeşte tributul. Pare fericit, da, foarte fericit. Avea să fie ultima dată când îl vedeam aşa.

Mă trezesc. Aud respiraţia echilibrată a lui Heidi şi Sam în timp ce ei dorm. În cabină este încă întuneric, dar observ o nuanţă de gri la marginea draperiei. Faptul că am primit o cabină pe punte, spaţioasă şi cu trei paturi, în baza biletelor lui Colin Lowe nu m-a surprins, însă Heidi a plâns de bucurie. Mă uit la ceas. Curând, soarele se va înălţa la orizont.

Heidi se apropie de mine.

— Ce s-a întâmplat? şopteşte ea somnoroasă.
— Tocmai am visat ceva.
— Ce?
— Nu îmi amintesc, o mint eu.

Am visat că stăteam lângă un Brad care râdea şi o Yvonne serioasă, care se uita cu ochii mari la vila pârjolită. Brad a râs şi mai tare când a auzit ţipetele şi a văzut trei

siluete cuprinse de flăcări ieşind alergând în grădină spre noi, spre pantă.

— Să arzi în iad, Adams! jubila Brad.

M-am întors spre el şi l-am întrebat dacă nu vedea cine ardea, însă Brad nu mă putea vedea, nici auzi. Siluetele cuprinse de flăcări s-au apropiat şi mai mult, cea mai mare le ţine pe cele mai mici aproape şi acum au căzut în genunchi, în faţa noastră.

— Brad, a spus silueta mai mare. Arzi cu noi. Arzi cu noi.

Şi l-am văzut pe Brad făcând ochii mari, oprindu-se din râs, rămânând gură-cască. S-a întors spre mine şi acum mă putea vedea.

— Tu, a spus el. Tu ai făcut asta!

— Nu, i-am răspuns. Doar ţi-am dat de ales. Tu ai ales să îi arunci în aer.

Brad a alergat înainte, a căzut în genunchi şi i-a îmbrăţişat pe cei trei, de parcă ar fi vrut să fie şi el cuprins de vâlvătaie. Dar era prea târziu, cei trei, carbonizaţi şi făcuţi scrum, i s-au dezintegrat în braţe. Brad se holba la cenuşa de pe pământ. Şi-a îngropat mâinile în ea şi a urlat cuprins de o reală agonie, în timp ce vântul spulbera cenuşa, încetul cu încetul.

— Dar îţi mai aminteşti dacă a fost un vis frumos? mă întreabă Heidi.

Încerc să îmi dau seama.

— Nu, îi răspund eu şi acum chiar spun adevărul. Nu ştiu. Vino...

Ieşim pe punte. Îl duc pe Sam în braţe, încă dormind. Totul este gri şi totul este ocean sau cer, nu se zăreşte niciun petic de pământ şi nimic la orizont. Viaţa unicelulară, probabil că aşa a început totul. Dar apoi soarele se iţeşte la orizont. Ca prin magie, lucrurile prind contur şi culoare şi un nou univers se înfăţişează privirii noastre.

— Primul nostru răsărit de soare, şoptesc eu.
— Primul nostru răsărit de soare, repetă Heidi.

AMNEZIATORUL

Pe dosul palmei îmi aterizează o muscă. O fixez cu privirea. O muscă trăieşte în medie 28 de zile. Ea ştie asta? Oare îşi doreşte să aibă o viaţă mai lungă? Dacă i s-ar oferi o viaţă mai îndelungată în schimbul ştergerii tuturor amintirilor despre cei dragi, despre realizările sale, cele mai bune zile şi momente, ce ar alege?

Nu am timp să mă gândesc la asta acum. Îmi mişc mâna şi musca îşi ia zborul.

Trebuie să uit şi este urgent.

Mă aşez la masa din faţa amneziatorului. Seamănă şi este cam de aceeaşi dimensiune cu computerele de odinioară care, înainte de război şi de criza tehnologică, se găseau în majoritatea caselor. Conectând creierul – care, în esenţă, este tot un calculator – la amneziator şi rememorând evenimente, chipuri şi cunoştinţe din trecut, aparatul îţi va şterge aceste amintiri concrete din memorie, dar va păstra celelalte informaţii intacte.

Închid ochii o clipă şi ascult zgomotele din jur. Poate zumzetul se aude de la ventilatorul din tavan. Poate din cufăr. Sau este de la un om de afară, de pe stradă. Dar ar putea să fie şi nişte drone de spionaj, pentru că se zvoneşte că militarii încă mai deţin astfel de echipamente.

Oricum, ei sunt pe urmele mele de mult şi ştiu că de această dată nu am scăpare, totul se va opri aici, într-un apartament încins şi urât mirositor din El Aaiún. În tavan,

între găurile de gloanţe şi urmele de schije, ventilatorul se roteşte încet şi animă puţin aerul arzător al deşertului, care a pătruns în încăpere după ce vântul scirocco a împins cu forţă covoarele berbere grele care atârnă în faţa ferestrelor şi a balconului.

În colţul camerei, în faţa frigiderului, se află o valiză maro din piele. Înăuntru e o bombă, iar când valiza va fi deschisă, totul va fi aruncat în aer, tot ce ştim şi ce nu ştim va dispărea în neant. Dar, înainte ca asta să se întâmple, tot conţinutul ei trebuie consumat, fiecare celulă a creierului trebuie să fie devorată şi să primească aripi. Abia atunci va fi timpul pentru marea evadare. Şi, înainte de asta, trebuie să şi uit totul.

Dar mai întâi trebuie să îmi amintesc şi să invoc amintirile ce trebuie şterse.

Chipul alb de pe ecranul amneziatorului seamănă cu o mască dintr-o tragedie greacă. Încerc să nu clipesc în timp ce mă uit la propria-mi reflexie şi îmi mişc capul astfel încât pupilele să se suprapună pe găurile măştii. Toate urmele care îi pot conduce direct sau indirect la formulă trebuie şterse. Încerc să mă concentrez, pentru că ştiu că doar ceea ce îmi amintesc acum va fi şters, restul va putea fi reconstituit de ei din creierul meu chiar şi după ce mor. Şi mai ştiu că cea mai eficientă şi sigură distrugere este când alimentezi amneziatorul cu imaginile rememorate în ordine cronologică, deoarece atunci vor urma amintirile asociate. „Gândiţi-vă la aceasta ca la curăţatul peştelui”, spunea sergentul în timpul instrucţiei echipei noastre de cercetare. „Doar că voi sunteţi peştele.”

OK. Prima idee.

IDEEA

Mi-a venit în toiul nopţii. Mă trezisem de lângă soţia mea, Klara, pentru că trebuia să-mi golesc vezica. M-am

ridicat cât de încet am putut ca să nu o trezesc pe Klara şi m-am dus la baie. Locuiam pe Rainerstrasse, în acea parte a oraşului care mai este încă alimentată cu apă şi electricitate. Afară ploua. Ştiu pentru că mi-aş fi amintit dacă *nu* ar fi plouat. Când eram pe cale să urinez, pe jumătate adormit, am observat că aveam o oarecare erecţie. Am încercat să îmi amintesc ce visasem, dar nu am găsit nimic acolo care să mă excite. Mintea mea ştiinţifică a stabilit în mod automat că trupul a produs oxid nitric şi noradrenalină. Stând acolo, mintea mea a rătăcit în continuare, formând un vis nou. Eram mort şi mă găseam într-o stare psihică numită *dorinţă angelică*, în timpul execuţiilor publice făcute imediat după Marele Război. Fiind student la medicină, am aflat că dorinţa angelică era doar reacţie psihologică, nu chimică, adică unii dintre trădătorii confederaţi morţi atârnau în ştreang având o erecţie vizibilă. Frânghia cauza o presiune prelungită asupra cerebelului, care provoca acest priapism. Indiferent cui i-a venit ideea să o denumească dorinţă angelică, trebuie să fi cochetat cu ideea că în moarte poate exista plăcere şi bucurie şi, da, poate chiar salvare. Dar numai ca să se distreze. La urma urmei, moartea este cel mai serios lucru. Este inamicul aflat mereu pe urmele noastre şi ne consacrăm întreaga viaţă încercând să scăpăm de ea, însă mai devreme sau mai târziu ne va găsi. Nu e decât o chestiune de timp.

Era evident motivul pentru care gândurile mele au căutat, în această noapte, legătura dintre dorinţă şi pieire, rătăcire şi moarte. Echipa noastră de cercetători lucra de multă vreme să găsească un leac pentru hadesită, boala venerică mortală care izbucnise cu foarte puţin timp înaintea războiului, decimând populaţia Africii şi care acum se răspândise atât la noi, cât şi în Confederaţiile de Vest şi Est, aşa cum făcuse HIV cu aproape o sută de ani înainte.

Am reuşit să prelungim viaţa unor pacienţi cu medicamentul HADES1 şi să reducem oarecum mortalitatea în cazul anumitor grupe de pacienţi, dar se menţinea încă la nouăzeci la sută şi lucram la ceea ce, speram, avea să fie o versiune îmbunătăţită, HADES2. Aceasta includea şi cercetarea modului de răspândire a infecţiei. Nu a fost surprinzător pentru nimeni că persoanele care făceau frecvent sex, schimbând des partenerii, erau în mod clar mai predispuse decât altele să fie infectate cu hadesită. De abia când am început să analizez şirurile de numere m-a frapat altceva – ceva foarte straniu.

Colectasem date de la un grup mai mic de prostituate şi actori porno – dintre care unii decedaseră din cauza unor crime motivate de ură, iar alţii din alte cauze – pentru a căuta dovezi că mortalitatea şi gradul de transmisibilitate a infecţiei se schimbaseră cu trecerea timpului. Motivul era că bacteria hadesitei nu doar că devenise rezistentă la medicamente, dar îşi dezvoltase şi alte strategii de apărare, întrucât toate fiinţele vii caută în mod obsesiv viaţa eternă. Din moment ce, după cum am spus, hadesita are o rată a mortalităţii de peste nouăzeci la sută, am fost surprins să văd că eşantionul nostru – despre care existau motive să credem că a avut parte de mai mult sex decât restul populaţiei – avea şi o speranţă de viaţă mai mare. Luând în considerare atât faptul că acest grup de studiu era mai expus la ură, cât şi stilul de viaţă nesănătos al multor prostituate, era de aşteptat ca aceşti subiecţi să aibă o speranţă de viaţă mai redusă, nu mai mare.

Bine, nu e neobişnuit ca oamenii de ştiinţă să vadă conexiuni misterioase şi tipare în datele colectate, de preferat lucruri care nu au nicio legătură cu ipoteza testată. Mulţi colegi de breaslă au fost pe bună dreptate ridiculizaţi pentru astfel de practici. Dacă arunci un zar în

ipoteza că îl poţi controla cu gândul să cadă pe 4 şi se dovedeşte că se opreşte într-un număr disproporţionat de ocazii la 5, este, desigur, tentant să susţii că ai testat dacă zarul are tendinţa de a se opri la numărul la care te-ai gândit +1, dar din perspectiva eticii în cercetare aceasta este o babilonie. Regula este: testează ce trebuie testat, răspunde întrebării puse. Orice răspuns poate fi folosit incorect schimbând întrebarea ca să se potrivească, oferindu-i astfel cercetătorului o descoperire aparent senzaţională într-un domeniu complet diferit. Şi exact asta am făcut în acea noapte. M-am gândit la oxidul nitric şi la noradrenalină, şi într-un moment ca de vis, dar limpede, am văzut o conexiune. O conexiune pe care ştiam că nu o voi putea ignora, chiar dacă ştiam că voi cădea într-o capcană clasică. Mai ştiam şi că nu voi putea spune nimănui că aveam să cad într-o capcană, cea a păcatului cercetătorului.

Am tras apa şi m-am dus în living. Lumina ultimei lămpi stradale funcţionale de pe Rainerstrasse era filtrată de stropii de ploaie ce cădeau pe asfalt. Cădea pe fotografia fratelui meu, Jürgen, pe perete, pe puşca pentru elefanţi atârnată deasupra şemineului şi pe stiloul pe care mi-l dăruise Klara la împlinirea vârstei de 40 de ani. Am luat stiloul, o foaie de hârtie şi mi-am notat gândurile nebuneşti. Apoi m-am strecurat iar în patul în care Klara dormea liniştită fără să ştie. I-am privit chipul blând şi încă frumos, dar îmbătrânit devreme, după care am dat înapoi alarma de la ceas cu o oră şi jumătate.

În dimineaţa următoare, când m-am închis în laborator, înainte de sosirea celorlalţi, am început imediat să studiez în profunzime materialul statistic pentru a-mi testa noua ipoteză.

IPOTEZA

La trei luni după noaptea în care m-am gândit la conexiunea dintre sex şi speranţa de viaţă mai lungă, stăteam în biroul lui Ludwig Kopfer, şeful meu direct şi CEO Antoil Med. M-a ascultat aproape fără întrerupere, timp de aproape două ore. Iar apoi şi-a strâns mâinile şi m-a privit peste ochelari. Nu aveau braţe, erau din aceia care se prind de nas.

— Întrerupe-mă dacă greşesc, a spus el ca de obicei, ceea ce nu înseamnă deloc că permite să fie întrerupt. Aceasta se reduce la faptul că o combinaţie de oxid nitric şi noradrenalină poate să încetinească îmbătrânirea şi să contracareze bolile. Şi că procesul are loc la nivel celular. Că, teoretic, acest medicament poate opri complet îmbătrânirea.

— După cum se ştie, monoxidul de azot influenţează vasele de sânge din organele genitale ale bărbaţilor şi femeilor în timpul excitării sexuale, dar participă şi la sistemul imunitar. Combinaţia cu noradrenalină şi cu alte câteva substanţe este cea care încetineşte procesul de îmbătrânire. Şi nu am găsit niciun motiv pentru care combinaţia potrivită să nu poată opri complet procesul.

— Adică..., a şoptit el cuvântul. Te face nemuritor?

Mi-am dres vocea.

— Adică previne degenerarea corpului din cauza îmbătrânirii şi decesul din cauza unor boli inofensive. Există multe alte modalităţi de a muri.

— Nemurirea, a repetat Kopfer ca şi când nu mă auzise, lăsându-se pe spateaza fotoliului său înalt şi privind meditativ pe fereastră. Căutarea Sfântului Graal.

Niciunul dintre noi nu a mai spus nimic pentru o bună bucată de vreme. Afară, fumul din coşurile fabricii din Düsseldorf se înălţa spre cer în tăcere. Era ciudat să te gândeşti că în urmă cu 50 de ani aproape că dispăruseră.

Într-un final, Kopfer a vorbit.

— Ştii ce anume ceri, domnule Jason?

— Da.

— Există riscul discreditării întregii companii.

— Sunt conştient de asta.

— Aşadar, dacă spun nu?

— Atunci voi demisiona şi voi prezenta materialul unuia dintre concurenţi.

— Nu poţi, datele pe care îţi bazezi concluziile sunt proprietatea Antoil Med şi te vom da în judecată pe tine şi pe compania la care mergi.

— Evident, nu voi folosi niciun material de aici, voi obţine date noi. Şi mai bune, acum că ştiu ce să caut. Nimeni nu îmi poate lua ideea, se află aici. Mi-am dus degetul arătător la tâmplă.

L-am văzut pe Kopfer bombănind ceva de neînţeles, după care a mârâit.

— *Viaţă veşnică!* Dumnezeule, domnule Jason!

Evident, nu era un joc de cuvinte intenţionat, dar a trebuit să râd oricum.

— Desigur, sunt necesari ani de cercetări pentru a şti dacă am dreptate. Dar sunt dispus să pariez pe credibilitatea şi cariera mea că am dreptate.

— Bineînţeles, dacă ai dreptate, te aşteaptă un premiu Nobel în medicină sau biologie, probabil amândouă. Şi, dacă faci vreo greşeală, poţi să o iei de la capăt, însă compania...

— Valoarea companiei nu va creşte de o sută de ori dacă am dreptate, ci de o mie de ori. Înseamnă că există o şansă de doi la *mie* să am dreptate, atunci, din perspectivă comercială, este rezonabil să pariezi.

— Pentru familia Egger şi pentru ceilalţi acţionari poate că este rezonabil, dar să riscăm astfel locurile de muncă ale angajaţilor...

— Pentru locurile de muncă de aici există un pericol mai mare dacă i se permite unui competitor să dezvolte medicamentul. Va înlocui celelalte medicamente într-un procent cuprins între şaizeci şi şaptezeci la sută, industria se confruntă cu o baie de sânge. Singura întrebare este de care parte a carnagiului doreşti să te afli, domnule Kopfer.

Kopfer avea obiceiul de a-şi freca buclele cărunte cu palmele, de exemplu atunci când se gândea intens, de parcă tensiunea electrică produsă prin frecare i-ar fi activat creierul. Acum făcea acest gest.

— Of, a oftat el. *Dacă* ar fi să-ţi dau resursele pe care le ceri, trebuie să fie strict secret, astfel încât nimeni, nici măcar soţia ta, să nu ştie la ce lucrezi.

— Înţeleg asta.

— Îl voi informa pe Daniel Egger, apoi el decide dacă doreşte să informeze restul consiliului sau nu. Între timp, chestiunea trebuie să rămână între noi doi, domnule Jason.

— Desigur.

Patru zile mai târziu, am fost chemat în biroul lui Kopfer.

— Egger şi cu mine am decis să păstrăm secretul în această privinţă, a spus Kopfer. Inclusiv la nivel intern. Cu cât sunt mai puţini cei care ştiu, cu atât mai bine. Nu pot ascunde în conturile bancare un proiect care necesită atât de multe resurse, aşa că trebuie să lăsăm impresia că este vorba despre altceva.

— Înţeleg.

— Va părea să fie o extindere a proiectului pentru hadesită şi, din motive practice, va fi relocat în Africa.

— Africa?

— Deţinem o clădire în El Aaiún, în Sahara spaniolă. Dacă ne retragem de pe scena Broadway, evităm spionii industriali şi privirile indiscrete ale presei. Vom justifica prin faptul că este mai aproape de sursă.

— Înţeleg. Ca Proiectul Manhattan, un grup de creiere izolate în deşert.

— Da, a spus el, privind pe fereastră. Exceptând faptul că acel proiect avea ca scop inventarea unei bombe capabile să extermine rasa umană. Acesta însă... Şi-a îndreptat privirea spre mine.

— Este tocmai opusul, nu-i aşa?

BOMBA

Mirosul de motorină şi razele albe de soare se strecoară în încăpere ori de câte ori covoarele sunt mişcate de vânt. Au trecut mulţi ani de când ultima maşină electrică a ajuns la fier vechi şi au redeschis puţurile de petrol din Sahara. O sirenă răsună în depărtare, nu ştiu dacă este o ambulanţă, o maşină de poliţie sau vreun vehicul militar de urgenţă.

Două împuşcături succesive. S-a răspuns cu focuri de armă sau o dublă înţepătură într-unul dintre filtrele rutiere cu ţepi? Sper că este vorba despre stăpânii coloniali care vânează gherilele sau invers, nu despre mine.

El Aaiún îţi oferă întotdeauna mai multe întrebări decât răspunsuri. Ceasul de la încheietura mea ticăie. A fost cadou de la Klara în ziua nunţii noastre. Ştiu că este prea lent, dar nu suficient de lent.

La trei luni de la decizia companiei, eu împreună cu 22 de cercetători aleşi cu grijă şi trei semiremorci încărcate cu echipamente de laborator ne aflam în El Aaiún. Pentru lumea din exterior, proiectul era denumit HADES2, pe plan intern era denumit Ankh. Cu toate că oamenii de ştiinţă sunt obişnuiţi să lucreze în condiţii de confidenţialitate şi nimănui nu i se spunea mai mult decât avea nevoie, ştiam că ei ştiau că preţul pe care l-ar primi pentru vânzarea de informaţii despre proiectul nostru unora dintre competitori

putea fi extrem de tentant. De aceea, prin intermediul preşedintelui consiliului de administraţie, Daniel Egger, fost colonel cu legături în armată, am făcut rost de un amneziator, printre alte echipamente, şi fiecare membru al echipei a semnat că era de acord să fie supus procedurii la predarea raportului final. Amneziatorul fusese dezvoltat în timpul Marelui Război, când armata primise drepturi exclusive de producţie şi de folosire a tehnologiei superioare celei de gradul trei şi fusese utilizat de ofiţerii care se bazau pe informaţii de care nu mai aveau nevoie, dar care puteau fi folosite de inamic dacă ar fi fost capturaţi. Chiar dacă ofiţerii ar fi putut să reziste torturii sau să execute ordinele primite şi să se sinucidă cu pastila cu cianură din dotare, inamicul din Confederaţia Ruso-Europeană dezvoltase Exor, care la acel moment putea să extragă întreaga memorie, chiar şi din creierii morţi sau distruşi fizic. Aparatul care ştergea memoria contra Exor, acesta părea un tablou al războiului tehnologic, atac şi contraatac, care a dus lumea în suferinţă şi a avut drept consecinţă interzicerea tehnologiei în sectorul civil. Este adevărat că în sistemul de sănătate ni se permite în mod excepţional să folosim amneziatorul pentru a înlătura amintirile în tratamentul psihiatric al pacienţilor traumatizaţi, dar numai când este vorba despre cei din elita societăţii.

Munca de cercetare este asemenea proiectelor din domeniul construcţiilor şi al filmelor: nu respectă niciodată termenul şi bugetul alocate.

Dar Ankh a făcut-o.

În principal, datorită faptului că eu, în calitate de manager de proiect aflat la răscruce de drumuri, am luat deciziile oportune: ce direcţie să urmăm şi să alocăm toate resursele pentru aceasta. Dacă aş fi ales greşit direcţia, proiectul ar fi murit. Asistentul meu Bernard Johansson

care, în afară de mine, era singurul care avea acces total şi putea să îmi pună la îndoială deciziile, m-a întrebat:

— De ce atâta grabă, Ralph?

Credea că ar trebui să ne împărţim în grupuri şi, la răscruce, fiecare grup să îşi aleagă propria direcţie, cum procedaseră în cazul Proiectului Manhattan, şi avea dreptate; aveam personalul, banii şi timpul necesare să facem asta. Ei aveau timp pentru asta. Faptul că eu nu aveam timp nu era ceva ce puteam să împărtăşesc cu Johansson. Ce puteam să îi împărtăşesc era entuziasmul când ne-am dat seama că îl descoperisem. Medicamentul. Medicamentul suprem.

A fost – aşa cum se întâmplă adesea odată ce ai răspunsul – incredibil de simplu. Dar şi complicat, în sensul că a fost necesar un nou mod de a gândi. Evoluţia a decis că speciile supravieţuiesc dând naştere unor noi indivizi mai sănătoşi, mai adaptaţi, iar cei îmbătrâniţi sunt înlăturaţi şi mor. Dar, dacă regenerarea celulei la un individ existent este omniprezentă astfel încât şi abilitatea de a învăţa este păstrată la parametri optimi, atunci nimic nu poate să-l împiedice pe individ să renască, metaforic vorbind, la nesfârşit. În timp ce un nou-născut trebuie educat de la zero, individul renăscut va deţine o experienţă care îi va conferi un mare avantaj în lupta pentru supravieţuire. Prin urmare, de ce nu există deja o astfel de specie? Cred că răspunsul este că poate a durat timp să se dezvolte o specie suficient de inteligentă care să rezolve misterul, dar din moment ce toate misterele trebuie rezolvate mai devreme sau mai târziu, noi – făpturi ale naturii – ne-am îndreptat mereu într-acolo. Inteligenţa este de la natură, instinctul de supravieţuire este de la natură, în consecinţă, viaţa eternă este de la natură.

Cel puţin, de acest aspect am încercat să mă conving când, la ora 6:00 a unei dimineţi friguroase din El Aaiún,

mi-am ridicat ochii din microscop, m-am uitat la Bernard Johansson şi i-am şoptit:

— Am găsit!

Şi mi-a scăpat de pe buze întrebarea:

— Ce-am făcut?

Am tras draperia de la fereastră şi am privit în depărtare, peste deşert. Când am văzut conturul aprins, tremurător al soarelui ce răsărea la orizont, Johansson a spus că erau zorii zilei întregii umanităţi, în timp ce eu mă gândeam că semăna cu sclipirea primei detonări reuşite a unei bombe atomice în deşertul New Mexico, în 1945.

— Premiul Nobel, a spus Johansson.

Poate. Cu siguranţă. Dar eu nu urmăream un nou început pentru umanitate sau premii.

Am dezmembrat în grabă părţi ale laboratorului, am lăsat unele lucruri acolo, inclusiv amneziatorul, am luat şoriceii cu noi şi ne-am întors acasă, în Europa.

ŞORICEII

— Aceştia, am spus eu în întuneric, sunt cei 20 de şoricei pigmei africani utilizaţi la teste. Am apăsat butonul proiectorului şi pe ecran a apărut o nouă imagine. La începutul experimentului, toţi aveau un an, ceea ce corespunde mediei de viaţă a şoricelului pigmeu. Pe zece dintre ei i-am injectat. După două luni, erau încă în viaţă, iar ceilalţi zece care nu primiseră injecţii muriseră.

Din întuneric s-a auzit un scârţâit. În sala de şedinţe a consiliului de administraţie eram doar eu şi Kopfer, celelalte scaune erau, în acel moment, neocupate. Cu toate acestea, el s-a aşezat destul de departe de mine.

— Întrerupe-mă dacă greşesc, Jason. Dar toate acestea se reduc la o formulă chimică. Una lungă, cu siguranţă, dar totuşi o formulă.

— Formula conţine 115 caractere, am afirmat eu.

— Şi nu este în niciun document sau într-un computer, ci doar...

În beznă am distins pentru o clipă mişcare, părea că şi-a dus degetul arătător la tâmplă:

— ...în mintea ta.

— Totul din laboratorul El Aaiún a fost şters, inclusiv amintirile celor care nu deţin autorizaţie de securitate clasa A, adică toată lumea, cu excepţia mea, a lui Bernard Johansson şi a Melissei Worth.

— Melissa...?

— Worth. Şefa laboratorului.

— Bine. Dar sper că înţelegi că membrii consiliului de administraţie nu vor paria însăşi existenţa companiei pe faptul că ai reuşit să prelungeşti viaţa unor şoareci cu două luni.

— Încă trăiesc, am spus. În ani omeneşti, asta înseamnă peste 150 de ani. Toţi zece.

— Sau să rişte să rămânem fără nimic pentru că ai uitat formula sau ai murit într-un accident de maşină. Este foarte neobişnuit că nu am documentat corespunzător cercetările.

— Dar am făcut-o, Kopfer. La urma urmei, mi-am dat acordul ca în cazul în care se întâmplă ceva neprevăzut să puteţi apela la extractoarele de memorie biologică.

El a pufnit.

— Extractoarele de memorie biologică nu mai există.

— Există unul.

— Exor? Ai idee cât costă să îl utilizezi şi ştii cât durează să scanezi creierul unui singur adult?

— Da şi ştiu că se zvoneşte că rugineşte printre ruinele Parisului, dar funcţionează şi personalul armatei are cunoştinţele tehnice necesare operării lui. Dacă ai creierul meu, vei găsi formula acolo. Da, nici măcar nu este nevoie de tot creierul, am înţeles, ci doar de un fragment.

Ludwig Kopfer a mormăit ceva şi a ridicat mâna. Ceasul său de mână a strălucit în verde, era unul dintre cei întorşi la moda ceasurilor cu limbile vopsite cu radium, care fuseseră interzise în anii 1960. Din păcate, tehnologia creării unor ceasuri care să strălucească cu aceeaşi eficienţă energetică, dar care să fie mai puţin carcinogene se pierduse.

— Vom vedea ce va spune consiliul de administraţie, Ralph. Te voi chema după şedinţă.

La ora 23:00, Klara şi cu mine stăteam pe canapea, beam ceai alb şi ne uitam la televizor, la filmul *Titanic*. E straniu să te gândeşti că un vas care se scufundase în urmă cu 150 de ani încă zace acolo, pe fundul oceanului. Şi că fusese o vreme când se mai produceau astfel de filme. Da, că a existat o perioadă când progresul tehnologic, cunoaşterea şi civilizaţia erau privite ca un dat. Un timp când nimeni nu se gândea că arta producerii cimentului era ceva care, de fapt, dispăruse încă din Evul Mediu.

Klara şi-a şters o lacrimă – aşa cum făcea mereu – când Leonardo DiCaprio îi dădea lui Kate Winslet un ultim sărut. Klara mi-a explicat că plângea pentru că abia se întâlniseră, îşi întâlniseră iubirea vieţii lor, dar aveau să fie împreună doar aceste zile şi ore în care se îndreptau spre o catastrofă predestinată.

Klara a intrat în viaţa mea şi în casa noastră când aveam 18 ani. A venit împreună cu fratele meu cu trei ani mai mare decât mine, Jürgen, care ne-a prezentat-o

mândru întregii familii. Klara avea bucle strălucitoare, o fire minunată şi un zâmbet care ar fi putut topi şi gheţarii. Politicoasă, săritoare, empatică şi debordând de veselie. Toată familia a îndrăgit-o imediat. Dar, desigur, eu m-am îndrăgostit de ea. Klara avea un şarm natural, nu urmărea un scop şi nu avea motive ascunse şi totuşi, uneori, când râdea de mine, puteam simţi o profunzime înflăcărată, mai întunecată, dincolo de ochii de un albastru strălucitor. Dar niciodată nu am îndrăznit să mă gândesc că o să vrea să aibă de-a face cu mine. În primul rând, eram un frate loial, în al doilea rând, nu eram genul care să trezească astfel de sentimente în femei. Excepţia o reprezentaseră vreo două colege care, presupun, se îndrăgostiseră de ceea ce ele percepeau ca fiind un intelect aparte şi o linişte plăcută, un posibil simţ al umorului autoironic sau o înclinaţie oarecum modestă de a le sări în ajutor altora. În orice caz, în timpul căsniciei fratelui meu cu Klara, ea şi cu mine ne-am limitat cu stricteţe la rolurile de cumnat şi cumnată. Timp de 30 de ani mi-am păstrat ascunsă dragostea neştirbită şi ea a procedat la fel. Mi-am intrat în rol când s-a dovedit că ea şi Jürgen nu puteau avea copii şi mi-am exagerat disperarea când Jürgen s-a îmbolnăvit. Cu doar zece ani mai înainte, pe piaţă existau medicamente care l-ar fi putut salva şi ştiu că prin legăturile mele din domeniul cercetării medicale ori dacă nu, altfel, prin mijloace ilegale, probabil aş fi putut face rost de câte ceva din stocurile rămase, păstrate pentru persoane-cheie din politică, cercetare şi armată. Dar nu am încercat şi m-am eschivat spunând că, în afară de faptul că riscam să fiu închis, ar fi fost imoral şi egoist din partea mea să procur cele necesare propriei familii, în detrimentul persoanelor mult mai însemnate pentru binele societăţii noastre.

În zilele, săptămânile şi, într-un final, în lunile ce au urmat înmormântării lui Jürgen, nu m-am dezlipit de Klara.

Făceam totul împreună. Mâncam, citeam, mergeam la cinema sau ne plimbam. Călătoream la Viena şi Budapesta unde vizitam restaurante, cafenele şi muzee, precum muzeele de tehnică care documentau credinţa naivă a generaţiilor trecute, conform căreia dezvoltarea nu poate merge decât într-o singură direcţie. Şi pe străzile pavate cu piatră cubică ale acestor oraşe decăzute ne plimbam noaptea ţinându-ne de mână şi povesteam câte-n lună şi-n stele. Ne apropiam amândoi de 50 de ani, dar, în timp ce părul meu negru îşi păstrase culoarea, părul bălai al Klarei devenise gri-cenuşiu, iar zâmbetul minunat şi ochii strălucitori erau înconjuraţi de riduri adânci. Am pus primele semne ale îmbătrânirii pe seama suferinţei pricinuite de pierderea soţului ei.

La întoarcerea acasă din una dintre aceste călătorii, în timp ce stăteam singuri la prora unei bărci, i-am spus Klarei pentru prima dată ce simţeam pentru ea. Ce simţisem mereu. Ea mi-a spus că a ştiut tot timpul şi că şi ea simţea la fel. Când am sărutat-o, am făcut-o cu un profund şi fremătător sentiment de fericire, dar şi cu o stranie tristeţe. Tristeţea că ne-au trebuit 30 de ani – sau aproape o jumătate din speranţa de viaţă a celor din Federaţia Ruso-Europeană – ca să găsim această fericire. Trecuseră patru ani de la moartea lui Jürgen şi cu toate acestea noi am aşteptat – de dragul familiei – încă un an până să ne căsătorim.

Am fost cât se poate de fericit în timp ce desfăşuram cercetările mele despre telomeri, vârfurile albe ale cromozomilor care par să determine potenţialul maxim al speranţei de viaţă a unei persoane. Poate că frustrarea resimţită în laborator faţă de bucuria trăită când eram cu Klara m-a făcut să scurtez programul de lucru. Sau poate am avut o presimţire, am recunoscut unele dintre simptomele Klarei, întrucât introduseserăm în cercetări

copii care sufereau de sindromul Hutchinson-Gilford, aşa-zisa Progeria sau îmbătrânirea ultrarapidă. Dar am refuzat să cred asta, sindromul este determinat genetic şi uneori este vizibil chiar de la naştere.

Când Klara a avut probleme la şold şi a venit acasă spunându-mi că medicul examinator a întrebat-o dacă chiar are 49 de ani, l-am contactat. Şi el mi-a confirmat că razele i-au prezentat corpul unei persoane despre care el credea că are 80 de ani.

Am trimis-o pe Klara la un specialist şi a fost diagnosticată cu sindromul Werner, tot o îmbătrânire ultrarapidă, dar care te afectează mai târziu în timpul vieţii. Medicul specialist a estimat că Klara mai avea cinci ani până când, la vârsta de 54 de ani, avea să moară de bătrâneţe.

Klara a primit vestea cu calm.

Eu nu.

— Avem timpul care ne-a fost dat, m-a liniştit ea, fără să îmi poată opri lacrimile. Şi, dacă nu avem prea mult timp, cât ne-a rămas vom fi fericiţi, nu-i aşa?

Mi-am dat demisia ca să pot fi cu Klara, dar m-am răzgândit după câteva luni. Eram specialist în longevitate, poate puteam face ceva, în loc să stau şi să privesc cum iubita mea se destramă înaintea ochilor mei? Am început să lucrez mai mult şi cu o râvnă mai mare ca oricând, vânam idei noi şi mă refugiam în studii. Apoi, consiliul de administraţie a decis că, din cauza crizei economice, compania nu îşi permitea să finanţeze ceva pentru care nu exista speranţa unor rezultate pe termen scurt, aşa că a trebuit să mă limitez la studierea hadesitei.

Nu îi spusesem Klarei despre descoperirea mea, cum făcuseră ceilalţi cercetători, iar ea a crezut că m-am dus în Africa să găsesc un leac pentru boala venerică transmisibilă. Acum era fericită că eram din nou acasă şi în

timp ce stăteam pe canapea şi ne uitam la vasul de nescufundat care se scufunda, m-am uitat la ea cu coada ochiului. Am văzut-o ducând la buze ceaşca de ceai pe care i-o pregătisem şi o lacrimă evadând din minunaţii ei ochi albaştri.

A sunat telefonul de pe hol.

M-am dus şi am răspuns.

— Consiliul de administraţie a fost de acord să continuăm, a spus Kopfer.

Am inspirat şi doar atunci mi-am dat seama că îmi ţinusem respiraţia.

— Dar au câteva condiţii.

— Cum ar fi?

— Spun că, în cazul în care comisia medicală nu primeşte documentaţia scrisă cu privire la compoziţia medicamentului, procedura va fi oprită şi ar putea să dureze câţiva ani înainte să ne dea aprobarea de testare pe oameni. Având în vedere valoarea investiţiei, incertitudinea şi orizontul de timp până la care medicamentul va aduce profit...

— Vor să le dau formula?

— Da.

M-am uitat la Klara. Îşi aplecase puţin capul să bea ceaiul. Era, desigur, propria mea închipuire, acum capul era în permanenţă aplecat, iar postura dreaptă a Klarei de odinioară era istorie.

— Şi dacă pot aduce dovezi că acest medicament opreşte îmbătrânirea la om?

— Ce vrei să spui?

— Dacă pot prezenta deja dovada că medicamentul poate opri îmbătrânirea la oameni?

Îl auzeam pe Kopfer respirând la capătul firului.

— Poţi?

Am văzut-o pe Klara lăsând ceaşca jos. Adora ceaiul pe care i-l făceam, mai ales cel nou pe care îl adusesem din Africa.

— În curând, am spus şi am închis.

Aud strigăte de voci nervoase dinspre stradă, în spaniolă, arabă şi berberă. Dar nu mă pot gândi la asta acum. Să fi luat cu mine puşca pentru elefanţi care atârnă acum deasupra şemineului, acasă? Nu, sunt singur, nu am nicio şansă să mă apăr, nicio şansă să scap. Oamenii vor să trăiască, cu orice preţ. Cred ei. Pentru că nu ştiu preţul, nu ştiu consecinţele. Şi zumzetul din servietă pare mai puternic, mai nervos, mai insistent. Tic-tac, secundele se scurg, iar bastonul soseşte. Trebuie să dispară tot ce pot lua: tactica pământului pârjolit. Nu doar pentru binele Klarei sau al meu. Ci pentru binele umanităţii. Îmi este ruşine, dar trădarea mea este singurul lucru decent pe care l-am făcut toată viaţa.

TRĂDAREA

Kopfer a continuat să mă preseze să le predau formula, motivând că la rândul său era presat de consiliul de administraţie. Dar eu insistam că există un risc prea mare ca formula să fie furată de cineva pentru câştiguri financiare.

— Ralph, nu este treaba ta să faci astfel de analize.

— Poate că nu, dar îmi voi asuma această sarcină.

— Vreau să spun că nu ai dreptul să faci asta. Datoria ta este să…

— Datoria mea este faţă de Dumnezeu şi omenire, Ludwig.

Mi s-a părut că-l văd pe Kopfer tresărind pe scaun când i-am spus pe numele mic.

— Această descoperire este mai importantă decât orice companie sau orice ţară, mai importantă decât Antoil Med şi REC. Primii care vor pune mâna pe această formulă vor încerca să obţină monopolul şi să o folosească în scopuri politice. Singurul loc unde aş fi putut merge cu ea ar fi fost Naţiunile Unite, dacă o astfel de organizaţie ar mai exista. Prefer să mor decât să dezvălui formula.

Kopfer m-a privit mult timp înainte să se ridice şi să plece.

M-am lăsat pe speteaza scaunului tremurând.

Fusese o oarecare tristeţe, suferinţă în privirea lui, acelaşi lucru pe care l-am văzut la medicii care veneau la noi cu mostre de la pacienţi şi eram nevoiţi să le spunem că pacienţii lor sufereau de hadesită.

Luam în mod regulat probe de sânge şi de ţesut de la Klara şi minţeam spunându-i că le trimiteam unui coleg care lucra la un tratament pentru sindromul Werner. În laborator, vedeam că medicamentul avea acelaşi efect ca în cazul şoriceilor: îmbătrânirea nu era doar încetinită, ci aparent oprită complet.

Însă medicamentul avea şi un efect secundar identificat pentru prima dată la şoareci. Melissa raportase că şoarecii se mişcau mai puţin, nu mai căutau cuşca comună şi păreau apatici. Singura reacţie energică pe care o obţineam de la şoareci era aceea că îşi dezveleau dinţii la cercetătorii asistenţi când îi hrăneau. Nu ştiu în ce măsură sunt predispuşi la depresie şoarecii pigmei africani sau Klara. Pentru un timp, am crezut că schimbările ei bruşte de dispoziţie, apatia şi indiferenţa crescândă erau cauzate de gândul că avea să moară curând. Dar nu am observat nimic până nu am început să îi pun medicamentul în ceai, iar schimbarea a venit, dacă nu peste noapte, atât de rapid şi a fost atât de marcantă, încât am decis să reduc

doza. Fără să se vadă vreo îmbunătăţire, din contră, se părea că schimbările de dispoziţie şi depresia se înrăutăţeau, devenise dependentă de medicament. Melissa mai raportase că atunci când, la sfatul meu, a redus doza de Ankh pentru doi şoricei, comportamentul lor nu s-a schimbat. Doar când le-am dat antidepresive, starea lor s-a modificat. Şi, din fericire, a avut acelaşi rezultat şi cu Klara, când am amestecat acelaşi medicament în ceaiul ei.

Într-o zi, Daniel Egger, preşedintele grizonant al consiliului de administraţie, a venit în biroul meu. Familia Egger deţinea şaizeci la sută din acţiunile Antoil Med şi nu îl văzusem niciodată pe capul necontestat al familiei purtând altceva în afară de un costum de tweed, adidaşi şi un baston al cărui rol era greu de stabilit, din moment ce, atunci când merge, Daniel Egger mai mult aleargă.

S-a aşezat, şi-a împreunat mâinile pe mânerul şlefuit al bastonului său şi s-a uitat la mine.

— Cred, a spus el după un timp, zâmbind cu un rând de dinţi de un alb perlat încât era uşor să crezi că tocmai din perle erau făcuţi, că în creierul aflat acum în faţa mea se găseşte răspunsul la întrebarea pe care omenirea şi-a pus-o încă de la începuturile timpului. Cum să scape de moarte.

— Este posibil, am răspuns eu.

— Dar nu acesta este cel mai uimitor lucru, domnule Jason. Egger a scos o batistuţă şi a început să şteargă ceea ce am presupus că era fildeşul din capătul bastonului. Cel mai uimitor lucru este că tu eşti om de ştiinţă, un cercetător care nu respectă cel mai important principiu al ştiinţei. Acela potrivit căruia cunoaşterea trebuie împărtăşită.

— Vrei să spui că Oppenheimer şi cercetătorii care au lucrat la bomba atomică ar fi trebuit să împartă ceea ce ştiau cu Hitler şi Stalin?

— Cel puţin Oppenheimer a adus-o la cunoştinţa superiorului său, preşedintele Federaţiei Occidentale. Şi tu trebuie să faci la fel, Jason. Consiliul de administraţie şi managementul acestei companii ţi-au acordat fondurile pentru cercetare şi ţi-au plătit salariul. Descoperirea ta este proprietatea noastră.

— Datoria mea este faţă de...

— Dumnezeu şi omenire. Kopfer mi-a spus că ai afirmat asta.

— Desigur, înainte să mor, va trebui să renunţ la formulă. Când va veni vremea.

— Vremea aceea..., a spus Egger vârându-şi batista înapoi în buzunarul costumului de tweed, s-ar putea să vină fără să ştii, Jason.

Atunci am observat prezenţa a doi bărbaţi masivi, ambii purtând costume prea strâmte pentru ei, stând în faţa uşii biroului meu.

Mi-am dres vocea.

— Mă ameninţi, Egger?

Egger m-a privit inexpresiv.

— Am înţeles de la Kopfer că eşti dispus să mori ca să păstrezi secretul.

— Evident, îmi este teamă că această descoperire ar putea face mai mult rău decât bine dacă ajunge pe mâinile cui nu trebuie. Trei războaie mondiale au fost purtate pentru mai puţin, domnule Egger. O singură viaţă nu înseamnă prea mult.

Egger a oftat.

— Dumnezeu şi martir. Diametral opuse, dar totuşi cele două roluri preferate ale bărbaţilor. Tu încerci să le joci pe amândouă, Jason. Nu este corect. Ar trebui să ţi se permită

să joci rolul lui Dumnezeu, dar rolul martirului trebuie să aparţină altcuiva.

— Ce vrei să spui? l-am chestionat, cu presimţirea că avea să se întâmple ceva rău.

El a zâmbit.

— Cred că Klara Jason este perfectă pentru rolul de martir.

Mi-a trebuit o secundă ca să îmi simt gura complet uscată.

— Despre ce vorbeşti?

— Dacă Dumnezeul anterior a fost dispus să îşi sacrifice fiul ca să salveze omenirea, cu siguranţă tu vei putea să-ţi sacrifici soţia. Sau nu?

— Tot nu înţeleg...

— Probabil că da, a spus Egger arătând cu degetul spre capătul bastonului său. Ştii ce este acesta? Nu, nu ştii, este osul unul rinocer negru. Rinocerii negri au...

— Am văzut fotografii.

— ...dispărut. Acesta este de la ultimul dintre ei. Am moştenit bastonul de la bunicul meu şi nici el nu avea probleme cu picioarele. Ca şi mine, folosea bastonul ca să îi amintească faptul că nimic nu este etern, totul trebuie să dispară, spre mai bine sau spre mai rău. Or, *this too shall pass*, după cum spuneau evreii, cel puţin aceia care trăiau în SUA. Însă acum când moartea nu este în mod necesar sigură, o moarte prematură este cu atât mai amară. Fie că te afectează pe tine sau pe cineva cu care doreai să îţi petreci viaţa.

S-a uitat la mine, gheaţa răzbătând din privirea lui cenuşie.

— Îmi vei da formula, Jason. Aici şi acum. Altfel, când te vei duce astăzi acasă, pe Rainerstrasse, vei descoperi că soţia ta nu se mai află acolo. Când, într-un final, o vei găsi – dacă o vei găsi – va fi crucificată. Şi nu vorbesc

metaforic. Va atârna pe o cruce într-o pădure, prinsă cu piroane în mâini şi picioare, cu o coroană de ghimpi pe cap, tot tacâmul, mai puţin partea cu învierea în a treia zi. Aşadar, ce spui, Doamne?

Am înghiţit în sec. L-am privit, aşa cum un jucător de poker se uită la un alt jucător de poker care a pariat tot ce are. Mergea la cacealma? Nu îmi venea să cred că Daniel Egger, unul dintre cei mai importanţi şi respectaţi cetăţeni, un adevărat susţinător al comunităţii, mă ameninţa folosind metode criminale demne de capul unei familii mafiote. Pe de altă parte, în timpul războiului a fost ofiţer şi nu tocmai asta le aduce bărbaţilor şi femeilor din societate poziţiile lor – faptul că sunt dispuşi să facă un pas în plus?

Am încuviinţat resemnat, am luat o foaie de hârtie din sertarul biroului şi am început să scriu.

Mi-a luat aproape patru minute să scriu formula în limbajul codurilor chimice în care lumea este redusă la elemente, componente moleculare, presiune şi temperatură.

I-am dat hârtia.

El şi-a plimbat ochii peste simboluri.

— Sfântă Scriptură. Dar asta ce este?

A arătat antetul, un simbol în forma literei T cu o buclă suprapusă.

— Ankh. Pentru egiptenii anticii, simboliza viaţa eternă.

— Elegant, a spus el, îndoind foaia cu o grijă infinită şi vârând-o în buzunarul interior al sacoului de tweed.

L-am urmărit cu privirea în timp ce dispărea pe hol. Îşi legăna bastonul, care scotea un sunet vesel de fiecare dată când atingea parchetul. Ca secundele unui ceas. Numărătoarea inversă începuse.

Nu ştiam după cât timp îşi va da seama Egger că l-am păcălit. Nici măcar cercetătorii din echipa mea nu ar fi putut nega ce era scris de mână, ca o farsă, pe hârtia lui Egger, pentru că aveau informaţii limitate. Dar, desigur, cu timpul aveau să adune doi cu doi şi să descopere că formula de pe foaia de hârtie nu dădea patru.

Mi-a luat o săptămână să găsesc un loc unde să o ascund pe Klara.

Când eram proaspăt student la medicină, eu şi colegii mei am făcut un stagiu medical într-un spital de nebuni. Era un loc a cărui asociere cu iadul putea fi egalată doar de coşmarurile şi halucinaţiile celor internaţi. Holurile întunecate duhneau a lichide pentru sterilizare şi a fecale, iar din spatele uşilor închise se auzeau ţipete şi gemete care îţi frângeau sufletul. Trăgând cu ochiul prin firidele pentru mâncare, am văzut chipuri palide, cu priviri goale, terifiate, holbându-se ca hipnotizate în bezna şi haosul din vieţile şi sufletele lor. Persoana care ne însoţea a citit pe chipurile noastre ce simţeam şi ne-a explicat că lucrurile nu fuseseră mereu aşa, că înainte de Marele Război statul avea resursele financiare şi tehnologia pentru a le asigura bolnavilor mintal o viaţă mai demnă.

Locul pe care l-am găsit pentru Klara părea să ofere tocmai acest lucru: demnitate.

Se numea casă de convalescenţă şi era amplasată pe un deal cu vedere spre lac. Aer curat şi proaspăt de munte, zone întinse cu parcuri, camere spaţioase şi aerisite, doi asistenţi pentru fiecare pacient şi discuţii zilnice cu un psihiatru. Şi ceva şi mai important: se afla într-o zonă anterior denumită Elveţia, care îşi păstrase o formă de autonomie, ceea ce însemna că avea unele privilegii, precum cele discreţionare, ceea ce însemna că nu erau obligaţi să dezvăluie identitatea pacienţilor

autorităţilor sau oricui altcineva. Evident, era o ofertă dedicată elitelor. Şi doar elitele puteau plăti costurile.

Nici măcar din toate economiile strânse de mine nu aveam cum să îmi permit să o ţin pe Klara acolo prea mult timp. Aşa că m-am gândit la casa noastră de pe Rainerstrasse. Fusese a familiei de generaţii întregi, iar Klara şi cu mine pur şi simplu o îndrăgeam. Dar era mare şi în ea ar putea şi chiar *ar trebui* să locuiască o familie cu copii. Eu şi cu Klara aveam nevoie doar de două camere şi de o bucătărie. Şi de noi.

— Haideţi să vă prezint sala de sport, a început administratoarea.

— Mulţumesc, doamnă Cehov, dar am văzut suficient, am spus eu. Haideţi să semnăm hârtiile. Apoi, mâine, o voi aduce şi pe ea.

Vântul deşertic şopteşte un secret, o formulă din neant. Aşa cum Klara se înclina uneori spre mine şi îmi şoptea cuvinte interzise, menite doar urechilor mele, o formulă care a deschis porţile, care a făcut ca oxidul nitric şi noradrenalina să dea năvală. Care, pentru scurt timp, oferea viaţă eternă. Nu vreau să mă gândesc la celelalte cuvinte ale ei, cele pline de ură, pe care mi le-a aruncat când am dus-o acolo. Dar trebuie, mă voi gândi la ele. Mă voi gândi la furia ei, cum m-a scuipat, cum s-a agăţat de tapetul de pe pereţi şi cât a ţipat cu ochii bulbucaţi că trebuie să iasă. Mă voi gândi cum, într-un final, i-am dat suficiente sedative ca să o pot scoate din maşină. Dar mă gândesc şi la chipul ei paşnic în timp ce dormea pe banchetă, cât eu am condus până în zori. Motorul a început să fiarbă pe serpentinele abrupte ce urcau spre casă, dar am ajuns acolo. Când am plecat, Klara şedea pe treptele de la intrarea în casa de convalescenţă, cu câte un îngrijitor de o parte şi de alta, pregătiţi să intervină. Dar

ea nu s-a mişcat, braţele îi atârnau pe lângă corp şi lacrimi mari şi uriaşe îi picurau din ochi în timp ce îmi şoptea numele iar şi iar. L-am auzit pe tot drumul de întoarcere şi de două ori am fost pe punctul de a face cale întoarsă ca să o iau de acolo.

La toate acestea trebuie să mă gândesc. Să mă gândesc la ele ca să poată fi şterse din creierul meu, astfel încât nicio frântură de amintire să nu îi poată conduce în locul în care se află Klara acum. Şi trebuie să mă gândesc repede şi fără ocolişuri inutile, dar şi complet, pentru ca totul, absolut totul să dispară. Întrucât ceasul meu ticăie tot mai tare, tic-tac, bastonul lui Daniel Egger se apropie. Şi apoi trebuie să mă gândesc la vizită.

VIZITA

Într-o seară, la două săptămâni după ce am dus-o pe Klara în Elveţia, a sunat soneria.

Fusese deja o zi proastă. Doamna Cehov mă sunase şi îmi explicase că doctorii lor doreau să nu îi mai administreze Klarei medicamentul pe care eu, în calitate de medic curant al ei, li-l lăsasem cu indicaţia de a-i fi injectat zilnic. Le explicasem că erau pentru sindromul Werner, însă acum ei credeau că tocmai aceste injecţii îi provocau psihozele, că dacă nu încetau să îi mai administreze acest tratament necunoscut, exista pericolul să ajungă prizoniera schizofreniei pe viaţă.

Neîncetata ploaie acidă ne învăluia, se impregna în ţigla de pe acoperiş, rodea din casele noastre milimetru cu milimetru. O scosesem la vânzare, era chiar şi un anunţ afară pe peluză, şi când am auzit soneria sunând peste bătaia ritmică a ploii, primul meu gând a fost că e un potenţial cumpărător. Că nu era posibil ca Daniel Egger să fi reuşit să afle că formula era falsă.

Însă, când am deschis larg uşa şi l-am văzut pe Bernard Johansson pe trepte, mi-am dat seama că mă înşelasem, că exista o posibilitate să afle.

— Ei bine? a spus el, cu ploaia şiroind pe craniul său lucios cu o stranie formă de ou. Nu mă inviţi înăuntru?

Am deschis uşa şi el a intrat, şi-a dat jos paltonul şi l-a scuturat uşor. Am văzut picăturile căzând pe covorul turcesc pe care îl cumpărase Klara de la Budapesta. Ne-am aşezat în sufragerie, el pe canapeaua pe care eu şi Klara obişnuiam să stăm.

— Cu ce te pot ajuta? l-am întrebat în timp ce îi aduceam din bucătărie o ceaşcă de ceai.

Johansson a râs.

— Dumnezeule, ce oficial a sunat, Ralph.

— Poate, dar putem trece la subiect?

S-a îndreptat de spate. Puteam, desigur, să ne prefacem că era cel mai natural lucru din lume ca el să treacă pe la mine într-o seară de vineri, dar ţinând cont că un astfel de eveniment – sau altceva care să aducă a interacţiune socială – nu intervenise între noi în cei 15 ani de când lucram împreună, vedeam doar două posibile motive ale vizitei lui. El, singurul individ din lume care putea dezvălui în mai puţin de trei săptămâni că formula era falsă, venise să mă prevină. Sau voia să-mi spună că intenţiona să profite de asta.

Evident, era vorba despre cea de-a doua variantă.

— Am o propunere de afaceri care ne poate îmbogăţi pe amândoi.

Avea un zâmbet forţat şi senzaţia lui de disconfort era la fel de mare ca a mea.

Mi-a explicat că, atunci când Egger i-a adus formula scrisă de mine, la început a fost convins – având în vedere cunoaşterea aproape completă a cercetărilor noastre – că trebuia să fie reală şi îi spusese acest lucru lui Egger.

— Dar, continuând să lucrez la aşa-zisa formulă, mi-am dat treptat seama că ai procedat ca orice mincinos priceput: ai minţit cât mai aproape de adevăr posibil. Totuşi, erorile din formulă sunt atât de semnificative, încât doar cineva cu nivelul meu de cunoaştere a materialului ar fi capabil să completeze informaţia lipsă sau să corecteze greşelile intenţionate.

— Cu tot respectul, mă îndoiesc, Johansson.

Totuşi, nu am văzut niciun motiv să neg că formula nu era corectă, la urma urmei chimia este chimie şi Johansson nu era un idiot.

El a dat uşor din cap.

— Dacă mă duc la Shanghai şi-i ofer Indochinei formula aproape completă, nu doar că îmi vor oferi resurse nelimitate şi cea mai bună echipă de cercetare din lume, ci îmi vor da o avere să rezolv enigma pentru ei.

— Dar nu ştii sigur dacă vei reuşi.

— Cu timpul, mai devreme sau mai târziu, o vom găsi.

A sorbit din ceai. Ceaiul fără Ankh.

— Cu tine la bord va merge mai repede şi ei vor plăti mai mult. Aşadar, îţi ofer un parteneriat. Facem jumi-juma.

Chiar am râs la replica aceasta.

— Ţi-a trecut vreodată prin cap că nu am intenţionat niciodată să mă îmbogăţesc? Dacă asta aş fi vrut de la bun început, aş fi făcut ceea ce îmi propui tu acum, dar pe cont propriu.

— Da, a spus Johansson. De aceea ştiu că nu este suficient să te ispitesc, ci trebuie să te şi ameninţ.

Tonul vocii sale trăda regretul, iar privirea de căţel, remuşcarea.

— Serios?

— Dacă vei alege să îmi refuzi oferta, mai întâi voi vinde proiectul Indochinei, ei vor face public proiectul la care lucrează pentru a ridica preţul acţiunilor, astfel încât să

poată strânge capitalul necesar dezvoltării acestuia prin emiterea de obligaţiuni. După ce va deveni public, voi spune consiliului de administraţie al Antoil Med că tu eşti cel care a vândut formula. Şi eu – spre deosebire de tine, care nu ai arătat nicio dorinţă de cooperare – s-ar putea să fiu crezut. Răzbunarea lui Egger va fi...

Johansson a sorbit iar din ceai. Mă îndoiesc că pentru a crea suspans, cred că pur şi simplu ezita să fie pe atât de brutal pe cât impunea situaţia. A lăsat ceaşca jos, de parcă ceaiul nu mai avea un gust bun.

— ...rapidă, dar nu neapărat nedureroasă, a terminat el.

— Te-ai gândit bine, Johansson. Dar uiţi un lucru. Dacă nu îmi este frică de moarte? Sau, mai curând, dacă Ankh este pentru omenire ceea ce fisiunea plutoniului a fost acum 150 de ani, o oportunitate de a crea o lume mai bună, dar şi o oportunitate de a o distruge peste noapte? Nu există suficient dreyran nici în sol, nici în atmosferă pentru ca Ankh să fie produs pentru toată lumea. Aşadar, cine va decide cine primeşte viaţă eternă? Cine va accepta să nu se numere printre ei? Cu o populaţie care moare doar în urma accidentelor, suicidului şi crimelor, vor trebui introduse reguli stricte împotriva procreării, ca Terra să nu fie suprapopulată într-o singură generaţie. Şi cine va decide cine va avea voie să se reproducă şi cine nu? Pe scurt, dacă Ankh nu este gestionat de o autoritate globală, nu va lupta o confederaţie împotriva altei confederaţii, ci va fi care pe care, un război în care toată lumea, vecinii şi membrii familiilor se vor lupta unul cu altul. Moartea mea este o picătură de sânge într-un ocean. Lumea va vărsa un ocean de sânge dacă fac publică formula. Aşa că, lasă-mă, Johansson.

Johansson a încuviinţat, de parcă s-ar fi gândit deja la asta. În orice caz, anticipase că şi mie îmi trecuse prin cap ideea aceea.

— De când te ştiu, ai avut un spirit utilitar, Ralph. Desigur, este o idee nobilă ca individul să se sacrifice pentru un scop mai înalt, aşa cum se spune în Confederaţia Vestică. De aceea, mereu ţi-am admirat nu doar inteligenţa, ci şi caracterul şi capacitatea de a-i iubi pe alţii, nu doar pe tine. Apropo, unde este Klara?

Nu i-am răspuns şi nu am schiţat niciun gest. Dar poate că el a observat că m-am schimbat la faţă.

— Înţeleg, a spus el în şoaptă. O vor găsi. Şi vor găsi şi formula. Vor folosi Exor pe tine. Îţi vor aspira creierul.

— Prostii, am spus eu.

— Serios?

Tot ce s-a auzit în sufragerie pentru următoarele câteva secunde, a fost ropotul ploii pe gazonul veşnic verde de afară. Exor era controlat de armată. Se zvonea că era într-un buncăr în locul în care fusese odinioară Luvrul şi că era păzit de un întreg detaşament. Că nu era nevoie de tot creierul pentru recuperarea amintirilor, şi că folosind un eşantion microscopic putea fi reconstruită memoria în totalitate. Pe de altă parte, ar fi durat mai mult de un an şi ar fi costat la fel de mult ca alimentarea unui oraş mare cu electricitate pentru o perioadă echivalentă de timp. Totuşi, Johansson avea dreptate – după cum îi era obiceiul şi în privinţa cercetărilor din domeniul tehnic. Dacă exista posibilitatea unui medicament care să le dea generalilor viaţă eternă, evident că aveau să folosească Exor.

Creierul meu a abordat problema aşa cum prescrie Descartes: mai întâi intuitiv, apoi deductiv. Concluzia care urma era descurajantă, dar tocmai de aceea şi eliberatoare, oricât de naiv ar suna.

— În vremurile de demult, vânătorii erau fericiţi să aducă acasă trofee din Africa, am spus şi m-am ridicat. Le plăcea să împăieze capete de rinoceri, zebre, lei şi antilope şi să le atârne pe perete, i-am spus arătând cu degetul spre

peretele de deasupra şemineului. Din moment ce în Africa nu mai există animale de talie mare, eu am adus asta.

Am dat jos puşca veche şi grea pentru elefanţi pe care mi-o cumpărasem dintr-un bazar din Marrakech.

— Vânzătorul a susţinut că această puşcă a ucis ultimul elefant din Africa. Şi îmi place ironia de a avea o puşcă deasupra şemineului, în locul capului unui leu. O puşcă moartă ce nu mai are niciun rost, care a fost învinsă şi acum atârnă acolo, pe perete, în semn de derâdere. Toţi vom muri, dar ce ar fi dacă mai înainte am putea face ceva util pentru turmă, pentru comunitate? Da, presupun că am un spirit utilitar, chiar cred că avem datoria să întreprindem orice acţiune care îi face omenirii mai mult bine decât rău, indiferent dacă vrem sau nu.

Am tras cocoşul şi mecanismele ruginite s-au supus, scârţâind reticente. M-am holbat în gura ţevii.

— Ralph, a spus Johansson pe un ton îngrijorat. Nu fi prost, nu are niciun rost să te împuşti. Poate că vrei să acţionezi în spirit utilitar, dar Exor poate să îţi golească datele din creier şi la mult timp după ce mori.

— Ce voiam să spun, am precizat, este că acţiunea corectă din punct de vedere moral nu trebuie să fie motivată moral. De exemplu, această acţiune este motivată în primul rând de egoismul meu, de iubirea pentru soţia mea şi de ura faţă de tine.

Am îndreptat arma spre Bernard Johansson, am ţintit spre capul lui şi am tras. Impactul a fost puternic, dar orificiul lăsat de glonţ în fruntea lui Johansson a fost surprinzător de mic raportat la calibrul mare al proiectilului.

— Şi, cu toate acestea, este corect din perspectivă utilitară, am spus dând ocol cadavrului şi observând că divanul Klarei nu mai avea nicicând să fie la fel.

Am călătorit mult ca să revin în Sahara spaniolă. Zile întregi am auzit trosniturile înfundate produse de ronţăitul larvelor înfometate şi nu ştiu dacă zgomotele acelea veneau din servietă sau din capul meu. Apoi s-a făcut linişte, aşa cum cafetiera face linişte chiar înainte ca apa să înceapă să fiarbă. Pe urmă a început un zumzet încet. Care se intensifică şi se tot intensifică. Iar acum în sfârşit fierbe, Klara, iubita mea. Aud voci şi paşi grei, târşâiţi, pe scări. Nu se tem de mine, ei ştiu că au toată puterea din lume, dar nu tot timpul din lume. Nimeni nu-l are. Începem să murim din clipa în care ne naştem. Acestea sunt ultimele gânduri despre scrisoare. Despre şoareci. Despre Anton. Despre decizie. Aşadar, Klara, trebuie să te părăsesc.

DECIZIA

În zori, când m-am trezit în patul meu şi al Klarei, primul meu gând a fost că avusesem un coşmar.

Însă Klara nu era acasă, iar cadavrul lui Bernard Johansson zăcea pe canapeaua din sufragerie.

Mă gândisem toată noaptea şi treptat mi-am dat seama că era foarte dificil să scapi de un cadavru. Pentru soluţiile evidente, cum ar fi să arunci trupul în mare sau să îl îngropi în pădure, era necesară logistica, ceea ce ridica o serie de probleme practice, care aproape că păreau triviale, dar care însumate contribuiau la probabilitatea neliniştitor de mare de a fi dat în vileag.

Acum, nu mă îngrijora că urma să fiu condamnat pentru omucidere, ci faptul că, în lipsa creierului meu, ar fi putut utiliza Exor pe creierul lui Johansson. Deoarece, chiar dacă nu obţineau formula completă, le permitea să ajungă atât de departe încât – aşa cum corect subliniase Johansson – mai devreme sau mai târziu aveau să găsească răspunsul.

M-am uitat la ceas. Aveam toate motivele să cred că Johansson – care era şi unul dintre acei clasici licenţiaţi în cercetare – păstrase secretul cu privire la planurile sale ilicite şi la vizita făcută mie, aşa că probabil aveam la dispoziţie un oarecare timp înainte ca ei să îl caute aici.

Am târât cadavrul în baie, l-am pus în cadă şi l-am acoperit cu covorul turcesc de pe hol. Apoi m-am dus la serviciu.

Eram aşezat la birou şi mă holbam la tastatura maşinii de scris. Lângă maşina de scris se afla ziarul ce prezenta pe prima pagină articolele despre iminenta întâlnire de la Ialta dintre cele patru confederaţii. Evident, m-am gândit la asta. Am îndepărtat gândul, dar el a revenit şi iar l-am îndepărtat. Şi acum, când ideea mi-a străfulgerat din nou prin minte, am pus o foaie de hârtie în maşina de scris şi eram pregătit să tastez. Pentru că Egger avea dreptate; de fapt, stă în natura cercetătorului să vrea să îşi împărtăşească cunoştinţele. Şi dacă Ankh avea să devină o binecuvântare pentru om, aceasta se putea întâmpla într-un singur mod: ca toată lumea, absolut toată lumea să primească formula în acelaşi timp, ca nimeni să nu o poată folosi în scopuri de putere. Desigur, încă putea să existe un război pentru resurse precum dreyranul. Dar, dacă le ofeream formula liderilor lumii cât timp se aflau la Ialta, iar ei îşi dădeau seama că singura alternativă la haos şi rebeliune ar fi să ajungă la o înţelegere şi să stabilească reguli şi o distribuţie corectă a resurselor, putea exista un final fericit.

Era doar o chestiune de încredere în umanitate. Era precum *saltul credinţei* descris de Kierkegaard, trebuia să reuşeşti să te convingi de ceva ce, din pricina experienţei şi gândirii logice, nu credeai. Întrucât, de fapt, nu existau alternative. Dacă eu – care eram om de ştiinţă foarte bun,

dar nu excepţional – puteam să descopăr din întâmplare formula pentru o viaţă prelungită şi teoretic eternă, atunci şi altcineva putea, indiferent dacă ţineam ideea secretă sau nu. Este teoria haosului: tot ce se poate întâmpla se va întâmpla.

Aşadar, patru exemplare, patru scrisori adresate fiecărui lider de confederaţie. O formulă şi o explicaţie cu privire la ce reprezenta şi de ce fusese trimisă tuturor. Nu avea să ajungă la ei imediat, nu mai era ca în perioada în care exista internetul. Însă antetul şi semnătura mea, Cercetător-Şef la Antoil Med, aveau să asigure citirea lor de către profesioniştii confederaţiilor. Şi imediat vor înţelege ce ţineau în mâini şi că era urgent, trebuia să se întâmple la Ialta.

Am apăsat prima tastă. Atunci s-a deschis uşa biroului meu.

De obicei, îmi mustram subalternii că nu bat la uşă, dar când am văzut expresia de om hăituit de pe faţa Melissei Worth, mi-am dat seama că nu era doar o scăpare.

M-am pregătit sufleteşte. Asta putea însemna un singur lucru.

Misterioasa absenţă a lui Bernard Johansson.

— Şoarecii, a spus Melissa şi abia atunci am observat că avea ochii înlăcrimaţi. Ei... ei...

— Ce este cu ei?

— Se ucid între ei.

Când eu şi cu Melissa am dat năvală în laborator, ceilalţi membri ai echipei se adunaseră în jurul uneia dintre spaţioasele cuşti comune în care îi pusesem pe şoareci să socializeze înainte să dea semne de agresivitate.

Şase dintre şoareci zăceau în rumeguş lipsiţi de viaţă şi însângeraţi, ceilalţi patru erau închişi în cuştile individuale.

— Am respectat programul doar, a spus Melissa. Am redus injecţiile la minimum şi după ce şoarecii nu au mai fost agresivi când îi hrăneam în cuştile individuale, am deschis uşiţa spaţiului comun, aşa cum am stabilit. Atunci au sărit unul la altul, toţi deodată, ca şi cum abia aşteptaseră asta. S-a întâmplat aşa de repede, că nu am avut timp să îi punem înapoi în cuştile lor înainte să...

Vocea Melissei s-a stins. Fusese implicată încă de la început, ea se număra printre cei care văzuseră miracolul întâmplându-se, care îşi dedicase tot timpul, toată viaţa acestui proiect.

— Scoate-i de acolo, am spus eu. Pune-i în gheaţă.

M-am întors în birou ca să termin scrisoarea pentru confederaţi.

Dar, în schimb, stăteam şi fixam cu privirea foaia goală de hârtie, în timp ce cu ochii minţii vedeam şoarecii morţi. Nu eram foarte surprins de ceea ce se întâmplase. De ce oare? În primul rând, agresivitatea la şoareci părea să fie un efect secundar al Ankh, în al doilea rând, şoarecii rămăseseră agresivi chiar şi după reducerea dozei. Era posibil ca tratamentul să fi provocat o modificare în chimia creierului? Apăreau şi alte întrebări: la un şoarece nu prea există o scară a agresivităţii, a năvăli asupra altuia şi a ucide probabil înseamnă cam acelaşi lucru. Ce efecte ar putea avea Ankh asupra comportamentului oamenilor? Comportamentul Klarei era un caz izolat şi, desigur, putea avea drept cauză cu totul alţi factori, iar, în plus, nici nu devenise o ucigaşă. Sau da? Ce s-ar întâmpla dacă nu îi mai administram antidepresivele pe care le lua împreună cu Ankh?

Chiar şi aşa, când soarele a început să coboare în spatele acoperişurilor şi se preschimba în roşu de la fumul produs de fabrici, eu tot nu începusem să scriu epistola, trecusem să studiez materialul nostru de cercetare. Era

posibil ca Ankh să conţină substanţe care provocau starea de agresivitate? Şi în acest caz: puteau fi înlăturate fără să fie modificat efectul antiîmbătrânire al medicamentului?

Când s-a făcut ora 22:00 şi restul echipei s-a dus acasă, eu am intrat în laborator, am prelevat probe de sânge de la doi dintre şoarecii morţi şi una de la mine şi le-am trecut prin analizatorul de sânge. Am citit rezultatul şi am tras concluzia că era cum intuisem. Substanţa activă care împiedica îmbătrânirea era şi cea care genera agresivitatea. Era una şi aceeaşi, două feţe ale aceleiaşi monede.

Dar analizatorul de sânge a mai arătat ceva. În sângele şoarecelui, concentraţia de Ankh era mai mică decât ar fi trebuit, având în vedere că fuseseră injectaţi în aceeaşi zi. Am scos din frigider o capsulă şi am pus-o la microscop. Mi-a luat mai puţin de un minut să găsesc cele două găuri din capac, invizibile cu ochiul liber, dar care se vedeau ca nişte cratere gigantice la microscop. Cineva împunsese capsula cu acul extrem de subţire al unei seringi. Printr-una dintre găuri, persoana respectivă extrăsese Ankh din capsulă, prin cealaltă înlocuise medicamentul furat cu alt lichid, probabil apă.

În calitate de manager de proiect, aveam acces la cardurile de pontaj şi am verificat dacă exista vreun tipar al înregistrărilor privind ieşirile recente din laborator. Din moment ce Ankh nu rezistă mult pe raft, iar pentru şoarecii pigmei africani nu sunt necesare cantităţi mari, medicamentul era produs continuu, dar în cantităţi mici. Cu alte cuvinte, hoţul trebuia să fure la fel, în formă continuată şi în cantităţi mici.

Am găsit ceea ce căutam. Un nume. Anton, un bărbat timid, tăcut, care, deşi avea 39 de ani, încă era cercetător asistent. Nu ştiu dacă din cauză că nu era ambiţios sau pentru că nu luase examenul final în domeniul biologiei.

Poate din cauza stării lui de sănătate, în ultimii doi ani avusese concedii medicale pentru perioade lungi. În orice caz, datorită vechimii şi responsabilităţii de a curăţa laboratorul la finalul zilei, el primise cheile şi puteam observa analizând celelalte carduri că, în ultimul an, fusese singur în laborator cel puţin două nopţi pe săptămână.

M-am gândit o vreme înainte să-l sun pe Kopfer şi să-i spun ce descoperisem.

Apoi am stins lumina şi m-am dus acasă.

Două ore mai târziu, am desfăcut o bere şi m-am aşezat pe canapea, uitându-mă la televizor când au început ştirile.

Reporterul se afla pe o stradă, în faţa unei maşini de poliţie cu girofarurile aprinse, şi spunea că poliţia încercase să aresteze un bărbat în vârstă de 39 de ani, suspectat de delapidare în dauna companiei la care lucra, când i-a atacat pe cei doi poliţişti cu un cuţit, rănindu-l grav pe unul dintre ei. Acum bărbatul era încercuit în apartamentul său. La faţa locului ajunseseră poliţişti înarmaţi şi încercaseră să comunice cu bărbatul, dar individul nu dăduse vreun semn că dorea să vorbească sau să se predea. Reporterul zelos a arătat spre o casă şi preciza că bărbatul tocmai fusese văzut la o fereastră, fluturând un cuţit plin de sânge în timp ce profera ameninţări şi obscenităţi. În acel moment, a intervenit prezentatorul din studio şi a declarat, cu o mină serioasă, că tocmai primiseră de la spital informaţia că poliţistul grav rănit fusese declarat mort.

Mă holbam la imaginile de la televizor. Poliţiştii erau pe poziţie în spatele maşinilor lor, cu armele îndreptate spre locuinţa lui Anton. Dacă nu ştiau deja, aveau să afle în curând că Anton îl omorâse pe unul dintre colegii lor. Era ca şi cum le puteam vedea degetele apăsând puţin mai

tare trăgaciul. Am stins televizorul. Nu aveam nevoie să mă mai uit, deznodământul era clar.

Am aşezat sticla de bere goală pe masa din living şi m-am uitat la seringa ce se afla pe ea.

Faptul că şi eu luasem Ankh acasă nu putea fi considerat furt, era pentru accelerarea testelor pe oameni, pe Klara. Şi – după ce ea a răspuns pozitiv, dar prezentând nişte posibile efecte secundare nefericite – l-am testat şi pe mine. Luam Ankh de o lună şi jumătate şi nu observasem niciun gând depresiv sau agresivitate crescândă. Însă, desigur, este posibil ca pacientul însuşi să nu fie conştient de propriile sentimente, e posibil să le nege în mod raţional şi să creadă că situaţia e tristă sau impune acţiuni violente, că sursa nu o reprezintă o schimbare în propriul psihic şi comportament.

M-am gândit la cadavrul din cada mea.

Eu – care nu mă atinsesem vreodată de cineva, nici măcar în copilărie – omorâsem un om.

Ankh. Dacă nu observasem până acum, mi se părea mai limpede ca oricând: nu era reţeta pentru viaţa veşnică, era reţeta pentru haos şi moarte. Deocamdată, din fericire, era o reţetă secretă, o formulă care explica mai curând doar ingredientele necesare, dar mai era nevoie şi de procese, presiuni şi temperaturi, reţeta nu putea fi reprodusă studiind însăşi substanţa. Ei trebuiau să pună mâna pe mine, să găsească reţeta din mintea mea.

Amneziatorul. Era încă în El Aaiún. Am sunat la aeroport. Şi am aflat că aveam noroc. Dacă ajungeam la Viena a doua zi, puteam să prind un loc la zborul săptămânal spre Londra, de unde era un zbor spre Madrid la fiecare două zile, dar de acolo trebuia să improvizez. Am comandat biletul.

Apoi am sunat în Elveţia.

Când mi-a răspuns doamna Cehov, mi-am cerut iertare pentru ora târzie, dar i-am explicat că Klara nu mai trebuia să primească deloc medicamentul trimis de mine. Că descoperisem că putea fi cauza directă a stării sale mintale. Şi că speram ca efectele secundare nu aveau să fie permanente, dar că probabil va dura o vreme până să redevină ea însăşi.

Am urcat în dormitor şi mi-am făcut bagajul. Nişte haine, rublele pe care le aveam şi fotografia de nuntă cu mine şi Klara. Dacă mergeam cu maşina toată noaptea, puteam să ajung la Viena în zori.

Când am intrat în baie să iau articolele de toaletă, m-am oprit să privesc în oglindă la cada din spatele meu.

M-am întors, am dat perdeaua la o parte şi m-am uitat la Bernard Johansson. La gaura din fruntea lui. Sângele care s-a prelins de-a lungul căzii până la scurgere era coagulat şi negru. Poate că voi reuşi să îmi şterg amintirile, dar când aveau să găsească trupul neînsufleţit al celui mai apropiat asistent al meu, cu siguranţă aveau să utilizeze Exor pe creierul lui. Cât timp le va lua să completeze formula? O sută de ani? Zece ani? Un an? Dar era prea târziu să ascund cadavrul acum.

Bărbatul mort părea să se holbeze la un punct din tavanul de deasupra mea, ca şi cum ar fi aşteptat în continuare ca îngerii să vină şi să îl ia. Să zboare cu sufletul lui.

Să zboare departe.

Am înghiţit în sec.

Trebuia să o fac.

Am urcat iar în dormitor şi am luat un vechi geamantan din piele.

Apoi am coborât în pivniţă şi am luat fierăstrăul.

CĂLĂTORIA

Mă strigă cineva de pe hol.

Bate cu un obiect tare în uşă, poate cu un pat de puşcă.

Călătoria, trebuie să îmi amintesc călătoria. Viena. Londra. Madrid. Mi s-a permis să urc la bordul unui avion cargo ce mergea la Marrakech şi, de acolo, să fac autostopul.

Şoferul vorbea puţin ruseşte şi se întreba ce aveam în geamantan de mirosea aşa urât.

I-am explicat că era un cap de om, că am deschis craniul cu un topor şi l-am lăsat la soare ca să atragă muştele. Că muştele au intrat prin toate orificiile şi au depus ouă care s-au transformat în larve ce se hrăneau acum cu creierul. Şoferul a râs la glumă, dar tot a întrebat de ce.

— Ca să ajungă în Rai, am spus eu.

— Deci eşti credincios?

— Nu încă. Mai întâi, vreau să văd cum se înalţă.

După aceea, şoferul nu a mai vorbit cu mine, dar când m-a lăsat în El Aaiún şi i-am dat ultimele mele ruble, s-a aplecat pe geam şi mi-a spus în şoaptă şi repede:

— Sunt pe urmele tale, señor.

— Cine?

— Nu ştiu. Am auzit în Marrakech.

Apoi a băgat maşina în viteză şi a dispărut, lăsând în urma lui o dâră grea de fum de la motorina arsă.

M-am închis în apartament şi m-a izbit aerul îmbâcsit. Luni în şir am locuit şi am lucrat aici. Am suferit, am sperat, m-am bucurat, am plâns, am eşuat şi totuşi am reuşit să fac acest miracol. Dar, mai presus de toate, tânjisem să ajung acasă, la Klara. Am deschis uşile şi ferestrele şi am şters amneziatorul de praf. L-am pornit şi am oftat uşurat, din fericire bateriile încă erau încărcate. Am scos fotografia de nuntă din bagaj, am pus-o pe masă

lângă amneziator, m-am aşezat, am tras aer adânc în piept şi m-am concentrat. Vântul deşertului mişca draperiile grele din faţa ferestrei. Aşa că am început cu începutul.

Prin urmare, şarpele se muşcă de coadă, cercul este complet.

Închid ochii. Acum, totul este acolo. Tot ce trebuie şters va dispărea pentru totdeauna. Inclusiv Klara. Iubita, draga mea Klara, iartă-mă!

În timp ce uşa este deschisă forţat, apăs butonul mare pe care scrie DELETE şi apoi nu-mi mai amint...

Privesc în sus, la ventilatorul mare din tavan. Se învârteşte încet, dar eu nu mă pot mişca. Aud două sunete, un zumzet încet şi o bătaie constantă. În câmpul vizual apar două chipuri. Poartă uniforme de camuflaj de culoarea nisipului şi mă ameninţă cu mitralierele. Am multe întrebări, dar îmi răspund doar la una dintre ele. Bocănitul. Este uşor de recunoscut şi nu poate fi decât bastonul lui Daniel Egger, preşedintele Antoil Med, compania pentru care lucrez.

— Eliberaţi-l, spune o voce.

Este cu siguranţă a lui Egger.

Mă pot mişca din nou, aşa că mă ridic. Privesc în jur. Stau pe podea într-o încăpere semiobscură, în care lumina pătrunde printre covoarele ce atârnă la geamuri. Unde naiba suntem?

Egger se aşază pe un scaun în faţa mea. Poartă acelaşi tip de uniformă precum ceilalţi, cam prea nouă ca să fie vechea lui uniformă de colonel, de dinainte să preia afacerea familiei. Are faţa parţial arsă de soare. Îşi sprijină bărbia de capătul neted şi negru al bastonului. M-am întrebat adesea din ce este făcut capătul, de ce îl

lustruieşte tot timpul de parcă ar fi un talisman. Mă fixează cu privirea lui rece, inteligentă.

— Unde este formula?

Vorbeşte răguşit, poate e răcit.

— Formula?

— Reţeta medicamentului, idiotule.

O spune calm, ca şi cum aşa m-ar chema. Idiot? Am greşit cu ceva?

— Dar este în rapoartele pe care i le-am trimis lui Kopfer.

— Ce rapoarte?

— Ce rapoarte? Rapoartele privind cercetările despre HADES1, predate săptămânal şi...

— Ankh! răbufneşte Egger. Vorbesc despre Ankh.

Mă uit la el, mă uit la bărbaţii înarmaţi din încăpere. Ce se petrece?

— Ankh? repet eu în timp ce mintea mea caută un loc în care s-ar fi putut ascunde acest cuvânt.

Egger mă priveşte nerăbdător. Şi atunci creierul meu găseşte cuvântul, ascuns într-un sertar. O dezamăgire din copilăria mea, când citeam despre Egipt.

— Te referi la hieroglifa pentru viaţa eternă?

Faţa arsă de soare a lui Egger devine şi mai roşie. Se întoarce spre biroul din spatele lui, unde este o maşină care nu ştiu ce este, dar arată precum calculatoarele personale folosite înainte ca tehnologiile civile să se strice. Egger ia ceva de lângă maşinărie şi se postează în faţa mea.

— Dacă nu îmi dai formula, o vom găsi şi o vom ucide.

Este o fotografie înrămată. Desigur, mă recunosc pe mine, dar nu şi pe femeia din fotografie. Suntem îmbrăcaţi ca mire şi mireasă şi încerc să îmi amintesc cu ce ocazie, dacă a fost un carnaval sau o farsă pusă la cale de cineva. Chiar mă străduiesc, dar chipul frumos, deşi îmbătrânit al femeii nu îmi spune nimic. În egală măsură, se pare că

Egger vorbeşte serios în privinţa ameninţării. Oare a luat-o razna?

— Îmi pare sincer rău, domnule Egger. Dar trebuie să recunosc că nu înţeleg despre ce vorbim aici.

Este greu să interpretez cu exactitate ce observ în privirea lui. Furie? Ură? Disperare? Groază? După cum am spus, este dificil.

— Şefule, spune o voce.

Mă uit spre capătul încăperii, unde e un militar cu trese de sergent pe piept. Face semn cu puşca sa spre un geamantan uzat de piele.

— Din asta se aude un bâzâit.

Îl văd pe celălalt îndepărtându-se imediat spre perete.

— Brown! urlă Egger. Vezi dacă e o bombă acolo.

— Am înţeles!

Un bărbat se apropie, ţine în mână un obiect metalic asemănător cu ceea ce erau denumite pe vremuri telefoane mobile. Îl plimbă de-a lungul geamantanului. Şi abia acum observ geamantanul, este cel pe care l-am moştenit de la fratele meu, Jürgen. L-am adus chiar eu aici? Şi acum îmi dau seama de ce nu înţeleg nimic, de ce am sentimentul că mă uit la un puzzle din care nu lipsesc doar piese individuale, ci segmente întregi. Întrucât dispozitivul cu ecran de pe birou e asemănător cu unul folosit pe un pacient ce suferea de traume, un aşa-numit amneziator. Poate şterge anumite porţiuni de memorie, anumite subiecte, în timp ce restul rămâne intact. Folosisem maşinăria pe mine? Egger întreba de o reţetă. Înlăturasem o reţetă din memoria mea? Despre o bombă? Este acea bombă înăuntrul…

— Geanta nu are nicio bombă, spune bărbatul cu obiectul de metal.

— Deschide-o, spune Egger.

Bărbaţii de lângă el se lipsesc de perete. Inima îmi bate mai repede.

— Vom muri cu toţii dacă nu găsim formula, spune Egger. Acum.

Sergentul păşeşte înainte, apasă ambele cleme ale geamantanului şi pare să inspire înainte să deschidă capacul.

Zumzetul este asurzitor şi parcă ne uităm la o furtună întunecată, la o noapte ce se mişcă şi îmi ia o secundă să îmi dau seama ce este. Apoi se ridică spre tavan ca o imensă masă compactă şi se dizolvă în părţi mai mici care apoi se împart în segmente şi mai mici. Sunt muşte. Muşte grase, greoaie. Şi acum că sunt peste tot în cameră, privirea se îndreaptă spre ce au dezvăluit în geamantan.

Un cap de om.

Craniul este deschis. Ochii, buzele, obrajii, tot ţesutul moale a dispărut, probabil devorat de cel puţin o generaţie de larve devenite muşte adulte. Şi totuşi, capul acela neted şi în formă de ou mă duce cu gândul la omul de ştiinţă foarte inteligent pe care cândva îl angajasem în calitate de asistent şi care fusese mâna mea dreaptă în laborator, Bernard Johansson.

O pală de vânt împinge covoarele în cameră, lumina soarelui ne inundă, un suflu de aer cald îmi atinge chipul.

— Muştele! strigă Egger. Zboară spre lumină! Prindeţi muştele!

Bărbaţii îl privesc nedumeriţi. Căutând roiul care deja dispăruse ca prin magie, acum doar câteva muşte mai pot fi văzute în jurul ventilatorului ce se învârteşte lent.

Unul dintre bărbaţi trage în ele.

— Nu! strigă Egger exasperat.

Pe mine nu mă opreşte nimeni când mă ridic, merg la fereastră şi dau la o parte unul dintre covoare.

Mă uit în zare la un deal, sub mine se vede un şir de acoperişuri care se opreşte brusc şi începe deşertul. Iar acolo: doar nisip şi un soare care fie tocmai acum a răsărit şi urcă spre amiază, fie se îndreaptă spre apus, e cam greu să-mi dau seama de oră. Peisajul este foarte frumos. Şi vorbind de ceruri, mă gândesc la muştele care acum sunt libere pentru prima dată în scurta lor viaţă – o muscă de casă trăieşte în medie 28 de zile – şi duc la ceruri ceea ce au devorat din capul lui Bernard Johansson. Îmi închid ochii şi simt şi eu un ciudat sentiment de libertate, în ciuda bărbaţilor înarmaţi din spatele meu. Ştiu doar că am scăpat de ceva, dar nu mai ştiu exact ce anume, iar acum mă simt la fel de uşor ca... ei bine, ca o muscă.

Dacă nu mă vor închide, mă vor împuşca acum? Dacă mă aruncă în spatele gratiilor, oricum am uitat pentru ce, probabil din cauza a ceva ce am considerat necesar să şterg, în orice caz este singurul desen care îmi vine în minte când trasez liniile între cele câteva puncte de referinţă pe care le am în această încăpere. Şi dacă ar trebui să fac rezumatul vieţii mele în răstimpul dinainte ca ei să tragă, ce aş putea spune?

Că mi-am petrecut viaţa, cele 28 de zile ale mele, dezvoltând HADES1, un medicament care ar putea fi începutul unui tratament care va reduce suferinţa omenirii. Într-adevăr, viaţa mea nu a fost irosită. Este în regulă, nu îmi lipseşte nimic.

Şi, totuşi, simt undeva, în suflet, un vid straniu. De parcă cineva mi-ar fi extirpat un organ; nu pot să-l descriu altfel. Şi acolo, în acel vid, simt că într-adevăr e posibil să-mi lipsească ceva.

Mi-aş fi dorit să am parte de dragoste, de o femeie în viaţa mea.

CICADELE

— Gata, am spus eu.

— Am terminat, a spus Peter.

— Start! am strigat amândoi la unison şi am început să alergăm.

Înţelegerea era că ultimul care trece linia imaginară dintre marginea plajei Zuriola şi scaunul salvamarului, aflat la vreo doi metri distanţă, trebuia să cumpere bere pentru amândoi. Dar era şi un antrenament şi o simulare pentru alergarea cu tauri de la Pamplona de peste două zile.

La început, nu am dat tot ce puteam. Nu pentru că primisem un sfat bun, ci pentru că eram destul de sigur că urma să câştig şi, în acelaşi timp, nu voiam să îl întrec pe Peter într-o manieră care să îi strice buna dispoziţie. Peter Coates avea un fond genetic care nu prea accepta înfrângerea. Familia lui era formată din oameni de ştiinţă, modele şi oameni de afaceri, toţi de succes, bogaţi şi – cei pe care i-am întâlnit – cu dinţi de un alb excepţional. Însă nu erau sportivi extraordinari. Am rămas la câţiva metri în spatele lui Peter şi i-am urmărit stilul chinuit, dar nu tocmai eficient sau elegant. Avea muşchi, coapse puternice şi un spate lat, însă cu toate că nu era deloc supraponderal, avea ceva ce dădea impresia de greoi, ca şi cum s-ar fi mişcat sub acţiunea unei forţe gravitaţionale mai puternice.

La trecerea printr-o porţiune îngustă între două prosoape de plajă şi două persoane ce veneau dinspre apele răcoritoare ale Golfului Biscaya, a trebuit să mă aşez chiar în spatele lui, iar nisipiul aruncat de tălpile goale ale

lui Peter mă lovea direct în stomac. Cineva a strigat la noi în spaniolă, dar niciunul nu a încetinit. Am ieşit în dreapta lui Peter, mai aproape de plajă, unde nisipul este mai tare şi neted, e plăcut să alergi. Când planificaserăm călătoria, Peter îmi spusese că San Sebastián nu doar că avea unele dintre cele mai bune restaurante, ci era destul de răcoros comparativ cu punctul maxim al temperaturilor estivale spaniole. Tot el îmi spusese că în San Sebastián îşi petreceau vacanţele turiştii mai puţin dornici de soare şi mai sofisticaţi. Din fericire, pătura de nori şi briza constantă de care am avut parte de la sosirea în San Sebastián, cu o zi înainte, erau o consolare faţă de căldura sufocantă din Paris şi din timpul călătoriei cu trenul.

Am mărit viteza, am ajuns în dreptul lui Peter şi îi vedeam faţa îmbujorată pe care se putea deja citi expresia triumfului când linia de finiş era la mai puţin de cincizeci de metri distanţă; expresia s-a schimbat în disperare când a simţit că mă apropii. Încă puteam alege, îl puteam lăsa să câştige. Pe el o înfrângere l-ar costa mai mult decât aş fi profitat eu de pe urma unei victorii, deci nu era ceea ce Peter îmi spusese că se numeşte joc cu sumă nulă în care, la calculele cu numere mari, plusurile sunt mereu echilibrate de minusuri. Însă întrebarea era dacă nu cumva l-ar afecta mai tare dacă îşi dădea seama că i-am cedat victoria. Sunetul respiraţiei greoaie a lui Peter, faptul că se forţa până la limită – nu trebuia să arăt respect şi să dau şi eu tot ce pot? Şi nu-i aşa că era o mică, mititică parte din mine care dorea să îl strivească pe tipul care îmi era superior în orice altceva? Mai erau treizeci de metri. Alegerea. Ne simţim atât de liberi, dar suntem? Nu era deja scris în stele ce urma să fac? Şi ce urma el să facă?

Am mărit cadenţa şi în câteva secunde l-am depăşit. Am observat că a încercat să revină, dar nu mai avea nici forţă şi nici nu putea să mai accelereze, stilul de alergare i-a

devenit şi mai convulsiv, a pierdut şi puţinul ritm pe care îl avusese. Mi-am menţinut viteza ca să nu îl umilesc prea mult, dar tot rămânea în urmă. Încă cinci sau şase paşi şi treceam de linia de sosire. Am simţit ceva lovindu-mi picioarele, mi-am pierdut echilibrul şi am plonjat în faţă. Nici nu m-am dezmeticit bine că l-am văzut pe Peter trecând în viteză pe lângă mine.

Când a venit înapoi spre mine cu mâinile deasupra capului şi cu dinţii lui albi într-un zâmbet triumfător, m-am ridicat, dar încă scuipam nisip.

— Ai trişat! am şuierat încercând să strâng mai multă salivă în gură.

Peter a râs în hohote.

— Am trişat?

Eu scuipam întruna.

— Mi-ai pus piedică pe la spate.

— Da, sigur, dar am stabilit dinainte că nu e permis?

— Haide, era de la sine înţeles.

— Nimic nu este de la sine înţeles, Martin. Regulile sunt constructe. Structuri ce trebuie să fie construite. Înainte să faci asta, abilităţile de a fi..., a zis, înălţându-şi mâna strânsă din care ridica pe rând câte un deget,.... orientat spre soluţii, de a lua decizii rapid, de a vedea dincolo de tipare de gândire rigide, de a sfida concepte morale contraproductive şi... să pui piedică pe la spate sunt la fel de lăudabile ca abilitatea de a-ţi mişca rapid picioarele.

A zâmbit şi mi-a întins mâna să mă ajute să mă ridic. I-am dat mâna şi m-am ridicat în picioare. Am scuturat nisipul de pe mine.

— Bine, am zis. Mă consolează gândul că, chiar acum, într-unul dintre universurile paralele, eu sunt cel care îţi pune piedică, cel care îţi ţine prelegerea, iar tu cel care cumpără berea.

Peter a râs şi m-a luat de umeri.

— Eu întind prosoapele şi tu aduci berea, OK?

— Universurile paralele există, a repetat Peter, bând din sticlă şi afundându-şi cumva şi mai mult prosopul în nisip.

— OK, am spus, bând culcat pe spate, cu ochii mijiţi la cerul cenuşiu de deasupra noastră. Ştiu că nu înţeleg fizica cuantică şi teoria relativităţii şi că probabil e corect ce spui tu, că ar exista acolo suficientă materie întunecată pentru universurile paralele, dar că acestea sunt într-un număr infinit îmi vine greu să cred.

— Înainte de toate, nu sunt teoriile mele, ci ale lui Albert Einstein. Şi ale prietenului său subapreciat şi aproape la fel de isteţ, Marcel Grossmann.

— Ei bine, eu nu sunt vreun Grossmann, Peter, dacă vrei să mă convingi, nu poţi folosi ecuaţii şi numere.

— Dar lumea este alcătuită din ecuaţii şi numere, Martin.

Peter a făcut ochii mari sub bretonul albit de soare şi mi-a zâmbit cu dinţii săi albi. Cândva, o fată m-a întrebat dacă erau naturali. Nu mintea ştiinţifică a lui Peter sau dinţii săi m-au determinat să mă apropii de el şi să ajung să îi fiu, probabil, cel mai bun prieten. Nu ştiu ce anume m-a determinat. Poate că încrederea lipsită de efort, naturală, care vine uneori odată cu abilităţile înnăscute şi banii moşteniţi. Pentru că Peter era un băiat care ştia că va îndeplini toate cerinţele fără prea mult efort. Curiozitatea era cea care îl anima, nu ambiţiile pe care familia le proiecta asupra lui. Şi astfel ne apropiem poate de motivul pentru care el se împrietenise cu mine, un amărât de student la arte, care provenea din cartierul situat în partea rău-famată a oraşului. Pentru că Peter era atras de mine la fel de tare cum eram şi eu atras de el. Probabil pentru că reprezentam ceva ciudat, singurul lucru pe care familia sa nu îl avea: mintea artistică, sensibilă, nestatornică, care – cu toate că îi era mult inferioară în matematică şi fizică – putea depăşi limitele logicii şi să

creeze altceva. Muzica simţurilor. Frumuseţe. Bucurie. Căldură. Bine, încă nu ajunsesem acolo, dar cel puţin lucram la asta. Poate că tot curiozitatea, mai degrabă decât respectul, a fost cea care l-a determinat să accepte condiţia efectuării acestei călătorii împreună. Să nu plătească nimic pentru mine şi, prin urmare, să călătorim în limita unui buget pe care eu să mi-l pot permite. Ca atare, bilet de tren de la Berlin traversând Europa, cazare în hoteluri ieftine şi mâncăruri servite în restaurante convenabile sau în camere cu bucătărie. Peter a impus o singură excepţie. Aceea ca, la sosirea în San Sebastián – ultimul popas înaintea destinaţiei finale a călătoriei, sărbătoarea San Fermín şi cursa cu tauri de la Pamplona – să mâncăm la restaurantul Arzak, celebru în toată lumea, iar el să plătească.

— Te conving dacă îţi spun că Stephen Hawking lucra la teoria universurilor paralele când a murit? m-a întrebat el. Ştii tu, fizicianul, cel în scaun cu rotile şi...

— Ştiu cine a fost Stephen Hawking.

— Sau este. În cazul în care calculele sunt corecte, el încă trăieşte într-un univers paralel. Ca noi toţi. Chiar avem o viaţă eternă.

— Dacă sunt corecte calculele! Cel puţin creştinismul oferă viaţă veşnică prin credinţa în Hristos, am mormăit eu.

— Ştii ce ar fi cu adevărat interesant? Să îl verificăm pe acest Hristos, în ziua în care ne vom putea deplasa între universuri în mod controlat şi voluntar.

— Cum? Adică se circulă deja într-un mod necontrolat?

— Desigur. Ai auzit de Steven Weinberg?

— Nu, dar presupun că este laureat al Premiului Nobel în ceva.

Sticla mea era goală şi mi-am întors privirea de la marea liniştită din faţa noastră către barurile din spatele nostru.

— În fizică, a spus Peter. Teoria lui spune că noi, cumulul de atomi care vibrează şi din care suntem alcătuiţi, putem vibra pe frecvenţa unui univers paralel, ca atunci când asculţi un post de radio pe o frecvenţă şi postul vecin poate fi auzit brusc în fundal. Când se întâmplă acest lucru, universurile se separă şi poţi să treci într-o realitate sau în cealaltă. Michio Kaku ştii cine este?

M-am prefăcut că îmi spune ceva şi că încercam să îmi amintesc.

— Haide, Martin. Profesorul cumsecade, cu trăsături japoneze, care vorbeşte la televizor despre teoria corzilor.

— Tipul cool, cu părul lung?

— El, da. Crede că sentimentul de déjà-vu se explică prin faptul că vedem o fărâmă din acest univers paralel.

— Din cel în care am fost?

— Din cel în care suntem, Martin. Trăim o infinitate de vieţi paralele. Această realitate de aici..., a zis, vânturându-şi mâna spre umbrele, şezlonguri şi oamenii în costume de baie... Nu este nici mai mult, nici mai puţin real decât celelalte. De aceea este posibilă călătoria în timp, pentru că nu există un paradox al timpului în universurile paralele.

— Paradoxul timpului... contradicţii precum aceea care face imposibilă călătoria în timp, de exemplu, dacă te-ai putea întoarce în timp să îţi ucizi mama?

— Da. Dar acum gândeşte-te din următoarea perspectivă. Călătorind în timp, prin definiţie ai separat universul în două şi în universul paralel sau în altul pot exista doi de tu, poţi fi mort şi viu în acelaşi timp.

— Şi tu înţelegi aceste lucruri?

Peter a zăbovit asupra întrebării. Apoi a încuviinţat. Nu era aroganţă, doar încrederea cinstită a familiei Coates.

Nu m-am putut abţine să nu râd.

— Şi acum vei afla cum se poate călători în timp?

— Dacă am noroc. Mai întâi, trebuie să fiu primit în proiectul de cercetare de la CERN.

— Şi ei ce spun când cineva în vârstă de 25 de ani afirmă că vrea să trimită oameni să călătorească în timp?

Peter a ridicat din umeri.

— Când Apollo 11 a aselenizat, vârsta medie a celor aflaţi în centrul de comandă din Houston era de 28 de ani.

M-am ridicat în picioare.

— Acum plănuiesc o călătorie înapoi la bar de unde să revin cu mai multe beri.

— Te însoţesc, a spus Peter ridicându-se.

Chiar în acel moment s-a auzit un ţipăt, iar Peter s-a întors spre mare.

Şi-a făcut mâna streaşină.

— Ce este? l-am întrebat.

— Se pare că cineva are probleme. Acolo, a spus Peter arătând cu degetul.

Aleseserăm Zurriola pentru că era plaja surferilor din San Sebastián. Nu pentru că noi practicam surful, ci pentru că aici erau mai mulţi tineri. Şi asta însemna baruri pe plajă mai interesante. Dar şi valuri mai mari. Am văzut printre valuri, printre costume de baie albastre, o cască de înot roz. Şi atunci am auzit şi o femeie care începuse să strige în spatele nostru. M-am întors instinctiv spre scaunul salvamarului, aflat undeva mai departe pe plajă. Scaunul era gol şi nu se vedea nici picior de salvamar îndreptându-se spre apă. Nu îmi amintesc să fi luat vreo decizie, pur şi simplu am început să alerg, fără să-l aştept pe Peter care, din motive necunoscute, nu ştia să înoate.

Am alergat cu genunchii la piept prin apa mai puţin adâncă ca să ajung cât mai departe înainte să plonjez în apă. Ultimul lucru pe care l-am făcut înainte să mă arunc cu capul în apă a fost – cât încă eram în avantaj – să mă uit după persoana cu casca de înot roz. După ce am revenit la suprafaţă şi am început imediat să înot folosind tehnica mea proprie, dar eficientă, mi-am spus că era mai departe decât părea, că trebuia să-mi dozez efortul, să găsesc ritmul în care să pot respira corect. Ce distanţă era până la ea? Cincizeci de metri? O sută de metri? Este dificil să apreciezi distanţa pe suprafaţa apei. La fiecare al zecelea braţ, mă opream să văd dacă mă îndrept în direcţia bună. Valurile nu erau suficient de mari şi probabil de aceea astăzi nu erau prea mulţi surferi în apă; totuşi, erau suficient de mari încât fata – deoarece îmi dădusem seama că era fată, acum o puteam vedea – să iasă din raza vizuală de fiecare dată când eram în şaua dintre valuri. Nu puteau fi mai mult de zece, douăzeci de metri până la ea. Ea nu mai ţipa, mai scosese un singur ţipăt. Fie văzuse că vin să o salvez şi îşi păstra forţele, fie era epuizată. Sau poate că nu era deloc în pericol, poate că doar striga, poate că un peşte o atinsese pe picior. Am renunţat la ultima ipoteză când, la următorul val, am fost ridicat şi am văzut casca de înot roz cufundându-se în apă şi dispărând în şaua valurilor de sub mine. A reapărut. Şi a dispărut din nou. Am inspirat, am dat din picioare şi m-am scufundat după ea. Pe timp însorit, probabil că aş fi observat-o imediat în apa limpede, dar cum San Sebastián este binecuvântat cu nori, am văzut doar bule şi umbre cenuşii în lumina difuză. Am continuat să mă scufund. Era tot mai întuneric şi mai rece. Nu mă gândesc adesea la moarte, dar acum am făcut-o. Casca de înot m-a salvat. Adică pe ea. Dacă ar fi avut o culoare mai închisă, poate că nu aş fi văzut-o niciodată, întrucât costumul de înot era

negru şi pielea prea întunecată. M-am apropiat mai mult. Ea arăta ca un înger adormit plutind imponderabil şi dansa la cele mai mici unde care ajungeau acolo jos. Şi era aşa de linişte. Atât de pustiu. Un cuplu. Ea şi cu mine. Am cuprins-o cu o mână în jurul coastelor, pe sub sâni, şi ne-am întors la lumină. I-am simţit căldura pe braţul meu şi ceea ce mi-am imaginat a fi nişte bătăi ale inimii. Apoi s-a petrecut ceva ciudat. Chiar înainte să ieşim la suprafaţă, ea şi-a întors capul spre mine şi m-a privit cu ochii ei mari şi negri. Precum cineva care a revenit la viaţă, cineva care a trecut într-un univers în care putea respira în apă. În clipa următoare, pe când capetele noastre au trecut din lumea apelor în lumea văzduhului, privirea i-a alunecat din nou şi a rămas fără vlagă în braţele mele.

Dinspre plajă am auzit strigăte în timp ce înotam pe spate, ţinând capul fetei pe pieptul meu. Când am atins pământul, Peter, salvamarul şi un bărbat care a spus că era medic au venit spre mine şi au tras-o pe uscat. Eu zăceam pe mal, scuipând apă şi încercând să îmi revin.

— Baywatchm-aaa-n.

Am deschis ochii. Un bărbat cu barbă roşie şi o faţă la fel de roşie, bronzată se uita la mine. Zâmbetul îi era echipat în mod rudimentar cu dinţi, kiltul era murdar şi la fel şi tricoul albastru care – dacă nu mă înşel – era echipamentul naţionalei Scoţiei.

— Eşti un adevărat salvator, a continuat el într-o engleză scoţiană poticnită, dar totuşi inteligibilă, în timp ce mă ajuta să mă ridic. Dar, ajuns în picioare, eu a trebuit să îl susţin pe el, tipul era beat criţă.

— Întrebarea este, pe mine poţi să mă salvezi, Baywatchman? Am nevoie de 20 de euro ca să ajung la Pamplona.

— Regret, dar şi eu am nevoie de ei, i-am răspuns sincer.

M-am uitat la grupul aflat mai departe pe plajă şi am observat o femeie de vârstă mijlocie purtând o ţinută care o surclasa pe a scoţianului: hijab şi bikini. Era aplecată peste doctor şi Peter, pe care îl puteam distinge printre oameni, stând în genunchi lângă fată. Femeia când striga, când plângea, dar se părea că nimeni nu reacţiona la ceea ce spunea ea. Când m-am întors spre scoţian, el se îndrepta deja spre alţii de pe plajă. M-am apropiat de grup.

— Cum...

— Respiră, mi-a spus Peter fără să se uite la mine. Aşteptăm ambulanţa.

A mângâiat-o pe obrazul care îmi era parţial ascuns; eu îi vedeam doar fruntea. Chiar deasupra părului negru şi lucios de pe frunte se formaseră mici bucle care deja se uscaseră şi se mişcau în bătaia vântului.

Am simţit o mână strângându-mi braţul şi femeia în hijab şi bikini mi se adresa. Părea să fie arabă, persană poate, ori turcă. Sau poate doar mi se părea pentru că mă gândeam că arăta ca şi cum era din acea parte de lume; în orice caz, nu înţelegeam niciun cuvânt.

— Engleză, vă rog, am spus.

— Rusă? a întrebat ea.

Am clătinat din cap.

— Fiică, a spus ea, arătând spre fată. Miriam.

— Ambulanţă, am spus, dar ea s-a uitat prin mine, a sporovăit mai multe cuvinte în limba străină şi mă ţinea de braţ de parcă bariera lingvistică putea să dispară dacă doar mă concentram. Spital, am încercat, mimând că sunt la volan, dar nu am primit niciun răspuns.

Din depărtare s-a auzit sunetul unei sirene, purtat de briza mării, şi i-am făcut semn în direcţia dinspre care provenea sunetul. Femeia s-a luminat la faţă.

— Aha, spital, a spus ea, fără să pot distinge vreo diferenţă faţă de cum pronunţasem eu cuvântul.

Femeia s-a făcut nevăzută şi s-a întors cu două poşete, în timp ce paramedicii veneau alergând cu o targă dinspre ambulanţă, care era parcată în faţa şirului de baruri. Medicul şi mama fetei însoţeau targa. Eu şi Peter îi urmăream cu privirea. Apoi, fără să spună nimic, Peter şi-a luat telefonul din prosop şi a alergat spre ambulanţă. Şi acolo, spre marea mea uimire, am văzut că vorbea cu mama fetei. El a tastat ceva pe telefon, i l-a arătat ei, iar ea a confirmat, dând din cap. Apoi, femeia l-a sărutat pe obraz şi a urcat în ambulanţa care a demarat imediat, dar de această dată cu sirenele oprite.

— Cum de te-ai făcut înţeles? l-am întrebat pe Peter în timp ce se apropia de mine.

— Am auzit-o când te-a întrebat dacă vorbeşti rusa.

— Tu vorbeşti rusa?

— Puţin, a zâmbit el. Materie facultativă la gimnaziu.

— Şi ai ales rusa pentru că...?

— Pentru că jumătate din studiile serioase în fizică sunt scrise în limba rusă.

— Desigur.

— Sunt din Kârgâzstan, toţi cei peste 40 de ani vorbesc puţin rusa.

— Măcar părea bucuroasă că i-ai vorbit.

— Poate.

— Ţi-a dat un pupic.

Peter a râs.

— Rusa mea este teribilă. Ea a înţeles din ce i-am spus că eu am fost cel care a salvat-o pe fiica ei şi eu...

— ...tu?

Peter a zâmbit. Era un băiat arătos, dar în timpul călătoriei – probabil din cauza meselor frugale cu care nu era obişnuit – faţa sa îşi pierduse rotunjimea copilărească şi i se vedeau muşchii pe trupul bronzat şi, până nu demult, rotofei.

— Eu nu am corectat-o.

— De ce nu? l-am întrebat, deşi aveam o bănuială.

— Chipul acelei fete, a spus el zâmbind. Şi ochii. Când şi-a revenit şi i-a deschis...

Vocea lui părea visătoare, atipic pentru Peter care, după cum declara, nu era vreun sentimental.

— Ar fi trebuit să-i vezi ochii aceia minunaţi, Martin.

— I-am văzut. I-a deschis pentru o secundă sau două când eram sub apă.

Peter s-a încruntat.

— Crezi că te-a văzut? Adică, crezi că te va recunoaşte drept salvatorul ei?

Am clătinat din cap.

— Feţele se schimbă foarte mult sub apă. Nici eu nu ştiu dacă aş recunoaşte-o.

Peter şi-a întors faţa spre soare de parcă şi-ar fi dorit să fie orbit.

— Te deranjează, bătrâne?

— Ce anume?

— Să ne prefacem că eu am fost cel care a înotat spre ea?

Nu i-am răspuns. Pentru că nu ştiam ce să-i răspund.

— Ce idiot sunt, a spus Peter închizând ochii şi păstrându-şi zâmbetul care părea să refuze să-l părăsească. La ce visezi când înoţi zi şi noapte, an de an, ştiind că nu vei deveni campion mondial? Da, că într-o zi vei salva pe cineva de la înec, vei fi aclamat ca erou, poate vei primi o medalie şi cândva le vei spune copiilor cum ai obţinut-o, am dreptate?

Am ridicat din umeri.

— Acolo, în adâncul sufletului, poate că există un astfel de vis prostesc, da.

— Şi când, în sfârşit, se întâmplă, îţi cer să mă laşi pe mine să-mi asum meritul. Şi totul din cauza ochilor unei

fete frumoase. Ce mai prieten sunt şi eu! Probabil că am făcut insolaţie. I-am cerut mamei numărul de telefon ca să o pot suna să mă asigur că totul va fi bine, aşa cum au promis medicii.

— Doamne! Tu...

— Da, la naiba, Martin! Trebuie să văd iar ochii aceia. Sprâncenele. Fruntea, Buzele palide. Miriam, numele ei este Miriam. Şi corpul... Dumnezeule, este o nimfă.

— Exact. Puţin prea tânără pentru tine, poate?

— Eşti nebun? Avem 25 de ani. Nimeni nu este prea tânăr pentru noi!

— Nu ştiu dacă are mai mult de 16 ani, Peter.

— În Kârgâzstan se căsătoresc de la 14 ani.

— Te-ai căsători cu ea dacă are 14 ani?

— Da!

Şi-a pus mâinile pe umerii mei şi m-a scuturat de parcă eu aş fi luat-o razna.

— Sunt îndrăgostit, Martin. Ştii de câte ori mi s-a întâmplat asta?

M-am gândit.

— De două ori şi jumătate, dacă ai spus adevărul.

— Zero! Nu că aş fi minţit, doar că am crezut că nu ştiam ce este iubirea. Acum ştiu.

— Bine, i-am spus.

— Bine ce?

— Bine că ai salvat-o.

— Crezi?

— Da, dacă nu mă mai scuturi şi dacă stai deoparte în cazul în care are sub 18 ani, atunci ne-am înţeles.

— Şi juri că niciodată, dar niciodată, nu-i vei spune nici ei, nici mamei ei şi nimănui altcuiva?

Am râs.

— Niciodată, am spus.

În noaptea aceea am avut un vis ciudat.

Peter şi cu mine împărţeam o cameră într-unul dintre hotelurile vechi şi mici din străvechiul oraş. Sporovăiala şi râsetele de pe trotuarele pavate cu pietre cubice, de la restaurantele aflate chiar sub fereastra noastră deschisă, zgomotul străzii, respiraţia constantă a lui Peter ce se auzea din patul aflat de cealaltă parte a încăperii şi impresiile zilei s-au împletit şi s-au transformat în chestia din care, presupun, sunt făcute visele.

Se făcea că eram – deloc surprinzător – sub apă, ţinând ceva ce eu credeam că este un corp omenesc, când deodată şi-a deschis ochii şi mă uitam într-o pereche de ochi de peşte întunecaţi, injectaţi de sânge, ca aceia pe care îi observase Peter la peştele de pe galantarul din faţa restaurantului la care cinasem în acea seară. Îmi spusese cum ochii ne spuneau aproape tot ce trebuia să ştim despre peştele pe care îl alegem, dar în plus de asta a şi strâns peştele cu mâna ca să-şi facă o idee despre prospeţimea şi conţinutul de grăsime, apoi a zgâriat pielea peştelui, iar solzii s-au desprins uşor, semn că era un peşte de crescătorie. Peter trebuia să mă înveţe toate aceste lucruri elementare despre mâncarea din restaurante şi, nu în ultimul rând, despre vinuri. Până să îl întâlnesc, eu nu mă gândisem niciodată că provin dintr-o familie fără prea multă educaţie. Adică: acasă, în familia mea, probabil că ştiam mai multe despre trenduri în arte vizuale, muzică, filme şi literatură, dar când venea vorba despre literatură clasică şi teatru – pe care Peter le studiase sistematic de la 12 ani – el era mai versat decât mine. Peter putea să citeze pasaje lungi din Shakespeare şi Ibsen, dar, uneori, îmi mărturisea că nu reuşea să le înţeleagă sensul. Era ca şi cum aplica o metodă ştiinţifică ca să disece până şi textul cel mai plin de sentimente şi cel mai estetic.

Am tresărit când am văzut ochii ca de peşte ai fetei şi trupul neted mi-a alunecat dintre braţe. În timp ce se scufunda în bezna de sub noi, am observat că nu era roz casca de înot, ci roşie.

M-am trezit într-o lumină ce apărea şi dispărea, ca şi cum cineva se juca cu lumina unei lanterne pe care o plimba înainte şi înapoi peste pleoapele mele. Când am deschis ochii, am văzut că era lumina soarelui ce se strecura printre perdelele fluturânde în briza dimineţii.

M-am ridicat, mi-am pus picioarele pe podeaua răcoroasă din lemn a încăperii spaţioase, mobilată în stil spartan, şi mi-am luat pantalonii şi un tricou în timp ce mă adresam spinării nemişcate a lui Peter, aflat în celălalt pat.

— Este timpul pentru micul-dejun. Vii şi tu?

Mârâitul pe care l-am primit drept răspuns indica efectul secundar al vinului din ziua precedentă. Peter nu prea rezista la alcool, cel puţin era mai rău decât mine.

— Să îţi aduc ceva?

— Un espresso triplu, a şoptit el răguşit. Te iubesc.

Am ieşit la lumina soarelui şi am găsit un restaurant cu terasă pe trotuar care, spre surprinderea mea, servea un mic-dejun savuros, deosebit de cel obişnuit pe care îl primeşti în oraşele turistice, un soi de standard UE fără gust.

Am răsfoit un ziar catalan pe care cineva îl uitase, poate ca să văd dacă era menţionată fapta eroică de pe plajă, dar cum limba catalană este una dintre acele limbi care nu seamănă cu nicio alta, nu am înţeles niciun cuvânt. Mă întreb dacă era şi în kârgâză? Pentru că aşa trebuia să se numească, nu kârgâstaneză sau ceva asemănător? Pe de altă parte, se spune pakistaneză, nu pakistă. După ce m-am gândit la aceste lucruri fără să ajung la o concluzie, după ce am mâncat şi am primit espressoul triplu la pachet, am revenit în cameră.

Am închis uşa camerei şi am pus paharul de cafea pe noptiera de lângă patul gol al lui Peter, când mi-am dat seama că dispăruse covorul.

— Unde e covorul? am strigat în direcţia băii, de unde se auzea zgomotul inconfundabil făcut de Peter când se spăla pe dinţi.

Mă gândisem să studiez mai atent tehnica lui, poate că în asta se ascundea secretul unor dinţi mai albi.

— A trebuit să îl arunc, am vomitat pe el, s-a auzit din baie.

Peter a apărut în dreptul uşii. Şi arăta foarte rău. Era palid, de parcă bronzul fusese îndepărtat cu clor, şi avea cearcăne. Arăta cu zece ani mai bătrân faţă de băiatul euforic care, cu o zi înainte, se declarase îndrăgostit pentru prima dată.

— A fost din cauza vinului?

El a clătinat din cap.

— Peştele.

— Da? Crezi că o să te refaci până diseară?

Mi-am palpat abdomenul, dar stomacul meu părea să fie în regulă. Peter s-a strâmbat.

— Nu ştiu.

Rezervasem masa la restaurantul Arzak cu patru luni înainte, în ultima clipă. Am descărcat meniul şi în timpul călătoriei cu trenul prin Europa am planificat nerăbdători masa de la început până la final, în mai multe variante. Nu e o exagerare să spun că am fost încântat.

— Arăţi de parcă ai fi murit. Hai, Lazăre, nu lăsa un peşte alterat...

— Nu este doar peştele. Tocmai a sunat mama lui Miriam.

Seriozitatea de pe faţa lui mi-a stins orice urmă de amuzament.

— Se pare că lucrurile nu merg bine şi m-a rugat să trec pe la spital. Nimeni de acolo nu vorbeşte limba rusă.

— Miriam este...
— Nu ştiu, Martin, dar trebuie să ajung acolo imediat.
— Te însoţesc.
— Nu, a spus sec în timp ce se încălţa cu o pereche de mocasini de genul celor purtaţi în partea lui de oraş.
— Nu?
— Lasă o singură persoană să intre în salon, aşa că mi-au spus să vin singur. Te sun când aflu mai multe.

Stăteam în mijlocul camerei, în locul mai decolorat lăsat de urma covorului, întrebându-mă dacă se referea la Miriam sau la ieşirea la restaurantul nostru.

Când ieşeam din cameră am zărit colţul covorului. Era rulat şi se iţea din tomberonul din parcarea din spatele pensiunii. Mi-am imaginat mirosul de peşte digerat şi m-am îndepărtat repede.

Mi-am petrecut ziua rătăcind pe străzile din San Sebastián. Era, în mod evident, un oraş pentru cei bogaţi. Nu pentru ruşii vulgari, şeicii arabi, fanfaronii americani sau noii bogătaşi enervant de îngâmfaţi ai naţiunii mele. Acesta era un oraş pentru cei care îşi iau avuţia ca atare, dar ştiu că sunt privilegiaţi. Care nu sunt nici mândri, nici ruşinaţi de statutul lor, nu simt nici nevoia să iasă în evidenţă, nici să ascundă că sunt bogaţi. Conduc maşini care nu se deosebesc de altele şi ar trebui să fii pasionat de maşini ca să ştii că sunt de două ori mai scumpe. În San Sebastián şi în alte oraşe turistice, ei trăiesc în case de vacanţe impunătoare, ascunse în spatele unor garduri vii înalte, dar cu porţi ruginite din fier forjat şi faţade care pot lăsa impresia că au nevoie de un strat proaspăt de vopsea, un fel de eleganţă neîngrijită şi distinsă deopotrivă. Poartă haine care par confortabile şi care pentru un ochi neavizat nu par impresionante, dar care au un stil etern, discret, cumpărate din genul de magazine a căror locaţie o ştie

Peter, fără să îşi dea seama că nu am cunoştinţă de ele şi că, oricum, nu mi le permit. Clasa superioară poate fi bine informată şi poate avea o profundă fascinaţie pentru clasa muncitoare şi săraci, mai ales dacă pot susţine că şi stră-stră-străbunicii lor fuseseră la fel. Dar tind să fie complet ignoranţi cu privire la clasa mijlocie superioară, cei care tânjesc să forţeze ultimele trepte ale propriei pături sociale. Ei sunt precum oamenii din capitală care nu ştiu nici cele mai elementare lucruri despre periferie, ci doar despre locuri îndepărtate şi exotice.

M-am plimbat pe aleile şi străzile mai late din San Sebastián, ascultând vocile din jurul meu sporovăind în spaniolă, bască, franceză şi ceea ce putea fi catalană. Dar nu în limbi nordice. Aşa că am străbătut oraşul ca un intrus, aşa cum tranzitasem şi cercul social al lui Peter. Prietenii lui m-au întâmpinat cu o bunătate şi o ospitalitate bine exersate şi şi-au ţinut uşile camerelor deschise, prefăcându-se să nu ştie că nu aveam permisiunea să intru.

— Trebuie să vii la balul nostru de toamnă, Martin, toată lumea va fi prezentă!

Semnul stop începea cu „ţinuta” corespunzătoare, care în traducere înseamnă ţinută, dar care, în contextul lor, înseamnă nu doar un smoching, ci smochingul potrivit, cum este purtat şi cum miroase, detalii secrete care pot să-ţi trădeze statutul de intrus. Felul în care privirile lor – în ciuda ospitalităţii – pot şi vor revela puţinul dispreţ pe care îl păstrează pentru intrusul pe care îl percep involuntar drept un aspirant, presupunând că doreşte să devină unul dintre ei. Pentru că, după cum am spus, ei îşi cunosc locul şi ştiu că acesta se află în vârful lanţului trofic. Adică, mereu este loc pentru cineva chiar mai important şi acolo şi-au îndreptat în principal atenţia, spre următorul cerc, aflat pe o poziţie superioară.

În această privinţă, Peter era poate mai degajat comparativ cu prietenii lui. Nu doar pentru că nu era competitiv, dar nu părea să fie mânat de ambiţii sociale, ci mai curând de curiozitate şi sincer entuziasm. Desigur, se întâmplă ca aceia cărora li se acceptă orice simt mai puţin nevoia de acceptare şi cred că tocmai acest lucru îl făcea pe Peter atât de uşor de plăcut. Sau mai bine spus: era foarte greu să nu-l placi. Şi întrucât eu eram preferatul lui Peter, calitatea aceasta era transferată şi asupra mea.

În special, fetele din cercul relaţional al lui Peter păreau să mă placă. Aprobarea lui Peter îmi oferea biletul de acces necesar, dar în acelaşi timp mi-am dat seama că eram perceput ca fiind „incitant”, chiar puţin „periculos”, ceea ce, evident, i-ar fi făcut pe băieţii din cartierul meu care mă cunoşteau să râdă în hohote. Vorbeam cu un jargon specific Coastei de Est – desigur, moderat şi în curs de dispariţie –, iar Peter mă prezenta ca fiind artist, fără epitetul „aspirant” pe care îl meritam. Am petrecut o noapte sau trei cu unele dintre aceste fete fără să frâng vreo inimă, păreau la fel de mulţumite ca şi mine de relaţiile pe termen scurt, lipsite de obligaţii. Cred că o numeau „aventură” când povesteau prietenilor lor. Pentru că exact asta era: ceva suplimentar realităţii ce le aparţinea. De bună seamă, nu aveau să se implice serios cu cineva atât de lipsit de importanţă precum un artist de pe Coasta de Est, indiferent cât de drăgălaş şi plăcut ar fi fost.

Una dintre acestea a fost iubita din copilărie a lui Peter, care era pasionată de cai. La o petrecere ţinută la Peter, când i-am spus că la ferma bunicilor mei călărisem un cal semisălbatic, ea m-a invitat la călărie. I-am răspuns că trebuie să îl întreb pe Peter dacă este în regulă. Peter a râs, evident. „Du-te” a spus el, lovindu-mă cu pumnul în umăr. Aşa că am făcut întocmai. Poate că la un moment

dat m-am gândit că este un clişeu erotic să faci sex cu fete din clasa superioară, îmbrăcate în ţinută de echitaţie pe baloţi de fân, într-un grajd, dar asta nu a însemnat că a fost mai puţin agreabil. Mai curând mai agreabil, poate. Însă când, entuziasmat fiind, i-am spus lui Peter ce se întâmplase, am realizat că am interpretat situaţia greşit. O trăsătură aproape invizibilă pe chipul lui, o rigiditate aproape imperceptibilă în zâmbetul său. Aşa că am minţit, i-am spus că am încercat, dar că am eşuat. Nu ştiu de ce a părut să îl facă să mă placă mai mult, din felul în care am prezentat lucrurile am dat impresia că n-aş fi avut nicio reţinere să seduc iubita din adolescenţă a celui mai bun prieten al meu. Nu-mi rămânea decât să sper că ea nu avea să dezvăluie mica noastră aventură. Întrucât am observat ceva în acea fracţiune de secundă în acel zâmbet forţat, ceva necunoscut şi totuşi familiar, un Peter pe care nu îl cunoşteam, dar ştiam cumva că este acolo.

Când m-am întors la pensiune, am văzut că luaseră tomberonul. Am urcat în cameră, m-am întins pe pat, am închis ochii şi am ascultat sunetele ce intrau pe fereastră. Observasem şi înainte cum sunetele din natură şi din oraşe se schimbă pe parcursul unei zile, ca nişte cicluri fixe determinate de activităţi obişnuite, interacţiuni între oameni şi lumina zilei. Acum se auzea un ţârâit, fie al unui greiere sau al unei cicade, produs de o membrană vibrantă, o chemare disperată pe care masculul era programat să o facă şi, prin urmare, nu se putea abţine, un sclav al propriului apetit sexual.

Când m-am trezit, era întuneric în cameră, în gură simţeam gust de cenuşă şi ce visasem îmi scăpase din capcana memoriei, dar implicase un covor zburător.

M-am uitat la ceas. Opt şi jumătate. Masa era rezervată de la ora nouă. Am verificat telefonul. Nimic de la Peter. L-

am sunat, nu a răspuns, aşa că i-am trimis un mesaj, doar un semn de întrebare. Am aşteptat zece minute, apoi m-am îmbrăcat şi am ieşit.

La ora nouă şi cinci minute, taxiul m-a lăsat în faţa intrării restaurantului Arzak, care era la parterul a ceea ce părea să fie un bloc de locuinţe. Numele restaurantului era scris pe o copertină îngustă, arcuită, deasupra intrării. Nicio firmă luminoasă, nimic care să anunţe cele trei stele din Ghidul Michelin. I-am trimis un mesaj lui Peter, l-am întrebat dacă este totul în regulă, l-am informat că eram în faţa restaurantului Arzak şi că aveam să intru şi să aştept la masa noastră, în caz că era pe drum.

De această dată, am primit răspunsul imediat.

Nu, întoarce-te la pensiune, eu vin direct de la spital şi ne întâlnim acolo. Lăsăm Arzak pe altă zi.

Mi-am pus telefonul în buzunar şi m-am uitat pe stradă după un taxi liber, dar nu se vedea nicio maşină. M-am hotărât să intru în renumitul restaurant, să explic situaţia şi poate să mă ajute să comande un taxi pentru mine. Am fost întâmpinat de un valet purtând o vestă roşie. I-am spus că regret că domnul Coates nu putea veni în seara aceea cu invitatul său, că domnul Coates a trebuit să viziteze pe cineva la spital. Valetul s-a uitat la lista cu mese aflată în faţa lui, în timp ce eu aruncam o privire în jur. Restaurantul era amenajat simplu, dar cu gust, stilat şi primitor în acelaşi timp. Părinţilor mei le-ar fi plăcut aici, dacă şi-ar fi permis, poate că de aceea aveam un straniu sentiment că mai fusesem aici.

— Dar domnul Coates şi invitatul său sunt aici, domnule, a spus valetul cu un pregnant accent spaniol.

El m-a privit cum rămân cu gura căscată.

— Dacă există o neînţelegere, poate doriţi să discutaţi cu el, domnule?

— Da, am spus fără să mă gândesc. Da, mulţumesc.

În timp ce mergeam în urma valetului, am regretat că am acceptat. Era evident o greşeală, fie valetul făcuse o încurcătură, fie altcineva ne-a furat rezervarea. În orice caz, nu mai puteam face nimic. M-am uitat la mesajul trimis de Peter, ca să mă asigur că nu înţelesesem greşit. Când mi-am ridicat iar privirea şi am văzut-o pe ea, era atât de evident, încât eram uimit că nu mă gândisem la asta mai înainte, cu toate că, în acelaşi timp, a fost o surpriză totală.

Peter era aşezat cu spatele la mine şi din limbajul corporal mi-am dat seama că vorbea aprins despre ceva, poate despre conceptele noastre limitate cu privire la timp şi spaţiu. Ea nu spunea nimic. Privirea ei rătăcea peste umărul lui şi m-a zărit. A tresărit ca electrocutată. La fel şi eu. Purta o rochie simplă, neagră. Ochii, poate că erau doar pupilele, păreau aproape nenatural de mari şi negri pe chipul oarecum plat. Şi gura era generoasă, cu buze voluptuoase. Dar restul era mic. Nasul, urechile, umerii, prin materialul rochiei nu se evidenţiau sânii. Poate că nuanţa trupului mă făcuse să cred că era mai mică decât vedeam acum. Probabil că era de-o seamă cu mine şi Peter.

Ea mi-a susţinut privirea. Poate că trezisem o amintire latentă de când se uitase la mine sub apă. În orice caz, nu părea deloc bolnavă. Peter încă era cuprins de portretizarea unei realităţi pe care el o credea mai reală decât cea în care ne regăseam noi trei aici şi acum, dar ştiam că era doar o chestiune de secunde până avea să-i observe privirea şi să se întoarcă spre mine.

Nu pot exprima toate gândurile, jumătăţile de gânduri şi gândurile încă nenăscute care s-au contopit şi m-au determinat să fac ceea ce am făcut, dar mi-am întors privirea de la ea, am lăsat-o să alunece ca şi când nu

găsisem ceea ce căutam, m-am întors la o sută optzeci de grade şi am ieşit repede afară.

Când Peter a intrat în cameră la o jumătate de oră după miezul nopţii, m-am prefăcut că dorm.

El s-a oprit lângă uşă şi a ascultat, apoi, în linişte, s-a descălţat şi s-a băgat în pat fără să aprindă lumina.

— Peter? am mormăit ca şi cum abia mă trezisem.

— Îmi pare rău. Nu au vrut să mă lase să plec.

— Da? am spus eu. Cum se simte fata? Miriam, nu?

— Nu se simte bine deloc, dar îşi va reveni. Noapte bună, Martin, sunt epuizat. Din nou, îmi pare rău. Vom găsi un restaurant bun în Pamplona.

A căscat în întuneric.

Eram pe cale să îi spun. Să îi spun că îi văzusem în restaurant. Să îl dau triumfător în vileag, să îl fac şi pe el să râdă de situaţie, să îmi spună că înţelegeam, desigur, prioritatea, că trebuia să o ducă acolo pe fata cu care spera să se căsătorească, că din moment ce avea rezervată o masă la cel mai bun restaurant din lume, ea era tot ce mai lipsea. Că în asemenea situaţii ce îţi pot schimba viaţa, consideraţia pentru cel mai bun prieten trebuia să dea prioritate. Acest prieten nu se arătase interesat de restaurantele gourmet decât recent. Aş spune că Peter a dat dovadă, de fapt, de mai multă consideraţie decât era de aşteptat în mod rezonabil. Nu se arătase dispus să mintă, să mă inducă în eroare, poate? Trecuse prin toate aceste probleme neplăcute doar ca să nu mă simt rănit. Dar nu m-am simţit rănit! Ba da, puţin. Rănit pentru că nu avusese suficientă încredere că îmi pasă de el suficient de mult încât să înţeleg că am fost înlocuit cu o femeie care putea – dacă îşi juca bine cărţile în puţinul timp pe care îl avea la dispoziţie – să devină femeia vieţii lui.

Dar nu i-am spus aceste lucruri. Nu ştiu de ce. Poate pentru că m-am gândit că el ar fi trebuit să le spună, nu să le dezvălui eu. În orice caz, secundele se scurgeau. Şi după ce s-a scurs un anumit număr, era prea târziu. Dacă spuneam ceva acum, îşi pierdea onoarea, nu ar mai fi fost nimic amuzant. Pentru că în acele secunde şi eu am minţit. Şi procedând astfel, prefăcându-mă că nu ştiu nimic, i-am permis să prelungească minciuna, să se încâlcească în ea. Dacă îl dădeam acum în vileag, cream o falie de neîncredere între noi.

Am închis ochii. Era derutant. Chiar era.

Am zărit ochii ei pe interiorul pleoapelor mele. Ce ştia ea? Despre mine şi Peter? Demascase minciuna că el fusese cel care o salvase? Îşi amintea de mine, asta întrezărisem oare în privirea ei? Şi, în acest caz, de ce nu i-a spus că m-a văzut în restaurant? Nu. Nu, nu avea cum să îşi amintească, abia dacă era conştientă. După un timp am auzit respiraţia lui Peter intrând într-un ritm constant, profund. Apoi am adormit şi eu.

În dimineaţa următoare, eu şi Peter am predat camera, am luat un taxi spre gară şi ne-am urcat într-un tren arhiplin spre Pamplona, pentru care aveam, din fericire, bilete luate din timp. Călătoria spre continent şi pe culmi a durat o oră şi jumătate. Când am coborât în Pamplona, trecuse puţin de ora nouă şi aerul era încă răcoros, mai răcoros decât în San Sebastián, chiar dacă aici soarele strălucea pe un cer senin.

Am găsit adresa la care urma să stăm, o casă particulară care, la fel ca multe altele din oraş, închiria camere turiştilor pe timpul festivalului San Fermín.

Festivalul avea un program bogat şi citisem că pentru mulţi catolici şi localnici cele mai importante erau spectacolele religioase, dansurile populare şi reprezentaţiile teatrale. Pentru pasionaţii de sporturi

sângeroase exista „death in the afternoon” a lui Hemingway, lupta cu tauri la Plaza de Toros din Pamplona. Pentru toţi ceilalţi, erau alergările alături de tauri organizate în fiecare dimineaţă pe străzile înguste şi pavate cu piatră cubică din partea veche a oraşului, terminate în interiorul arenei pentru coridă.

Peter şi cu mine stabiliserăm să luăm de două ori parte la alergările cu tauri în timpul celor nouă zile ale festivalului, gândindu-ne că a doua oară – ştiind ce ne aşteaptă – ar fi fost o experienţă complet diferită de prima. Sau, după cum spunea Peter: „Va fi ca două prime experienţe”. Nu mă gândisem la acest aspect, că şi în cazul reexperimentării există o primă dată.

După ce am dat bineţe gazdelor şi ne-am instalat în micile, dar curatele noastre camere, ne-am dus la micul-dejun înainte ca El Chupinazo, racheta cu artificii, să fie lansată de la balconul primăriei la ora 12:00, marcând debutul festivalului. Am aşteptat în piaţa primăriei alături de mii de oameni ce aclamau şi cântau, mulţi purtând vestimentaţia pe care o văzusem în fotografii: cămăşi şi pantaloni albi şi eşarfe roşii. Atmosfera era atât de electrizantă, încât pentru un timp am uitat tot ce se petrecuse în San Sebastián.

De la casa noastră până în piaţa primăriei nu erau mai mult de două sute de metri şi cu toate acestea ne-a luat 20 de minute să ne facem loc prin mulţimea care aproape că blocase străzile pietonale înguste. Aici am auzit şi mai multe graiuri decât în San Sebastián.

În faţa unui bar a cărui clientelă se revărsa pe stradă, ni s-a oferit vin pentru simplul motiv că ne cumpăraserăm fiecare câte o eşarfă roşie şi o beretă de la un comerciant ambulant.

— Sunt fericit, a spus Peter după ce am terminat de băut sangria, după ce am schimbat jurăminte de eternă

simpatie cu noii noştri prieteni spanioli şi am pornit mai departe.

Desigur, observasem cum, încă de dimineaţă, verifica telefonul din cinci în cinci minute, dar m-am abţinut să comentez.

După ce am dormit puţin, am ieşit din nou şi am mâncat churros şi am băut coniac. Am urmat sunetul muzicii şi şuvoiul de oameni şi am încercat să vorbim limbile rostite în jur. La un moment dat, aproape de miezul nopţii, ne-am trezit într-o piaţetă cu o fântână, unde mai mulţi tineri formaseră o piramidă şi unul dintre ei a sărit din vârf, de la cinci metri înălţime. A fost prins de o plasă de salvare alcătuită din braţele a şase sau şapte băieţi şi fete. Chestia aceasta se repeta, oamenii aclamau la fel de tare de fiecare dată şi brusc, l-am văzut pe Peter stând acolo sus. Şi-a întins braţele în lateral, şi-a luat avânt şi a plonjat. Dar, când s-a rotit în jurul propriului centru de greutate şi cădea cu capul înainte, am simţit că îmi stă inima în piept. Un freamăt s-a auzit dinspre mulţime. Peter a dispărut în spatele celor aflaţi chiar în faţa mea. Linişte. Apoi ovaţiile s-au înălţat iară spre cerul înţesat de stele.

— Eşti nebun! am strigat eu în timp ce Peter a apărut în faţa mea. Puteai să mori!

Ne-am îmbrăţişat.

— Peter Coates a murit deja de un milion de ori. Dacă moare de tânăr în acest univers, atunci mai există un infinit de alte universuri în care lucrurile pot merge mai bine.

A doua zi dimineaţă, am încercat să mă agăţ de acel gând în timp ce stăteam alături de un grup de bărbaţi, majoritatea îmbrăcaţi în alb, în faţa unei mici statui dintr-o nişă a zidului unei case. Am ascultat în timp ce se spunea o rugăciune în cinstea figurii care se presupunea că îl

reprezintă pe Sfântul Fermín. Era ora 7:30, iar când am ieşit din casa unde locuiam, văzuserăm oameni, majoritatea tineri, dormind după beţia din timpul nopţii pe pietrele cubice, sprijiniţi de zidurile caselor, lipiţi unul de altul să îşi ţină de cald în aerul rece de munte. Acum se treziseră şi erau pregătiţi pentru cursa cu tauri a zilei. Rugăciunea era o singură propoziţie în spaniolă, cerând binecuvântarea şi protecţia în faţa taurilor. Peter şi cu mine am repetat-o cât de bine am putut.

Mai era o jumătate de oră până începea cursa, aşa că ne-am dus la un pub – Jake’s – şi am cumpărat espresso şi coniac. Pe tejgheaua barului era unul dintre ziarele pe care îl văzusem făcut sul în mâinile multora dintre bărbaţii îmbrăcaţi în alb. L-am răsfoit, am încercat iar să înţeleg unele dintre cuvintele în bască, dar am renunţat şi m-am uitat la fotografii. Majoritatea păreau să fie dedicate inaugurării din ziua anterioară şi coridei de astăzi. Printre altele, din ce îmi dădeam seama, erau fotografii şi date statistice cu privire la cei şase tauri care urmau să intre în ring. E puţin spus că păreau înfricoşători. Aşa că am dat pagina. În timp ce privirea mea aluneca peste pagina următoare, s-a oprit la o imagine. Era un covor. Precum cel din camera noastră din San Sebastián. Şi am văzut şi numele oraşului în subtitlu. M-am întors spre Peter, dar l-am văzut de la spate mergând spre toaletă. Aşa că m-am apropiat de bărbatul care stătea lângă mine şi l-am întrebat politicos şi în engleză dacă putea să traducă. El a clătinat din cap zâmbind.

— Sunt spaniol.

Barmanul, care turna coniac într-un pahar, trebuie să ne fi auzit, pentru că a întors ziarul spre el şi s-a uitat la el timp de câteva secunde.

— Poliţia a găsit un cadavru neidentificat în groapa de gunoi din San Sebastián. A fost ascuns în covorul acela.

Barmanul s-a retras în celălalt capăt al barului şi eu am rămas cu privirea aţintită la fotografie. Probabil că era un covor obişnuit, pentru că Peter spusese, când l-a despăgubit pe proprietar, că îl costase atât de puţin, încât nici nu s-ar fi sinchisit să încerce să îl dea la curăţat.

Când a revenit, Peter era palid.

— Eşti bine cu stomacul? l-am întrebat.

El a încuviinţat şi a zâmbit. Avea telefonul mobil în mână. Noaptea trecută, mergând spre şi întorcându-mă de la toaleta de pe hol, l-am auzit în cameră, vorbea în şoaptă. Din moment ce în timpul călătoriei nu vorbise măcar o dată cu cineva de acasă, am presupus că vorbea cu ea. Cu Miriam. Şi mă hotărâsem să îi spun după cursa cu tauri. Să aduc vorba într-o doară: „Apropo, azi-noapte te-am auzit vorbind. Ai vorbit cu ea, cu Miriam, sau cu altcineva?”

Exista posibilitatea ca Peter să se fi hotărât să spună totul. Sau, cel puţin, că avea să lase garda jos şi să dea expresie gândurilor aşa cum obişnuia, spontan şi fără rezerve. Da, era prietenos, cum fusese mereu, dar se purta precaut, circumspect. M-am gândit că avea mustrări de conştiinţă, combinat cu faptul că era atent să nu dezvăluie ce se petrecuse. Dar privindu-l acum pe Peter, am ştiut că nu aveam să îl întreb despre Miriam. Sau despre orice altceva.

Peter a expirat şuierând, ca un atlet înainte de începerea cursei.

— Mergem?

La ora 8:00 fix s-a auzit o bubuitură în depărtare, ca o salvă de tun. Era racheta ce fusese lansată undeva mai jos, în centrul vechi, care semnala că li se dăduse drumul taurilor. Peter şi cu mine stăteam împreună cu alţi aproximativ 50 de alergători într-un loc în care ni se spusese că este potrivit pentru începători. Era cam pe la

jumătatea pistei de 800 de metri şi acum se punea doar problema de a ne păstra cumpătul până la vederea taurilor şi să nu începem să alergăm prea devreme. Două fete care se căţăraseră pe baricada amplasată pe strada alăturată au strigat vesele la noi, stropindu-ne cu sangria din două ploşti, astfel încât tricourile noastre albe s-au umplut de pete roşii. După aceea am strigat „Jake's bar después", ceea ce le-a determinat – şi pe cele aflate în apropierea lor – să ovaţioneze şi să ne trimită bezele.

— Concentrează-te, a spus Peter în şoaptă. Ascultă.

Părea serios. Şi acum auzeam şi eu. Un huruit în surdină, ca o furtună ce se apropie. Unii dintre alergătorii aflaţi lângă noi, inclusiv turişti debutanţi, nu au mai rezistat presiunii nervoase şi au luat-o la fugă. Apoi i-am zărit pe primii alergători care se apropiau din virajul aflat la 50 de metri de noi. Şi în urma lor – taurii. Alergătorii se căţărau pe zidurile caselor şi animalele masive îi depăşeau. Între timp, în spatele lor, unii căzuseră şi mai mulţi se prăbuşiseră peste ei, şi am văzut un taur năvălind în grămada de neajutoraţi, am văzut chiar şi de la distanţă cum coarnele albe intrau şi ieşeau din nou, roşii iar sângele ţâşnea din mulţimea de oameni, exact ca sangria din ploşti. Auzisem că taurilor le place să atace tot ce stă întins pe jos şi se mişcă. Aşa că, de se întâmpla să cazi, nu trebuia să te mişti, chiar dacă erai călcat în picioare.

Am văzut doi bărbaţi îmbrăcaţi în alb începând să alerge.

— Acum! am spus eu şi am pornit.

Am alergat pe lângă zidurile caselor de pe partea stângă a străzii. Peter a venit imediat lângă mine. M-am întors pe jumătate şi am văzut un animal mare cu coarne foarte lungi, dar mi-am dat seama după petele albe că era doar vaca trimisă odată cu taurii ca să îi calmeze puţin şi să le arate calea. Dar imediat în spatele vacii venea

altceva. Un colos negru. Am avut senzaţia că inima a încetat să-mi bată, deşi probabil adevărul era diametral opus: bătea mai tare ca oricând.

Jumătate de tonă de muşchi, coarne, testosteron şi furie. Şi mi-a trecut prin minte că, dacă îl împingeam atunci pe Peter, îl dezechilibram câtuşi de puţin, avea să alunece pe pietrele cubice şi, indiferent cât de mult ar fi făcut pe mortul, ar fi fost preţ de câteva secunde ţinta maşinăriei ucigaşe din spatele nostru.

— Aici! am strigat, arătând spre baricada ce bloca strada de lângă noi şi urcând pe peretele de lemn, agăţându-mă de marginea lui.

Peter a făcut la fel. Mâini nerăbdătoare, serviabile, ne-au prins şi ne-au tras de cealaltă parte, jos, printre spectatorii care cântau. O ploscă plină cu vin mi-a fost pusă la gură, ca şi când mi se dădea primul ajutor. M-am uitat la Peter, care avea parte de acelaşi tratament şi am râs şi am tras aer în piept, am râs şi am respirat.

Ne-am întors în camerele noastre ca să ne odihnim şi să ne spălăm de sangria lipicioasă, de transpiraţia îmbâcsită de adrenalină şi praf. Când m-am intersectat cu Peter pe hol, aşteptând să intru în locul lui la duş, el avea doar un prosop în jurul taliei şi un mic tatuaj pe muşchiul pectoral stâng, un M încadrat de o inimă.

— Hei! am spus, făcând semn cu degetul. Când...

— În San Sebastián, a spus el sec.

— Devine o treabă serioasă.

— Da.

— Nu am vrut să pară că e recent. L-am rugat pe artistul tatuator să îl facă să pară că l-am avut dintotdeauna.

Şi când l-am privit cu mai multă atenţie, am văzut că reuşise, tatuajul chiar părea puţin şters.

Peter voia să mai doarmă puţin, dar eu i-am spus că urma să ies din nou la masă şi să văd dacă reveniseră fetele la bar.

În timp ce rătăceam pe străzile înguste, am auzit că două persoane, un bărbat şi o femeie, fuseseră împunse în timpul cursei cu tauri şi acum erau la spital, zbătându-se între viaţă şi moarte.

Trecând pe lângă Jake’s, am auzit vocea unei fete:

— Hola, Mister Bullrunner!

Mi-am dus mâna streaşină la ochi. Şi într-adevăr, la umbră stăteau cele două fete de pe baricadă. Am intrat, am comandat o baghetă şi o sticlă de apă şi am ascultat melanjul lor repezit de engleză şi spaniolă. Erau de prin părţile locului, dintr-unul din satele din imediata apropiere de Pamplona. Cea care vorbea mai bine engleza – o blondă voluptuoasă, cu ochi blânzi şi plini de viaţă – studiase la Barcelona, mereu venea acasă de San Fermín, dar spunea că mulţi oameni din Pamplona – inclusiv părinţii ei – erau atât de sătui de toţi turiştii, petrecerile cu beţii şi hărmălaie, că plecau şi reveneau după ce se termina festivalul.

— De San Fermín petrecerile sunt şi mai sălbatice în sate, iar băutura este mult mai ieftină. Aici, preţul pentru o bere o ia razna. Vino cu noi!

— Mulţumesc, dar trebuie să ajung undeva. Poate mâine?

Am luat numărul de telefon al blondei, am salutat cu bagheta şi am plecat.

La gară, a trebuit să aştept trenul timp de o oră şi când am ajuns în San Sebastián era ora siestei, iar majoritatea magazinelor şi restaurantelor erau închise. L-am rugat pe taximetrist să mă ducă la secţia de poliţie.

M-a lăsat lângă râu, în faţa a două moderniste – sau poate piese postmoderniste – de zgârie-nori. Douăzeci de

minute mai târziu eram într-un birou, în faţa unuei detective îmbrăcate în civil, Imma Aluariz. Era mai în vârstă decât mine, la vreo 35 de ani, poate. Scundă, cam obtuză şi cu o faţă severă, dar cu nişte ochi căprui care, mi-am imaginat, se puteau îmblânzi dacă priveau ceva ce le plăcea. După ce m-a ascultat timp de două minute, a apelat un număr de telefon şi imediat după aceea a intrat un tânăr care a precizat că este interpret. Era puţin surprinzător, dat fiind că detectiva Aluariz vorbea bine limba engleză. Însă, din moment ce era un caz de crimă, probabil că voiau să se asigure că evită neînţelegerile. I-am explicat că eu şi amicul meu avusesem un covor identic cu cel din ziar, că fusese aruncat în tomberonul din spatele pensiunii, pentru că prietenul meu vomitase pe el. Cei doi au verificat adresa pensiunii şi au vorbit între ei în bască. Aluariz şi-a lipit degetele mâinilor şi s-a uitat la mine.

— De ce ai venit aici? a spus ea încet şi clar, ca şi cum dorea să înţeleg că întrebarea necesita un răspuns la fel de bine gândit.

— Pentru că, am spus eu imitând în mod mecanic ritmul ei lent de exprimare, m-am gândit că vă poate ajuta în cercetări.

Aluariz a încuviinţat încet şi cu seriozitate, deşi părea să îşi reţină un zâmbet batjocoritor.

— Majoritatea oamenilor nu ar veni din Pamplona doar ca să ne spună că au văzut un covor care este...asemănător.

Ea s-a uitat la interpret, care stătea încă în picioare.

— Asemănător cu cel din ziar.

Am ridicat din umeri.

— Am venit şi pentru situaţia în care descoperiţi vomă pe covor. Sau bucăţi din pielea degetelor mele de la picioare, am mers desculţ pe covor. Aşadar... ADN-ul ne putea pune pe lista suspecţilor, presupun.

M-am uitat la ei, evident că înţelegeau la ce mă referem, dar refuzau să termine silogismul în locul meu.

— Poliţia v-a luat, ţie şi amicului tău, mostre de ADN pentru analiză?

— Nu, adică, nu mie. De asemenea, mă îndoiesc că prietenul meu a avut vreodată de-a face cu forţele de ordine.

Prea târziu – şi spre supărarea mea – mi-am dat seama că folosisem forma incorectă a verbului. Pe de altă parte, folosisem expresia forţele de ordine, care mi s-a părut destul de elegantă. De ce m-am gândit la asta acum? De ce mi-a păsat ce fel de impresie las?

— Nu erau urme de vomă pe covor, a spus Aluariz.

— Ah, am făcut eu. Ei bine, în acest caz...

— ...nu există un caz, a terminat ea propoziţia în locul meu.

Am simţit ceva. Ce? O uşoară dezamăgire?

Imma Aluariz a clătinat din cap.

— Dar, ca să te scot de pe lista suspecţilor, ai fi de acord să ne dai o probă ADN, domnule Daas?

— Desigur. Dacă îmi puteţi da detalii despre caz.

— Ce vrei să spui?

— Victima. Este o femeie sau un bărbat? Cauza morţii? Aveţi vreun suspect?

— Nu oferim astfel de detalii, domnule Daas.

Am roşit. Şi poate că ea a crezut că îmbujorarea era o trăsătură conciliantă, în orice caz a părut să se răzgândească.

— Este un bărbat cu vârsta între 20 şi 30 de ani. Dezbrăcat, fără semne distinctive, fără acte de identitate, de aceea nu îl putem identifica. Lovit cu putere în cap. Nu avem suspecţi încă.

— Mulţumesc.

— Tot ceea ce am spus era în articolul de presă.

— În bască, am subliniat eu.

Pentru prima dată am văzut-o zâmbind şi avusesem dreptate în privinţa acelor ochi.

La departamentul de criminalistică, unde ar fi trebuit să fac testul ADN, era ora siestei, aşa că am stabilit cu Aluariz să revin după-amiază. Între timp, am luat un taxi ca să merg la Hospital Universitario Donostia. Era uriaş, dar coada de la recepţie era scurtă. Mi-a luat ceva timp să o conving pe femeia de la recepţie să mă ajute. I-am explicat că am salvat o anume Miriam de la înec, că fusese trimisă aici, că o întâlnisem chiar după externare, că acum plecase cu mama ei, dar că uitase un inel la mine şi că aveam nevoie de numele ei întreg şi, eventual, de un număr de telefon. Îi mai puteam spune că Miriam era din Kârgâzstan şi data şi ora aproximativă când a fost internată. Recepţionera nu părea convinsă, dar m-a trimis la Urgenţe. Când am ajuns acolo, am repetat minciuna, dar acum s-a potrivit mai bine, fiind exersată. Cu toate acestea, tânăra din spatele uşii de sticlă a clătinat din cap.

— Dacă nu puteţi dovedi că îi sunteţi rudă, nu vă putem oferi informaţii despre pacient.

— Dar...

— Dacă nu mai este altceva, suntem ocupaţi.

Purta pantaloni albi şi o cămaşă şi mi-am imaginat-o alergând în faţa taurilor. Şi împunsă. O altă femeie, care scotocise în sertarul unui dulap aflat în spatele femeii în alb şi care evident ne auzise, s-a apropiat de trapă, s-a aplecat peste cealaltă şi a apăsat tastatura. Amândouă se uitau la ecranul computerului, a cărui lumină se reflecta în ochelarii nou-venitei.

— Se poate să fi internat o pacientă de pe plaja Zurriola în acea zi, da.

Am văzut Dr. în faţa numelui de pe legitimaţia prinsă de buzunarul de la pieptul halatului ei alb.

— Ne pare rău, dar obligaţia de confidenţialitate este extinsă. Lăsaţi aici un mesaj şi datele de contact şi noi îi putem trimite pacientei un mesaj.

— De aici plec direct într-o călătorie pe munte în Andorra şi nu voi putea fi contactat telefonic sau pe e-mail. Din informaţiile obţinute acolo, se pare că în ambulanţă a fost prezent un medic spaniol.

— Da, ştiu cine este, dar nu lucrează la acest spital.

— Dar îi puteţi comunica lui informaţii despre pacientă şi apoi el poate decide dacă mi le pune sau nu la dispoziţie. Îi puteţi spune că eu am fost cel care a scos-o din apă.

Doctoriţa a ezitat, continuând să se uite la mine. Aveam sentimentul că şi-a dat seama că era vorba de mai mult decât de un inel rătăcit. Apoi a luat telefonul şi a apelat pe cineva. A urmat o conversaţie rapidă în spaniolă, în timp ce mă privea scrutător, ca şi cum mă descria interlocutorului. A închis telefonul, a rupt o foaie de hârtie din carneţelul aflat lângă tastatură, s-a uitat la ecranul computerului şi a scris ceva. Mi-a dat foaia de hârtie.

— Succes, mi-a urat ea, zâmbindu-mi scurt.

— Alo?

Nu îi auzisem niciodată vocea, dar ştiam că era a ei.

Stăteam în faţa spitalului cu un vânt fierbinte în faţă şi telefonul lipit de ureche.

— Eu sunt Martin, am spus. Sunt prietenul lui Peter.

— Tu eşti, a spus ea simplu.

— Sunt în San Sebastián şi am câteva ore la dispoziţie, înainte să merg la secţia de poliţie. Ţi-ar plăcea o cafea?

— Ţi-ar plăcea? a râs ea.

Era un râset sincer, sănătos, genul pe care vrei să-l auzi tot timpul.

— ...dori, am spus. Ai dori o cafea?

— Aş dori şi mi-ar şi plăcea o cafea, Martin.

„Tu eşti”, a repetat ea când, o jumătate de oră mai târziu, stătea la masa de pe terasa barului unde luasem micul-dejun în dimineaţa anterioară. Palele de vânt îi făceau rochia largă, hippie şi părul negru ca pana corbului să danseze în jurul ei. Cu o mână încerca în zadar să îşi ţină părul departe de chip, aşa că gura ei generoasă şi ochii negri erau parţial ascunşi. M-am ridicat şi i-am întins mâna. Era subţirică, dar mai înaltă decât îmi aminteam. Când am văzut-o traversând piaţeta pavată cu pietre cubice în direcţia barului, păşea încet, legănându-şi şoldurile, făcându-mă să mă gândesc că era fotomodel.

— Apreciez că ai venit, i-am spus eu.

Ne-am aşezat şi ea a oftat, a zâmbit şi m-a privit îndelung. Neabătută, aş spune. Avea pielea închisă la culoare, dar ici şi colo avea cicatrici deschise la culoare, poate urme lăsate de varicelă sau acnee. Chipul nu era chiar aşa de frumos cum ţineam minte din restaurant, dar probabil că atunci se machiase. Dar am văzut ce văzuse Peter. Ochii. Aveau o strălucire intensă, o prezenţă care era aproape intruzivă. Nu mai vedeam nimic decât acei ochi. Şi dinţii albi, doi dintre ei strâmbi. Şi sprâncenele, desigur. Puternice şi cu un tipar natural, oblic, aidoma penelor păsărilor.

— Ne-am mai văzut, a spus ea.

— Aşadar, ţi-ai amintit?

— Tu nu?

M-am uitat din nou la ea.

— Arătai altfel pe plajă. Aveai ochii închişi.

— Nu pe plajă, a răspuns ea.

— Si, senor?

M-am uitat în sus şi am comandat două espresso, aruncând o privire spre Miriam, să mă asigur că nu greşeam.

— Triplu, a spus ea.

— Şi al meu la fel, am intervenit.

Chelnerul s-a făcut nevăzut.

— De ce tocmai acest local? m-a întrebat ea.

— Am luat micul-dejun aici. Peter şi cu mine am stat acolo.

I-am făcut semn spre pensiunea de pe cealaltă parte a piaţetei. Am văzut că fereastra camerei noastre de la etajul al treilea era închisă.

Miriam s-a întors.

— O, arată frumos. Cum a fost micul-dejun?

— Micul-dejun?

— Ador mic-dejunurile. Din păcate, aici, în Europa, par să fie la fel peste tot. Cel puţin în oraşele pe care le-am vizitat. Scumpe şi fade.

Am încuviinţat.

— Aici este bun. Şi cafeaua.

Ea a continuat să se uite la pensiune, ceea ce mi-a oferit şansa să o privesc cu mai multă atenţie. Gâtul, ceafa. Umerii. Osoase, mă duceau cu gândul la o pisică jigărită.

— Cazarea a fost scumpă? m-a întrebat ea.

— Nu, este ieftină. Cel puţin, pentru locul acesta. Dar camerele sunt simple.

Şi-a întors privirea spre mine.

— Simplu este frumos. Mama şi cu mine căutăm ceva mai ieftin faţă de locul în care stăm acum.

Da, m-am gândit, simplu este mai frumos.

— Lucrezi ca fotomodel? am întrebat-o eu.

— Vai, a spus ea, dându-şi ochii peste cap.

Am râs.

— Da, da, ştiu că este o replică de agăţat ciudată. Vrei să ştii de ce am întrebat?

— Pentru că sunt slabă?

— Pentru că mergi ca un fotomodel şi nu este tocmai cel mai eficient mod de a ajunge din punctul A în punctul B.

— Precum stilul meu de a înota, de altfel.

— Şi pentru că, adesea, modelele se îmbracă nepotrivit. Nu în privinţa gustului, dar este ca şi cum vor să dovedească lumii că nu le pasă deloc de aparenţe şi de toate chestiile acelea superficiale. Dar şi pentru că – desigur – ele pot face şi cel mai anost articol vestimentar să arate bine.

— Vrei să spui că rochia mea este urâtă?

— Tu ce crezi?

— Cred că încerci puţin prea mult să mă convingi că eşti isteţ şi interesant.

— În afară de partea exagerată, am reuşit să te conving?

Soarele s-a ivit dintre nori, iar ea şi-a mijit ochii şi a scos de nicăieri o pereche de ochelari de soare cu rame mari.

— Ca modele, suntem obligate să purtăm atât de multe haine incomode la lucru, astfel încât în timpul nostru liber acordăm prioritate confortului în detrimentul elementului uau! Dar, desigur, sperăm ca veşmântul pe care l-am cumpărat din piaţa de vechituri sau din dulapul bunicii va deveni noua modă după ce l-am purtat noi.

— Bună încercare, dar acum ştiu că nu eşti fotomodel.

Ea a râs.

— Nu?

— Nu ţi-ai pus ochelarii ca să ascunzi faptul că minţi, dar când ţi i-ai pus, te-ai gândit că te poţi folosi de oportunitate ca să te distrezi.

Ea şi-a aşezat coatele pe măsuţa metalică rotundă şi instabilă, şi-a sprijinit bărbia în palme şi m-a privit zâmbind.

— Acum ai fost cam isteţ şi interesant.

— Minţi adesea?

Ea a ridicat din umeri.

— Nu des, dar se întâmplă. Dar tu?

— La fel.

— Îţi minţi prietenii şi iubitele?
— Sunt două întrebări diferite.
Ea a râs.
— Aşa este. Pe prieteni, atunci.
M-am gândit la Peter. La faptul că venisem în secret în San Sebastián, că o contactasem pe Miriam şi că acum stăteam aici. Dacă doream să o văd, îi puteam cere lui numărul ei de telefon. Nu că aş fi făcut-o. Însă el minţise, aşa că de ce nu aş fi avut şi eu dreptul să mint puţin?
— Întotdeauna, am răspuns.
— Întotdeauna?
— Glumesc. Este un paradox formulat de Socrate, care spune că toţi cretanii mint tot timpul. Însă, prin urmare, nu poate fi adevărat că toţi...
— Nu Socrate a spus asta, ci Epimenide.
— Oh, vrei să spui că mint?
Ea nu a râs, ci a oftat scurt. Şi am simţit cum mi se înfierbântă urechile.
— Aşadar, cu ce te ocupi?
— Sunt studentă.
— Istorie? Filosofie?
— Şi engleză. Puţin din toate. Şi din nimic.
A oftat, apoi a scos o eşarfă şi şi-a legat-o în jurul capului, cum făcuse mama ei, dar se părea că Miriam a făcut-o ca să îşi îmblânzească părul.
— Şi refugiată.
— De ce anume fugi?
Soarele s-a ascuns din nou pe după nori, iar următoarea rafală de vânt a fost imediat mai rece.
— De un bărbat.
— Povesteşte-mi.
Chelnerul a aşezat ceştile de cafea în faţa noastră. Ea şi-a dat din nou jos ochelarii de soare, fără să îşi ia privirea de la ceaşcă.

Miriam mi-a povestit că crescuse împreună cu părinţii ei în Almaty, Kazahstan. Mi-am amintit că tatăl meu vorbise despre Almaty, sau Alma-Ata, cum se numea pe atunci, şi despre recordurile mondiale la patinaj stabilite în aer rarefiat şi în vânturi descendente venite dinspre munţi, ceea ce însemna că puteai să beneficiezi de vânt din spate pe toată durata cursei. Tatăl lui Miriam lucrase în industria petrolieră şi făcuseră parte din noua elită a acestei ţări mari, dar cu o populaţie redusă.

— Corupţie şi cenzură, un dictator care denumeşte capitala după numele său, cea mai mare ţară din lume fără ieşire la mare. Şi, cu toate acestea, eram fericiţi acolo. Până când tata a dispărut.

— A dispărut?

— A ameninţat că îi va raporta pe americanii care au cumpărat drepturi de exploatare a petrolului mituind persoane din aparatul de stat. Îmi amintesc că tata îmi spunea să fiu atentă ce vorbesc la telefon. Apoi, într-o zi, nu a mai venit acasă de la serviciu. Nouă nu ni s-a spus nimic şi nu am mai auzit niciodată despre el. Mama a observat cum privilegiile de care ne bucuram au dispărut unul câte unul, a trebuit să ne mutăm din casa despre care spuneau că aparţine companiei petroliere. Am plecat în ceea ce am crezut că este o vacanţă în Kârgâzstan, de unde e familia mamei mele, dar nu ne-am mai întors.

Miriam a descris Kârgâzstanul ca pe o variantă mai frumoasă, dar mai săracă a Kazahstanului. Şi mai liberală.

— Cel puţin, oamenii nu se temeau să spună ceva rău despre dictator.

Dar şi mai arhaică, chiar şi în capitală, Bişkek. De exemplu, se practica ala kachuu, furatul miresei. Deşi era interzis în mod oficial, se estima că o treime din mariaje fuseseră contractate de soţi care îşi răpiseră viitoarea

soţie, iar soţul şi familia lui – şi uneori a ei – o obligau să se căsătorească.

— Familia mamei era înstărită. Nu mult, dar suficient ca eu să pot studia la Moscova. Şi de fiecare dată când veneam la mama, simţeam că parcă viaţa în Kârgâzstan devenise mai rece. Este aşa...

Ea a bătut din palme. Degete lungi, firave, cu unghii roase.

— Ştii, în Kazahstan mulţi oameni vor să elimine particula *-stan*, pentru că nu vor să fie asociaţi cu acel tip de ţară. Ca acei oligarhi care încearcă să îşi ascundă accentul ţărănesc. Ei bine, în Kârgâzstan nici măcar nu încearcă, oamenii sunt mulţumiţi cu identitatea lor. Am ajuns să mă obişnuiesc cu comentariile pe care mi le aruncau bărbaţii pe stradă, le ignoram complet, şi astfel nu l-am observat pe tipul mărunt stând pur şi simplu la tejghea şi privindu-mă pe mine şi pe verişoarele mele în timp ce savuram o băutură la barul hotelului. Apoi, într-o seară, când intram în bar ca de obicei, am fost prinsă de doi bărbaţi, în timp ce alţi doi le ţineau pe verişoarele mele la distanţă şi am fost trasă într-o maşină şi dusă departe.

Am observat că încerca să relateze cu o oarecare lejeritate, ca şi cum ar fi fost o poveste, da, o poveste amuzantă, însă un uşor tremur al vocii o trăda.

— Stăteam între cei doi bărbaţi pe bancheta din spate a maşinii şi, când i-am întrebat ce vor, au spus că voi fi soţia fiului bărbatului ce stătea pe scaunul pasagerului. Am început să plâng şi atunci bărbatul din faţă s-a întors şi a rânjit, de parcă ar fi vrut să mă consoleze. Era îmbrăcat ca de nuntă, un tip gras la vreo 50 de ani, cu mai mulţi dinţi de aur decât naturali. Şi transpirat, era o zi călduroasă. El a spus: „Fiul meu te va iubi şi tu îl vei iubi pe el”. Pur şi simplu. Când am ajuns, am fost conduşi într-o casă mare. La intrare erau postaţi bărbaţi, care păreau să aibă rol de

paznici, iar unul dintre ei avea o puşcă. Atunci nu am ştiut, dar bărbatul de pe scaunul din faţă era Kamchi Koliev, liderul mafiei care controlează cimitirele din Bişkek. Dacă vrei să ai un loc de veci, trebuie să îl cumperi de la el. Imediat în spatele uşii stătea un tânăr scund şi slab, îmbrăcat în costum negru şi kalpak, o pălărie tradiţională pe care bărbaţii o poartă la nunţi şi înmormântări. El doar se holba şi părea la fel de speriat ca mine. În spatele lui se afla o mulţime de oameni, invitaţii, de bună seamă. O femeie mai în vârstă – cred că bunica lui – voia să mă acopere cu o basma albă. Ştiam că, dacă îi permiteam să facă asta, însemna că acceptasem să mă căsătoresc, auzisem poveştile de groază despre *ala kachuu*, dar niciodată nu m-am gândit că mi se poate întâmpla mie. Dar, exact ca în poveşti, eram atât de îngrozită, încât nu am îndrăznit să mă împotrivesc. Toţi oaspeţii au aplaudat şi am primit un pahar de arak, adică o specialitate kârgâză care, în realitate, este doar vodcă. Mi s-a spus să beau lichidul şi apoi a început ceremonia. Mi-a fost luat telefonul mobil şi eram urmărită în permanenţă, aşa că era imposibil să anunţ pe cineva sau să scap. Am plâns şi am tot plâns, dar femeile au încercat să mă aline. „O să fie mai bine după ce ai copii. Atunci o să ai alte lucruri la care să te gândeşti. Şi familia Koliev va avea grijă de tine, sunt oameni cumsecade şi au bani şi putere. Eşti mai norocoasă decât multe din această cameră, aşa că nu mai plânge, fetiţo.” L-am întrebat pe băiatul cu care tocmai mă căsătorisem de ce m-a ales pe mine. Chiar s-a ruşinat. „Te-am văzut în barul hotelului câteva seri. Dar eşti atât de frumoasă, încât n-am îndrăznit să intru în vorbă cu tine.” Aşa că, atunci când tatăl lui l-a obligat să-şi aleagă o fată cu care să se însoare, el m-a ales pe mine, iar ei au verificat să nu fiu deja măritată. În timp ce vorbea, l-am compătimit aproape la fel de mult ca pe mine însămi. Apoi

s-a întunecat, iar eu şi soţul meu am fost duşi la etaj, în dormitorul nostru, ca doi prizonieri în celula lor.

Miriam a râs scurt şi două lacrimi s-au rostogolit pe obrajii ei lucioşi.

— Am fost închişi înăuntru şi un paznic şi trei femei – rude de-ale băiatului – au stat afară, evident ca să audă ce se petrecea înăuntru. L-am implorat să mă lase în pace, dar m-a întins pe podea, m-a ţinut strâns şi a încercat să mă dezbrace. Nu a reuşit, parţial pentru că era un sfrijit, nu cu mult mai puternic decât mine, şi parţial pentru că era foarte beat. Dar când mi-a şoptit în ureche că, dacă nu îl las să o facă, va trebui să cheme ajutoare, l-am lăsat. Ne-am dus pe pat şi a încercat să... da, dar era prea beat. Era el însuşi pe punctul de a plânge, sărăcuţul, a spus că tatăl lui avea să îl omoare. Aşa că l-am liniştit şi i-am spus că nu îl voi bârfi, iar el mi-a mulţumit. Apoi am scos nişte gemete pentru publicul de pe hol şi el a început să râdă, aşa că a trebuit să îi pun perna pe faţă. Când am îndepărtat-o, pentru o clipă am crezut că l-am sufocat. Însă apoi a început să sforăie. Am aşteptat până le-am auzit pe femei plecând, după care m-am strecurat afară din pat. M-am îmbrăcat cu costumul negru al băiatului, el era, cum am spus, scund, doar pantofii îmi erau mult prea mari. Am găsit portofelul şi am luat din el câţiva soms, suficient pentru a plăti taxiul până acasă. I-am luat kalpakul, mi-am îndesat părul în el, am deschis fereastra, m-am ţinut de cadru şi am sărit pe gazon. Era întuneric, începuse să plouă şi mulţi invitaţi începuseră să plece. Cu toate că Kârgâzstanul este musulman, interdicţia din Coran cu privire la alcool este privită cu mai puţină seriozitate decât jurămintele de cununie, ca să zic aşa. Din fericire pentru mine. Aşa că am ieşit pur şi simplu pe poartă alături de alţi invitaţi şi paznici beţi, fără să reacţioneze cineva. La mică distanţă de casă, am chemat un taxi şi m-am dus acasă. A

doua zi, mama şi cu mine ne-am împachetat câte o valiză şi am luat zborul de dimineaţă spre Istanbul, cu puţinii bani pe care îi aveam.

— Ai fugit?

Miriam a încuviinţat.

— Familia Koliev nu mi-ar permite niciodată să nu stau cu băiatul cu care m-am căsătorit. Este vorba despre onoare şi respect. Fără acel respect, nici măcar familia Koliev nu înseamnă nimic. Pur şi simplu, nu au de ales.

— Dar ai fost răpită, la urma urmei. De ce nu sesizezi poliţia, ca să ceri protecţie?

Miriam a râs.

— Tu trăieşti într-o altă lume, Martin. Ei sunt familia Koliev, iar eu şi mama mea suntem două femei fără un sfanţ din Kazahstan. În ochii autorităţilor, eu sunt o străină care s-a căsătorit în prezenţa martorilor kârgâzi, care vor susţine că a fost un act voluntar. Şi acum încerc să nu îmi îndeplinesc jurămintele de cununie.

Aş fi vrut să argumentez că şi ea avusese martori ai răpirii, dar avea, desigur, dreptate. Eu eram cel care trăia într-o altă lume, una în care nu contează – cel puţin nu mereu – dreptul celui puternic.

— De când durează toate acestea?

— De trei luni. Fuga. Supravieţuirea. Am mers mai departe de fiecare dată când am simţit că se apropie oamenii lui Koliev.

— Aţi trecut prin multe oraşe?

Miriam a încuviinţat.

— Şi mai aveţi bani?

Ea a ridicat din umeri.

— Trebuie să fie un iad.

— Cel mai rău lucru, a spus Miriam, este că i-am distrus viaţa mamei. Pentru a doua oară. Uneori îmi doresc să fi ales calea uşoară şi să mă fi încurajat să accept căsătoria,

însă mai curând aş fi fugit de una singură şi mi-aş fi încercat norocul. Pe de altă parte, ea a ştiut că, dacă rămânea, familia Koliev ar fi folosit-o ca să pună mâna pe mine. Oricum, la cum stau lucrurile, sunt ca o piatră de moară atârnată de gâtul ei. Aşa că sunt la fel de responsabilă pentru mama cum sunt pentru mine însămi.

Poate că a fost asocierea pietrei de moară cu înecul, dar m-a lovit un gând nebunesc. Că Miriam ieşise în larg, în valuri, pentru ca mama ei să scape de piatra de moară. Dar nu aveam de gând să întreb asta. M-am uitat spre cer. Eram destul de departe de mare şi totuşi în aer se simţea briza sărată.

— Pari tulburat, a spus ea, ducând ceaşca de cafea în dreptul buzelor. Sper că nu te-am făcut să te simţi vinovat, nu asta a fost intenţia mea.

— Vinovat?

— Ştiu că nu ne poţi ajuta. Nu de asta am acceptat invitaţia la cafea.

Bineînţeles că mă mustra conştiinţa. Dar din alte motive. Nu doar că nu îi spusesem lui Peter de planurile mele în San Sebastián, dar nu aveam să îi spun nimic nici la întoarcere.

— De ce ai acceptat? am întrebat-o.

Ea a clătinat din cap.

— Pentru că eşti prietenul lui Peter.

— Şi crezi că Peter te poate ajuta?

Ea a încuviinţat.

— El spune că vrea.

— De asta te-ai văzut cu el la Arzak?

Ea a încuviinţat iar.

— Nu pentru că te-a salvat de la înec?

Ea nu a răspuns, doar şi-a îndepărtat de pe faţă un fir de păr rebel şi s-a uitat la mine.

— M-ai recunoscut când am intrat în restaurantul Arzak?

— De unde? s-a interesat ea.
— Exact, de unde? am continuat eu.
Nu aveam nicio intenţie să-mi încalc promisiunea făcută lui Peter cum că el era salvatorul, dar, dacă ea îşi amintea de mine, îşi amintea de acele secunde sub apă când ne priviserăm reciproc, nu l-aş fi trădat.
— Dar îţi aminteşti că m-ai văzut acolo?
— Era ceva familiar la tine. Dar a fost exact ca acel...
— Déjà-vu?
— Exact. Ca şi când erai o persoană pe care am întâlnit-o exact aşa, doar că eu nu am mai fost niciodată la acel restaurant.
— Ca o frântură dintr-un univers paralel.
— Şi tu eşti pasionat de asta?
Am râs.
— Peter spune că va cerceta domeniul. Vom vedea ce va descoperi. Dar ai spus ceva la telefon. Ai spus „eşti tu”. Ca şi cum aşteptai să apar. Şi asta a fost tot déjà-vu?
— Poate. Vocea ta... Sincer, nu ştiu. Este foarte derutant, nu-i aşa?
Şi-a lăsat privirea să alunece în direcţia piaţetei, ca şi cum ar fi fost prevăzătoare.
Mi-am scos portofelul.
— Trebuie să merg la secţia de poliţie. Vrei să mă însoţeşti?
— De ce?
— Să depui...
— Nu, de ce ar trebui să te însoţesc?
Am ridicat din umeri.
— Peter nu ştie că sunt aici. Eşti de acord ca lucrurile să rămână aşa?
— Nu, a spus ea. Eu nu mint. Cel puţin, nu pe prieteni.
— Asta este pentru tine? Un prieten?
— Da.

— Şi dacă te iubeşte?
— Atunci e problema lui.
— Dar cum vei proceda atunci? Tot îi vei permite să vă ajute, pe tine şi pe mama ta?
M-a privit cu o oarecare indignare şi uimire.
— Martin, nu ştiu dacă noi doi ne cunoaştem suficient de bine ca să ai dreptul să primeşti răspuns la o astfel de întrebare insinuantă.
— Tocmai mi-ai împărtăşit cea mai intimă poveste a ta, Miriam. Dacă vreau, i-aş putea oferi informaţia acestui Koliev pentru un preţ destul de bun, presupun. Dar tu ai încredere în mine. Ştii de ce ai încredere în mine?
— Nu, nu ştiu, a spus ea, împing scaunul în spate, ca şi cum s-ar fi pregătit să se ridice de la masă.
— Nu ai încredere în mine sau nu ştii de ce?
— Ultima parte, a răspuns ea scurt.
— Din instinct. Poate că ai suspectat faptul că Peter m-a trimis să îţi verific motivele, dar tu ştii că nu e aşa.
— Atunci, de ce o faci?
— Pentru că te iubesc.

Am simţit că mi-a căzut cerul în cap. Nu pentru că n-ar fi fost adevărat ce declarasem, mă îndrăgostisem de ea din secunda în care o privisem în ochi, sub apă. Sau poate chiar dinainte. Da, dinainte. Întâlnirea din apele mării fusese ca o revedere, nu o pot explica altfel, a fost déjà-vu-ul meu. Motivul pentru care norii, soarele şi cerul din San Sebastián mi-au căzut în cap a fost acela că spusesem cu voce tare ce simţeam, era de parcă aş fi evadat din această realitate, de parcă s-ar fi spart acoperişul de sticlă, cerul fals, şi eu aş fi părăsit această realitate gen *Truman Show* şi aş fi păşit în alta. Cele două realităţi erau mai adevărate decât una singură, asta ştiam cu siguranţă. Miriam s-a ridicat şi când mi-am înălţat privirea să îi văd

chipul, am fost orbit de soarele aflat pe linia orizontului şi nu am văzut nimic.

— Asta a fost tot, mi-a spus detectiva Imma Aluariz în timp ce mă conducea pe hol, din laboratorul de criminalistică, spre lift. Ar trebui să te întorci în Pamplona până să înceapă din nou petrecerea.

Am încuviinţat. Procedura nu durase mult. Un beţişor cu vată ţinut de un bărbat ce purta mănuşi de latex, prelevarea celulelor din gura mea şi – după cum spusese Aluariz – asta a fost tot.

— Ar mai fi ceva, a spus ea apăsând butonul liftului. Aveai întrebări legate de identitatea victimei.

— Eram doar curios cu privire la...

— Vrei să o vezi?

Uşa liftului s-a deschis în faţa noastră şi mi-a făcut semn să urc primul. Apoi a urcat ea şi a apăsat pe butonul pentru nivelul -1.

— Medicina legală este la subsol, aşa că nu va dura mult.

— Eu nu trebuie să...

— Doar ca să confirmăm dacă victima este o persoană pe care ai mai văzut-o înainte sau nu. Asta ne-ar ajuta.

Am rămas în tăcere în timp ce liftul cobora în acompaniamentul unui huruit surd, genul de conţinut despre care Peter spusese că este acceptat de oameni în filmele despre spaţiul cosmic, cu toate că ar trebui să ştie că absenţa atmosferei înseamnă absenţa sunetului.

Ajunşi la subsol, am continuat pe alt hol. Lumina era mai slabă, oamenii mai puţini. Tavanul jos, temperatura scăzută. Cu toate acestea, am început să transpir. Palmele mi-au asudat, inima a început să-mi bată mai tare.

Am trecut de vreo două uşi deschise de Aluariz cu cardul pe care îl ţinea atârnat la gât şi brusc, ne-am trezit într-o încăpere rece, în faţa unui bărbat îmbrăcat ca un

chirurg şi a unei mese de oţel cu un cearşaf albastru-deschis aşezat peste ceea ce trebuia să fie un cadavru. Felul în care era pregătit şi salutul tăcut schimbat de cei doi printr-o mişcare a capului, m-au convins că toate acestea fuseseră prestabilite. Iar când el a dat cearşaful la o parte, am văzut că privirile lor nu erau aţintite la masă, ci la mine. Cu alte cuvinte, scena fusese regizată, ca să îmi vadă reacţiile. Şi poate tocmai pentru că mi-am dat seama de acest aspect am reuşit să îmi reţin şi să îmi ascund măcar o parte a uimirii.

— Pari şocat, a spus Aluariz.

— Îmi pare rău, am spus. Doar că nu am mai văzut un cadavru până acum.

— Ai mai văzut această persoană?

M-am prefăcut că mă gândeam. Apoi am clătinat încet din cap.

— Niciodată. Îmi pare rău.

Am părăsit secţia de poliţie după ce am lăsat adresa din Pamplona şi am promis să comunic orice modificare în următoarele două săptămâni, până la obţinerea rezultatelor analizei ADN. În taxi, pe drum spre gară, mi-am privit palmele. Încă îmi tremurau.

Ultimul tren spre Pamplona plecase, dar ştiam că erau o mulţime de autobuze cu ocazia sărbătorii Sfântului Fermín. Dar când m-am dus la casa de bilete din autogară, mi s-a spus că toate autobuzele erau pline, că primul loc liber pentru a prinde *el encierro*, cursa cu tauri, era la unul dintre autobuzele ce plecau dimineaţa devreme, în ziua următoare. Am ieşit pe stradă şi am chemat un taxi. L-am întrebat pe şofer cât cerea pentru o cursă până la Pamplona. Mi-a spus un preţ exorbitant pe care nu mi-l permiteam, a ridicat din umeri cu părere de rău când am încercat să negociez şi am spus San Fermín. Aşa că l-am

rugat să mă ducă, în schimb, la un loc de cazare ieftin şi a aşteptat să-mi iau bilet la autobuzul de la ora 5:30 dimineaţa.

Am încercat la două pensiuni, în ambele cazuri mi s-a spus nu doar că erau pline, ci şi că toate celelalte pensiuni pe care le ştiau erau în aceeaşi situaţie. Aşa că l-am plătit pe taximetrist şi l-am rugat să mă lase în faţa pensiunii în care stătusem cu Peter. Chiar dacă era o cameră dublă spaţioasă, nu putea să coste mai mult decât camerele single din celelalte locuri pe care le vizitasem. Când proprietarul a deschis uşa, n-a dat semne să mă recunoască. Poate că aşa se întâmplă când vezi feţele a sute de noi oaspeţi în fiecare an.

— Este plin, a spus el pur şi simplu.

I-am explicat în ce cameră am stat şi că în urmă cu o oră părea să fie liberă.

— Yes, but guest looking now, a spus el în engleza lui stricată.

— O iau, am auzit o voce cunoscută în spatele meu.

M-am întors.

Miriam era împreună cu soţia proprietarului pensiunii.

— Cât timp? a întrebat proprietarul.

— Pe termen nedeterminat, a spus Miriam uitându-se la mine.

— *Perdón*?

— Îmi pare rău, i-a răspuns ea fără să îşi ia ochii de la mine.

— Pentru mult timp, cred.

— Nu mă aşteptam să te revăd atât de curând, a spus Miriam în timp ce ne plimbam de-a lungul râului lat care curge prin oraş, numit, conform spuselor ei, Urumea.

— Te-ai fi aşteptat să mă mai vezi vreodată?

Miriam o sunase pe mama ei şi stabiliseră că nu trebuiau să se mute până a doua zi, aşa că puteam să o folosesc eu în noaptea aceea.

— Tu mi-ai spus că eşti cel mai bun prieten al lui Peter, deci da.

Am zâmbit.

— Am spus asta? Vrei să spui că un prieten adevărat nu face declaraţii de dragoste iubitei celuilalt.

— Peter şi cu mine nu suntem iubiţi.

— Sau alesei lui.

— Nu îmi place să fiu aleasa.

— Dar de această dată ar putea avea dreptate, vocile ce îţi şoptesc la ureche că, la urma urmei, eşti norocoasă şi că nu ar trebui să mai plângi. Peter e un băiat bun. Şi suficient de bogat încât să aibă grijă de tine şi de mama ta.

Ea s-a oprit, s-a întors cu faţa spre râu şi s-a uitat spre malul opus.

— Nu este atât de simplu.

— Ştiu. Nu eşti responsabilă doar pentru tine, ci şi pentru mama ta. Este o dilemă morală. Dacă veţi accepta ajutorul lui, trebuie să îi dai speranţe că se va întâmpla ceva între voi. Aşa că trebuie să minţi.

Ea a pufnit.

— Şi de ce ar fi asta o minciună? Nu pot şti acum dacă o să-l pot iubi sau nu.

— Ba da, ştii.

— Ah, da?

— Da, pentru că mă iubeşti pe mine.

A râs, scuturând din cap şi a pornit la drum. Am prins-o repede din urmă.

— Chiar mă iubeşti. Doar că nu ştii încă, evident.

— Ştii care este diferenţa dintre voi, vesticii, şi noi? Cu toţii devorăm cărţi şi filme romantice, dar voi credeţi că sunt adevărate.

— Poate. Dar uneori apare o poveste care chiar este adevărată, iar aceasta este una dintre ele.

— Cu câte fete ai folosit replica asta, Martin?

— Cu câteva doar. Presupun că nu minţeam, dar mă înşelam, nu erau astfel de poveşti. De această dată nu mă înşel. Noi nu greşim.

— Noi? Nu ştii nimic despre mine, Martin. De cât timp ne ştim noi doi?

— Nu ştiu. M-am gândit la asta, dar nu ştiu. Tu ştii?

Ea a încetinit pasul. Apoi s-a oprit complet.

— La ce te referi?

Am ridicat din umeri.

— Din prima clipă în care te-am văzut, din prima clipă când ţi-am vorbit, am avut acest sentiment de permanent déjà-vu. De parcă tot ce se întâmplă acum s-a mai întâmplat înainte.

— Da? Şi atunci ce urma să se întâmple acum?

— Acum tu urma să mă întrebi asta şi eu îţi voi răspunde că avansul meu este foarte mic, ca atunci când cânţi o melodie ale cărei versuri nu ţi le aminteşti dacă te gândeşti la ea, doar ştii că îţi vei aminti versurile cu puţin timp înainte să ajungi la ele, nu îţi trebuie decât muzica pentru a te ghida. Şi asta ştiam că voi spune chiar înainte să o spun.

— Vorbe în vânt, vorbe goale şi nu foarte credibile, a spus ea, fluturându-şi mâna. Încerci să te eschivezi. Spune-mi ceva concret.

— În această noapte, vom dormi împreună.

— Ai vrea tu! a exclamat ea, încercând să mă lovească.

— Nu, nu în acel sens, am spus eu. Îmbrăcată. Nici măcar nu ne vom săruta.

— Exact. Acum îmi vei da un motiv ca să fiu de acord să dorm cu tine? Mulţumesc, am întâlnit băieţi ca tine. Sunteţi aşa vicleni.

Telefonul din buzunarul meu a vibrat iar, ştiam că era Peter care încerca iar să dea de mine. Nu îi răspunsesem înainte pentru că nu ştiam ce să îi spun, cel puţin nu acum, când nu mă puteam întoarce. Înainte să plec spre San Sebastián, planificasem să îi explic absenţa mea spunându-i că fusesem luat de valul sărbătorii zgomotoase din Pamplona şi că pur şi simplu nu auzisem telefonul.

Miriam şi-a încrucişat braţele şi s-a înfiorat. Vântul nu se domolise, iar acum pătura de nori devenise atât de groasă, încât acoperise complet soarele după-amiezii.

— Trebuie să mă întorc la mama, a spus ea.

— Eşti sigură? Voiam să te invit la cină în semn de mulţumire că mi-ai lăsat camera pentru această seară.

Ea a lăsat să îi scape un suspin scurt, ca de exasperare, şi a clătinat din cap.

— Nu-mi permit să te duc într-un local precum Arzak. Dar, dacă la bar tapas este la fel de bun ca micul-dejun, ratezi o ocazie pe cinste.

Şi-a lăsat capul într-o parte, şi-a îndepărtat părul din ochii ei frumoşi şi s-a uitat la mine.

— Ratez?

În privirea ei era ceva, ceva ce căuta. Sau recunoştea.

— Presupun că exagerez, recunosc. Dar ar putea fi... o cină cu adevărat plăcută.

Ea a încuviinţat.

— Da? am întrebat eu neîncrezător.

— Îmi este foarte foame, a spus ea, răsucindu-se pe călcâie pentru a face cale întoarsă.

În timpul cinei, i-am spus tot ce mi-a trecut prin minte despre mine. Despre lipsurile mele când venea vorba de

lucruri practice, lipsa de disciplină, capacitatea limitată de a gândi analitic. Despre imaginaţia poate puţin prea bogată şi dorinţa de a fi creativ, dar şi despre îndoiala că ambiţiile artistice nu se ridicau la înălţimea abilităţilor mele. Despre cât de stângaci eram în amor. Despre aventura cu iubita din copilărie a lui Peter. Simţeam că trebuia să etalez totul, bune şi rele, cât aveam ocazia.

— Pe scurt, eşti prost şi egoist, a spus ea, sorbind din paharul cu vin roşu.

Stătea picior peste picior, cu picioarele ei lungi şi zvelte, cu spatele încovoiat şi umerii ei subţiri împinşi înainte, de parcă ar fi fost puţin adusă de spate. Cu puţin timp în urmă mă gândisem că nu mai era aşa de frumoasă ca atunci când o văzusem la Arzak. Acum mă gândeam că este mai frumoasă. Poate datorită luminii mai blânde. Poate pentru că era mai relaxată. Sau poate că doar mi s-a părut.

— Da, sunt prost şi egoist, i-am confirmat.

— Spui asta întrucât crezi că te face să pari mai interesant? Pentru că nu văd niciun băiat rău aici, Martin.

— Atunci ce vezi?

— Un băiat destul de drăguţ.

— De ce îmi dai impresia că eşti cu cinci ani mai mare decât mine şi nu invers?

— Suntem de-o seamă.

— De unde ştii?

— Peter mi-a spus că aveţi aceeaşi vârstă.

— Ah, da. Ce altceva ţi-a mai spus despre mine?

— Nu prea multe. Numele tău a fost pomenit în conversaţie când l-am întrebat amănunţit dacă într-adevăr călătorea singur de sărbătoarea Sfântului Fermín.

— Aşa ţi-a spus?

— Nu, nu direct, dar părea că încerca să lase acea impresie. De parcă nici n-ai fi existat. Cel puţin, a evitat să vorbească despre tine.

— Ciudat, am spus, ridicându-mi paharul.

— Nu şi dacă a decis că mă doreşte şi dacă nu cumva aveţi obiceiul de a vă îndrăgosti de aceeaşi femeie.

— Şi tu crezi că sunt un băiat bun?

— Cred că faci lucruri despre care ştii că sunt greşite, dar cel puţin te mustră conştiinţa.

— Da, este ceva. Cum rămâne cu părţile tale rele?

— Eu fur, a răspuns ea fără ezitare.

— Furi?

— Da, este un fel de obişnuinţă. Nu că aş fi cleptomană, dar cred că am nevoie de acel fior. Probabil că de aceea fur în principal lucruri de care nu am nevoie.

— Cum ar fi inima băieţilor naivi?

— E ieftin, a spus ea râzând şi am închinat paharele.

Se întunecase şi pe sub nori se auzea un huruit periculos în timp ce mâncam ultimul tapa, iar ea povestea despre iubitul pe care îl avusese la Moscova, planurile de a se muta în Singapore, poate de a-şi găsi un job de jurnalist la vreunul dintre ziarele de limbă engleză. Dar nimic legat de motivul pentru care s-a aruncat în valuri şi aproape că s-a înecat. La un moment dat a luat telefonul, ecranul i-a luminat faţa în întuneric şi s-a încruntat.

— Mama ta? am întrebat-o când ea l-a pus deoparte fără să răspundă.

— Da, a spus ea scurt.

— Aha, am spus.

— Aha?

— Poate că te pricepi să furi, dar minţi chiar mai prost decât mine. Era Peter?

Ea a oftat.

— De ieri probabil că mi-a trimis 20 de mesaje.

— Şi tu crezi că sunt prea multe?

Ea a făcut o grimasă. Voiam să o întreb câte mesaje de răspuns trimisese, dar am reuşit să mă abţin.

— Mulţumesc, a spus ea, făcând semn către farfuriile goale. A fost foarte bun.

— Mai doreşti ceva de băut?

— Cu siguranţă nu. Mă aşteaptă mama.

Am cerut nota de plată. Ea a aşteptat cât semnam chitanţa cardului de credit.

— Christopher, a spus ea.

Mi-am ridicat privirea.

— Am crezut că numele tău este Christopher, a explicat ea zâmbind.

— Când?

— Când te-am văzut.

— Ţi-a spus Peter că....

— Baywatchm-aaa-n!

Bărbatul cu picioarele în forma literei O, îmbrăcat în kilt şi tricoul Naţionalei de fotbal a Scoţiei stătea lângă masa noastră. Mi-a făcut cu mâna, iar gura lui mirosea a lichid pentru parbriz.

— Eroul meu! Am nevoie de zece euro ca să merg mâine la *encierro*. Îţi voi cânta un cântec de dragoste.

— *Vete*! a strigat chelnerul, făcându-i semn cu degetul spre piaţetă.

I-am dat scoţianului o bancnotă de cinci euro, iar el s-a îndepărtat clătinându-se şi a dispărut în întuneric.

— Să sperăm că se trezeşte înainte de cursă, am spus eu.

— Oh, n-o să plece, stă aici tot timpul, a spus chelnerul în engleză, dându-şi ochii peste cap.

Ne-am ridicat de la masă. Miriam a început să tremure, căci vântul se înteţise pe neaşteptate şi nu era doar o pală, freamătul frunzelor din copacii aflaţi în jurul nostru se intensifica tot mai mult.

— Vom găsi un taxi, i-am spus eu, privind fulgerele de pe cer.

Părea efectiv că s-a spart cerul, fulgerul era aidoma unei crevase subţiri ce dezvăluia o frântură din ceva ce se afla dincolo, dintr-o altă lume. Şi apoi, din crevasă, s-a pogorât apa. A lovit umbrelele, mesele, piatra cubică şi toată lumea se ridicase şi fugea. Când, după doar câteva secunde, Miriam şi cu mine ne-am adăpostit sub porticul dintre piaţetă şi curtea din spate a pensiunii, eram deja uzi până la piele.

— Acum nu mai prindem niciun taxi, i-am spus eu.

— Se va opri curând, mi-a răspuns ea.

Eu m-am uitat în sus, la cer.

— Poate, am spus. Ai îngheţat.

— Şi tu.

Am ridicat în aer cheia de la cameră.

— Vino sus cu mine, să ne uscăm puţin.

Ne-am închis în cameră şi am aprins lumina. Covorul nu fusese înlocuit.

— Fă un duş ca să te încălzeşti, i-am zis eu.

Miriam a încuviinţat şi s-a retras în baie, în timp ce eu m-am aşezat pe patul în care dormisem în urmă cu două nopţi. Sunetul ploii şi al duşului s-au contopit, la fel ca sentimentele mele de fericire şi frustrare. Telefonul a sunat iar. Era Peter. Trebuia să îl calmez. Îmi adaptasem povestea, acum aveam să spun că m-am dus împreună cu cele două fete întâlnite pe baricadă în satul lor, că am o conexiune cu blonda şi voi petrece noaptea cu ea. Avea să fie convins sau nu? M-am gândit la cadavrul de la morgă. Nu mai eram sigur de nimic. Duşul s-a oprit şi am pus telefonul înapoi în buzunar. Nu puteam să îi servesc minciuna lui Peter dacă mă asculta Miriam. Pur şi simplu, nu aş fi fost în stare să fac asta.

Miriam a ieşit din baie înfăşurată într-unul dintre prosoapele albe, s-a grăbit spre celălalt pat şi s-a strecurat tremurând sub cearşaf.

— Deodată a început să curgă doar apă rece, s-a plâns ea. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic, i-am răspuns. Merg afară să cumpăr ceva, din moment ce sunt deja ud. Tu vrei ceva?

— Vrei să ieşi ca să îl suni pe Peter.

— Şi de asta.

— Minte-l! a spus ea în şoaptă.

— De ce? Nu am făcut nimic.

— Dar îl vei minţi. Vreau doar să spun că nu mă deranjează.

Am ieşit şi am coborât scările. M-am oprit în portic şi am scos telefonul. Am căutat numele lui Peter şi eram pe cale să îl apelez, când, deodată, mi-am dat seama de ceva. Ropotul ploii era atât de puternic, încât Peter avea să-l audă şi nu eram sigur dacă ploua şi în regiunea Pamplonei. Era improbabil, înainte să plecăm citiserăm că, deşi cele două localităţi sunt foarte apropiate, în San Sebastián ploua de două ori mai mult decât în Pamplona în această perioadă a anului.

Am privit în depărtare, spre piaţetă. Era pustie, dar prin ploaie am auzit o voce răguşită cântând *Mull of Kintyre*, dacă nu mă înşelam. Şi acolo, de cealaltă parte, singur sub prelata din faţa unui magazin închis, stătea scoţianul, chinuindu-şi chitara.

Am traversat piaţeta alergând şi m-am adăpostit sub aceeaşi prelată. El s-a luminat la faţă şi s-a oprit din cântat.

— Baywatch-maan, what d’ya wanna hear?

— Ştii ceva în spaniolă sau bască?

Drept răspuns, el a început imediat să cânte La Bamba.

— Continuă până când termin convorbirea telefonică, l-am rugat.

El a încuviinţat, eu am apăsat tasta de apelare şi Peter a răspuns înainte de cel de-al doilea ţârâit.

— Martin! Începusem să mă gândesc că ai murit!

— Eu credeam că tu ai murit, i-am spus, fără să mă pot abţine.

Dar el n-a reacţionat, în schimb a început să spună cât de îngrijorat fusese. Iar eu i-am răspuns oferindu-i explicaţia mea.

— Aud, a spus el. O atmosferă de petrecere aşa cum trebuie, abia te aud.

I-am făcut semn cu mâna scoţianului – care se pregătea să încheie – să continue.

— Urează-mi noroc, Peter, şi ne vedem mâine!

— Nu ai nevoie de noroc, porcuşorule. Şi trebuie să te întorci la cursa cu tauri.

A râs puţin, dar nu din toată inima, aşa cum obişnuia.

— Da.

— Promiţi?

— Da.

Pauză. Ploaia cădea peste tot în jurul nostru şi nu puteam decât să sper că interpretarea nebunească dată de scoţian melodiei La Bamba o acoperea.

— Te-ai îndrăgostit, Martin?

Eram înmărmurit.

— Posibil, am răspuns înghiţind în sec.

— Pentru că vorbeşti de parcă ai fi.

— Serios?

— Da, acum că ştiu cum sună, da, aşa se pare.

Am înghiţit în sec.

— Pe curând, i-am spus.

— Pe curând.

Am strecurat o bancnotă de zece euro îmbibată cu apă printre corzile chitarei şi am traversat piaţeta înapoi.

— Ce a spus? m-a întrebat Miriam când m-am întors în cameră.

Îşi trăsese pătura până sub nas.

— Că par îndrăgostit.

— Pari cel puţin înfrigurat. Du-te şi usucă-te.

M-am dus la baie, m-am dezbrăcat, am luat ultimul prosop şi am încercat în zadar să mă încălzesc frecându-mă cu el. Stând acolo, am văzut o insectă mare mergând de-a lungul peretelui pe lângă vasul de toaletă. Părea rănită, avea o umflătură şi îşi târa picioarele. M-am apropiat ca să îi curm suferinţa, moment în care am văzut că picioarele erau lipite între ele, că în spatele lor era o dâră subţire. M-am aplecat şi m-am uitat în spatele vasului de toaletă. Acolo, sub ţeavă, unde era greu de ajuns cu mopul, era o mică băltoacă de ceva solidificat. Mi-am băgat degetul în ea, cu toate că ştiam deja ce era. Era umedă şi vâscoasă sub pojghiţa negricioasă. Mi-am studiat degetele în lumină. Nu era nicio îndoială, era sânge.

— Pari palid, a spus Miriam când am ieşit din baie cu prosopul înfăşurat în jurul taliei.

— Am folosit factor de protecţie 50.

Ea a râs cu blândeţe. Apoi a ridicat pătura.

— Vino şi încălzeşte-te.

M-am strecurat în pat şi m-am ghemuit lângă ea.

— Ţine-ţi mâinile acasă, a spus ea, întorcându-se pe partea ei de pat şi ascunzându-şi nasul în scobitura gâtului meu.

Era ca un mic cuptor, de la căldura trupului ei mi se făcea pielea de găină mai ceva decât de la frigul de afară.

Stăteam perfect întins, neîndrăznind să mă mişc de teamă să nu stric vraja. Sau să mă trezesc din vis. Pentru că aşa mă simţeam, de parcă eram într-un vis pe jumătate

delicios, pe jumătate coşmar. Sângele, covorul, cadavrul de la morgă. Şi încă ceva.

— Hm... Ştii că Peter şi-a făcut un tatuaj în ziua în care te-a vizitat la spital?

— Nu. Ce fel de tatuaj?

— Nu ţi-a spus nimic despre asta?

— Nu. De ce te preocupă?

— N-are importanţă. Dar el ţi-a spus că mă cheamă Christopher?

— Nu. Aşa te cheamă?

— Este cel de-al doilea prenume al meu.

— Serios? a râs ea. E fantastic.

— Da, i-am răspuns. Fantastic.

Nu am ştiut dacă era doar o închipuire, dar mi s-a părut că ea s-a tras mai aproape de mine. Şi niciunuia dintre noi nu îi mai era frig. Dar eu nu m-am mişcat. Şi nici ea. Afară nu mai ploua torenţial, ci molcom. Se auzea vocea răguşită, suferindă a scoţianului care cânta, probabil că era singura fiinţă umană rămasă afară. Cântecul avea de bună seamă multe versuri.

— Am mai auzit cântecul acela. Doar că nu îmi amintesc unde.

— Nouă ne-a spus că e o veche melodie irlandeză, a spus Miriam. *About the merrow with the red cap*.

— Merrow?

— Înseamnă sirenă în limba irlandeză.

Sirena cu căciulă roşie. M-am gândit la vis. La ieşirea la suprafaţă din apa rece, întunecată, spre lumină. La suprafaţă a apărut şi ceva în plus.

— V-a spus *vouă*, adică ţie şi mamei tale?

— Mie şi lui Peter. Am trecut pe lângă el când cânta nu departe de restaurantul la care am mers. Peter i-a dat 50 de euro şi l-a rugat să mai cânte o dată *The Red Capped Merrow*.

Am închis ochii şi mi-am zis în sinea mea vorbe de ocară.

Cu toate că Peter nu prea avea ureche muzicală, probabil că realizase că tipul care cânta La Bamba era acelaşi pe care îl ascultase cu Miriam. OK, dar dacă îl recunoscuse, aş putut să îl conving că scoţianul venise în sat să cânte. Oricum, dacă eram dat în vileag, atunci eram dat în vileag. În mod destul de ciudat, gândul m-a calmat.

— Cred că 50 de euro a fost desigur mult prea mult, a spus Miriam. Dar nu cred că Peter a făcut-o ca să mă impresioneze. Cred că a făcut-o din... cum să spun? Datorie?

Am încuviinţat şi mi-am împreunat mâinile sub cap.

— Cred că ai dreptate. Peter înţelege că banii pot fi de folos, că prinde bine să îi ai, dar nu că pot impresiona sau că îi pot face pe alţii să se simtă inferiori. Dimpotrivă, se poate simţi stânjenit că este atât de privilegiat. Şi ştiu că o priveşte ca pe o povară sau o datorie. Odată mi-a spus că mă invidiază.

— Că te invidiază?

— Nu mi-a explicat pentru ce, dar cred că vede la mine ceva ce el nu poate avea, naivitatea şi libertatea omului de rând provenite din faptul că nu are suficienţi bani şi putere ca să fie obligat să îşi asume responsabilitatea. La fel cum eu văd în el naivitatea de a crede cu adevărat că are o responsabilitate morală faţă de lume, că este unul dintre aleşi, că bogăţia lui moştenită este dovada că în spatele existenţei lui se ascunde o misiune.

— Iar tu nu crezi asta?

— Eu cred în haos. Şi în capacitatea noastră de a ne imagina conexiuni acolo unde nu există niciuna, deoarece pentru noi haosul e insuportabil.

— Nu crezi în soartă?

— Ar trebui?

— Ai prezis că noi doi vom dormi în acelaşi pat.

— Ai auzit prezicerea, poate că asta e ceea ce, în mod inconştient, te-a făcut să mă inviţi în patul tău. De altfel, am spus că vom purta haine.

— Avem prosoapele pe noi. Şi nu ne sărutăm.

Eram pe cale să mă întorc spre ea, dar am simţit împotrivirea din trupul ei şi am renunţat la idee, încercând să-mi ţin ochii în tavan.

— Poate că asta facem mereu. Încercăm să ducem la îndeplinire o prevestire în care credem. Poate că asta e viaţa noastră.

Nu ne-am mai spus nimic şi am ascultat ploaia care se domolea. Curând, lumea era iar pe străzi. Taxiurile aveau să circule. Miriam avea să plece la mama ei. Am aruncat o privire la ceas. Trebuia să mă trezesc peste doar câteva ore ca să prind autobuzul, dar era în regulă, oricum nu aveam să dorm în această noapte.

Ploaia s-a oprit complet. Scoţianul a încetat să mai cânte, dar dinspre piaţetă se auzeau alte voci răsfirate. Miriam s-a foit. M-am gândit că urma să se ridice, dar a rămas culcată. Era atât de linişte, încât auzeam cum picăturile de pe acoperiş loveau piatra cubică de sub fereastra noastră deschisă. Sunau ca nişte suspine profunde, apăsătoare. Am decis.

— Ce voi spune acum nu este ca să te îndepărteze de Peter. Este doar ceva ce cred că ar trebui să ştii.

— Şi anume? a spus ea de parcă se aştepta.

— Cred, am spus înghiţind în sec, că Peter a ucis pe cineva.

— Da, a spus ea. Dar tot poate fi un om bun.

— Poate? am spus eu uimit.

— Aşa sper. Şi eu am ucis pe cineva.

Lumea se dusese acasă, păsările nu se treziseră încă, aşa că afară era o linişte totală când Miriam a terminat de povestit. A spus că a vorbit serios când a spus că nu îşi minte prietenii.

— Dar atunci nu erai prietenul meu, Martin. Acum eşti.

Nu era adevărat că bărbatul cu care se căsătorise nu reuşise să întreţină relaţii sexuale cu ea. Dimpotrivă, când el o ameninţase că va cere ajutoare, ea i-a cedat. „Viol fără violenţă", l-a denumit ea. Ea blocase orice amintire a detaliilor, îşi amintea doar că el mirosea a vodcă. Şi când s-au culcat, el a adormit imediat. A fost adevărat că ea i-a pus o pernă pe faţă. Dar nu a mai luat-o. S-a aşezat pe băiatul sfrijit, i-a blocat braţele sub genunchi şi a apăsat şi a tot apăsat până când el nu s-a mai opus, după care a continuat să ţină perna apăsată.

— Până când trupul lui a rămas complet inert şi am fost sigură că sunt văduvă, a spus ea.

Restul poveştii a fost destul de aproape de adevăr.

— Am fost sigură că poliţia avea să ne oprească la aeroport a doua zi. Dar probabil că familia Koliev nu apelează la poliţie. Totuşi, dacă am fi luat alt zbor, sunt sigură că ne-ar fi prins.

Miriam şi mama ei au stat la nişte prieteni din Istanbul.

— Până când cineva a bătut la uşă şi a întrebat de noi. Prietenii mamei şi-au dat seama că erau oamenii lui Koliev şi au spus că nu ne mai pot ţine ascunse. După aceea, am călătorit prin toată Europa. E scump, dar avantajul este că, atât timp cât suntem în zona Schengen, nu trebuie să prezentăm paşapoartele. Nu luăm niciodată avionul sau alte mijloace de transport care implică liste de pasageri. Dar de două ori au fost la hotelul în care stăteam şi abia am reuşit să fugim. Acum stăm în pensiuni ieftine, unde oaspeţii nu sunt înregistraţi pe computer. Însă e imposibil să nu lăsăm urme, aşa că ştim că e doar o chestiune de

timp până ne vor găsi. Singurul lucru care îi poate opri este să afle că nu mai au ce să găsească. Pentru că sunt moartă. De aceea... De aceea i-am spus mamei că ar trebui să mergem pe plaja Zurriola.

Am înghiţit şi eu în sec.

— Ca să te îneci.

Ea a încuviinţat printr-o mişcare lentă a capului.

— Ca mama ta să fie liberă.

Aveam vocea răguşită.

Miriam s-a uitat la mine şi mi-am dat seama din felul în care mă privea că înţelesesem greşit.

— Trebuia să pară că m-am înecat. Sunt o înotătoare foarte bună. Am fost în echipa facultăţii din Moscova. Planul era să strig pentru a avea martori care să vadă că am probleme şi că apoi dispar. Urma să înot puţin pe sub apă, sunt pricepută la asta. Apoi spre mal, înspre partea estică, acolo nu este niciun drum şi e pustiu. Ascunsesem un rucsac cu haine şi pantofi în spatele unei stânci şi aveam să iau autobuzul spre Bilbao, unde rezervasem o cameră pe un nume fals şi urma să stau o săptămână. Mama urma să mă dea dispărută, iar povestea să apară în presă.

— Iar Koliev nu te-ar mai fi urmărit.

Ea a încuviinţat.

— Dar ai venit atât de repede... M-am scufundat şi m-am gândit că acum, cel puţin, aveam un martor al înecului. Dar apoi m-ai găsit şi acolo, în întuneric.

— Datorită căştii de înot.

— Aşa că nu prea ştiam ce să fac. Planul a fost dat peste cap. M-am gândit să mă las salvată şi să repet actul dispariţiei în altă zi.

— Dar nu ai mai făcut-o.

Ea a încuviinţat.

— Pentru că nu mai ai nevoie, acum când Peter intenţionează să te ajute.

Ea a încuviinţat iar.

— Şi el nu ştie nimic despre Koliev, să înţeleg?

— I-am spus povestea cu răpitul soţiei.

— Dar nu ştie că ţi-ai ucis soţul.

— Nu-i spune soţul meu!

— Bine. Dar asta înseamnă că ai ştiut tot timpul că eu te-am salvat, nu Peter.

Ea râs puţin şi cu poftă.

— Nu m-ai salvat, Martin, m-ai dus la pierzanie.

— Dar ai jucat rolul fetei salvate de ochii lui Peter.

— El a făcut pe eroul!

— Da, toată lumea minte. Dar...

Am simţit o mână pe faţa mea. Degetele ei pe buzele mele.

— Şşşt. Putem să nu mai spunem nimic pentru o vreme?

Am încuviinţat şi am închis ochii. Avea dreptate, aveam nevoie de o pauză. O pauză să respir, să mă gândesc. Cum de se întâmplaseră atât de multe lucruri într-un timp atât de scurt? În urmă cu două zile, Peter şi cu mine eram doi prieteni ce voiau să alerge cu taurii în Pamplona. La cursele acelea participaseră atât tatăl, cât şi unchiul lui, aşa că, deşi nu recunoscuse vreodată, era probabil un soi de test al bărbăţiei în familia lui. În timp ce pentru mine era un adevărat roman, trăiam *Fiesta* lui Hemingway care, după spusele tatălui meu, trebuia citită şi apreciată la vârsta tinereţii, pentru că Hemingway este scriitorul tinerilor, îşi pierde din relevanţă pe măsură ce îmbătrâneşti. Însă, în locul unui sprint de trei minute pe străzile din Pamplona, acum aveam senzaţia că alerg tot timpul şi fiecare stradă lăturalnică e blocată, iar coarnele taurilor se apropie tot mai mult. Era după cum spunea Peter: tot ce se poate întâmpla se întâmplă mereu şi în

acelaşi timp. Timpul deopotrivă este şi nu este o iluzie, pentru că într-o infinitate de realităţi este la fel de irelevant ca orice altceva. Eram ameţit. M-am prăbuşit. M-am prăbuşit într-o prăpastie şi nu fusesem nicicând mai fericit. Am auzit cum respiraţia ei s-a reglat după ritmul respiraţiei mele, i-am simţit trupul ridicându-se şi scufundându-se cu al meu. Era ca şi cum, pentru o clipă, deveniserăm o singură fiinţă, nu mai era trupul ei cel care mă încălzea sau invers, alcătuiam un singur trup. Nu ştiu cât timp s-a scurs – cinci minute, o jumătate de oră – până să încep iar să vorbesc:

— Te-ai gândit vreodată cum ar fi să te poţi întoarce în timp să schimbi ceva?

— Da, a spus ea. Dar nu funcţionează. Poate că ai avea senzaţia unui liber arbitru, dar, dacă eşti aceeaşi persoană care ai fost, cu aceleaşi informaţii, în aceeaşi situaţie, nu vei face decât să te repeţi. Este de la sine înţeles.

— Dar cum ar fi dacă ai putea să te întorci fiind cea de acum?

— Aha. Ideea că te poţi răzbuna pe profesorul psihopat plătindu-i cu aceeaşi monedă în faţa întregii clase sau că te poţi îmbogăţi pariind pe lucruri al căror rezultat îl ştii?

— Şi să înscrii penaltiul pe care l-ai ratat în viaţa anterioară, am adăugat eu.

— E distractiv să brodezi pe marginea ideii. Până când îţi dai seama de paradoxul timpului, că dacă schimbi trecutul, vei modifica şi viitorul. Şi atunci nu merge.

— Dar dacă nu mergi înapoi în timp, în universul din care faci parte, dar reuşeşti să te strecori într-un univers paralel, într-un moment ales de tine? Un univers care, până în acea clipă, este complet identic cu cel în care ai trăit. Cu alte cuvinte, un univers în care deja exişti ca o altă persoană.

— Vrei să spui că există doi ca tine?

— Da. Pentru că atunci nu mai există paradoxul timpului.
— Dar o realitate foarte nebunească.
— Nu este nebunească orice realitate?
Ea a râs.
— Ba da.
— Problema este că, dacă vrei să execuţi iar acea lovitură de pedeapsă, versiunea ta mai tânără este deja pe cale să rateze. Aşa că, mai întâi, trebuie să dai acea persoană la o parte.
— Cum?
— Dacă e să iei locul acestei persoane fără să observe cineva, cel mai practic lucru pe care îl poţi face este să îl scoţi complet din peisaj pe personajul principal.
— Să îl îneci?
— Să îi pui perna pe faţă în timp ce doarme.
— Da, bine. Martin?
— Da.
— Despre ce vorbim acum?
— Vorbim despre cum Peter a călătorit aici dintr-o altă realitate care, până în urmă cu două zile, era identică cu aceasta. Şi în această aici-şi-acum realitate, el s-a sinucis în timp ce eu luam micul-dejun.
— Aici? În acest pat, cu o pernă?
— Cred că s-a petrecut în baie, poate în timp ce Peter al meu făcea duş sau stătea pe vasul de toaletă. Peter cel nou-venit l-a lovit cu un obiect contondent şi a curs sânge, pentru că este sânge sub vas. Noul, dar mai bătrânul Peter, a curăţat sângele, a rulat cadavrul în covorul care era aici pe podea şi l-a aruncat în tomberonul din spatele casei, despre care ştia că în acea zi avea să fie gol.
— Ador povestea, a râs ea. Dar de ce? De ce s-a întors?
— Ca să schimbe ce s-a petrecut în universul din care vine el.
— Şi anume?

— Că nu te-a obţinut pe tine. Cred că tu eşti penaltiul pe care l-a ratat.

— Este aşa de bună povestea, ar trebui să faci un film despre asta! a spus ea, fără să observe, poate, că şi-a pus o mână pe pieptul meu.

— Poate că da, am spus eu, închizând iar ochii.

Era în regulă. Afară a început iar să plouă. Nu mult, dar Miriam a oftat lângă mine. Fără să deschid ochii, am observat ecranul luminat al telefonului ei.

— Trebuie să îi spun mamei că astă-seară rămân aici, a spus ea. Ştie doar că am închiriat camera, nu şi că eşti tu aici.

Am bombănit ceva drept răspuns. Cu ochii minţii mi-am imaginat iarăşi cadavrul dezbrăcat. Rana de la tâmplă. Pielea albă, impecabilă. Fără niciun tatuaj. Peter. Care tocmai se îndrăgostise pentru prima oară în viaţa lui. Care încă nu avusese timp să facă prima greşeală care a determinat-o pe ea să îl respingă. Părea un băiat fericit care doar dormea.

Mă înşelam.

Trebuia să dorm.

Când m-a trezit alarma telefonului, afară era încă întuneric.

M-am uitat la ea, întinsă pe pat cu spatele la mine.

Părul negru era răsfirat pe pernă.

— Trebuie să plec, am spus.

Ea nu s-a mişcat.

— Îi vei spune lui Peter că ne-am întâlnit?

— Nu, promit.

— Ştiu că promiţi, dar sunteţi prieteni buni. Ştiu cum e. În plus, am stabilit că toţi trei suntem mincinoşi.

S-a întors spre mine şi mi-a zâmbit, cel puţin asta am văzut pe întuneric.

— Nu ştiu dacă persoana care este în Pamplona îmi este prieten, am spus eu. Dar ştiu că te iubesc.

— Asta înseamnă să respecţi fata dimineaţa, a mormăit ea şi s-a întors iar cu spatele la mine.

Când am ieşit, am descoperit că nu aveam suficient numerar ca să iau un taxi, dar alergând spre autogară corpul meu a generat suficientă căldură încât hainele mele – umede şi reci când le-am luat pe mine – s-au uscat.

În autobuzul spre Pamplona era o atmosferă stranie. Pasagerii erau de trei categorii. Prima îi cuprindea pe cei care mergeau alături de amicii lor la cursa cu tauri şi strigau pe scaune, râdeau zgomotos ca să îşi ascundă emoţiile, se loveau reciproc în umeri şi deja începuseră să bea sangria sau coniac. În cea de-a doua se regăseau cei care dormeau sau încercau să doarmă. În a treia categorie eram eu, cel care stătea şi admira peisajul în timp ce reflecta. Cel care încerca să cuprindă cu gândul şi să înţeleagă, dar care eşua de fiecare dată şi trebuia să o ia de la capăt. Şirul gândurilor mi-a fost întrerupt de apelul lui Peter, dar nu puteam răspunde pentru că ar fi auzit că eram în autobuz. Mai era o oră până ajungeam şi un autobuz local nu explica intervalul temporal.

Am sunat înapoi doar când am ajuns la periferia oraşului Pamplona.

— Am crezut că nu te-ai trezit, a spus el.

— Cum să nu. Ne întâlnim la Jake’s peste un sfert de oră?

— Sunt deja acolo. Pe curând.

Am pus telefonul în buzunar. Fusese ceva în vocea lui, un ton iritat, ceva care spunea că ştia ceva? Habar nu aveam. Dacă ar fi fost Peter, aş fi ştiut. Dar bărbatul cu care tocmai vorbisem era doar un străin. Simţeam că îmi explodează creierul.

Jake’s era atât de aglomerat, încât am fost efectiv nevoit să mă strecor printre doi bărbaţi – şi câteva femei – echipaţi în alb şi roşu. Peter – sau cel care îşi spunea Peter – era aşezat la bar, probabil că se trezise devreme. Purta o pălărie şi o pereche de ochelari de soare mari pe care nu îi mai văzusem înainte.

— Te rog, a spus el, făcând semn către un pahar cu coniac aşezat lângă păhărelul meu.

Am ezitat. Apoi am luat paharul şi l-am dat peste cap.

— Ţi-e teamă?

— Da, am spus.

El a făcut semn cu capul spre ziarul de pe tejghea.

— Taurii de astăzi sunt de la ferma Galavanez. Se spune că taurii de acolo sunt ucigaşi.

— Bine.

— Ei nu ştiu că vor fi omorâţi. După-amiază, adică.

— Presupun că e mai bine să nu ştii, am spus eu.

— Da.

S-a uitat la mine. Eu la el. Acum era uşor de observat. Când a ieşit din baie, în San Sebastián, şi a spus că vomase, m-am gândit că motivul pentru care îşi pierduse bronzul şi părea mai bătrân era acela că părea bolnav. De unde venise, din ce timp, din ce loc?

— E târziu, a spus el fără să se uite la ceas. Să mergem.

Ne-am aliniat în acelaşi loc ca în ziua precedentă. Ideea era că a doua rundă ar fi trebuit să fie pe cât posibil o copie a celei dintâi. Păstrarea cât mai multor variabile fixe, după cum a explicat Peter. Ca să ne concentrăm pe ce simţim, nu pe nou şi necunoscut. Să experimentăm acelaşi lucru, dar în mod diferit. Asta era ce făcuse acest Peter în ultimele două zile? În universul din care venea, el şi cu mine – sau oricine aş fi fost în celălalt univers – stăteam în acelaşi loc aşteptând taurii? Evident, din clipa în care a

sosit în acest univers, lucrurile au început să se schimbe, cursul evenimentelor nu a mai fost paralel. Dar cât de mult s-a schimbat? Şi cât de mult avea să se mai schimbe? Era apăsător. Lângă noi, un băiat a început să suspine convulsiv. L-am recunoscut, era unul dintre americanii gălăgioşi din autobuz. Nu, era de nesuportat şi m-am întors spre Peter să îi spun că ştiam cine e – sau, mai bine spus cine nu e – când o bubuitură ne-a anunţat că taurii fuseseră eliberaţi.

Mi s-a uscat gura. M-am aplecat, într-un soi de poziţie de start. Nu ştiu de ce alergătorii nu se aliniau la distanţe egale de-a lungul străzii, la urma urmei acel loc părea la fel de bun ca oricare altul. În schimb, ne adunam în grupuri. Poate în ideea că eşti mai în siguranţă într-o turmă.

— Voi alerga chiar în spatele tău, a spus Peter. Între tine şi tauri.

Zgomotul şi strigătele erau tot mai aproape şi m-am gândit că pot simţi în aer mirosul de panică şi sânge, cum ploaia din ziua anterioară împinsese aerul în faţa ei, făcând copacii să se aplece şi frunzele să-şi freamăte avertismentele pentru mine şi Miriam. Vreo doi turişti s-au desprins din grupul nostru şi au început să alerge, precum picăturile ce se desprindeau cu o noapte înainte de jgheabul de deasupra camerei noastre.

Şi apoi au apărut. Au trecut de viraj. Unul dintre tauri a alunecat pe piatra cubică, a aterizat pe o parte, dar s-a ridicat. Pe stradă, în locul în care a căzut taurul, a rămas o siluetă. Un bărbat chel îmbrăcat în alb alerga chiar în faţa taurului aflat în fruntea plutonului şi părea să îl direcţioneze cu mâna în care ţinea un ziar făcut sul, pe care îl folosea alternativ să lovească taurul peste frunte şi să îşi menţină echilibrul. Grupul din jurul nostru a început

să se mişte şi am dat să fug, dar am fost ţinut pe loc de tricoul meu.

— Aşteaptă, a spus Peter calm în spatele meu.

Aveam gura atât de uscată, încât nu puteam să înjur.

— Acum, a spus el.

Am fugit. Puţin la stânga faţă de centrul străzii, la fel ca în ziua precedentă. Concentrat pe ceea ce era în faţa mea. Să nu cad. În orice altă privinţă nu puteam face nimic şi toate simţurile mi s-au oprit. Dar nu era nimic acolo, teroarea albă bloca orice altceva. Apoi mi-au fugit picioarele de sub mine. O piedică din spate. Doar la asta m-am putut gândi înainte să mă lovesc de piatra cubică.

Ştiam că trebuia să stau nemişcat. Dar mai ştiam şi că un taur de jumătate de tonă era chiar în spatele nostru, aşa că m-am rotit într-o parte, spre stânga. O umbră a trecut pe deasupra mea, ceva mare, ca o navă blocând soarele. Apoi s-a terminat şi am privit în sus, am văzut dosul negru, îngust al masivului animal.

S-a oprit. Şi s-a întors pe loc.

Brusc, în jurul meu s-a făcut linişte, atât de linişte, încât un strigăt singuratic – poate că o fată căţărată pe baricadă a văzut ce era pe cale să se întâmple – m-a străpuns prin măduvă şi oase.

Taurul s-a uitat la mine. Avea ochii morţi, nu exprimau nimic, decât că mă văzuseră. Animalul a pufnit. Şi-a târât o copită pe piatra cubică şi şi-a lăsat coarnele în jos. Eu nu mă puteam mişca. Dar nu mai era tactica potrivită, fusesem descoperit, fusesem separat de bancul meu. O vibraţie a străbătut muşchii acestui tren negru când s-a repezit, cu o explozie de energie, spre mine. Eram deja mort. Am închis ochii.

Ceva m-a prins de un picior şi m-a tras, făcându-mă să alunec în timp ce mi-am simţit bărbia izbindu-se de piatra cubică. Ceafa mi s-a lovit de ceva, pentru o clipă totul s-a

întunecat şi apoi am deschis ochii. Mă lovisem de zidul casei. Deasupra mea era Peter, mă ţinea încă de picior. La vreo doi metri de noi, bărbatul chel cu ziarul dansa în jurul taurului, distrăgându-i atenţia şi îndepărtându-l, era ajutat de încă un bărbat – înarmat tot cu un ziar. Peter stătea între mine şi taur. A trecut o vacă, iar taurul a părut să îşi piardă interesul şi s-a avântat după vacă. Restul turmei, cinci tauri şi vaci, ne-au depăşit imediat după aceea, dar nu ne-au observat, ca să fiu sincer, păreau doar obosiţi de toată agitaţia, voiau să plece, să aibă parte de linişte.

M-am ridicat cu spatele lipit de zid, iar Peter s-a prăbuşit lângă mine. Am respirat. Am inspirat, apoi am expirat. Am repetat. Am inspirat, apoi am expirat. Făcând să îmi scadă treptat pulsul în timp ce priveam cum se goleşte strada, iar oamenii se îndreptau spre stadion.

— Ăsta ţi-a fost planul? l-am întrebat după un timp.

— Poftim?

— Ăsta a fost planul, ca eu să cad în faţa taurilor şi tu să mă salvezi? Ăsta a fost planul de la început?

L-am privit în timp ce se pregătea să răspundă ceva precum „ce tot îndrugi acolo?” sau „nu înţeleg”. Dar poate că a văzut din privirea mea că înţelesesem.

— Nu, a spus el. Nu acesta era planul.

— Nu?

— Nu să te salvez.

Şi-a sprijinit capul de zidul văruit. I-am urmat exemplul, privind cerul senin dintre faţadele caselor.

De pe străzile lăturalnice din susul şi josul pistei începuseră deja să ridice baricadele.

— Aşadar, te-ai dus în San Sebastián?

— Da, am spus eu.

— De ce?

— Trebuia să aflu ce s-a întâmplat acolo.

— Ţi-ai dat seama?

— Ţi-am văzut cadavrul.
— Nu este al meu. Nu total, în orice caz.
— Atunci ce este?
— Este greu de explicat. Sunt eu, dar fără sine.
— De asta ai putut să îl omori?
— Da. Dar nu a fost uşor. A fost dureros.
— Dar nu atât de dureros încât să te abţii?
— Durerea de a nu o avea pe Miriam ar fi fost mai mare. Din punctul meu de vedere, a fost o sinucidere necesară.
— Trebuia să te omori pe tine ca să o ai pe ea?
— Ar fi foarte tulburător cu doi Peter, nu crezi?
— Ai ţigări?

Şi-a îndreptat picioarele ca să ajungă la buzunar şi a scos două ţigarete din pachet. Le-a aprins pentru amândoi.

— Cu ce a greşit primul Peter?
— Nu a văzut că tu şi Miriam eraţi făcut unul pentru celălalt. Plămădiţi unul pentru altul, făcuţi unul pentru celălalt. Ai întâlnit-o în San Sebastián?

A tras un fum din ţigară.

— Tu ce crezi?
— Sunteţi două cicade. Evident că v-aţi găsit reciproc.
— Eu am găsit-o pe ea.
— Da, doar masculul de cicadă este cel care cântă.

M-am uitat iar la el. Acum părea chiar mai bătrân decât atunci când aşteptam taurii, parcă îmbătrânise zece ani în câteva secunde.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat, pufăind din ţigara mea. Ai descoperit cum să călătoreşti în timp?
— Mi-a luat 11 ani. Mie şi unui mic grup de cercetători din Elveţia. Şi nu călătoreşti în timp, ci între universuri paralele sau cursuri de acţiune. Ne-am dat seama cum să deschidem uşa din spate a universurilor paralele, dar dificultatea a fost să găsim universul în care doream să intrăm, din moment ce sunt o infinitate, iar majoritatea

sunt lumi moarte, reci. Nu poţi schimba nimic într-un univers, cursul acţiunilor este stabilit, dar poţi crea noi universuri modificând ceva, chiar şi un atom, dintr-un univers în altul. Dacă găseşti un univers care până la un punct, de exemplu, până în dimineaţa ce a urmat salvării lui Miriam, este identic cu cel în care eşti tu şi te muţi acolo, este creat un nou univers în care ai impresia că schimbi cursul lucrurilor, dar în realitate este doar nou. Adică, nici măcar nu este nou, este doar prima dată când îl experimentezi. Înţelegi?

— Nu.

— Am găsit o metodă prin care să identific universuri similare cu cel în care eşti. Noi o numim sincronizarea habitatelor. În universul din care vin eu, voi primi Premiul Nobel pentru asta.

Am râs. Nu puteam face nimic altceva.

— Aşadar, te-ai strecurat în acest univers imediat după ce am salvat-o pe Miriam. Dar de ce nu mai înainte?

— Pentru că punctul de plecare optim este acela că i-am salvat viaţa. Adică, ea crede eu am salvat-o. Aşa că mai întâi aveam nevoie de tine. După cum ştii, eu nu ştiu să înot.

El a tras un fum. Am clătinat din cap.

— Dar, Dumnezeule, de ce nu ai găsit un univers în care o iei pe Miriam fără să faci nimic?

— Există şi acestea, desigur, dar sunt imposibil de găsit, întrucât sincronizarea habitatelor le conţine doar pe cele care sunt similare. Aşa că trebuie să intru efectiv într-unul dintre ele şi de acolo să încep să creez sau să experimentez unul nou care, sper, va deveni unul în care mă aleg cu Miriam.

— Tu chiar adaugi o nouă dimensiune căutării iubirii, am spus eu, dar am regretat imediat că am încercat să dau o turnură amuzantă.

Dar Peter a părut să nu reacţioneze.

— Iubirea este cea mai importantă, s-a limitat el să spună, uitându-se la rotocoalele de fum care se ridicau. Există o infinitate de universuri în care noi doi stăm şi purtăm această conversaţie şi unde fumul se răsuceşte doar puţin diferit sau în care doar un cuvânt este schimbat. Dar în habitatele mele sincronizate nu-i loc pentru asta. Aşa că, în cele în care am loc, tu eşti cel care se alege cu Miriam. Iar eu trebuie să le parcurg ca să creez unul cu final fericit.

— Pentru că iubirea este cea mai importantă?

— Este mai importantă decât toate acestea.

— Iubirea este doar un sentiment creat de evoluţie ca specia umană să se poată reproduce şi să îşi protejeze genele şi pe cei dragi într-un mod eficient.

— Ştiu, a spus Peter, strivindu-şi ţigareta de pietrele cubice. Şi cu toate acestea, este cea mai importantă.

— Atât de importantă, încât eşti dispus să îţi ucizi versiunea din acest univers?

— Da.

— Şi pe mine, cel mai bun prieten al tău?

— Teoretic, da. Dar practic, evident că nu.

— Mai întâi ai încercat să mă ucizi şi apoi m-ai salvat. De ce?

El s-a uitat în jos la ţigareta stinsă, pe care continua să o frece de pământ.

— Este aşa cum ai spus. Eşti cel mai bun prieten al meu.

— Ai eşuat să mă ucizi.

— Putem spune şi aşa.

Şi-a ridicat privirea şi a zâmbit.

— Mergem să mâncăm ceva de mic-dejun?

Ne-am dus la Jake’s. Eu am comandat o omletă, Peter şuncă şi cafea.

Probabil că îşi aruncase ochelarii de soare şi pălăria când începuse să alerge. Acum, fără ele, am văzut că părul lui era şi mai blond şi avea cearcăne, care fuseseră albe ca ouăle fierte tari, însă acum aveau o reţea fină de vase de sânge şi ceva şters, galben. Dar dinţii erau în continuare la fel de albi.

— Prin urmare, dacă te-am înţeles corect, atunci vă voi face pe Miriam şi pe tine nefericiţi pentru tot restul vieţii voastre.

— Este foarte posibil, dar reţine că acesta este un nou univers pe care îl experimentez, tot ce ştiu este că a fost similar cu cel din care am venit eu, până în momentul în care am venit la bord. Acum este diferit din cauza sosirii mele.

— De aceea există o infinitate de universuri? Oamenii au început să se mute între universuri şi astfel ele au început să se separe şi...

— Nu ştim. Dar este posibil. Tot ce se poate întâmpla, s-a întâmplat. Poate că au fost doar unul sau două universuri şi apoi omul a găsit breşa – şi astfel a început expansiunea.

— În acest caz, aceste universuri sunt create de om.

— Spre deosebire de...?

— Cele create de natură. Sau de legile fizicii.

— Omul a fost creat de natură, care la rândul ei este supusă legilor fizicii. Totul este fizică, Martin.

Am simţit telefonul sunându-mi în buzunar, dar n-am răspuns.

— Şi acum ce-o să faci? l-am întrebat.

— Încep să-mi formez echipa de cercetători care va descoperi cum va putea omul să se teleporteze în alt univers. Cercetările vor avansa mai repede acum, când ştiu aproape totul, inclusiv din alte „domenii de expertiză”.

— Şi apoi vrei să călătoreşti în alt univers, să încerci să rămâi cu Miriam acolo?

El a încuviinţat.

Ne-a fost adusă mâncarea.

Peter a pus mâna pe cuţitul ascuţit de carne, dar doar s-a uitat la şuncă, fără să o atingă.

— Chiar sper că vei rămâne cu ea, Martin. Şi trebuie să-mi cer scuze că aproape te-am omorât.

A pus o bancnotă pe masă.

— Acum trebuie să dispar. Noroc, prietene!

— Ce vei face?

— Păi ce face toată lumea după cursa cu tauri?

— Doarme.

— Atunci voi dormi, a zis şi şi-a mutat cuţitul în mâna stângă, s-a ridicat, m-a prins de mâna mea dreaptă. Încă un lucru: nu mă trezi. Nu intra în camera mea, cel puţin până se înnoptează. OK?

Mi-a strâns mâna, i-a dat drumul, şi-a croit drum printre ceilalţi clienţi şi a dispărut.

— Hei!

Am vrut să fug după el, dar un american masiv, beat şi guraliv, purtând o pălărie de soare, mi-a blocat calea. Şi când am reuşit într-un final să ies pe stradă, Peter nu se mai vedea.

When in doubt, go left. Acesta era mottoul tatălui meu şi l-am urmat. Am alergat, m-am lovit de oameni, l-am strigat pe Peter pe nume.

Am trecut de piaţa unde seara săriserăm de pe statuie, oprindu-mă doar când am ajuns în dreptul nişei cu statueta Sfântului Fermín. Peter dispăruse.

Respiram atât de greu, încât a trebuit să mă sprijin de zid. Nenorocitul acela şiret. Îmi pare rău, spusese el. Nu a spus că îi pare rău, doar se scuza că aproape mă omorâse.

Apoi a sunat iar telefonul. L-am scos, sperând că era Peter. Un număr străin. Două mesaje text.

Do you really love me?

Şi: *Really, really?*

— Salutare, Mister Famous!

Mi-am ridicat privirea din telefon şi le-am văzut pe cele două prietene spaniole din sat, braţ la braţ. Blonda s-a apropiat şi m-a sărutat pe ambii obraji.

— *You must have been very afraid. And so lucky!*

— *Sorry?*

— *When you were saved from the bull.*

— *Oh... You were there?*

— *No, no. You are on TV. You are famous, Martin!*

Fetele au râs de expresia de uluire de pe chipul meu, înainte să mă târască în barul din care tocmai ieşiseră. Acolo, pe televizorul atârnat de perete, erau prezentate momentele importante ale cursei cu tauri din ziua respectivă, evident o înregistrare care se repeta.

— Nici măcar nu am ştiut că filmează, am spus eu.

„În mod oficial, este ilegal să alergi în faţa taurilor, dar este de la sine înţeles că poliţiştii vor închide ochii la fapta asta. Dar postul naţional de televiziune a difuzat cursa. Bine aţi venit în Spania!” Cele două tinere au râs până le-au dat lacrimile şi şi-au turnat singure sangria în pahare, fără ca barmanul să pară deranjat. Eu însumi mă holbam la ecranul pe care acum mă puteam vedea alergând, cu Peter purtând ochelari de soare şi o pălărie chiar în spatele meu. Brusc am plonjat înainte, dar erau atât de mulţi oameni în centrul atenţiei, încât era imposibil să văd ce mă lovise. La momentul acela, camera urmărea taurul, iar eu nu mai apăream în imagini. Până când s-a oprit taurul. Şi atunci am văzut. Doi bărbaţi se căţăraseră pe baricadele din spatele taurului. Unul dintre ei era Peter, care încă

purta pălăria şi ochelarii de soare. Şi a sărit de cealaltă parte şi a dispărut!

Camera s-a fixat pe ţinta asupra căreia se oprise taurul. Pe mine. Şi atunci o persoană, care stătuse lipită de zidul casei chiar lângă locul în care ajunsesem eu şi care acum făcuse un pas în faţă, m-a prins de călcâi cu ambele mâini şi – când taurul a năvălit spre mine cu coarnele în jos şi căutând – a şters pământul cu mine, m-a rotit într-un arc de cerc elegant, precum îşi leagănă matadorul pelerina într-un unghi mai ascuţit decât poate taurul să îşi schimbe direcţia.

Era Peter. Al doilea Peter. Nu, al treilea Peter. Unul care era încă şi mai bătrân decât al doilea Peter. În timp ce priveam cum taurului îi era distrasă atenţia, iar al treilea Peter şi cu mine dispăream din imagine, mi-am dat seama de ceva. Motivul pentru care al treilea Peter a spus că îi părea rău – aşa cum procedează cineva când o face în numele altcuiva – era acela că al doilea Peter încercase pe deplin şi fără nicio remuşcare să mă ucidă. Al treilea Peter nu venise să o cucerească pe Miriam, ci să mă salveze pe mine.

Am înghiţit în sec.

Barmanul m-a privit încurajator.

— Brandy, am spus.

— Unde eşti? m-a întrebat Miriam.

— La un festival câmpenesc, i-am zis privind în sus la cer.

Însă soarele tocmai apusese şi era prea devreme să răsară stelele. M-am scuzat şi m-am îndepărtat de piaţa unde o trupă locală cânta muzică dansantă. M-am oprit lângă un măslin, cu casele şi zgomotul îndepărtat în spatele meu, iar în faţă cu o podgorie până la poalele munţilor. Şi acolo, la apus, am sunat-o.

— Eşti beat?

— Puţin, am spus. Ai vorbit cu Peter?

— A sunat-o pe mama, prostuţule. Ea a fost cea care ţi-a răspuns, şi pentru că eram lângă ea, mi-a dat telefonul. Nu ştie nimic despre noi, dar tot ce îşi doreşte este un ginere.

— El ce a spus?

— Ştia că ne-am întâlnit în San Sebastián. M-a întrebat dacă ne-am simţit bine şi mi-a spus că te-a pierdut din ochi în timpul cursei şi că nu te-ai întors încă acasă. M-am îngrijorat când nu mi-ai răspuns la mesaje, de aceea am sunat.

— Mi-am dat seama.

— De ce nu m-ai apelat înapoi?

— A fost... o zi nebună. Îţi povestesc mai târziu, sunt aşteptat.

— Ah, da, Peter mi-a spus asta.

— Ce anume?

— Că ai ajuns probabil la vreo petrecere cu nişte *chicas*. A avut dreptate.

Tonul ei pe jumătate vesel, pe jumătate acuzator m-a făcut să zâmbesc.

— Eşti puţin geloasă?

— Nu fi prost, Martin.

— Atunci spune că eşti puţin geloasă. Aşa, pentru propriul meu orgoliu.

— Chiar *eşti* beat.

— Spune-o, te rog.

În pauza ce a urmat, am ascultat. Cântecul cicadei a încetat după ce soarele a apus. Sau cântau aşa cum făceau prin părţile din care veneam eu: pe un ton atât de înalt, încât urechea umană nu le poate auzi. M-am gândit la asta, la vibraţiile care ne înconjoară şi pe care nu le vedem, nu le auzim şi nici nu le înţelegem.

— Sunt puţin geloasă. Asta e spre binele tău.

Am închis ochii. Am simţit un val de căldură în tot corpul, poate era fericire.

— Mă întorc în San Sebastián mâine dimineaţă. Vrei să luăm micul-dejun împreună?
— Mic-dejun gustos?
— Sun când sunt în autobuz sau tren.
— Bine.
— Noapte bună.
— Noapte bună.
— Ştii?
Nu a răspuns, a închis. Dar am spus-o oricum.
— *I do. Really, really.*
Abia băgasem telefonul în buzunar, că a sunat din nou.
— Da? am răspuns, încă zâmbind, dar în locul vocii lui Miriam s-a auzit vocea unei alte femei.
— Mister Daas? Sunt Imma Aluariz de la poliţia San Sebastián. Unde sunteţi acum?
Limba mi s-a uscat şi abia am rezistat tentaţiei de a închide telefonul.
— Sunt în Pamplona, am informat-o eu.
Fii cu băgare de seamă şi nu minţi, mi-am zis în sinea mea.
— Şi eu, a spus Aluariz. Trebuie să vorbim.
— Despre ce?
— Ştiţi despre ce.
— Sunt ...suspect sau ceva?
— Unde mai exact vă putem găsi, domnule Daas?

Doi poliţişti, unul îmbrăcat în civil şi altul în uniformă, m-au condus de la maşină, pe lângă alte două maşini de poliţie, spre pensiunea în care Peter şi cu mine închiriaserăm o cameră. Poliţistul în uniformă a ridicat o panglică, am intrat pe poartă şi m-am uitat prin uşă. În loc să fiu condus în camera mea, am fost dus în camera lui Peter. Am fost oprit în prag. Înăuntru erau mai multe persoane, doi dintre ei îmbrăcaţi în alb din cap până în

picioare. Patul era ascuns vederii de o persoană scurtă, puţin rotofeie, ce stătea în picioare la capătul său.

Poliţistul în civil – care se prezentase ca fiind detectiv când m-au luat de la marginea satului – şi-a dres vocea şi persoana rotofeie s-a întors spre noi.

— Mulţumesc că aţi putut veni atât de repede, a spus Imma Aluariz.

Am vrut să răspund că ei sosiseră repede, dar m-am limitat la a da din cap.

— Mai întâi, vreau să identificaţi cadavrul, domnule Daas.

A făcut un pas în lateral.

Nu ştiu dacă urmărirea, în astfel de situaţii, ale unor gânduri complet irelevante este modalitatea creierului de a se proteja sau de a se refugia în altă parte. Mă gândeam că, cel puţin pilota şi cearşaful albe, laolaltă cu husa de pernă, care era roşie, îmbibată cu ceea ce trebuia să fie sânge, se potriveau perfect cu sărbătoarea San Fermín. Mânerul cuţitului de măcelar care ieşea din grumazul lui Peter era imaginea taurului din spinarea căruia se iţeşte mânerul spadei matadorului.

— Este prietenul meu, am spus cu vocea tremurândă. Este Peter Coates.

Am simţit privirea lui Aluariz, dar ştiam că nu trebuie să mă prefac şocat. Eram şocat. Şi totuşi nu prea.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

Aluariz şi-a mutat privirea de la mine către poliţistul îmbrăcat în civil. El a încuviinţat şi a spus ceva în bască.

— Ce a spus? m-am interesat.

— Că ambele fete spun că ai fost împreună cu ele începând de azi-dimineaţă, a spus Aluariz, apoi a părut să se gândească puţin înainte să continue. Se pare că prietenul tău s-a sinucis. Potrivit medicului legist, trebuie să se fi întâmplat între orele 10:00 şi 12:00. Proprietara l-a găsit.

— Mda, am spus simplu. De unde ştiţi că s-a sinucis?

— Am luat amprente de pe mânerul cuţitului şi singurele prezente sunt identice cu ale lui.

Identice, m-am gândit, dar nu ale lui. Cuţitul era de la Jake’s.

— Ce este interesant este că seamănă foarte mult cu cadavrul pe care îl avem în San Sebastián. Parcă ar fi gemeni, nu? Şi, în acest caz, de ce nu aţi spus nimic?

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu ca Peter să fi avut un frate geamăn şi nici nu cred că seamănă prea mult. Cadavrul din San Sebastián era mai tânăr, puteţi constata singură acest aspect. Şi avea părul mai lung şi mai deschis la culoare. Şi nu avea acel tatuaj. Am indicat pieptul cadavrului şi litera M decolorată.

— Presupun că pot fi gemeni şi dacă nu au acelaşi tatuaj.

Am ridicat din umeri.

— Pot înţelege de ce vi se pare că sunt identici. Şi mie îmi vine greu să-i deosebesc pe basci între ei.

Ea m-a străfulgerat cu privirea.

Am ridicat din umeri.

Ea a scos un carneţel.

— Ştiţi vreun motiv din pricina căruia să fi dorit să se sinucidă?

Am clătinat din cap.

— Ar putea fi mustrările de conştiinţă pentru că a ucis pe cineva în San Sebastián? a întrebat ea.

— Aveţi această suspiciune?

— Covorul în care a fost găsit cadavrul este din camera pe care aţi împărţit-o. V-am găsit ADN-ul acolo.

— Atunci ar trebui să mă suspectaţi şi pe mine.

— Criminalii, cu excepţia cazului în care sunt nebuni, nu sesizează poliţia şi nu oferă probe incriminatorii, dar nu şi o mărturisire. Şi nu sunteţi nebun, domnule Daas.

Ba da, m-am gândit. Sunt nebun. Dacă ţi-aş fi spus versiunea mea despre cele întâmplate, ai înţelege şi tu. Şi în universurile paralele poate că tocmai asta făceam acum, iar în multe – sau într-o infinitate a lor – eram închis în spitale de nebuni.

— Trebuie să îmi descrieţi exact ce ştiţi despre activităţile lui Peter Coates, de când aţi sosit în San Sebastián.

— Dacă vreţi să mă interogaţi, trebuie să vă previn că sunt foarte obosit, i-am mărturisit eu. Şi nu complet treaz. O putem lăsa pe mâine dimineaţă?

Aluariz a schimbat priviri cu colegul îmbrăcat în civil. Şi-a mişcat puţin capul, ca şi cum mă cerceta de sus până jos. Apoi a încuviinţat.

— Bine, a spus ea. Nu avem motive să vă arestăm, nu sunteţi suspect în niciunul dintre cazuri. Şi din moment ce suspectul nostru este mort, nu avem de ce să ne grăbim. La ora 10:00, la secţia de poliţie din San Sebastián, sună bine?

— Perfect.

Soarele strălucea şi reflexia mării m-a orbit când mi-am dat jos ochelarii de soare ca să îmi şterg lacrimile.

Din locul în care stăteam, pe culmea promontoriului pustiu, vedeam întreaga plajă Zurriola. M-am gândit la prietenul meu cel mai bun. Şi la ea, cea care înota în marea de acolo, de jos. La femeia pe care amândoi trebuia să o avem, cu orice preţ. Poate că el venise ca să o lase. Cel puţin, în unele universuri avea să o facă. La fel şi eu. Dar asta nu conta, nu acum şi nu în acest univers, nu în această poveste. Aşa că, după ce am încetat să plâng, am revenit la această poveste, la povestea mea. Mi-am pus binoclul la ochi, am găsit casca de înot roz acolo, în apă. Nu îi puteam auzi strigătele, dar când am îndreptat binoclul spre plajă, la 300 de metri înspre uscat, o puteam

vedea pe mama ei – la fel ca pe ultima – alergând de colo-colo, alertându-i pe ceilalţi oameni de pe plajă cu privire la strigătele de ajutor ale fetei sale. Am orientat binoclul spre scaunul salvamarului. La fel ca data trecută, Miriam şi mama ei aşteptaseră să îşi pună spectacolul în scenă când salvamarul de serviciu s-a dus la toaleta de pe plajă.

Un surfer a alergat spre apă, s-a aruncat pe placă şi a pedalat spre larg, înspre Miriam. Dar de această dată, ea a înotat mai mult în larg, iar el nu avea s-o ajungă înainte să se facă nevăzută. Şi acum ea s-a scufundat în apă şi a dispărut. Am numărat secundele: 10, 20, 30, 40. Avea o capacitate pulmonară excepţională, rămăsesem impresionat în timpul testelor din ziua precedentă. Surferul a ajuns în locul în care o văzuse dispărând, s-a dat jos de pe placă şi s-a scufundat. Am direcţionat binoclul la 50 sau 60 de metri mai aproape de ţărm, chiar sub mine, unde marea spăla cu blândeţe marginile stâncilor care intrau de pe malul pustiu, neospitalier în apă. Ea îşi scosese casca de înot şi abia am zărit capul cu plete negre iţindu-se la suprafaţă timp de câteva secunde, cât să inspire, după care a dispărut iar.

M-am întins pe spate, în iarbă. Curând, ea avea să fie aici. Dându-se drept altcineva. Dar totuşi aceeaşi. Şi împreună urma să încercăm să ne strecurăm afară din ţară, într-o altă realitate. Un nou început, noi oportunităţi. Mi-am dat seama că încă număram, doar că acum număram invers. Număram invers cât mai rămăsese din vechea mea viaţă. Am auzit un sunet puternic, strident, prea ascuţit ca să fie o cicadă sau un greier. Un mascul de cicadă solitar căutându-şi perechea, al cărui cântec răzbătea la o distanţă de kilometri. Este mult pentru o insectă atât de mică, m-am gândit.

Curând, mi s-a părut că aud paşii ei peste tot. Am închis ochii. Şi când i-am deschis din nou, am văzut-o. Iar într-o

clipă trecătoare mi-am amintit: am mai fost aici aşa şi înainte.

ANTIDOTUL

Undeva, din depărtare, se aude ţipătul urât al unei păsări. Sau poate că este un animal, Ken nu ştie exact. Ţine tubul din sticlă în lumina albă a soarelui, înfige acul în capsula de plastic şi trage de piston, astfel încât lichidul lucios şi gălbui este tras în seringă. Un strop de sudoare alunecă printre sprâncenele lui stufoase, iar el înjură în şoaptă când sarea îi înţeapă ochii.

Bâzâitul insectelor, care mereu a fost asurzitor, pare doar să se intensifice. Se uită la tatăl lui, care se sprijină de trunchiul unui copac cenuşiu cu care pielea lui pare să se contopească. Pe chipul şi pe cămaşa lui kaki se perindă puncte de lumină, ca şi când ar sta sub un glob de discotecă într-unul dintre cluburile din Londra ale lui Ken. Însă el şade pe malul unui râu din estul Botswanei, cu privirea pironită la coroanele copacilor, unde lumina soarelui este filtrată de frunzele fremătânde al unui arbore al febrei, numit *Acacia xanthophloea*, dar Ken încă nu ştie asta. Ken Abbott nu prea ştie multe despre această lume însorită, verde şi de coşmar din jurul lui. Ştie doar că i-a mai rămas foarte puţin timp să salveze viaţa persoanei la care ţine cel mai mult aici, pe Pământ.

Emerson Abbott nu şi-a făcut niciodată planuri măreţe pentru fiul său. Văzuse prea multe cazuri dramatice în care cetăţenii clasei superioare îşi proiectaseră aşteptările

asupra progeniturilor. Nu trebuia să meargă cu gândul prea departe. Nici la prietenii din şcolile cu internat, care nu ajunseseră poveştile de succes la care speraseră părinţii şi beau până goleau toate sticlele din lume, după care făceau marele salt, de pe penthouse-urile din Kensington sau Hampstead până la cinci etaje mai jos, pe un asfalt tare ca în Brixton sau Tottenham. Nici măcar la Archie, nepotul pe care îl văzuse ultima oară într-o cameră din Amsterdam printre cearşafuri pline de pete de sânge şi seringi de unică folosinţă, având deja pe buze urma sărutului Îngerului Morţii, care refuzase să vină acasă şi îndreptase alene un revolver în direcţia lui, dar într-un fel care îl făcuse pe Emerson să îşi dea seama că lui Archie îi era indiferent în ce direcţie ţintea când a apăsat pe trăgaci.

Nu, Emerson nu trebuia să meargă departe cu gândul. Era suficient să se privească în oglindă.

Timp de aproape treizeci de ani fusese un editor nefericit, publicase cărţi scrise de idioţi, despre idioţi şi cumpărate de idioţi. Dar existau suficienţi idioţi pentru ca, în cursul carierei sale profesionale, Emerson să tripleze averea şi aşa considerabilă a familiei, mai mult spre încântarea soţiei sale, Emma, decât a sa. Îşi amintea bine ziua înăbuşitoare de vară din Cornwall când se căsătoriseră, dar uitase de ce. Poate că ea a fost în locul potrivit, la timpul potrivit şi din familia potrivită, iar după o scurtă vreme el nu mai ştia ce îl interesează cel mai puţin: banii, cărţile sau soţia lui. El bătuse apropouri despre divorţ şi trei săptămâni mai târziu ea îl anunţa, debordând de încântare, că era însărcinată. Emerson a simţit o profundă bucurie interioară care s-a stins după zece zile. În timp ce stătea în camera de aşteptare a St Mary’s Hospital, era din nou la fel de nefericit. S-a dovedit a fi băiat, l-au numit Ken, după tatăl lui Emerson, l-au dat unei

dădace, l-au trimis la o şcoală cu internat şi brusc, într-o zi, el era în biroul tatălui său şi întreba dacă va primi o maşină.

Emerson a ridicat surprins privirea la acest tânăr. Moştenise trăsăturile cabaline ale mamei lui şi gura cu buze subţiri, dar în rest îl moştenea pe el, fără îndoială. Nasul lung şi subţire forma împreună cu sprâncenele stufoase un T în centrul feţei, cu nişte ochi albaştri strălucitori de o parte şi alta. Părinţii speraseră că odată cu trecerea timpului părul său blond se va transforma în griul cenuşiu al mamei sale, dar nu se întâmplase aşa. La Ken părul dobândise deja acea formă blazată, amintindu-i de umorul autopersiflator caracteristic britanicilor. Acum părul îi strălucea vesel în ochii albaştri ai tatălui său, când Ken a observat confuzia de pe chipul acestuia.

Emerson şi-a dat seama că, dacă ar fi intenţionat să facă planuri ambiţioase pentru fiul său, probabil că nu le-ar fi făcut. Cum de crescuse fiul său pe nesimţite? Fusese prea preocupat să fie nefericit, să fie cine credea că toţi din jurul său credeau că ar trebui să fie, şi dacă aşa stăteau lucrurile, de ce nu-l inclusese în planurile sale pe unicul său fiu? Îl durea sufletul. Sau nu? Şi-a cercetat sentimentele. Da, chiar îl durea sufletul. Şi-a ridicat neputincios mâinile în aer.

Probabil Ken anticipase mustrarea de conştiinţă a tatălui său, poate că nu. Cel puţin obţinuse maşina.

Când Ken a împlinit douăzeci de ani, nu mai avea maşina. O pierduse într-un pariu cu un coleg de facultate, pariaseră cine conduce mai repede de la unul dintre cele mai anoste puburi din Oxford până în campus. Acum, ar trebui spus că şi Kirk avea un Jaguar, dar Ken tot credea că avea o şansă.

În anul următor, şi-a pierdut întreaga taxă de şcolarizare din fondul de educaţie al tatălui său în timpul unei nopţi de poker cu moştenitorul averii familiei Roland. Avea trei valeţi şi se gândea că avea o şansă.

La 24 de ani, a obţinut în mod miraculos documente care demonstrau că ştia ceva despre literatura şi istoria Angliei şi fără multe hopuri a obţinut un post de stagiar la o bancă englezească de modă veche, adică o bancă a cărei conducere ştie să aprecieze un absolvent de Oxford care poate recita din Keats şi Wilde şi care presupune că abilitatea de a citi un cont sau de a analiza riscul unui client este ceva înnăscut la cineva din clasa lui socială sau, cel puţin, poate fi învăţat pe parcurs.

Ken a ajuns la biroul de acţiuni, unde a cunoscut un succes imediat. Îi apela telefonic zilnic pe majoritatea investitorilor importanţi pentru a-i ţine la curent cu ultimele escrocherii din domeniu, îi ducea pe cei mai importanţi la cine şi cluburi de striptease şi pe cei mai însemnaţi dintre toţi la casa de la ţară a tatălui său, unde îi îmbăta şi, când se ivea ocazia, se culca cu soţiile lor.

Conducerea băncii se gândea să îi ofere un post de conducere în zona de tranzacţionare când a ieşit la iveală că adusese un prejudiciu de aproape cincisprezece milioane de lire sterline prin tranzacţii neautorizate, constând în contracte futures având ca obiect sucul de portocale, încheiate în numele băncii. A fost chemat în faţa consiliului de administraţie, unde a explicat că el credea că avusese o şansă şi a fost concediat pe loc, fără să fie avansat, ci expulzat din bancă, din City of London şi din întreaga lume financiară londoneză.

A început să bea, dar nu a deprins acest obicei şi, în schimb, s-a dus la cursele de câini, chiar dacă nu suportase vreodată câinii. Din acel moment, problemele sale cu pariurile au dobândit proporţii reale. Nu în coroane

sau în øre, întrucât Ken, în ciuda numelui său, nu mai era solvabil şi, oricum, ar fi fost dificil să depăşească afacerea cu sucul de portocale. Dar, în orice caz, jocurile de noroc îi consumau timpul şi energia. În scurt timp, l-au aspirat în vortexul lor, pe al cărui fund întunecat s-a prăbuşit fără greutate.

Adică, presupusul fund. Pentru că, momentan, nu se oprise din cădere şi, dacă priveai situaţia dintr-o perspectivă optimistă, putea să însemne că nu exista unul.

Ken Abbott îşi finanţa frenezia crescândă pentru jocurile de noroc apelând la singura persoană despre care ştia că încă nu părea să înţeleagă ce se petrecea: tatăl său. Fiul descoperise că Emerson Abbott avea minunata abilitate de a uita. De fiecare dată când îi bătea la uşă, tatăl său îl privea de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată, iar apoi îi cerea bani, da, exact ca şi când i-ar fi stat în pragul uşii întâia oară.

Ken scosese acul seringii din teaca de plastic.

— Îţi aminteşti cum se procedează?

Acum, vocea tatălui său este doar o şoaptă răguşită.

Ken încearcă să zâmbească. Niciodată nu a putut suporta injecţiile, altfel probabil că nu s-ar fi oprit la cocaină, ci ar fi suflecat mâneca. Într-adevăr, nu are nicio dorinţă să se alăture clubului celor de 27 de ani, alături de Jimi Hendrix, Kurt Cobain şi Jim Morrison, dar din păcate el e ca Oscar Wilde, poate rezista la orice, mai puţin tentaţiilor. Acum trebuie să reziste nevoii de a vomita la vederea seringii. Dar nu are de ales, este o chestiune de viaţă şi de moarte.

— Îmi amintesc, îmi amintesc, spune Ken. Adu-mi aminte. Trebuie să încerc să caut o venă?

Tatăl lui clatină din cap. Îşi ridicase pantalonul şi i-a arătat călcâiul, unde două mici orificii indicau locul în care

fusese străpunsă pielea. Din una dintre ele curge puţin sânge.

— Lasă vena, fă injecţia în apropierea muşcăturii. Injecţii mici, trei sau patru doze. Apoi una în coapsă.

— Coapsă?

Chiar şi în starea în care se găsea, tatăl lui reuşea să se uite la Ken cu privirea resemnată pe care o urăşte atât de mult.

— Ca să fie mai aproape de inimă decât muşcătura.

— Tată, eşti sigur că era o cobră egipteană? Nu putea fi una precum acea...

— Precum care?

— Nu ştiu... mamba verde sau aşa ceva.

Emerson Abbott încearcă să râdă, dar tot ce reuşeşte este să tuşească.

— Şarpele mamba verde este un drăcuşor verde care îşi petrece toată ziua prin copaci, Ken. Acesta era negru şi se târa pe pământ. Iar şarpele mamba verde are venin hemotoxic, aş sângera pe gură, urechi şi fund. Nu îţi aminteşti că am vorbit despre asta?

— Vreau doar să fiu absolut sigur înainte să fac injecţia.

— Desigur. Îmi pare rău. Sper doar să nu crezi că aceste trei săptămâni au fost irosite.

Tatăl lui îşi închide ochii. Ken clatină din cap şi nu glumeşte. Într-adevăr, a urât fiecare secundă a celor 27 de zile de când era aici, a urât zilele lungi şi fierbinţi pe care le petrecuseră bătătorind pământul fermei de şerpi a tatălui său şi a managerului de culoare cu păr cărunt, pe care părinţii lui, probabil într-un moment de umor negru, au găsit de cuviinţă să îl boteze Adolf. Vocile sâcâitoare au intrat pe o ureche şi au ieşit pe cealaltă, despre mamba verzi şi negri, despre dinţii veninoşi din faţa şi din spatele gurii, despre şerpii care te pot muşca chiar dacă îi ţii de coadă cu capul în jos, despre care trebuie hrăniţi cu păsări

şi care cu şoareci. Lui nu îi pasă dacă o cobră vine din Egipt sau din Mozambic, ştie doar că sunt multe reptile şi că tatălui său i-a fost greu când a cumpărat ferma.

Seara, stăteau pe terasa din faţa casei, tatăl său şi managerul fermei având fiecare pipa lui, şi ascultau animalele din sălbăticie, iar Adolf povestea legendele despre ele, pe măsură ce se prezentau. Când răsărea luna şi râsul rece al hienei îl făcea pe Ken să tremure, Adolf povestea despre zuluşi, care credeau că şerpii sunt spiritele morţilor şi îi lăsau să le intre în case, despre triburile din Zimbabwe care nu omorau pitonii pentru că avea să fie secetă mare. Când Ken râdea de asemenea superstiţii, tatăl lui îi spunea că în anumite zone izolate din nordul Angliei încă se practica un străvechi ritual al şarpelui: dacă vedeai o viperă, o ucideai pe loc, desenai un cerc în jurul ei, o cruce în interiorul cercului şi citeai din Psalmul 68. Iar Ken se uita uimit la tatăl său, care se ridica în picioare pe terasă şi striga spre jungla întunecată ca noaptea:

Dumnezeu se ridică,
duşmanii lui se risipesc şi cei
care-l urăsc fug dinaintea feţei lui.
Cum se risipeşte fumul,
aşa îi risipeşti,
cum se topeşte ceara în faţa focului,
aşa pier cei răi
din faţa lui Dumnezeu.

Pasărea ţipă din nou. Stă în vârful copacului, o pasăre albă cu ciocul lung şi creastă roşie, asemănătoare unui cocoş.

— Nu-i aşa că e incredibil cât de puţine ştim unul despre altul, Ken?

Ken bate din palme. Parcă tatăl său îi citeşte gândurile. Bătrânul oftează:

— Probabil că nu am ajuns să ne cunoaştem. Eu... nu am fost niciodată prezent, nu? E păcat când taţii nu se implică.

Ultima propoziţie atârnă în aer, cerând un răspuns, dar Ken nu are niciunul.

— Mă urăşti, Ken?

Bâzâitul insectelor se opreşte brusc, ca şi când şi-ar ţine respiraţia.

— Nu. Ura nu are nimic de-a face cu asta, tată.

Ken ţine ridicat vârful seringii şi scoate aerul din ea până când o picătură se scurge pe ac.

Emerson Abbott s-a trezit foarte devreme într-o dimineaţă, s-a uitat la soţia sa adormită de parcă ar fi încercat să-şi amintească cine e, s-a ridicat din pat şi s-a dus la fereastra deschisă, a contemplat copacii din parc, care se profilau dezolant cu ramurile lor negre pe cerul cenuşiu al iernii, şi asfaltul din depărtare care licărea umed sub lumina lămpilor stradale aplecate în bătaia vântului.

Erau vremuri ciudate, oamenii voiau minciuni ieftine şi visuri, şi din moment ce el le vindea pe cele mai ieftine, editura a dat faliment. O companie americană i-a făcut o ofertă. Editura aparţinuse familiei timp de trei generaţii. Emerson Abbott a zâmbit. S-a urcat pe pervazul ferestrei, o pală de vânt a înfăşurat o draperie în jurul piciorului său şi era pe cale să cadă. Prinzându-se de burlan, s-a ridicat în picioare tremurând. Ploaia venea din lateral şi-i înţepa pielea ca ţurţurii. A deschis gura. Avea gust de cenuşă. Ştia că e timpul pentru marele salt. Aşa că a închis ochii.

Când i-a deschis din nou, deja se despărţise de Emma. Numele ei de familie era acum Ives, care nu era numele ei de fată, ci al noului ei soţ. Acesta a ocupat locul lăsat liber de Emerson, din moment ce în urma partajului ea a rămas

cu casa. Americanii au dat jos firma *Abbott* de deasupra intrării în clădirea editurii.

Luaseră decizia de a folosi propria denumire, iar Emerson era, practic, bucuros că numele familiei sale nu avea să mai fie asociat cu produsele care ieşeau de acolo. Prin intermediul unui prieten, a cumpărat o fermă de şerpi în Tuli, în estul Botswanei. Nu ştia nimic despre creşterea şerpilor, doar că îi putea furniza parcurilor cu şerpi şi laboratoarelor care produceau seruri antiveninoase care salvau oamenii de la moarte şi că nu aduceau mulţi bani.

La trei săptămâni după ce-şi deschisese ochii, i-a strâns cât de tare a putut. Soarele atârna ca o lampă de citit supradimensionată deasupra staţiei de taxi de la marginea aeroportului internaţional al nu-prea-internaţionalei capitale a statului Botswana, un sat numit Gaborone, din ce văzuse scris pe biletul de avion. A luat un taxi până la ministere şi după o săptămână de alergat pe holurile birocraţiei, a plecat cu toate licenţele, semnăturile şi ştampilele necesare, şi de atunci nu a mai fost în Gaborone. Şi din moment ce în Gaborone era singurul aeroport internaţional din ţară, asta însemna că nu a mai plecat din Botswana.

De ce ar fi făcut-o? Pe cât de repede şi instinctiv a urât Gaborone, pe atât de repede s-a îndrăgostit de Tuli. Ferma avea trei clădiri vechi de cărămidă, dar bine întreţinute, unde cele patru persoane care lucrau acolo trăiau alături de 800 de şerpi cu muşcături mai mult sau mai puţin letale. Clădirile era amplasate pe un podiş înconjurat de tufişuri buffalo şi copaci mongongo pe dealurile joase, în pantă.

Ferma avea rareori vizitatori, cu excepţia elefanţilor care greşeau poteca spre malul râului, a şacalilor care căutau gunoaie sau pantofi uzaţi, ori a Jeepului care venea

săptămânal să ia şerpi şi venin de şarpe şi să aducă provizii pe drumurile aproape impracticabile. La orizont se profila coama dealurilor verzi, copacii morţi îşi întindeau spre cer degetele negre ca de vrăjitoare, dar altfel aici nu era nimic care să amintească de Londra.

Când începea sezonul secetos, turmele de impala se adunau pe câmpiile din apropierea apei, alături de companionii lor constanţi, babuinii. Urmau zebrele şi antilopele kudu. Leii vânau zi şi noapte, era sezonul festinului pentru toţi prădătorii din savană. Pe durata scurtului apus vedeau soarele arzând în vest şi dispărând, iar mai târziu se auzeau răgetele cutremurătoare ale leilor străbătând întunericul, în timp ce roiurile nopţii aduceau a viscol în lumina lămpilor exterioare.

Doar o singură dată se îndoise că aici îi era locul, când o *Naja nigricollis*, o cobră scuipătoare cu gâtul negru, a dat naştere puilor ei, iar el l-a urmărit pe tatăl lor mâncându-i de vii, unul câte unul, înainte să apuce să-l pescuiască din cuşcă. Adolf îi spusese că puii de şarpe făceau parte din meniul obişnuit al cobrelor, dar chiar să-şi devoreze propriii copii? Întâmplarea i-a stârnit un aşa dezgust, o antipatie faţă de lumea animală, încât pentru o vreme n-a ştiut dacă mai poate continua. Apoi, într-o seară, Adolf i-a arătat un şarpe tigru mort, muşcat letal de puii lui, şi i-a explicat că legea naturii nu cunoştea conceptul legăturilor de familie, ci doar regula „mănâncă sau fii mâncat”. Devorarea propriilor pui sau a părinţilor nu era ceva rău sau imoral, din contră, era firesc pentru urmarea cursului naturii şi asta însemna Africa: să supravieţuieşti cu orice preţ. Până la urmă, Emerson Abbott a înţeles, a acceptat şi, într-un final, chiar a admirat ordinea prestabilită, logica solidă care asigura echilibrul natural şi le dădea animalelor şi oamenilor de aici raţiunea existenţei lor. Treptat, a

recâştigat ceea ce îi lipsise o îndelungată perioadă: frica de moarte. Sau mai bine spus: frica de a nu fi viu.

Şi apoi a sosit sezonul ploios. Nu avea să uite nicicând prima experienţă. Adormise în noaptea aceea înainte de începerea ploii, şi când a privit câmpia în dimineaţa următoare, părea că un pictor nebun făcuse ravagii pe pânza gri-gălbuie. După o zi sau două, câmpia se transformase într-o luncă cu arome intense, o splendoare de culori ameţitoare, iar insectele zumzăiau încet pe deasupra covorului de petale şi a râului maroniu care se umfla.

Şi s-a gândit: ce să caute el în altă parte?

La şase luni după ce ajunsese acolo, i-a trimis o scrisoare lui Ken. Apoi, după ce a aşteptat alte şase luni un răspuns, a mai trimis una. În anul următor şi-a încheiat monologul din felicitarea de Crăciun cu urări de sărbători fericite şi, întrucât aflase pe căi ocolite că fiul său Ken nu reuşise să facă nimic însemnat în Londra, i-a făcut o ofertă de angajare pe perioadă nedeterminată la fermă.

Nu se aşteptase la vreun răspuns şi nici n-a primit vreunul. Decât după trei ani.

Lui Ken îi plăcea aproape totul legat de consumul de cocaină. Îi plăcea efectul care îl avea asupra sa, iar oamenilor din jur le plăcea efectul pe care drogul îl avea asupra lui, nu se îmbăta şi nu observa niciun semn de dependenţă. Singurul lucru care nu îi plăcea era preţul.

De aceea, după ce două săptămâni nefaste la cursele de câini l-au condus spre o criză financiară, s-a îndreptat spre varianta omului sărac, amfetaminele. Dar aşa a ajuns să o cunoască pe Hilda Bronkenhorst. O tipă urâtă şi incredibil de proastă, obsedată de sănătate, cu care s-a culcat o vreme pentru că sperase să-l împrumute cu o parte din banii tatălui ei. De fiecare când o vedea că îşi

desface picioarele şi cerea să fie satisfăcută, el se gândea că-şi merita banii. Oricum, ea i-a spus lui Ken că amfetamina este un drog sintetic. Că organismul uman nu reuşeşte niciodată să descompună complet substanţele sintetice. Cu alte cuvinte: odată ce ai luat amfetamine, ele îţi vor rămâne în organism pentru totdeauna. Din moment ce două erau cuvintele care îl enervau pe Ken – niciodată şi întotdeauna – a spus imediat stop. A jurat că din acel moment nu avea să mai ia nimic altceva în afară de substanţe sănătoase, organice, precum cocaina, şi a constatat că are nevoie de bani. Şi asta destul de repede.

Şansa a apărut când a trecut pe la biroul unui fost coleg din districtul financiar londonez, în esenţă ca să reia prietenia cu acesta, astfel ca la următoarea întâlnire să-i ceară bani cu împrumut. De amuzament, fostul coleg al lui Ken i-a arătat un pariu ilegal pentru finala cupei mondiale la fotbal între Franţa şi Brazilia, ţinut de doi importanţi brokeri de acţiuni prin pagini separate codificate pe ecranele lor Reuters. Când fostul coleg s-a dus să mai aducă ceai fără să se delogheze, Ken n-a pierdut vremea. A închis ochii, şi-a imaginat coapsele de dinozaur ale lui Ronaldo, şi-a scris propriul nume şi adresa, s-a dus la coloana pentru sumă, a închis iar ochii, i-a văzut pe eroii îmbrăcaţi în galben ai Braziliei ridicând trofeul şi a scris un milion de lire sterline. Enter. Şi-a ţinut respiraţia în aşteptarea răspunsului, ştia că numele lui nu era înregistrat, că suma era prea mare, dar ştia şi că în lumea Reuters obligaţiunile erau tranzacţionate în fiecare secundă pentru sume de zece ori mai mari, fără să întrebe cineva cine era de cealaltă parte. S-a gândit că are o şansă. Apoi a primit mesajul de răspuns: CONFIRMED.

Dacă Ronaldo nu ar fi suferit o criză de epilepsie în acea noapte din cauza jocurilor excesive de PlayStation, poate Ken nu ar fi trebuit să îşi facă griji cu privire la finanţarea

ulterioară a achiziţiei de cocaină sau, după cum s-a dovedit, la starea sănătăţii sale. Două zile mai târziu, dimineaţa devreme, ceea ce în cazul lui Ken însemna undeva înainte de ora 11:00, a sunat cineva la uşă. Era un bărbat în costum negru, cu ochelari de soare şi o bâtă de baseball, care i-a explicat lui Ken neplăcutele consecinţe în cazul în care nu ar avea un milion de lire sterline disponibile în decurs de două săptămâni.

Patru zile mai târziu, la sfârşitul lunii iulie, Emerson Abbott a primit o telegramă în care fiul său îi întorcea urările de Crăciun, accepta oferta de angajare şi îl ruga să îl aştepte la aeroportul din Gaborone peste cinci zile. Plus contul bancar în care trebuiau viraţi cât mai repede banii pentru biletul de avion. Emerson era foarte bucuros pentru tot, mai puţin că trebuia să meargă iar la Gaborone.

Ken s-a uitat la ceasul său de mână, un Raymond Weil cu aur sud-african şi ticăind cu precizie elveţiană spre judecata de apoi.

Ziua începuse la fel ca toate celelalte 26, Ken s-a trezit întrebându-se unde dracului era şi de ce. Mai întâi şi-a amintit de ce. Din cauza banilor. Ceea ce ar fi trebuit să îl ducă cu gândul la creditorii săi londonezi, dar, în schimb, mintea i-a zburat la pudra albă şi la o femeie cu care nu mai era aşa de sigur că avea o relaţie platonică. Simptomele erau clasice, dar el credea că nervozitatea şi sudoarea puteau fi cauzate la fel de bine de acest loc uitat de Dumnezeu plin de creaturi veninoase, insecte omniprezente şi negri nepoliticoşi, care păreau să fi uitat de mult cine colonizase şi încercase să civilizeze acest tărâm. Dar depresia era ceva nou. În întunericul care se lăsa brusc, în care pierdea controlul asupra existenţei, podeaua dispărea şi el cădea într-un abis nesfârşit şi tot ce putea să facă era să aştepte să treacă.

— Vânătoare de şerpi, a anunţat tatăl său la micul-dejun.

— Fantastic, a spus Ken.

Ken încercase să pară interesat, chiar a încercat. Timp de 26 de zile fusese un elev căruia tatăl îi ţinuse prelegeri despre tot ce era şi ce nu era permis în mânuirea şerpilor, despre şerpii care produceau un anume venin, letalitatea diverselor veninuri şi ce simptome dădeau. Acest din urmă aspect era important dacă nu ştiai ce şarpe l-a muşcat pe pacient, astfel încât să îi poţi administra la timp serul corect dintre cele patruzeci disponibile la fermă. Dar, dacă era să fie cinstit – ceea ce Ken evita pe cât de mult posibil – veninurile, serurile şi simptomele s-au contopit într-o supă de moduri sângeroase de a muri. Măcar şi-a dat seama că recipientele de sticlă conţinând serurile aveau un cod şi o capsulă albastră, iar capsulele cu venin aveau un cod corespondent şi o capsulă roşie. Sau era invers?

Când puterea de concentrare a lui Ken slăbea, când mintea sa rătăcea şi pixul nu mai nota, tatăl său doar îl privea.

După micul-dejun, au mers vreo jumătate de oră cu maşina pe ceea ce aducea vag a drum, prin tufişuri dense şi verzi, bălţoace cu noroi adânci de o jumătate de metru şi peisaje selenare galbene şi aride. Tatăl lui s-a oprit într-un loc ales în mod complet arbitrar, în opinia lui Ken, a coborât din maşină şi a luat trei saci de pânză şi un băţ lung prevăzut în capăt cu un laţ de oţel.

— Pune-ţi ăştia.

Tatăl lui i-a aruncat o pereche de ochelari de înot. Ken l-a privit nedumerit.

— Cobra scuipătoare. Venin neurotoxic. Te poate nimeri în ochi de la opt metri distanţă.

Apoi au început să caute. Nu pe pământ, ci în copaci.

— Urmăreşte păsările, i-a spus tatăl său. Dacă le auzi cârâind sau le vezi sărind din ramură în ramură, poţi fi

destul de sigur că în apropiere este un şarpe boomslang sau un mamba negru.

— Nu cred că...

— Şşşt! Auzi acele sunete ca de clinchet? Sunt dihori la vânătoare. Vino!

Tatăl său a alergat în direcţia din care se auzeau sunetele, iar Ken l-a urmat reticent. Brusc s-a oprit şi i-a făcut semn lui Ken să se apropie încet. Şi acolo – pe o piatră plată mare – stătea întinsă o abominaţie lungă şi neagră, încălzindu-se la soare. Ken a estimat o lungime de doi metri şi, ei bine, treisprezece centimetri. Îşi dorea să fi avut posibilitatea să parieze. Tatăl său s-a strecurat până a ajuns chiar în spatele şarpelui, a poziţionat băţul deasupra pietrei şi a trecut cu grijă lasoul peste capul îngust, deosebit al reptilei. Apoi l-a strâns. Şarpele a pufnit şi a deschis gura, de parcă avea să-şi dea duhul. Ken s-a holbat fascinat la gura de un roz aprins, îl făcea să se gândească la Hilda Bronkenhorst.

— Vezi colţii cu venin din faţă? a strigat tatăl său cu entuziasm.

— Da?

— Aşadar, ce avem aici?

— Tată, te rog, mai întâi hai să terminăm. Chestia asta mă nelinişteşte.

El a lăsat băţul în sacul pe care Ken îl ţinea deschis.

— Un mamba negru, i-a spus tatăl său, făcându-şi mâna streaşină în timp ce privea cu ochii mijiţi spre copaci.

Whatever, se gândea Ken, tremurând în timp ce simţea şarpele agitându-se acolo.

După o jumătate de oră în bătaia soarelui, Ken şi-a permis o pauză de ţigară. Stătea sprijinit de unul dintre copacii al căror nume a încercat tatăl său să îl înveţe şi se gândea la puşca din maşină, asta era o ocazie la fel de bună ca oricare alta, când a auzit ţipătul tatălui său. Nu a

fost chiar un strigăt, ci mai curând un lătrat scurt, dar Ken a ştiut imediat ce se întâmplase. Poate că visase, se gândise sau sperase la asta în mod inconştient. Şi-a strivit ţigara de trunchiul copacului, dacă avea noroc, situaţia avea să îl salveze de multă bătaie de cap. Şi-a făcut umbră la ochi şi acolo – lângă malul râului – a zărit spatele tatălui său, aplecat peste iarba rigidă, înaltă până la brâu.

— La dracu'! Ken, am fost muşcat şi nu am văzut ce fel de şarpe a fost! Ajută-mă să caut!

— Vin.

Tatăl său a făcut o scurtă pauză, surprins poate de tonul vocii fiului său.

Ken şi-a amintit ce i-a spus tatăl său, că dacă nu puteai identifica şarpele şi era necesar să alegi dintre cele 40 de seruri diferite, nu avea rost să le injectezi pe toate, căci te vor ucide mai repede şi mai eficient decât veninul. Şi-a mai amintit ceva ce îi spusese tatăl său: să nu calce cu putere când vâna şerpi, pentru că fugeau dacă simţeau vibraţii în pământ. Ken a tropăit cât de tare a putut.

— L-am găsit! a strigat tatăl său, plonjând în iarbă.

O altă lecţie: riscul de a fi muşcat iar este mai mic decât a nu şti ce anume te-a muşcat.

Sărmanul nenorocit, se gândea Ken în timp ce îl privea pe tatăl său izbind sacul de mai multe ori de cel mai apropiat trunchi de copac. Nu se gândea nici la şarpe, nici la tatăl său. Pe retină i-a reapărut imaginea tipului în costum şi înarmat cu o bâtă de baseball. Ken Abbott se gândea la Ken Abbott, ca de obicei.

Tatăl său s-a prăbuşit lângă trunchiul copacului, pe când Ken se apropia de el. Avea pielea înroşită şi respira sacadat.

— Poţi să verifici ce este, i-a şoptit tatăl său, aruncând sacul spre el.

Ken a tuşit din cauza prafului ce s-a ridicat din terenul arid, a deschis sacul de pânză şi a băgat mâna înăuntru fără tragere de inimă.

— Nu..., a apucat tatăl lui să spună.

Ken a simţit în palmă pielea aspră, ca de peşte uscat, în ultimele săptămâni atinsese mai mulţi decât putea să se gândească. Acesta nu putea fi diferit. Nu până când Ken şi-a dat seama că vibraţiile simţite sub solzi erau muşchi, că animalul nu era mort. Nici pe departe. A ţipat, mai mult de groază decât de durere, când dinţii i-au străpuns pielea braţului. Şi-a tras braţul spre el, a văzut orificiile rotunde chiar sub cot şi a ţipat din nou. Apoi şi-a dus repede braţul în dreptul gurii şi a început să sugă energic din găuri.

— Încetează. Chestia asta funcţionează doar în filmele western, ţi-am spus.

Vocea tatălui său era slabă şi resemnată.

— Da, dar...

— Şi celălalt lucru pe care ţi l-am spus este că niciodată nu trebuie să bagi mâna într-un sac în care sunt şerpi, chiar dacă crezi că sunt morţi. Întorci sacul cu capul în jos şi eşti atent la picioare. Întotdeauna.

„Întotdeauna” şi „niciodată” în aceeaşi lecţie. Nu era de mirare că Ken a ignorat informaţia.

— Să răstorn sacul.

Şarpele a căzut pe pământ cu un bufnit uşor şi încolăcit, paralizat de lumina soarelui.

— Ce crezi, Ken? Cobra cu capişon?

Ken nu a răspuns, doar se holba la şarpe.

— Şarpe de nisip? Viperă cu corn?

Limba hipersensibilă a alunecat din gura şarpelui şi, cu simţul gustului şi mirosului, a colectat într-o secundă toate informaţiile despre situaţia în care se afla – cel puţin, potrivit prelegerii tatălui său.

— Nu-l lăsa să scape, Ken.

Dar Ken l-a lăsat să scape. Nu avea nici puterea, nici curajul să atingă iar un şarpe, mai ales pe unul care i-a scurtat speranţa de viaţă la 27 de ani.

— La dracu'! a spus tatăl său.

— Glumeşti! L-ai văzut la fel de bine ca mine şi cunoşti pe dinafară toţi şerpii din nenorocita de Africa. Vrei să spui că nu ştii...

— Bineînţeles că ştiu ce şarpe e, a răspuns tatăl lui, privindu-l pe Ken cu o expresie pe care fiul nu o putea descifra. Şi de aceea am spus la dracu'. Grăbeşte-te şi adu geanta maro din maşină.

— Dar nu ar trebui să ne întoarcem la...

— Era o cobră egipteană. Sistemele noastre nervoase centrale vor fi paralizate până să ajungem la jumătatea drumului. Acum, fă cum îţi spun.

Creierul lui Ken a încercat cu disperare să analizeze situaţia, să vadă care sunt opţiunile. Nu a funcţionat. Ba chiar şi-a scos limba, dar nici asta nu l-a ajutat. Aşa că a făcut ce i-a spus tatăl său.

— Deschide-o, i-a spus tatăl lui când Ken a revenit cu o trusă medicală mare, făcută din piele de bivol. Repede.

Ken avea mişcări agitate, ţinând gura deschisă de parcă nu ar fi primit suficient aer.

— Tată, mă simt perfect, de ce...

— Pentru că eu am fost muşcat primul. Am primit de cinci ori mai mult venin decât tine. Ceea ce înseamnă că mai am o jumătate de oră de trăit, iar tu două ore şi jumătate. Ce vezi în geantă?

— De margine sunt prinse o grămadă de tuburi.

— Luăm mereu la noi antidoturi pentru veninurile cu acţiune rapidă. Cobra egipteană, îl poţi găsi?

— Aici este, tată.

— Trebuie să îmi fie administrat imediat. Să sperăm că mă voi reface suficient cât să îţi arăt drumul, ca să ne

putem întoarce la fermă în timp util, înainte să începi să ai probleme. Seringile sunt în doza de bere. Ştii ce ai de făcut, fiule.

Ken se uită la tatăl său. E evident că nu se mai poate mişca, doar stă acolo cu ochii pe jumătate închişi, privindu-şi fiul. Apoi Ken se concentrează asupra seringii. Se forţează să îndepărteze starea de greaţă. Îşi ţine respiraţia. Ştie că îşi va aminti de asta până în ziua în care va muri, de clipa în care a preluat controlul situaţiei şi a salvat viaţa bărbatului pe care îl iubeşte cel mai mult pe Pământ. Fixează vârful seringii între cele două orificii ale muşcăturii, priveşte cum pielea cedează puţin la presiune, dar revine în poziţie după ce este penetrată şi acul seringii alunecă în antebraţul lui Ken. Îl ustură şi inspiră profund pe nas în timp ce împinge încet pistonul. Urmăreşte lichidul gălbui până mai rămân două treimi din el, apoi trage puţin de pistonul seringii, retrage acul şi repetă procedura puţin mai sus, pe braţ. Îi dă târcoale un gând. Nu se va alătura clubului celor de 27 de ani, până la urmă. Dimpotrivă, va fi bogat şi fericit şi va trăi mult. Totul datorită unei seringi. Este hilar.

— Cum te simţi? întreabă el râzând.

— Trist, spune tatăl său în şoaptă, cu capul prăbuşit pe piept.

Ken scoate vârful seringii şi foloseşte un ghemotoc de vată ca să şteargă sângele de la locul înţepăturii. Nicio greaţă. Nicio mustrare de conştiinţă. Doar soare şi fericire. Pe scurt, jackpotul suprem.

— Ei bine, dragă tată, dacă te consolează cu ceva, a cam durut. O consolare pentru ultimele minute pe care le mai ai de trăit.

Ken se uită la ceas. Tatăl său îşi ridică cu un ultim efort capul.

— De ce, Ken? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

Ken se aşază lângă tatăl său şi îl prinde pe după umeri.

— De ce? Tu de ce crezi? Din acelaşi motiv pentru care m-am învârtit cu puşca în mână, aşteptând să ajungem într-o situaţie în care puteam da vina pe o descărcare accidentală sau oricum vrei să îi spui. Pentru bani, tată. Pentru bani.

Capul lui Emerson se apleacă din nou.

— Aşadar, de aceea ai venit? Ca să îţi revendici moştenirea?

Ken îşi bate prieteneşte tatăl pe umăr cu mâna sănătoasă. O durere trepidantă, semiparalizantă începe să se răspândească în celălalt braţ, în jurul muşcăturii şi al injecţiilor.

— Am citit în The Guardian un articol descurajant despre populaţia îmbătrânită. Ştii care este speranţa de viaţă pentru bărbaţii din clasa mijlocie, cu vârsta între 50 şi 55 de ani, care nu au suferit încă un atac de cord sau de cancer? 92 de ani. Am câţiva creditori care nu sunt dispuşi să aştepte atât de mult, tată. Dar cred că se vor linişti considerabil când eu, în calitate de unic moştenitor, mă voi întoarce cu certificatul tău de deces.

— Puteai să îmi ceri bani.

— Un milion de lire sterline? Şi insolenţa mea are limite, tată.

Ken râde în hohote şi i se răspunde instantaneu de pe celălalt mal al râului, unde a apărut un grup de hiene grimaronii, care se uită la ei curioase. Ken se cutremură fără să vrea.

— Ele de unde au apărut?

— Ele o pot mirosi, spune Emerson.

— Mirosi? Încă nu ai început să miroşi.

— Moartea. O simt în aer, am mai văzut aşa ceva.

— Mda. Sunt urâte, proaste şi sunt de cealaltă parte a râului. Le urăsc.

— Pentru că ne sunt superioare moral.

Ken se uită uimit la tatăl său, care îşi ridică iar capul şi zâmbeşte cu tristeţe:

— Te-ai putea gândi că în lipsa liberului arbitru, nu există moralitate. Însă, dacă libertatea de alegere înseamnă să îţi forţezi propria fiinţă şi propria moralitate, atunci de ce suntem atât de nefericiţi? Pentru că ne imaginăm că am putea face lucrurile altfel, credem că suntem binecuvântaţi cu o capacitate de a face altceva decât ceea ce, în final, ne-ar aduce beneficii nouă. Dar nu putem. Dovada este că suntem aici, că încă existăm. Ne devorăm taţii sau fiii când suntem nevoiţi, nu din ură, ci din dragoste de viaţă. Cu toate acestea, credem că vom arde în iad din această pricină. Şi poate că vom arde. De aceea cobra ne este superioară moral când alege să îşi mănânce odraslele. Nu simte în niciun moment ruşine, pentru că nu există păcat, doar o dorinţă arzătoare de a trăi. Tu înţelegi. Singurul tău salvator eşti tu însuţi şi eşti salvat doar făcând ceea ce trebuie ca să supravieţuieşti.

Ken este pe cale să răspundă, dar o durere neaşteptată în piept îl face să îşi piardă suflul.

— S-a întâmplat ceva? îl întreabă tatăl său.

— Eu...

— Cu o durere în piept, spune tatăl său, vocea sa sunând deodată normal. Aşa începe.

— Începe? Ce...

— Cobra egipteană. Îţi aminteşti că am vorbit despre ea, da?

— Dar...

— Venin neurotoxic. Mai întâi, o durere intensă în jurul muşcăturii, care se răspândeşte treptat în restul corpului, pielea din locul acela se decolorează, picioarele şi braţele

se umflă, începe să se instaleze letargia. Şi apoi, spre final: ritm crescut al bătăilor inimii, ochi înlăcrimaţi, cantitate mare de salivă în gură, laringele paralizează, îngreunând vorbirea şi respiraţia, înaintea sentinţei finale. Agentul neurotoxic paralizează inima şi plămânii, apoi mori. Poate dura ore şi este extrem de dureros.

— Tată!

— Pari surprins, fiule. Nu ai fost atent la lecţie?

— Dar tu... tu pari... mai bine.

— Nu, nu cred că ai fost prea atent, spune tatăl cu o mină gânditoare. Altfel ţi-ai fi dat seama de diferenţa dintre cobra egipteană şi pitonul de stâncă african.

— Pitonul... de stâncă african?

— Agresiv şi dezagreabil, dar neveninos. Ai dreptate, mă simt perfect, dar tu? Simţi cum gâtul începe să se contracte, fiule? După o vreme vor urma crampele şi chiar nu e ceva prea plăcut.

Tatăl se îndreaptă de spate şi îşi roteşte capul.

— Dar noi...

— Am fost muşcaţi de acelaşi şarpe. Straniu, nu? Poate că ţi s-a inoculat ceva diferit faţă de mine.

Lui Ken îi pică fisa. Se uită la tubul de sticlă gol de pe pământ, încearcă să se ridice, dar picioarele nu îl ascultă. Subsuorile au început să îl doară cumplit.

— Dacă ai fi fost atent în timpul lecţiilor, te-ai fi uitat la capacul tubului de sticlă înainte să îl introduci în seringă, Ken.

Roşu, se gândeşte Ken. Dop roşu. Şi-a injectat singur venin în braţ.

— Dar nu erau alte tuburi pe care să scrie cobra egipteană, le-am verificat pe toate, niciuna cu capac albastru, niciun antidot...

Tatăl său ridică din umeri. Ken încearcă să inspire. Zumzetul insectelor provoacă o presiune constantă asupra timpanelor.

— Ai ştiut de la început. Ai ştiut... de ce... am venit.

— Nu. Nu am ştiut. Dar nu sunt prost, aşa că nu am eliminat posibilitatea. Şi desigur, te-aş fi oprit dacă ai fi încercat să îmi faci injecţia.

Ken nu simte lacrimile care îi curg pe obraji.

— Tată... du-mă înapoi acum. Timpul...

Însă tatăl său pare să nu îl audă. S-a ridicat în picioare şi priveşte cu ochii mijiţi spre celălalt mal al râului.

— Adolf spune că sunt bune înotătoare, dar eu nu le-am văzut niciodată înotând.

Ken se târăşte înapoi, se întinde pe spate şi fixează cerul. Soarele încă atârnă la o mare distanţă deasupra copacilor de pe culme, dar ştie că pe la ora 19:00 cineva va tăia firul invizibil, soarele se va prăbuşi dincolo de orizont şi bezna se va instala în răstimp de un sfert de oră.

Pasărea albă strigă iar. Îşi ia avânt cu aripile şi două secunde mai târziu Ken o zăreşte în câmpul său vizual. Este atât de frumoasă.

— E timpul să mă duc acasă, spune tatăl său. Sigur Adolf e aproape gata cu pregătirea cinei.

Ken îl aude pe tatăl său ridicând geanta conţinând tuburile cu antidoturi şi îl priveşte plecând. Pentru câteva secunde se aşterne liniştea. Apoi aude pleoscăituri în apă. Ken Abbott ştie că nu are nicio şansă.

CALUL DE NEGRU

Partea I
Începutul partidei

— Simţi cum pleoapele devin tot mai grele, i-am spus.

Ceasul de buzunar – făcut de un ceasornicar anonim, dar, în orice caz, împovărat de atât de mult aur încât a ticăit constant şi mult timp – era în posesia familiei încă din anul 1870.

— Eşti obosită, închide ochii.

Liniştea era desăvârşită. Ferestrele care dădeau înspre stradă erau triple. Aici, sunetele puternicelor clopote ale Domului din Milano abia dacă se auzeau. Era atât de linişte, încât lipsa ticăitului era perceptibilă. Limbile ceasului se întindeau în ambele părţi ale cadranului, în locul în care ceasul a stat pentru ultima oară. Acum era un obiect mut, lipsit de funcţia pe care ar trebui să o aibă un ceas.

— Când te vei trezi, nu îţi vei mai aminti că ai fost însărcinată sau că ai avortat. Nu vei mai şti că a existat un copil.

Brusc am simţit cum mă podidesc lacrimile. Când mi-am pierdut propriul copil, am pierdut şi ceea ce noi, psihologii, numim control afectiv, suspinam la cel mai mărunt lucru care îmi amintea de el. M-am adunat şi am continuat:

— Îţi vei aminti că ai venit aici ca să scapi de dependenţa ta de nicotină.

Zece minute mai târziu, am scos-o încet pe doamna Karlsson din transă.

— Nu mai simt nicio poftă să fumez, a spus ea în timp ce îşi încheia nasturii hainei de nurcă şi se uita la mine.

M-am aşezat la birou şi mi-am notat ceva cu stiloul Montegrappa pe care îl găsisem într-un magazin de antichităţi cu mulţi ani în urmă. Pacienţilor le place să notezi, îi face să se simtă puţin mai mult decât un obiect pe o bandă rulantă.

— Spune-mi, doctor Meyer, este greu să hipnotizezi?

— Depinde cine trebuie hipnotizat. E cum spun regizorii de film, cel mai greu se lucrează cu copiii şi cu animalele. Şi cel mai uşor, cu minţile artistice receptive ca a dumneavoastră, signora.

Ea a râs.

— Umblă zvonul că aţi reuşit să hipnotizaţi un câine, doctor Meyer, este adevărat?

— Sunt doar zvonuri, am spus zâmbind. Şi, dacă aş fi făcut asta, am oricum o obligaţie de confidenţialitate faţă de pacienţii mei.

Ea a râs din nou.

— Dar puterea pe care o aveţi...

— Mă tem că sunt la fel de neputincios ca oricine altcineva, i-am spus în timp ce căutam în sertarul biroului o nouă rezervă pentru stiloul meu, care nu mai scria.

Şeful clubului local de şah pe care îl frecventam odinioară mi-a spus că motivul pentru care pierdeam mereu nu era că nu ştiam ce fac, ci îmi sabotam şansele de a câştiga din cauza unei slăbiciuni de neînţeles faţă de cei slabi. Mă suspecta că prefer să sacrific un turn în locul unui cal pentru că îmi plăcea mai mult calul, ori mă credeam pe mine însumi o piesă de şah care face sărituri.

— Sunt piese, Lukas, piese! Iar calul are o importanţă mai mică, este un fapt, nu o chestiune de preferinţe.

— Nu în toate poziţiile. Calul poate ieşi din blocaje.

— Caii sunt lenţi şi mereu ajung prea târziu să salveze pe cineva, Lukas.

Am găsit patronul, un cilindru îngust de metal, la fel de lung ca stiloul şi având un vârf din oţel subţire ca o seringă. Mi-am dat seama că acesta era ultimul stilou Montegrappa şi că rezervele potrivite nu se mai produceau. Acest brand, la fel ca mulţi alţi producători de obiecte de o calitate inutil de bună, cedase în faţa nemiloasei competiţii globale.

Am scris cu atenţie, cu devotament şi fără să irosesc cuvintele. Doamna Karlsson avea să se apuce iar de fumat şi o să le spună prietenilor că nu doctorul Meyer e problema, într-o bună zi o să se lase. Nu avea să îşi amintească faptul că avortase. Dacă s-ar întâmpla să-şi reamintească, atunci motivul ar fi acela că un cuvânt, o stare, un vis sau ceva ar declanşa hipnoza.

Ca în cazul meu. M-am gândit adesea că mi-ar plăcea să-i şterg din memorie pe Benjamin şi pe Maria. Alteori nu. În orice caz, a trecut mult timp de când mă puteam autohipnotiza. Înveţi prea multe despre ea, devii iluzionistul care nu se mai poate bucura că e înşelat, chiar dacă ar vrea.

După ce a plecat doamna Karlsson, mi-am luat minunata geantă neagră Calvino. O cumpărasem pentru că avea acelaşi nume precum rebelul, antifascistul Italo Calvino. Şi pentru că mi-o puteam permite, desigur.

Mi-am pus eşarfa Burberry şi am ieşit în zona recepţiei, unde Linda, recepţionera mea şi a celorlalţi doi psihologi din cabinetele asociate, şi-a ridicat privirea.

— O zi bună, Lukas, a spus ea cu un suspin uşor, aruncând o privire aproape imperceptibilă la ceas, care, ca de obicei, arăta doar ora 15:00.

Ea obişnuia să folosească expresia americană nu ca să binecuvânteze orele rămase până la lăsarea întunericului

sau până ce eu adormeam, ci ca să sublinieze că nu era corect că ziua mea de lucru era mai scurtă decât a colegilor mei şi, prin urmare, decât a ei. Cred că se referea – sau credea că se referă – la faptul că eram lipsit de respect pentru că nu acceptam mai mulţi pacienţi, dar nu avea de unde să ştie că practicarea psihologiei căzuse pe planul doi în ultimii ani. Da, devenise doar un paravan pentru a doua şi reala mea activitate. Să ucid oameni.

— O zi bună, Linda, am spus păşind afară, în minunata vreme de decembrie.

Niciodată nu m-am putut decide dacă Milano este un oraş frumos. A fost frumos, dacă ne uităm la fotografiile din perioada în care Milano era un simplu oraş în Italia şi nu în Capitalia, cum numesc eu statul non-statal care este actualmente. Înainte de ultimul război mondial, fusese, desigur, nespus de frumos, dar chiar şi după bombardamente şi-a păstrat o eleganţă sobră, deosebită, casele de modă în special influenţând stilul şi gustul oraşului – şi invers. Înainte ca 16 mari carteluri să preia controlul asupra Europei, Americii de Nord şi Asiei, emisiile fabricilor făceau obiectul reglementărilor din partea autorităţilor centrale, ceea ce însemna că până şi în Milano – unul dintre oraşele europene cu cel mai poluat aer – într-o zi bună, puteai vedea în zare culmile înzăpezite ale Dolomiţilor. Acum, peste oraş atârna permanent un văl de noxe, iar cei care nu îşi permiteau purificatoarele de aer exagerat de scumpe aveau vieţi scurte şi chinuite.

Presa, deţinută de carteluri, ne spune că acum oamenii sunt mai bogaţi decât înainte şi o dovedeşte prezentându-ne statistici cu venitul real pe cap de locuitor. Însă realitatea este că acum inventatorii şi directorii cartelurilor câştigă de o mie de ori mai mult decât muncitorul de rând. Optzeci la sută sunt angajaţi cu contracte pe termen

determinat fără să aibă şansa de a-şi face planuri pe termen lung şi sunt obligaţi să se stabilească în mahalalele tot mai extinse care împrejmuiesc oraşele din toate părţile, cu excepţia zonei de nord.

După ce Milano a devenit centrul financiar al Europei, cu Borsa Milano şi sediile centrale ale celor şapte carteluri, populaţia sa a crescut vertiginos. Acum, nu doar că era cel mai mare din Europa, ci avea şi cea de-a treia mahala ca mărime din lume. Nu sunt socialist, dar nu trebuie să fii unul ca să tânjeşti după o perioadă în care veniturile erau mai mici, dar distribuite mai echilibrat şi exista un stat funcţional care se îngrijea pe cât se putea de cei care aveau puţin.

Am trecut pe lângă Domul din Milano. În faţa catedralei impunătoare, şirul de turişti şi credincioşi se întindea mult înspre Piazza Duomo. În capătul opus al pieţei, am trecut pe lângă mesele a ceea ce noi, cei care lucrăm în industria asasinatelor, numim Café Morte, Cafeneaua Morţii. Bărbaţii aşezaţi la mese – pentru că erau exclusiv bărbaţi – păreau că se uită în ziare şi telefoane, în timp ce cu coada ochiului scrutau orizontul în căutare de posibili clienţi. Piaţa asasinatelor la comandă crescuse exponenţial după preluarea controlului de către carteluri şi cu libera concurenţă nereglementată, iar industria avea în principal două clase, la fel ca industria prostituţiei. Café Morte reprezenta piaţa de pe stradă, piaţa prostituatelor. Clienţii care veneau aici puteau să-şi rezolve problemele pentru un preţ mediu de 10 000 euro. Calitatea varia, la fel şi gradul de discreţie, însă într-o societate în care atât poliţia, cât şi procuratura erau considerabil reduse numeric şi profund corupte, riscul de a fi prins era acceptabil de mic. De aceea, rudele victimelor sau angajatorii lor reacţionau adesea comandând asasinate în contrapartidă, iar, din această perspectivă, industria – la fel ca industriile

armelor şi drogurilor – a devenit ea însăşi o forţă motrice a pieţei.

Primele asasinate în rândul cartelurilor, în care un personaj-cheie al unui cartel rival este asasinat pentru subminarea capacităţii sale concurenţiale, au fost executate de şoferii de taxi – se presupune că de aceea suntem numiţi „şoferi”. Dar există şoferi care aşteaptă clientelă în staţiile de taxiuri precum Café Morte şi apoi există şi şoferii de limuzine, cei care lucrează pe piaţa ascunsă, precum prostituatele de lux, şi la care ajungi printr-un intermediar numit „facilitator”. Un astfel de şofer îşi creează o reputaţie şi este de până la zece ori mai scump decât unul de la Café Morte, însă, dacă trebuie să scapi de personaje-cheie bine protejate ale unui cartel, trebuie să apelezi la unul. Unul ca mine.

Habar n-am avut că eram atât de talentat în această meserie, dimpotrivă. Dar o mare capacitate de empatie poate să însemne şi o înţelegere a modului în care gândeşte celălalt. În cei doi ani de când activez în domeniul asasinatelor, am reuşit să devin unul dintre cei mai căutaţi. Veniturile de pe urma cabinetului meu de terapie au scăzut încă din ziua în care fiul meu a împlinit opt ani şi a murit, şi s-au oprit complet când Maria s-a sinucis, în anul următor. Dar nu motivele financiare m-au determinat să devin şofer. Ca psiholog, sunt obişnuit să deduc cele mai simple şi adesea cele mai banale motive, inclusiv pe ale mele. Iar motivul meu a fost răzbunarea. Mă obişnuisem cu gândul că singurul meu copil se născuse mut, a fost un joc de noroc, nu era vina nimănui şi nu afecta fericirea nimănui în viaţă. Nu am acceptat ceea ce l-a ucis pe Benjamin: lăcomia umană, oamenii de afaceri care calculaseră că, dacă eludau reglementările costisitoare privind siguranţa la incendiu a produselor electrice, puteau să le vândă puţin mai ieftin decât

competiţia şi tot să obţină un profit mai mare. Ştiu că sună ciudat că o lampă de veghe defectă te poate determina să îţi sacrifici umanitatea pentru a răspândi moartea. Şi prin a răspândi chiar la asta mă refer. Pentru că nu puteam da vina pe o singură persoană, trebuia să îmi canalizez răzbunarea împotriva tuturor celor care conduceau şi decideau la nivelul cartelurilor, cei care, prin venerarea nesăbuită a avuţiei, îi luaseră pe Benjamin şi Maria de lângă mine. Aşa cum teroristul care şi-a pierdut familia într-un bombardament îndreaptă spre un zgârie-nori avionul cu oameni despre care ştie că nu sunt vinovaţi în mod direct, dar totuşi sunt complici. Da, ştiam exact de ce devenisem unul dintre asasinii membrilor proeminenţi ai cartelurilor. Dar formularea motivului nu schimbă nimic, informaţia nouă nu duce neapărat la modificarea comportamentului. Şi din moment ce moartea era răspândită şi poţiunea răzbunării era diluată, nu stingea setea, trebuia pur şi simplu să continui. Puteam, evident, să mă sinucid, dar realizarea bruscă a faptului că viaţa nu are niciun rost nu înseamnă neapărat că oamenii vor înceta să mai trăiască. Oamenii ca Maria sunt, la urma urmei, excepţii.

Am repetat testul de câteva ori, la intervale regulate, mi-am plimbat privirea oarecum aleatoriu peste mesele de pe terasa cafenelei. N-am remarcat nici de această dată semne că cineva m-ar recunoaşte. Oamenii decideau instantaneu că nu eram client şi îşi pierdeau interesul. Bine. Dacă doreai să continui să îţi câştigi existenţa în segmentul de limuzine al industriei, era esenţial ca nimeni – nici clienţii şi, cu siguranţă, nici concurenţa – să nu ştie cum arăţi. Intermediarul, facilitatorul, încasa un sfert din onorariu şi îl merita pe deplin, fie doar şi pentru că ne puteam ascunde în spatele lui. Dintre cei implicaţi în afacerea limuzinelor, facilitatorii erau cei care ajungeau să

fie prinşi – şi prin prinşi nu mă refer de către poliţie – mai des decât şoferii, este suficient să arunci o privire la pietrele de mormânt din Cimitero Maggiore.

Dincolo de setea mea neostoită pentru răzbunare, ca şofer aveam şi alte câteva avantaje. Unul era Judith Szabó, cunoscută în breaslă doar sub numele de Regina. Era unul dintre cei mai importanţi trei sau patru facilitatori, iar talentele ei de negociator erau legendare. Se spunea că Regina nu ieşea niciodată dintr-o sală de şedinţe fără un acord încheiat şi acum eu eram singurul ei client obişnuit. Şi unicul iubit, cred. Desigur, nu pot fi complet sigur, şi fostul ei client obişnuit crezuse că era unicul ei iubit. Un alt avantaj era că, spre deosebire de mulţi alţi şoferi, eu aveam un paravan credibil, cel puţin atât timp cât aveam suficienţi pacienţi încât cabinetul meu de psihoterapie să rămână un paravan. Al treilea şi cel mai important avantaj al meu era că aveam o armă a crimei pe care ceilalţi nu o aveau. Hipnoza.

M-am oprit într-o intersecţie. Cu toate simţurile mele în alertă, am aşteptat ca luminile semaforului din intersecţie să se schimbe din roşu în verde. Nu îmi mai plăcea să stau în public fără să ştiu cine se află în jurul meu. O puşcă cu lunetă şi amortizor într-unul dintre balcoanele în stil franţuzesc, un cuţit în spate în timp ce se face verde, lama împunsă până la rinichi, când primul val de durere este atât de violent, încât victima nu scoate niciun sunet şi rămâne imobilizată, în timp ce mulţimea merge mai departe.

Într-o vreme, şoferii se aflaseră în vârful lanţului trofic sau cel puţin nu trebuiau să se teamă pentru vieţile lor. Asta a fost înainte ca uniunile monopoliste să înceapă să îi angajeze pe termen nedeterminat pe cei mai buni şoferi, aşa încât aceştia din urmă au devenit persoane esenţiale în cadrul concurenţei şi, prin urmare, ţinte. Acum,

cartelurile aveau propriile miliţii care puteau practic să se pună deasupra legii, iar competiţia pentru pieţe – în principal în domeniul tehnologiei, divertismentului şi medicinei – a început să semene mai mult cu războiul de modă veche decât cu capitalismul de modă veche. Partea stranie era că, deşi pieţele nu erau reglementate şi competiţia era mai dură din toate punctele de vedere, jucătorii erau mai puţini, nu mai mulţi, iar elementele de mono şi oligopol erau mai frecvente ca rezultat al achiziţiilor. Pentru că, după cum se spune în lumea rechinilor: *size is everything*. Adică, mărimea nu te ajută dacă nu ai dinţi. „Dinţii" erau cele mai isteţe creiere, cei mai buni inventatori, cei mai buni chimişti, cei mai buni strategi. În cele din urmă, personalul esenţial al cartelurilor atingea acelaşi statut şi salarii similare cu ale celor mai buni jucători de fotbal, iar acele companii care nu le puteau plăti stagnau în lupta concurenţială. Ca să se afirme, companiile cu resurse limitate au început să ucidă cele mai luminate minţi ale celorlalţi. Companiile mai puternice au fost nevoite să răspundă cu aceeaşi monedă ca să îşi menţină hegemonia, iar cei mai buni chimişti, inventatori şi manageri au fost înlocuiţi de o nouă nobilime: cei mai pricepuţi asasini. Se părea că, pe termen lung, compania cu cei mai buni ucigaşi avea să câştige.

De aceea am împietrit când am auzit o voce aflată puţin în stânga, în spatele meu, în ceea ce, în contextul dat, poartă denumirea potrivită de unghi mort. Nu pentru că am recunoscut vocea – pentru că nu a fost cazul – ci pentru că am ştiut că trebuia să fie el. Pe de o parte, pentru că vorbea în dialectul napoletano-calabrez, care îi adusese porecla de il Calabrese. Pe de altă parte, pentru că mă cam aşteptam să apară mai devreme sau mai târziu. Parţial pentru că niciun alt şofer în afară de Gio „il Calabrese" Greco nu ar fi reuşit să mă ia aşa prin

surprindere. Şi parţial pentru că, reflectându-se în geamurile maşinilor aflate în mişcare, am văzut că bărbatul din spatele meu purta un costum alb, ştiut ca fiind costumul obişnuit purtat de Greco la comiterea asasinatelor.

— Este o realizare extraordinară, mi-a spus vocea la ureche.

A trebuit să mă forţez să nu mă întorc. Mi-am spus că nu are rost, că dacă ar fi vrut să mă omoare ar fi făcut-o deja sau că, în orice caz, avea să o facă fără să pot preveni acest lucru. Pentru că vorbim despre cel mai bun şofer din Europa. Nu este o chestiune de discreţie. Gio Greco a fost cel mai bine plătit din Europa timp de mai mulţi ani şi trăim vremuri în care e general acceptat faptul că piaţa are întotdeauna dreptate. După spusele lui Judith, când fusese facilitatoarea lui Greco, el era plătit dublu faţă de Thal, Fischer sau Alekhin.

— Crezi că eşti mai bun decât mine, Lukas?

Am făcut instinctiv un pas în spate când un camion a trecut chiar prin faţa mea, făcând pământul să se cutremure.

— Din câte ştiu, te plătesc de trei ori mai mult decât pe mine, aşa că nu.

— Ce te face să crezi că vorbesc despre muncă, Lukas? Mă întreb dacă crezi că o satisfaci mai bine decât mine?

Am înghiţit în sec. El a râs. Un râs sâsâit care începea cu un *t* care se transforma într-un lung, sacadat *s*.

— Glumesc, a spus el. Chiar vorbesc despre muncă. Uciderea domnului Chadaux. Membrii consiliului de administraţie al companiei lui nu s-au putut pune de acord dacă a fost un accident rutier sau suicid. Aşa că au apelat la un expert în moarte. La mine. În imaginile surprinse de camerele de monitorizare a traficului... cum vezi, sunt montate vizavi... se vede domnul Chadaux aşteptând

împreună cu ceilalţi pietoni la semafor, chiar unde suntem noi acum. Dar, când semaforul s-a făcut verde şi toţi ceilalţi au început să traverseze, domnul Chadaux a rămas pe loc. Părea că doarme în picioare în timp ce alţi pietoni trec pe lângă el. Apoi semaforul se face roşu, iar el închide ochii şi îşi mişcă buzele de parcă ar număra în gând. Ai văzut înregistrarea?

Am clătinat din cap.

— Dar poate ai văzut chiar când se întâmpla?

Am clătinat iar din cap.

— Serios? Atunci permite-mi să îţi povestesc, zice el păşind pe zebră. Ştii câte maşini l-au călcat până au reuşit să oprească traficul? Nu, probabil că nici asta nu ştii. Lasă-mă să îţi spun ce nu s-a scris în ziare, şi anume că domnul Chadaux a trebuit să fie răzuit de pe asfalt, ca o bucată de gumă de mestecat.

— Au aflat dacă a fost un accident sau o sinucidere?

Greco a râs din nou ascuţit, cu t şi s. Încet, dar atât de aproape de urechea mea, încât încă îl puteam auzi peste zgomotul făcut de trafic.

— Compania lui Chadaux este în concurenţă cu una dintre cele pentru care lucrezi tu. Crezi în coincidenţe, Lukas?

— Da, bineînţeles, se întâmplă mereu.

— Nu, nu crezi. Am analizat înregistrarea de câteva ori, apoi am venit aici să cercetez mai îndeaproape. Am verificat expres acest semafor care apare pe filmare, fixat cu privirea de domnul Chadaux.

Greco nu mai râdea. A arătat cu degetul spre semaforul de pe refugiul din faţa noastră.

— Prezintă urme de şurubelniţă. Când am verificat camera de supraveghere, s-a dovedit că a fost defect timp de o oră în noaptea anterioară, nefiind nimeni în stare să explice de ce. Cum ai făcut-o, Lukas? Ai instalat un ecran în semafor cu care ai comunicat folosind un telefon ca să îl

hipnotizezi pe domnul Chadaux în direct? I-ai spus când să traverseze sau a fost un declanşator, cum ar fi lumina roşie?

În ciuda frigului de afară, tipic iernii, simţeam cum transpir prin toţi porii. Nu cred că mă tem în mod deosebit de moarte, dar îmi era frică de Gio Greco. Poate că a fost ceea ce noi, psihologii, numim atribuire, poate că Greco era doar un bun artizan cu o reputaţie teribilă. În orice caz, prezenţa lui mi-a lăsat impresia că ceva teribil se putea întâmpla în orice clipă. Poate că a fost aura lui. Sau lipsa aurei, aşa cum frigul este doar absenţa căldurii. Un astfel de rău pur este doar absenţa compasiunii. Un psihopat, după cum văd eu lucrurile, nu este o persoană care are ceva special, ci o persoană căreia îi lipseşte ceva.

— Te-au trimis după mine cei de la compania lui Chadaux? l-am întrebat.

Omuleţul roşu a fost înlocuit de unul verde la semaforul din faţa noastră şi oamenii s-au revărsat pe stradă de pe ambele trotuare. Dacă mă mişcam, primeam un glonţ în spate?

— Cine ştie? Oricum, nu prea pari să te temi moarte, Lukas.

— Există lucruri mai rele decât să părăseşti această vale a plângerii.

Îi priveam din spate pe pietonii care ne lăsaseră singuri pe trotuar.

— În orice caz, e mai bine să pleci decât să fii abandonat, probabil că suntem de acord cu asta, Lukas.

Primul lucru la care m-am gândit a fost, desigur, că Judith l-a părăsit pe el. Aş fi fost naiv să nu cred că, la un moment dat, el avea să afle că eu l-am înlocuit şi în calitate de client, şi de amant. Dar ceva legat de modul în care a spus-o m-a făcut să cred că era posibil să se refere

la mine. Că am fost abandonat de fiul meu Benjamin şi de soţia mea, Maria. Dacă într-adevăr la asta se referise, nu ştiu cum şi de unde obţinuse acea informaţie.

— Bună, sunt..., a început el.

Cuvintele erau rostite încet, ritmic şi am înlemnit.

Liniştește-te, a râs el încet. Nu te împuşc aici, chiar în faţa camerelor de supraveghere.

M-am forţat să fac un pas în faţă, apoi încă unul. Am plecat fără să privesc înapoi.

Cel mai evident motiv pentru care Milano a devenit capitala şoferilor din Europa este, bineînţeles, acela că este centrul tehnologiei, al inovaţiei, al celor mai luminate minţi şi al celor mai bogate companii. Oraşul este oaza din savană unde se adună tot felul de animale. Exceptându-le pe cele câteva erbivore care sunt suficient de mari încât să nu îşi facă probleme, noi ceilalţi suntem fie prădători, fie prăzi, fie paraziţi. Trăim într-o simbioză a fricii de care niciunul dintre noi nu se poate elibera.

Am mers pe una dintre străzile pietonale înguste pavate cu piatră cubică, care virează încet astfel încât nu poţi vedea prea departe în faţă. Poate că acesta este motivul pentru care aleg acest traseu între birou şi apartament: nu trebuie să văd tot ce este în faţa mea.

Am trecut de micile, dar exclusivistele magazine de haine, de unele mai puţin exclusiviste şi de atelierele artizanilor care cunoscuseră o renaştere după ce producţia în masă a multor bunuri se oprise din cauza lipsei materiei prime.

Acasă, tabla de şah aştepta în locul în care jucam partida mea preferată, Murakami contra Carlsen. Partida era din perioada de glorie a lui Carlsen, dar e celebră pentru că acolo, chiar la începutul partidei, Carlsen a păşit direct într-o capcană atât de evidentă, dar foarte vicleană,

încât a fost numită capcana Murakami şi a devenit la fel de renumită ca şi capcana Lasker. Mai mult, Murakami avea să joace mai târziu o variantă brutală a aceleiaşi capcane într-o partidă şi mai faimoasă de şah rapid împotriva tânărului şi promiţătorului italian Olsen, din Milano.

După întâlnirea cu Gio Greco inima a continuat să-mi bată cu putere. Ştiam, evident, că asasinarea în plină stradă nu era stilul său, lăsa asta pe seama şoferilor din Café Morte. Dar când spusese „Bună, eu sunt...", fusesem convins că îmi sunase în sfârşit ceasul şi că aveam să îi revăd pe Benjamin şi pe Maria. Gio Greco este fan Johnny Cash şi, potrivit legendei, cartea sa de vizită, vorbele de adio spuse victimelor, ar fi „Hello, I'm Greco". Într-adevăr, unii susţin că a început să o spună doar după ce a apărut legenda. Dacă era prezent, desigur. Pentru că şi el putea comite asasinate de la distanţă, ca în cazul spectaculoasei asasinări a familiei Giualli, în castelul Sforza, anul trecut.

Ştiam că nu mă urmăreşte nimeni, dar, evident, m-am întrebat de ce apăruse aşa şi îmi şoptise doar jumătate din replică. Pentru că Greco avusese dreptate: nu cred în coincidenţe.

A fost o ameninţare? Dar de ce să o iau în serios când ştiam amândoi că îşi putea duce treaba la bun sfârşit atunci şi acolo, ar fi fost o bună oportunitate. Ce urmărea? Poate a intenţionat să mă facă să cred că urmărea ceva, poate că nu era decât fostul amant gelos care voia să nu mai dorm liniştit noaptea.

Şirul gândurilor mi-a fost întrerupt de voci ridicate şi strigăte în faţa mea. Mai mulţi oameni se adunaseră pe strada îngustă şi se uitau în sus. M-am uitat şi eu în faţă. De la un balcon în stil franţuzesc de la penultimul etaj ieşea fum negru. În spatele grilajului balconului am văzut ceva, un chip palid. Un băiat. Opt ani? Zece? Era greu să îmi dau seama de aici.

— Sari! a strigat unul dintre spectatori.

— De ce nu se grăbeşte nimeni să urce să ia băiatul de acolo? l-am întrebat pe cel care a strigat.

— Poarta este încuiată.

S-a strâns şi mai multă lume, mulţimea s-a dublat, s-a triplat şi mi-am dat seama că trebuie să fi ajuns chiar după ce au descoperit incendiul. Băiatul a deschis gura, dar nu a spus nimic.

Ar fi trebuit să îmi dau seama chiar atunci, şi poate că am făcut-o. Nu ar fi schimbat nimic, iar mie aproape că îmi dădeau lacrimile.

Am alergat spre poartă şi am lovit cu putere în ea ca să o deschid. S-a deschis un mic vizor şi m-am trezit faţă în faţă cu un chip bărbos.

— Este un incendiu la etajul şase, am spus.

— Aşteptăm pompierii, a răspuns bărbatul pe un ton ce lăsa impresia unei replici exersate.

— Va fi prea târziu, cineva trebuie să salveze băiatul. Apartamentul e în flăcări. Lasă-mă să intru, am spus încet, deşi îmi venea să strig cât mă ţinea gura.

Poarta s-a deschis larg. Bărbatul era înalt şi lat, iar capul părea să-i fi fost înfipt între umeri cu un baros; purta uniforma obişnuită a şoferilor, un costum negru, anonim. Mi-am făcut loc şi am trecut pe lângă el pentru că m-a lăsat.

Am alergat în sus pe scări, simţind cum aerul otrăvit al oraşului Milano îmi arde plămânii, în timp ce număram etajele. Când m-am oprit la etajul al şaselea, am apucat clanţa uşii din stânga. Era închis şi am auzit un căţel lătrând furios înăuntru. Apoi mi-am dat seama că balconul era în partea dreaptă a faţadei şi am tras de mânerul celeilalte uşi.

Spre uimirea mea, uşa s-a deschis şi fumul s-a revărsat pe hol. În spatele perdelei negre de fum am zărit foc, mi-

am acoperit faţa cu o parte a pardesiului meu de lână şi am intrat. Nu vedeam multe, dar părea să fie un apartament mic. M-am îndreptat spre ceea ce trebuie să fi fost balconul şi m-am lovit de o canapea. Am strigat, dar nu am primit niciun răspuns. Am tuşit şi am mers mai departe. Dintr-un frigider deschis ieşeau flăcări şi pe podea erau rămăşiţele răsucite şi arse ale unui lucru nedesluşit. O lampă de veghe?

După cum am spus, nu cred în coincidenţe, iar asta era o reluare regizată, pusă în scenă doar pentru mine. Totuşi, trebuia să fac ceea ce se aştepta de la mine, nu puteam vedea o alternativă.

O rafală bruscă de vânt a îndepărtat temporar fumul de la uşa balconului şi l-am văzut pe băiat. Purta un sacou murdar cu o emblemă, un tricou murdar şi găurit la fel ca pantalonii. S-a holbat la mine cu ochii cât cepele. Avea părul blond, exact ca Benjamin, doar că mai scurt.

Am făcut doi paşi rapizi în faţă şi mi-am înfăşurat braţele în jurul băiatului, l-am ridicat şi i-am simţit degetele mici, calde prinzându-se de pielea gâtului meu. M-am grăbit în direcţia uşii în timp ce tuşeam din cauza fumului. Am găsit uşa pipăind peretele şi am încercat să dau de clanţă. Nu am găsit-o.

Am lovit uşa cu piciorul, am împins-o cu umărul, dar nu se clintea. Unde era nenorocita de clanţă?

Mi-am primit răspunsul când am auzit un şuierat puternic dinspre frigider, ca şi când s-ar fi spart un furtun. A ţâşnit gazul, s-a aprins şi a aprins întregul apartament.

Uşa nu avea clanţă. Nici broască, nimic. Regizorul: Gio Greco.

Fără să îi dau drumul băiatului, am alergat înapoi la uşa deschisă a balconului. M-am aplecat peste grilajul din fier forjat al balconului.

— Respiră, i-am spus băiatului, care încă mă fixa cu ochii lui căprui larg deschişi.

El a făcut aşa cum i-am spus, dar ştiam că indiferent de distanţa la care îl ţineam de balcon, amândoi aveam să murim curând intoxicaţi cu monoxid de carbon.

M-am uitat în jos la mulţimea adunată pe stradă, se holbau cu gurile deschise. Cineva striga, dar nu auzeam ce spunea din cauza flăcărilor care acum vuiau în spatele nostru. Aşa cum nu auzeam nici sirenele maşinilor de pompieri care să se apropie. Pentru că nu venea nicio maşină de pompieri.

Bărbatul care deschisese poarta nu doar că purta acelaşi costum ca şi ceilalţi de la Café Morte, dar avea şi chipul rece, inexpresiv, la fel de inert ca al victimelor lui. M-am uitat în dreapta. Acolo era un balcon obişnuit, dar era prea departe şi nu aveam cum să ajung la el. În partea stângă nu erau balcoane, doar o cornişă îngustă ce ducea la cea mai apropiată fereastră a apartamentului vecin.

Nu era timp de pierdut. Am ţinut băiatul la mică distanţă de mine şi m-am uitat în ochii lui căprui.

— Mergem acolo, aşa că trebuie te urci în spatele meu şi să te ţii bine. Înţelegi?

Băiatul nu a răspuns, doar a încuviinţat.

L-am balansat până pe spinarea mea şi el s-a prins de gâtul meu şi şi-a înfăşurat picioarele în jurul trunchiului meu. M-am ţinut de balustradă când am pus piciorul pe cornişă. Era atât de îngustă, încât îmi încăpea pe ea doar o parte a tălpii pantofului, dar, din fericire, ghetele mele groase de iarnă erau atât de rigide, încât îmi asigurau suficientă susţinere. Am luat o mână de pe balustradă şi am sprijinit-o de zid.

Mulţimea de spectatori de afară striga la noi, dar nu îmi păsa nici de ei, nici de înălţime. Nu că nu m-aş teme de înălţimi, pentru că mă tem. În cazul în care cădeam, urma

să murim, era evident. Însă, întrucât creierul realizase că alternativa echilibristicii pe cornişă era să ardem de vii, nu a ezitat. Şi din moment ce echilibristica solicită mai multă concentrare decât invocarea unor puteri disperate, creierul a închis temporar partea cu frica, care nu avea nicio funcţie utilă în această situaţie. Experienţa dobândită atât ca psiholog, cât şi ca asasin plătit îmi spune că noi, oamenii, suntem, surprinzător, atât de raţionali.

Cu infinită atenţie am dat drumul balustradei. Am stat cu pieptul şi cu obrazul lipite de tencuiala aspră şi am simţit că îmi menţin echilibrul. Era ca şi cum băiatul şi-a dat seama că trebuia să stea complet nemişcat în spinarea mea.

De jos, din stradă, nu se mai auzeau strigăte, nu se mai auzeau decât flăcările care acum ieşeau pe balcon. Târându-mă încet, am început să mă mişc cu grijă spre partea dreaptă, pe cornişa îngustă, dar, speram, solidă. Spre groaza mea, am văzut că se dizolva în bucăţi gelatinoase în locurile în care stăteam. De parcă presiunea exercitată de pantofi ar fi creat o reacţie chimică în cornişă, acum văzând că avea o nuanţă uşor diferită faţă de restul faţadei. Din moment ce nu puteam sta într-un singur loc mai mult de câteva secunde înainte să se sfarme cornişa, am continuat să mă mişc. Eram deja la o distanţă considerabilă faţă de balconul în stil francez, astfel că retragerea era imposibilă.

Când m-am apropiat suficient de mult de fereastra apartamentului de alături, cu mâna stângă mi-am desfăcut cu grijă eşarfa Burberry, în timp ce cu mâna dreaptă mă ţineam de pervazul ce ieşea în exterior. Judith îmi dăruise eşarfa cu ocazia împlinirii a 40 de ani, alături de o felicitare în care îmi spunea că mă place foarte mult, o glumă ce făcea aluzie la cele mai profunde cuvinte pe care eu

însumi le folosisem ca să îmi exprim afecţiunea faţă de ea. Dacă puteam să îmi înfăşor eşarfa în jurul mâinii, puteam să sparg fereastra, dar unul dintre capete era prins între braţul băiatului şi gâtul meu.

Smucind de eşarfă ca să o eliberez, băiatul s-a agitat şi s-a mişcat, iar eu mi-am pierdut echilibrul. Cu mâna dreaptă prinsă de cadrul ferestrei şi având doar piciorul drept pe cornişă, m-am balansat neajutorat pe faţadă, ca uşa unui hambar în balamale şi era cât pe ce să cad, însă în ultima clipă m-am prins de pervaz şi cu cealaltă mână.

M-am uitat în jos şi am văzut eşarfa Burberry planând încet spre stradă. Înălţimea. Mi-am încordat stomacul. Trebuia să îl blochez. Mi-am ridicat pumnul drept dezvelit şi am lovit cu toată forţa în geam, imaginându-mi că lovitura puternică reducea riscul de a mă tăia. Geamul era subţire, într-un strat şi casant, dar totuşi durerea s-a răspândit în tot braţul. Nu din cauza tăieturii, ci pentru că pumnul s-a oprit în ceva tare. M-am prins bine de partea solidă, m-am aplecat într-o parte şi am văzut că am lovit un grilaj din fier forjat. Grilajul era prins în balamale de ambele părţi şi era închis la mijloc cu un lacăt mare. Cine montează un grilaj de fier forjat în spatele geamului de la etajul şase?

Răspunsul a venit de la sine. În spatele grilajului, am văzut un apartament gol, semiîntunecat. Nu era mobilat, doar un topor mare pentru incendii atârna pe peretele opus, de parcă ar fi fost la expoziţie. Sau ca să mă exprim altfel: ca şi cum Greco voia să îl văd numaidecât.

Sunete ca de scârţâit şi râcâit de gheare. O siluetă neagră a venit valvârtej, mârâind, sărind şi am simţit un maxilar umed şi dinţi alunecând pe degetele prinse de zăbrele. Apoi silueta s-a lăsat pe podea şi a început să latre furios.

Instinctiv, m-am lăsat pe spate când a sărit câinele spre mine şi atunci am simţit mânuţele băiatului alunecând pe gâtul meu. Nu se mai putea ţine mult timp. Trebuia să intrăm rapid.

Câinele – un rottweiler – stătea pe podea, chiar sub fereastră. Balele îi curgeau din gura deschisă în care străluceau dinţi albi. S-ar ridicat pe labele din spate şi s-a sprijinit cu cele din faţă de perete, dar botul i s-a oprit la barele de metal, care îl împiedicau să ajungă la degetele mele. Bestia mă fixa cu privirea inexpresivă a urii glaciale. Am observat că atârna ceva de zgarda din jurul gâtului său gros. O cheie.

Câinele a renunţat, labele din faţă i-au alunecat în jos şi s-a aşezat pe podea, lătrând iar la mine. Băiatul m-a strâns mai tare cu braţele lui osoase încercând să se tragă mai sus pe spinarea mea, scâncind uşor. Am privit cheia cu atenţie. Toporul. Şi lacătul. Greco voia să sacrifice o piesă. Aşa procedează marii jucători de şah ca să nu dea adversarului un avantaj şi să-şi îmbunătăţească poziţia pe tabla de şah. Deocamdată nu îmi dădeam seama ce scop urmărea, dar evident că avea unul. În timpul unui turneu de şah din Nottingham din 1936, campionul mondial german Emanuel Lasker l-a privit pe adversarul său gândindu-se timp de o jumătate de oră, după care a mutat un cal la sacrificiu. Germanul nu l-a luat, dar a câştigat partida. Când a fost întrebat ulterior de ce nu a luat calul, el a răspuns că, dacă un adversar atât de bun se gândeşte jumătate de oră şi apoi crede că merită sacrificiul, atunci nu trebuie să se răspundă cu mutarea calculată de adversar.

M-am gândit. Ploua. Şi am făcut mutarea pe care conta adversarul meu. Am dus mâna stângă printre zăbrele. Erau atât de apropiate, încât mânecile sacoului şi cămăşii mele s-au ridicat, expunând pielea vulnerabilă.

Sacrificiul meu oferit câinelui. Care a reacţionat cu viteza luminii şi în linişte. Şi-a retras buzele, astfel încât i-am văzut dinţii înfigându-se în antebraţul meu. Am simţit durerea de abia când şi-a încleştat fălcile. Am băgat şi mâna dreaptă, dar în timp ce mi-o apropiam de cheia de pe zgardă, câinele mi-a tras braţul stâng jos, pe podea, ca să se ferească de mâna mea liberă.

Nu este adevărat că unele rase de câini îşi pot bloca fălcile, dar unele muşcă mai tare. Şi unele sunt mai inteligente. Rottweilerul are scoruri mari la ambele categorii, forţa muşcăturii şi IQ. În aşa măsură încât, atunci când am pariat cu alţi doi studenţi la psihologie că puteam să fac un animal să îndeplinească sarcini simple – cum ar fi să dea din cap de câteva ori – sub hipnoză, am ales un rottweiler. Dar singurul lucru pe care am reuşit să îl fac a fost să îl determin să stea complet nemişcat şi nu era nicio noutate că folosind tehnici simple poţi face animalele – orice soi, de la câini şi găini la porci şi crocodili – să stea nemişcate şi, aparent, într-o transă profundă. Meritul pentru această stare catatonică îi revine doar parţial hipnotizatorului, se datorează în egală măsură instinctului animalelor de pradă de a se preface moarte când nu mai au scăpare. Scopul este să te foloseşti de aversiunea prădătorului faţă de prada deja moartă sau poate bolnavă. Adică, era evident ceva nou pentru prietenii mei, care au crezut că am câştigat pariul şi mi-au dat banii şi o reputaţie nemeritată de mare hipnotizator de animale. În acel punct al vieţii mele, nu îmi permiteam să declin niciuna dintre ele.

Am întins mâna dreaptă printre zăbrele până am ajuns la câine şi am pus-o încet pe fruntea animalului. L-am mângâiat cu blândeţe şi ritmic, înainte şi înapoi, în timp ce îi vorbeam duios. Câinele s-a uitat în sus la mine fără să slăbească strânsoarea. Nu ştiu ce simţea. Un hipnotizator

nu este un înţelept în virtutea meseriei sale, doar cineva care a învăţat tehnici, un jucător de şah obişnuit care, fără prea multe cunoştinţe, face mutările de început despre care a citit că sunt bune. Dar, desigur, există o diferenţă între un hipnotizator bun şi unul mai puţin bun, iar eu eram, la urma urmei, unul dintre cei buni, poate chiar unul dintre cei mai buni. Chiar şi la oameni, hipnoza ocoleşte procesele cognitive lente, de aceea funcţionează uimitor de repede şi de aceea un bărbat ce aşteaptă la o intersecţie poate fi manipulat doar privind lumina semaforului preţ de câteva secunde, văzând acolo ceva care declanşează o reacţie prestabilită.

Am văzut pleoapele câinelui lăsându-se pe jumătate şi am simţit că slăbeşte strânsoarea muşcăturii. Am continuat să-i vorbesc blând, timp în care am dus mâna dreaptă spre zgardă, am desprins cheia şi am tras-o înspre mine. Concomitent, am simţit băiatul slăbind priza şi alunecând în jos pe spatele meu. Arcuindu-mi mâna în spatele lui, am pipăit corpul băiatului şi l-am prins de cureaua pantalonilor înainte să cadă. L-am ţinut, dar ştiam că nu puteam să o fac pentru mult timp.

Am reuşit să nu pierd cheia vârându-mi degetul mare în brelocul larg şi acum trebuia să o scot şi să o introduc în lacătul prins de grilajul din fier forjat. Nu puteam să o fac cu o singură mână. Muşcătura era mai slabă. Am tras încet braţul spre mine, dar simţeam că trag de capul câinelui. Dinţii unui animal de pradă sunt îndreptaţi spre interior, e logic, ca să nu scape prada. Aşa că, în schimb, am împins încet braţul înainte să îl ridic şi de această dată m-am eliberat. Sângele mi se scurgea pe antebraţ până în palmă, încât era cât pe ce să îmi alunece când am prins una dintre bare cu degetul mic şi inelarul.

— Mai rezistă zece secunde, am spus cu voce tare. Numără să te aud.

Băiatul nu a răspuns, dar s-a prins iar de gâtul meu. I-am dat drumul şi cu ajutorul celorlalte trei degete şi mâinii drepte am introdus cheia în lacăt şi am rotit-o. Lacătul s-a deschis. Am dat la o parte una dintre gratii şi m-am sucit ca băiatul să poate urca de pe mine pe fereastră.

De jos, de pe stradă, s-au auzit aplauze şi ovaţii. Am intrat în apartament. Câinele stătea nemişcat şi privea înainte, sau în sinea lui, de unde să ştiu? Nu mai citeam reviste de specialitate, dar cândva văzusem o listă cu animalele despre care oamenii de ştiinţă presupun că au conştiinţă de sine şi câinii nu fuseseră incluşi în ea...

Uşa era metalică şi, la fel ca la apartamentul alăturat, nu avea clanţă. Doar ca să fiu sigur, am împins-o puţin cu piciorul, cât să îmi confirm că era închisă, după care am luat toporul ce atârna de cele două cuie din perete. L-am cântărit în mână şi m-am uitat la uşă.

Sângele îmi curgea de pe braţ şi picăturile cădeau pe podeaua din lemn. Am mai auzit un sunet, un mârâit, şi m-am întors spre fereastră. Băiatul stătea chiar în faţa câinelui, îl mângâia! Am văzut muşchii încordându-se sub blana netedă şi neagră a câinelui şi urechile ciulite. Nu mai era în transă. Un mârâit pe o frecvenţă joasă.

— Pleacă de lângă el! am ţipat, dar am ştiut că era prea târziu.

Băiatul a reuşit să facă o jumătate de pas în spate înainte ca faţa lui să fie umplută de sânge. A căzut în genunchi cu o expresie şocată în ochi. Lama toporului s-a înfipt în parchet chiar în faţa copilului, iar între lamă şi băiat zăcea capul câinelui cu buzele întoarse. Inima a pompat încă de două ori făcând sângele să ţâşnească din gâtul trupului rănit al câinelui.

Am rămas nemişcat timp de câteva secunde. Şi abia atunci am realizat că de pe buzele băiatului nu s-a auzit nici măcar un sunet. M-am lăsat şi eu pe genunchi, chiar în

faţa copilului. Mi-am dat jos paltonul şi am şters cu el sângele de pe faţa lui, i-am pus o mână pe umăr şi i-am întâlnit privirea înainte să îi vorbesc prin semne:

— Eşti mut, nu este aşa?

El nu a răspuns.

— Eşti mut? l-am întrebat vorbind tare şi clar.

Băiatul a încuviinţat.

— Şi eu am avut un băiat mut. Vorbea prin semne, aşa că înţeleg. Ştii limbajul semnelor?

Băiatul a clătinat din cap. A deschis gura şi a făcut semn spre interiorul ei. Apoi a făcut semn spre lama toporului.

— Dumnezeule! am exclamat.

A început să sune telefonul. L-am scos din buzunarul paltonului. Era un apel FaceTime, număr necunoscut, dar bănuiam cine era. Am preluat apelul şi pe ecran a apărut un chip. Semăna cu o mască Guy Fawkes, masca purtată cândva de rebelii idealişti din lume, protestând împotriva autorităţii, a statului-naţiune. Cu mustaţa lui subţire, Gio Greco semăna puţin cu un porc.

— Felicitări, a spus Greco. Văd că ai intrat în camera torturii.

— Cel puţin aici nu arde, am răspuns.

— Oh, când vei vedea ce îţi pot oferi locul unde eşti acum, îţi vei dori să fi murit în foc.

— De ce faci asta, Greco?

— Cartelul din Abu Dhabi îmi dă două milioane. Ar trebui să fii mândru. E un preţ record pentru un şofer.

Am înghiţit în sec. Dobândirea reputaţiei de şofer de primă clasă presupune deopotrivă riscuri mai mari şi mai mici. Mai mari, pentru că preţul pus pe capul tău creşte. Mai mici, pentru că alţi şoferi nu vor accepta misiuni în care ştiu că există mari şanse să sfârşească în mormânt. Am crezut că ultima parte îmi va oferi protecţie.

— Aş fi putut chiar să măresc preţul şi mai mult, a spus Greco. Dacă ar fi apelat ei la mine.

— Tu te-ai dus la ei?

— Eu am propus misiunea, da, şi un preţ pe care ştiam că îl vor accepta.

Transpiram din toţi porii, ca şi cum trupul se gândea că, dacă scapă de lichide, îmi acorda mai multe şanse de supravieţuire.

— Dar de ce... toate astea? Ai fi putut să mă împuşti pur şi simplu la intersecţie.

— Am avut un buget pentru ceva mai extravagant decât un glonţ, ceea ce va avea un răsunet în mediul de afaceri. La urma urmei, construirea unei reputaţii este...

— De ce?! am urlat şi l-am văzut pe băiat uitându-se la mine înfricoşat. La celălalt capăt al firului era linişte, dar îl puteam auzi râzând fericit. De ce? am repetat, făcând un efort să mă controlez.

— Sigur ştii deja. Tu, cel care te culci cu Regina şi eşti şi psiholog.

— Din gelozie, este atât de simplu?

— Oh, dar gelozia nu este ceva simplu, Lukas. Vezi tu, după ce Judith m-a părăsit, am intrat într-o destul de uşoară depresie. Aşa am ajuns la psiholog, care a spus că, pe lângă depresie, sufeream şi de narcisism. Nu ştiu exact dacă o imagine solidă despre tine însuţi este ceva de care să suferi, dar i-am spus că venisem după antidepresive, nu pentru un nenorocit de diagnostic care privea cu totul alte lucruri.

Nu i-am răspuns, dar ceea ce spusese Greco era tipic narcisiştilor, pentru că ei nu recunoşteau nici tulburarea de personalitate, nici nu căutau să se trateze şi, de obicei, noi, cei din sistemul de sănătate, descopeream în timp ce îi tratam pe aceşti indivizi că fac parte din acea jumătate a populaţiei care suferă de narcisism.

— Dar idiotul n-a încetat, a oftat Greco. Înainte să-l împuşc, a reuşit să-mi spună că o trăsătură definitorie a narcisiştilor este că au un simţ al invidiei extrem de dezvoltat. Ca primul narcisist din istorie, Cain. Tipul acela din Biblie, ştii, care îşi ucide fratele din gelozie. Ei bine, aici a nimerit-o.

Nu ştiam dacă partea cu împuşcarea psihologului era o glumă, dar nu aveam de gând să întreb. Şi nici nu intenţionam să subliniez inutilitatea răzbunării pentru ceva ce ştii că este iremediabil. Poate pentru că exact asta făceam chiar eu.

— Acum înţelegi, Lukas? Sunt victima unei tulburări de personalitate care mă face să îmi doresc ca tu să suferi. Regret, nu prea am ce face în această privinţă.

— Eu sufăr în fiecare zi, Greco. Pentru Dumnezeu, ucide-mă pe mine şi lasă băiatul să plece.

El a pocnit de trei ori, cum face profesorul cu elevul care a greşit un calcul la tablă.

— Să mori e uşor, Lukas. Iar suferinţa ta este pe cale să fie atenuată. Regina este un bun tratament, nu-i aşa? OK, vreau să văd cum se redeschide acea rană a ta. Vreau să văd cum te perpeleşti în furca mea. Vreau să văd cum încerci să salvezi băiatul. Şi cum dai greş. Când fiul tău s-a intoxicat cu fum, l-ai dus la spital, dar ai ajuns prea târziu, am înţeles.

N-am răspuns. Când am simţit miros de fum în toiul nopţii şi am dat năvală în dormitorul în care Benjamin stătea întins lângă lampa de veghe ce ardea mocnit, aproape că nu mai respira. Am condus cât de repede am putut, dar nu sunt un şofer de viteză, iar spitalul era prea departe; ca de obicei, am fost calul aflat pe partea greşită a tablei de şah.

— Corzile vocale ale băiatului, am spus înghiţind în sec. Tu le-ai distrus?

— Ca să semene mai mult cu fiul tău. Aşa că atunci când spui *pentru Dumnezeu*, dă mai curând vina pe Dumnezeu pentru că a făcut-o pe soţia ta să dea naştere unui copil mut.

M-am uitat la băiat.

Unde îl găsise Greco? Probabil în mahalalele de la periferia oraşului, un loc în care dispariţia unui copil nu stârnea prea multe valuri.

— Pot să sar pe geam, am spus. Aşa vom termina acest joc.

— Atunci măruntaiele băiatului vor fi mistuite de gaz.

— Gaz?

— O simplă apăsare pe tastă.

Greco a ridicat o telecomandă mică în dreptul camerei.

— Este o nouă invenţie a chimiştilor unuia dintre carteluri. O variantă de iperită care erodează încet mucoasele. Este extrem de dureros şi poate dura multe ore. Îţi vomiţi propriile măruntaie înainte să sângerezi până mori.

Am aruncat o privire prin apartament.

— Las-o baltă, Lukas. Va veni şi din tavan, şi din pereţi, nu vei putea să îl opreşti. Peste exact o oră, voi apăsa butonul declanşator, 60 de minute, Lukas. Tic-tac.

— Pompierii sunt pe drum, ne vor auzi strigând.

— Incendiul s-a stins, Lukas. A fost doar un strat subţire de alcool pe o podea ignifugă, plus un frigider în flăcări. Nu va veni nimeni. Crede-mă, eşti singur.

L-am crezut. M-am uitat la ceas şi mi-am dres vocea.

— Suntem singuri, Greco.

— Ei bine, măcar suntem singuri amândoi acum, când ea ne-a fost luată amândurora.

Mi-am ridicat iar privirea la masca Guy Fawkes. Ea ne-a fost luată. Ce voia să spună?

— Adio, Lukas.

Legătura a fost întreruptă. Mă holbam la ecranul negru. Lucrurile îngheaţă de la exterior, dar frigul pe care îl resimţeam creştea dinăuntrul meu şi se răspândea în jur. Doar nu...? Nu, trebuia să fie ceva cu care să mă manipuleze. Dar de ce? Să o sun pe Judith ca să verific dacă este în siguranţă, pentru ca el să intercepteze semnalul, să vadă unde se ascunde? Nu, era atât de versat încât trebuia să ştie că eu, la fel ca el şi Judith, am un telefon care alege aleatoriu între imensele reţele de sateliţi ale cartelurilor şi staţiile terestre private, pentru a face imposibilă interceptarea semnalului.

M-am uitat la tavan şi la pereţi. M-am uitat la ceas, la minutarul care avansa, rigid şi implacabil. Am încercat să gândesc limpede, să-mi stabilesc următoarea mişcare, dar era imposibil de ştiut dacă mintea mea funcţiona raţional, aşa cum alpinistul de pe Everest ştie că altitudinea unde oxigenul este rarefiat împiedică gândirea raţională. Confuzia este confuzie.

Mai aveam 60 de minute. Nu, 59.

Trebuia să ştiu.

Am apelat-o, inima bătându-mi sălbatic în timp ce aşteptam. A sunat o dată. De două ori. Răspunde. Răspunde! A sunat de trei ori.

Partea a II-a
Desfăşurarea partidei

Olsen a pierdut totul la jumătatea partidei. Nu pentru că a jucat rău, ci pentru că a intrat în panică după ce a picat în capcana lui Murakami, la începutul partidei. Mereu veselul, dar tăcutul Olsen pierduse mult timp gândindu-se, iar acum se lupta şi cu tabla de şah, şi cu forţa superioară a cailor bine plasaţi ai lui Murakami. O discuţie recurentă priveşte regina lui Olsen, dacă Murakami a furat-o sau dacă Olsen a sacrificat-o. Majoritatea oamenilor, inclusiv

eu, se gândesc că este evident că Olsen nu a renunţat voluntar la ea, singurul lucru obţinut când i-a luat-o Murakami a fost o amânare a inevitabilului. Într-o partidă de şah lungă, Olsen ar fi capitulat încă din clipa aceea şi i-ar fi oferit victoria lui Murakami, dar în şahul rapid există mereu probabilitatea ca adversarul să facă o mutare greşită. Aşa că Olsen a ales să prelungească chinul, să se lase tăiat în bucăţi, în timp ce calul de negru care îi rămăsese sărea de colo-colo ca o găină ameţită. Să joci iar acea partidă, mutare dureroasă cu mutare dureroasă, era ca retrăirea unei tragedii greceşti. Ştii cum se va termina, scopul este să găseşti cea mai frumoasă cale până la final, ceea ce şoferii numesc *traseul pitoresc.*

Pe Judith Szabó am cunoscut-o când încă era facilitatoarea şi iubita lui Gio Greco. În timpul unui bal la Castelul Sforza, pe care Luca Giualli, şeful cartelului din Lombardia, îl cumpărase de la municipalitate, transformându-l în fortăreaţa sa personală. Pe lângă angajarea unei mici armate pentru asigurarea securităţii familiei, mă angajase şi pe mine să caut breşe în sistemul de securitate şi să identific semne ale unor asasinate planificate.

Stăteam lângă pianul cu coadă din atriu şi priveam peste mulţimea de oameni bogaţi şi puternici îmbrăcaţi în fracuri şi rochii de gală. Cu toate că ea părea să se mişte precum ceilalţi invitaţi, am observat-o. Nu doar pentru că era deosebit de frumoasă, într-o rochie roşie strălucitoare şi cu părul lung şi negru, ci pentru că nu se putea abţine să nu se apropie de mine ca un profesionist.

— Nu-ţi faci treaba prea bine, a fost primul lucru pe care mi l-a spus şi s-a uitat în jos.

Era cu câţiva centimetri mai înaltă decât cei 175 ai mei.

— Tu trebuie să fii Judith Szabó, am spus eu.

— Vezi, aşa e mai bine. Cum de ţi-ai dat seama?

— Din ce am auzit. Şi pentru că te mişti ca o regină şi te uiţi în jur ca un şofer. Nu eşti pe lista invitaţilor, aşadar cum ai reuşit să intri?

— Sunt trecută ca Anna Vogel din Cartelul Tokyo. O invitaţie cu acelaşi nume a fost introdusă în sistem. A fost mult prea simplu de spart, iar controlul actului meu fals de identitate, ruşinos de superficial, a zis ea vânturând un card bancar.

Am încuviinţat.

— Şi de ce nu aş da acum alarma şi să cer să fii pusă în lanţuri?

Ea a zâmbit scurt, după care a făcut semn cu capul spre Luca Giualli, care stătea de vorbă cu primarul oraşului Milano, un bărbat care vorbise cu pasiune despre revenirea la sistemul oraşelor-state independente în Italia.

— Pentru că, a spus Judith Szabó şi am ştiut în mare parte ce urma, ar dovedi că ai permis unui potenţial asasin să se apropie atât de mult de clientul tău, încât ea – dacă ar fi dorit – l-ar fi eliminat.

— Şi atunci ce doreşti?

— Să transmit un mesaj. De la ştii-tu-cine.

— De la Greco. Capul de broccoli.

Ea a zâmbit discret.

— Voia doar să aflu dacă eşti atât de bun pe cât se spune.

— Mai bun decât el, vrei să spui?

Ea n-a răspuns, doar a zâmbit mai larg. Avea nişte ochi minunaţi. Reci şi albaştri. Atunci m-am gândit că avea ritmul cardiac al unui psihopat, adică îl reducea în situaţii în care viaţa şi moartea erau chestiuni de la sine înţelese. Mai târziu aveam să aflu că mă înşelam, că era doar o actriţă desăvârşită. Şi că motivul pentru care juca atât de bine rolul unui psihopat era acela că trăia cu unul.

— Cel puţin acum ştim că nu eşti cel mai bun, domnule Steinlitz. O seară bună, domnule Steinlitz, sunt aşteptată.

Mi-a întâlnit privirea în timp ce lustruia ecusonul fracului meu Brioni, chiar dacă ştiam că nu era nimic acolo.

Trebuie să mă fi văzut privind peste umărul ei şi clătinând încet din cap, pentru că a înlemnit, s-a răsucit şi s-a uitat în sus, la unul dintre balcoanele interioare cu deschidere spre atriu. Nu putea vedea pe nimeni în bezna de dincolo de uşa deschisă a balconului, dar când şi-a coborât privirea a observat micul punct roşu al laserului dansând pe rochia ei.

— De când e acolo? a întrebat ea.

— Roşu pe roşu. Am putea crede că niciunul dintre oaspeţi nu a observat încă.

— Şi de cât timp ştiai că Anna Vogel nu există?

— De trei zile. Am cerut ca toţi cei aflaţi pe lista de invitaţi să fie verificaţi de două ori şi, când a apărut Anna Vogel, iar în cartelul Tokyo nu există nimeni cu acest nume, am devenit evident curios să aflu cine putea fi. Se pare că am bănuit corect.

Zâmbetul ei nu mai era atât de ferm.

— Ce se întâmplă mai departe?

— Acum te întorci la cel care te aşteaptă şi îi spui că a primit un mesaj.

Judith Szabó a rămas nemişcată, cercetându-mă cu atenţie.

Ştiam ce se întreba: dacă plănuisem să îi dau drumul sau dacă fusese o decizie de moment. Oricum, după două săptămâni aveam să regret acea decizie.

O sunam deja a patra oară. Ea mereu îşi ţine telefonul la îndemână. Te rog, Judith. Am sunat-o şi a cincea oară. Nu muri!

Am sunat-o după două săptămâni de la întâlnirea de la Castelul Sforza.

— Bună, a spus ea simplu.

I-am recunoscut vocea imediat. Probabil pentru că mă gândisem la ea.

— Bună, am răspuns. Sun pentru că ai sunat la acest număr. Pot să întreb de unde îl ai?

— Nu, dar mă poţi întreba dacă vreau să ies la cină în această seară.

— Vrei?

— Da. Masa a fost rezervată. Ora 19:00, la Seta.

— Este devreme. Voi supravieţui?

— Dacă vii la timp.

Am zâmbit auzind ceea ce am crezut că era o glumă.

Dar nu am întârziat. Totuşi, când am sosit, ea era deja aşezată la masă. Ca şi data trecută, m-a surprins că era frumoasă într-un fel auster, fără drăgălăşenie, doar un tot unitar, simetrie şi proporţii normale. Dar ochii ei erau. Ochii...

— Eşti văduv, a spus ea, după ce am vorbit puţin despre mediul de afaceri fără să dezvăluim secrete.

— De ce crezi asta?

Ea a făcut semn cu capul spre mâna mea.

— Niciun şofer nu poartă verighetă, spune ceva despre ei şi îi poate face vulnerabili, dacă arată că au pe cineva la care ţin.

— Poate că o am pentru a induce în eroare. Sau poate sunt divorţat.

— Poate. Durerea din ochii tăi îmi spune altceva.

— Poate că sunt victimele care îmi apasă conştiinţa.

— Şi o fac?

— Nu.

— Atunci?

— Mai întâi spune-mi ceva despre tine.

— Ce vrei să ştii?

— Probabil este mare diferenţă între ce vreau să ştiu şi ce voi ajunge să ştiu. Începe cu ce vrei.

Mi-a zâmbit, a gustat vinul şi a făcut semn cu capul spre somelier care, fără să întrebe, îşi dăduse seama rapid care dintre noi doi dă comenzile.

— Provin dintr-o familie din elita societăţii şi mi-au fost satisfăcute toate nevoile materiale, dar niciuna dintre cele emoţionale. Cel mai apropiat de mine a fost tatăl meu, care m-a abuzat în mod frecvent de când aveam 11 ani. Mă întreb ce concluzie ar fi tras un psiholog din asta şi din faptul că am ajuns să lucrez în această industrie.

— Păi, poţi să-mi spui.

— Am absolvit trei facultăţi, nu am copii, am trăit în şase ţări, mereu am câştigat mai mult decât foştii iubiţi sau foştii soţi şi am fost permanent plictisită. Până când am intrat în contact cu această industrie, mai întâi în calitate de client. Aşadar... încă ceva. În prezent sunt iubita lui Gio Greco.

— De ce nu invers?

— Ce vrei să spui?

— De ce nu spui că Gio Greco este iubitul tău?

— Oare nu obişnuiesc femeile să facă asta când vine vorba despre bărbaţi puternici?

— Nu-mi laşi impresia că poţi fi dominată uşor. Şi spui „pentru moment”. Sugerezi că relaţia este un aranjament temporar.

— Şi mie mi se pare că tu eşti preocupat de semantică.

Omul vorbeşte din preaplinul inimii, nu aşa se zice?

Ea a ridicat paharul pentru un toast. Am băut.

— Greşesc? am întrebat.

Ea a ridicat din umeri.

— Nu sunt toate relaţiile temporare? Unele se termină când nu mai există iubire, distracţie sau bani. Altele, când se termină viaţa. În cazul tău ce s-a întâmplat?

Am agitat paharul de vin.

— Ultima ipoteză.

— Şoferii concurenţei?

Am clătinat din cap.

— S-a întâmplat înainte să intru în industrie. Ea s-a sinucis. Fiul nostru murise într-un incendiu cu un an înainte.

— Mânie?

— Şi vinovăţie.

— Şi ea a avut sentimente de vinovăţie?

Am negat printr-o mişcare a capului.

— Producătorul lămpii Mickey Mouse din dormitor a fost de vină. Lampa era făcută dintr-un material ieftin şi uşor inflamabil, ca să submineze concurenţa. Producătorul a refuzat să-şi asume responsabilitatea. Proprietarul a fost unul dintre cei mai bogaţi bărbaţi din Franţa.

— A fost?

— A murit într-un incendiu.

— Din întâmplare, nu vorbim despre Françoise Augvieux, care a ars de viu la bordul iahtului său ancorat la Cannes?

N-am răspuns.

— Deci tu ai fost. Mereu ne-am întrebat cine a făcut-o, nu existau clienţi care să iasă în evidenţă. Impresionant debut. Pentru că acela a fost debutul, nu?

— Lumea nu are nevoie de oameni care nu-şi folosesc puterea pentru a face bine.

Ea şi-a înălţat capul, ca pentru a mă privi dintr-un alt unghi.

— De aceea eşti în domeniu? Ca să ucizi profitori nemiloşi şi să-ţi răzbuni fiul şi soţia?

A fost rândul meu să ridic din umeri.

— Poţi întreba un psiholog despre asta. Dar, spune-mi, ce ar crede Greco despre noi doi, stând aici, servind cina împreună în această seară?

— Ce te face să crezi că nu ştie?
— Ştie?
Ea a zâmbit scurt.
— Este ocupat la serviciu. Şi eu sunt la muncă. Mi-aş dori să te am în herghelia mea.
— Mă faci să par un cal de curse.
— Te deranjează?
— Nu analogia, dar nu am nevoie de un intermediar.
— Ba da, ai. Planurile îţi pot fi dejucate uşor fără unul şi ai nevoie de cineva să urmărească ce se petrece pe la spatele tău.
— Din câte îmi amintesc, planul tău a fost dejucat.
— Sper să nu iei asta personal, Lukas, dar acum nu ar trebui să fii aici, ar trebui să fii cu clientul tău.
Am simţit cum îmi creşte pulsul.
— Mulţumesc, Judith, dar Giualli este în siguranţă în fortăreaţa lui şi nu avem trădători în echipa noastră, m-am asigurat personal de asta.
Judith Szabó a scos ceva din geanta ei Gucci şi l-a pus pe faţa de masă, în faţa mea. Era un desen sau un document printat. Părea să fie o pisică alergând şi care avea fixată în jurul ei o încărcătură explozivă detonată. Pe fundal era desenat un castel.
— Asta este o ilustraţie veche de cinci sute de ani a unei tactici de atac utilizate de germani în timpul asediilor, în secolul al XVI-lea. Prindeau o pisică sau un câine care ieşise prin breşe, animalele mereu reuşesc să iasă din castelul sau satul în care locuiesc. Apoi legau pe acel animal o încărcătură explozivă şi îl goneau înapoi acasă. Planul era ca animalul să treacă prin breşă înainte ca fitilul să ardă complet.
Simţeam o furnicătură între omoplaţi. Bănuiam deja ce urma. Ceva la care nu mă gândisem, dar la care ar fi trebuit să mă gândesc.

— Gio este...

Părea că încerca să îşi găsească cuvintele. Pe lângă faptul că nu era o fire slabă, Judith Szabó nu părea nici să fie o persoană care să îşi găsească cuvintele cu dificultate. Când într-un final le-a găsit, a vorbit atât de încet, încât m-am aplecat fără să vreau în faţă.

— Nu am nimic împotriva metodei în sine, la urma urmei, asta este meseria noastră şi facem ce trebuie. Dar există o limită undeva. Cel puţin pentru unii dintre noi. Precum acest băiat care locuieşte cu mama lui la Castelul Sforza, Anton...

Am tresărit. Luca Giualli şi soţia lui, care era cu două decenii mai tânără, erau oameni buni, cel puţin buni ca să fie oameni bogaţi şi influenţi ai cartelului. Aveau trei copii bine-crescuţi, pe care îi tratam cu politeţe detaşată, şi invers. Dar altfel stăteau lucrurile cu Anton, fiul în vârstă de cinci ani al bucătarului, care locuia într-unul dintre apartamentele servitorilor de la parter şi care semăna atât de mult cu Benjamin, încât trebuia să fac un efort să nu îi dăruiesc complet inima mea. Judith Szabó a făcut o pauză, simţind probabil că numele a atins o coardă sensibilă. Ea şi-a dres vocea şi a continuat.

— Anton este desemnat să fie pisica.

Deja mă ridicasem pe jumătate.

— Este prea târziu, Lukas. Rămâi la masă.

M-am uitat la ea. Avea vocea fermă, dar mi s-a părut că văd lacrimi în ochii ei. Nu ştiam nimic, doar că eram iar calul.

Avea să dureze mai multe zile până ce declaraţiile martorilor şi investigaţiile criminalistice să dezvăluie ce se întâmplase. Deşi copiii familiei Giualli erau, desigur, însoţiţi de gărzi de corp oriunde mergeau – acasă, la şcoală, la balet, la antrenamentele de karate, la prietenii lor – regula

nu se aplica şi copiilor servitorilor. Toţi angajaţii erau percheziţionaţi corporal la venire şi la plecare, la urma urmei trădarea face parte din natura umană, însă riscul ca ei să fie răpiţi era considerat redus, mai ales că toţi semnaseră un contract care stabilea expres că angajatorul nu îşi asuma răspunderea în astfel de cazuri.

În acea după-amiază, când Anton a venit de la şcoală cu o întârziere de o oră, i-a spus mamei sale că fusese oprit de un bărbat în Parcul Sempione. Acesta îi pusese o cârpă pe faţă, totul s-a întunecat şi Anton a spus că nu ştia cât trecuse până s-a trezit într-unul dintre tufişurile din parcul marelui oraş. Avea dureri când înghiţea, dar altfel, date fiind condiţiile, se simţea bine. Când a fost rugat să îl descrie pe bărbat, tot ce îşi amintea Anton era că, deşi era cald, el purta un palton.

Mama lui vorbise cu Luca Giualli, care chemase imediat poliţia şi un medic. Doctorul a explicat că durerea şi inflamaţia din gât puteau fi cauzate de ceva – nu a dorit să speculeze despre ce era vorba – care fusese introdus forţat pe gâtul copilului, dar nu putea spune mai multe până la o examinare amănunţită.

Raportul poliţiei spunea că patru poliţişti se îndreptau spre intrarea în fortăreaţă la momentul exploziei. Forţa explozivă a conţinutului pungilor gelatinoase din stomacul băiatului nu ar fi fost suficientă să îl ucidă pe Luca Giualli şi pe soţia lui dacă s-ar fi aflat în zona lor din fortăreaţă, iar Anton în apartamentele servitorilor. Însă ei erau – într-un fel – oameni buni şi nu doar că erau în apropiere, ci chiar în aceeaşi încăpere; nu rămăsese prea mult din niciunul dintre ei când poliţia şi pompierii îşi croiseră drum printre ruine.

Dar eu încă nu aflasem niciunul dintre aceste detalii la momentul în care mă aflam într-unul dintre cele mai bune restaurante şi mă uitam în ochii albaştri ai lui Judith Szabó.

Ce ştiam sigur era că Anton era mort, la fel şi Luca Giualli. Că nu îmi făcusem treaba, iar acum era prea târziu. De asemenea, am realizat că Judith Szabó nu glumise când mi-a spus că riscam să mor dacă întârziam.

— La bal, am spus eu, nu ar fi trebuit să te las să scapi.

— Nu, n-ar fi trebuit. Dar ai vrut să îi transmiţi un mesaj lui Greco, nu?

Nu i-am răspuns.

— M-ai invitat aici ca să nu fiu la castel când venea copilul acasă. De ce?

— La bal mi-am dat seama că eşti bun. Ai fi mirosit fitilul şi poate l-ai fi salvat pe Luca Giualli.

— Greco a luat decizia să fiu ademenit aici, la cină?

— Tot ce ţine de operaţiuni este decizia lui Greco.

— Dar?

— Dar a fost sugestia mea.

— De ce? După cum vezi, ai supraestimat talentul meu de a mirosi orice. Când m-ai invitat aici, m-am gândit...

M-am abţinut şi mi-am dus degetul arătător şi degetul mare la ochi.

— Ce ai crezut? a întrebat ea cu blândeţe.

Am expirat profund.

— Că eşti interesată de mine.

— Înţeleg, a spus ea, punându-şi mâna pe mâna mea liberă. Dar nu greşeşti. Sunt interesată de tine.

M-am uitat în jos la mâna ei.

— Serios?

— Te-am luat de acolo în primul rând pentru că nu doream să mori şi tu. M-ai lăsat să plec ultima dată când ne-am întâlnit. Nu erai obligat, nici nu cred că asta plănuiai. Acum a fost rândul meu să dau dovadă de aceeaşi îndurare.

— Să arăţi clemenţă nu este acelaşi lucru cu a fi interesată.

— Dar tocmai ţi-am spus că sunt. Am nevoie de un nou client. Cred că tocmai l-am pierdut pe cel pe care îl aveam.

Şi-a lăsat privirea în jos fără să îşi ia mâna de pe a mea. Cu cealaltă mână şi-a luat şervetul din poală şi mi l-a dat.

— Plângi, a spus ea.

Aşa a început relaţia mea cu Judith, în lacrimi. Oare tot aşa avea să se şi termine? A sunat a şasea oară. A şaptea oară. A opta. Eram pe cale să închid.

— Bună, iubăreţule! Eram la duş.

Mi-am dat seama că îmi ţinusem respiraţia şi acum inspiram profund.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat ea îngrijorată, încercând să interpreteze tăcerea mea.

— Sunt închis într-un apartament împreună cu un băiat mut.

— Gio! a rostit ea înainte să termin propoziţia.

— Da, am confirmat. Mi-a fost teamă că te-a găsit şi pe tine.

— Nu mă poate găsi aici, ţi-am spus.

— Oricine poate fi găsit, Judith.

— Unde eşti?

— Nu este important, nu mă poţi ajuta. Voiam doar să ştiu că eşti în siguranţă.

— Lukas, spune-mi unde...

— Ştii că încearcă să ajungă la tine folosindu-se de mine. Stai ascunsă. Eu...

Chiar şi acum, în această situaţie, nu o puteam spune.

Iubire.

Era un cuvânt rezervat încă pentru Maria şi Benjamin. În anul în care eu şi Judith am fost împreună, m-am gândit că poate, într-o zi, aş fi putut să îl rostesc şi să fie din inimă. Dar indiferent cât de mult mă fascina, mă captiva şi mă încânta Judith, exista o uşă care părea să fie închisă şi încuiată.

— ... te iubesc, draga mea.

— Lukas!

Am închis. M-am sprijinit de perete. M-am uitat la ceas. Timpul îmi era potrivnic, de asta îmi dădusem seama, dar de ce îmi acordase o oră de răgaz? De ce a riscat să-mi sun aliaţii şi să-i fac să vină să mă salveze? Sau chiar să chem poliţia?

Pentru că ştia că nu am aliaţi, cel puţin pe nimeni care să îl înfrunte pe însuşi Gio Greco. Iar poliţia când intervenise ultima oară în confruntarea dintre şoferi, cu sau fără un băiat nevinovat folosit pe post de momeală?

Am bătut cu palma în perete şi băiatul a tresărit.

— Este în regulă, am spus, încerc doar să mă gândesc.

Mi-am pus mâna pe frunte. Greco nu era nebun, nu în sensul că nu acţiona raţional. Doar că din cauza tulburării sale de personalitate – un diagnostic mai precis era, probabil, aşa-zisul narcisism malign, care se aseamănă foarte mult cu psihopatia – acţiona condus de o raţiune total diferită de cea a aşa-zişilor oameni normali. Dacă era să anticipez următoarea lui mutare, trebuia să încerc să îl înţeleg. Amândoi eram răzbunători, dar aici se opreau toate asemănările dintre noi. Cruciada mea împotriva cartelurilor era o tentativă de purificare sufletească, de amorţire a propriei suferinţe, dar era mânată şi de principii. Voiam să ajut la distrugerea unei ordini mondiale în care cei mai lacomi şi nemiloşi vânători de profituri aveau toată puterea. Greco nu voia să mă tortureze din principiu, ci ca să obţină o plăcere sadică, de scurtă durată. Şi pentru a obţine această bucurie, era dispus să sacrifice vieţile unor nevinovaţi. Asta era.

Acesta trebuia să fie răspunsul la întrebarea de ce nu trecuse imediat la tortură sau ucidere. Bucuria lui ar fi avut o viaţă prea scurtă. Mai întâi, avea să savureze că eu ştiam ce urmează. Ăsta, mă tem, era aperitivul lui.

Am analizat mai bine raţionamentul meu.

Ceva nu se lega.

Ceea ce gândisem eu, că voia doar să mă vadă suferind, era exact raţionamentul pe care mi-l oferise el, ceea ce insinuase şi voia să cred. Era prea simplu. Voia ceva mai mult. Ce vrea un narcisist? Caută confirmarea. Vrea să ştie că e cel mai bun. Sau, mai important, vrea ca toată lumea să ştie că el e cel mai bun. Desigur. Voia să demonstreze întregii industrii, întregii lumi a cartelurilor, că era mai bun decât mine. Până acum reuşise să mă determine să fac exact ce plănuise. Am urcat să-l salvez pe băiat, l-am adus în acest apartament, am folosit toporul în scopul în care trebuia. Am...

Am îngheţat.

O sunasem pe Judith. Mă manipulase să o fac, voia să o fac. De ce? Apelurile nu puteau fi interceptate şi localizate ca în trecut.

Am luat iar telefonul şi am reapelat-o. Am pus telefonul la ureche. Nu suna. M-am uitat la ecran. Simbolul pentru semnal indica nu doar că aveam o conexiune slabă, dar că nu aveam deloc semnal. M-am dus la fereastră, am scos telefonul dincolo de cadrul ei. Tot niciun semnal. Eram în centrul oraşului Milano, era imposibil. Sau, bineînţeles, din contră. Dacă instalai un dispozitiv în cameră, puteai să bruiezi semnalul şi puteai să îl porneşti şi să îl opreşti după bunul plac.

Am analizat pereţii să văd unde ar fi putut să instaleze Greco cutia. Pe acoperiş, poate? Cutia era setată ca să nu pot suna pe nimeni după ce – în mod predictibil – o sunasem pe Judith? Greco s-a gândit că puteam să sun pe cineva care să mă salveze şi care putea să îi strice planul.

Să accept. Trebuia să accept că aceea posibilitate nu mai exista. Trebuia să nu mă mai întreb de ce ar fi vrut s-o sun pe Judith, oricum acesta era un aspect cu privire la

care nu mai puteam face nimic. Cel puţin acum ea ştia că el e pe picior de război şi trebuia să o cred cu privire la faptul că nu putea fi localizată pe baza telefonului şi că el nu ştia unde se află apartamentul ei. Nici măcar eu nu ştiam. M-am uitat la ceas. Şi la băiat.

Nu aveam nicio îndoială că Gio Greco ar folosi gaz, o mai făcuse şi înainte. Când cel mai isteţ inventator al celui mai mare dintre cele trei carteluri din sectorul electronicelor şi-a dus maşina la service, Greco a mituit un mecanic, a intrat noaptea în atelier şi a instalat un recipient de gaz la transmisie, astfel încât recipientul să se spargă când inventatorul avea să bage schimbătorul în cea mai mare treaptă de viteze. Responsabilul cartelului cu asigurarea securităţii a luat maşina a doua zi, a verificat-o să nu aibă bombe şi a condus-o pe străzile aglomerate ale oraşului până la el acasă.

Abia când inventatorul s-a dus câteva zile mai târziu la casa lui de la ţară, aflată pe malul Lacului Como, a intrat pe autostradă, unde avea sens să folosească treapta superioară de viteză. Maşina a ieşit de pe stradă pe unul dintre podurile mari, a căzut peste parapet şi s-a zdrobit de pavajul cubic al pieţei unui sat aflat chiar sub pod. Moartea a fost catalogată drept accident rutier. Totuşi, cei din interior ştiau că fusese vorba despre gaz, oricărei persoane atât de importante pentru competitivitatea unei companii i se face autopsie, existând mereu suspiciunea de omucidere, indiferent de situaţie. Însă, după spusele lui Judith, cartelul a considerat că reputaţia lor ar avea de suferit dacă lumea afla că sistemul lor de securitate era vulnerabil.

Ironia a fost că, la nivelul comunităţii şoferilor, eu am fost creditat pentru ispravă, doar pentru că, odată, îi răspunsesem unui alt şofer de limuzină care mă întrebase cum să lichideze un chimist care avea o armată şi o

fortăreaţă din care nu pleca aproape niciodată, iar când o făcea pentru a merge la schi în munţii de lângă Bergamo, folosea o maşină blindată, şofer personal şi gărzi de corp. Am sugerat ca şoferul să fie urmărit şi hipnotizat fără să observe, doar să îi fie sugerat un cuvânt declanşator care – atunci când îl auzea sau îl citea – să îl adoarmă instantaneu. Acest tip de hipnoză subtilă lasă impresia că persoana în cauză nu este afectată şi tot aşa se şi simte. Am sugerat că termenul declanşator ar trebui să fie denumirea unei localităţi scrise pe un indicator pe care obligatoriu avea să îl întâlnească pe una dintre cele mai rapide şi periculoase porţiuni de drum dintre Milano şi Bergamo.

Nu ştiu dacă propunerea mea a ajuns la urechile lui Greco şi l-a inspirat sau ce credea despre faptul că eu am primit meritele. Concluzia este că, personal, nu aş duce aşa ceva la îndeplinire, nu accept niciodată misiuni în care pot muri persoane nevinovate.

M-am uitat iar la ceas. Problema nu era trecerea prea rapidă a timpului – pentru că el se scurgea încet, iar mintea mea mergea şi mai încet de atât.

Trebuia să scot băiatul din apartament înainte să fie eliberat gazul.

Dacă îi puteam determina pe oamenii strânşi pe stradă să rupă prelata unui magazin pe care să-l folosească drept trambulină?

M-am dus în dreptul ferestrei şi m-am uitat în jos. Acolo era un bărbat îmbrăcat în uniformă de poliţist, în rest nu era nimeni pe stradă.

— Hei! am strigat brusc. Am nevoie de ajutor.

Bărbatul în uniformă s-a uitat în sus. Nici n-a răspuns, nici măcar nu s-a mişcat.

Deşi era prea departe să îi văd trăsăturile, am observat că ţeasta lui mare părea să fie îndesată între umeri. Strada

pietonală era închisă la ambele capete cu panglică, probabil tot recuzită falsă de poliţie.

Am închis ochii şi am înjurat în sinea mea. Purtând uniforma de poliţie şi dat fiind şi gabaritul său, nu ar fi avut probleme să le ordone oamenilor să elibereze zona. Mai mult, drama se terminase, focul fusese stins, iar eu şi băiatul eram aparent în siguranţă.

Am privit de sus în jos zidul casei de vizavi. Am încercat să număr metrii. Poliţistul fals a traversat strada şi a intrat pe poarta aflată chiar sub mine.

M-am retras în cameră şi mi-am plimbat privirea prin apartament. Dar am ajuns la aceeaşi concluzie. Eram doar noi, patru pereţi, un topor pentru incendii şi leşul secţionat pe jumătate al câinelui. M-am plimbat prin cameră şi am ciocănit în pereţi. Pereţi.

— Ai învăţat să scrii? am întrebat.

Băiatul a încuviinţat.

Am scos stiloul Montegrappa din buzunarul interior şi i l-am dat.

— Cum te numeşti? am întrebat, ridicând mâneca paltonului ca el să poată scrie pe manşeta albă a cămăşii. Dar era îmbibată cu sânge de la muşcătură şi până să o ridic pe cealaltă, el s-a dus la zid şi a scris pe tapetul albastru deschis.

— Oscar, opt ani, am citit cu glas tare. Salut, Oscar, numele meu este Lukas. Şi ştii ce? Trebuie să te scoatem de aici.

Mizasem totul pe asta. Erau aproximativ 18 metri până jos, la stradă. Legând paltonul, cămaşa şi pantalonii mei, puteam să îl cobor pe Oscar patru metri. Folosind şi hainele lui, şase metri. Ca să nu se rănească grav, probabil că puteam să îi dau drumul la patru metri de pământ. Dar pentru asta, mai aveam nevoie de încă opt metri. Şi unde aveam să îi găsesc într-un apartament complet gol?

M-am uitat la câine. Nu prea făcusem anatomie în timpul studiilor de psihologie, dar unul dintre lucrurile pe care le-am reţinut – pe lângă grosimea cât o foaie de hârtie a osului dintre orbite şi creier – a fost acela că intestinele umane au o lungime de opt metri. Sau intestinul. Pentru că este un singur tub continuu de la faringe la orificiul anal. Ce greutate putea susţine un maţ? M-am gândit la unchiul meu din Munchen care servea cârnaţi făcuţi din intestine legate între ele şi pe care am încercat să le rup când eram copil. Într-un final, a trebuit să folosesc un cuţit.

Am luat toporul.

— Oscar, vrei să mă ajuţi?

Copilul s-a uitat la mine cu ochii larg deschişi, dar a încuviinţat. I-am arătat cum să ţină corpul câinelui între genunchi şi să îi întindă labele în lateral şi spre înapoi, astfel încât abdomenul patrupedului să fie întins şi orientat spre mine.

— Închide ochii, i-am spus.

Este ciudat cât de fragile suntem noi, mamiferele. A trebuit doar să ating superficial lama ascuţită a toporului de blana câinelui. Abdomenul s-a deschis şi organele interne s-au revărsat. La fel şi putoarea. Am început imediat să îi scot intestinele, în timp ce mă concentram să respir pe nas.

Era dificil să văd dincolo de sânge şi mucoasă, dar am găsit ce am crezut că erau două capete şi le-am retezat. Am legat un nod la fiecare capăt ca să închid orificiile. Nu păreau să aibă opt metri, abia dacă erau cinci. Dar materialul părea flexibil, poate că se întindea până la opt metri sub acţiunea unei greutăţi prinse în capăt?

M-am dezbrăcat de haine şi le-am legat una de alta folosind noduri marinăreşti. A durat o vreme, dat fiind că de mult nu mai exersasem legarea nodurilor pe care le

învăţasem de la tatăl meu, pe vremea când spera să devin un navigator de competiţie, ca el.

După multe bâjbâieli, mi-am dat seama cum se face, dar când am trecut să leg maţele de mâneca paltonului, cele două nu stăteau împreună; mâneca paltonului aluneca pur şi simplu din nod. Am încercat să mă concentrez stând pe podea doar în chiloţi şi tremurând de la frigul care intra pe fereastră. Pur şi simplu, nu mergea. Am înjurat cu glas tare şi, uitându-mă la ceas, am văzut că trecuse o jumătate de oră de când începuse Greco numărătoarea inversă. Am mai făcut o încercare, cu un segment mai lung. Însă intestinul neted şi plin de mucoasă a alunecat iar din nod. Am desfăcut intestinul şi haina, m-am întins pe podea, mi-am pus mâinile puturoase şi însângerate pe faţă şi am simţit că îmi venea să plâng.

Ajunsesem exact în punctul urmărit de el.

O mânuţă mi-a îndepărtat mâna de pe faţă.

M-am uitat în sus, în lumină, şi la Oscar, care ţinea ceva ridicat în aer.

Intestinul şi mâneca hainei. Erau legate una de alta. Le-am luat şi am tras de capete, dar erau blocate. M-am uitat uimit la nod şi l-am tras încet. Era un nod pentru legarea steagului. Mi-am adus aminte ce mi-a spus tatăl meu când i-am mărturisit că eu şi Maria urma să ne căsătorim, că unele femei ar trebui ţinute cu un nod uşor de legat, uşor de dezlegat, dar că mariajul era ca legatul unui steag: cu cât tragi mai tare de el, cu atât mai tare se strânge.

— Unde ai învăţat..., am dat eu să spun.

Oscar a salutat cu două degete.

— Cercetaş?

El a încuviinţat.

Concomitent, telefonul – pe care îl lăsasem pe parchet alături de cheile de la casă şi de portofel – a început să

vibreze. L-am ridicat. Era iar un apel FaceTime şi aveam iar semnal maxim.

Am apăsat tasta de răspuns şi pe ecran a apărut iar faţa lui Gio Greco.

— Salut, Lukas. Se îndreaptă spre mine. Uite, parchează afară chiar acum.

A aşezat telefonul în faţa ecranului unui computer. Am văzut o stradă, evident dintr-un cartier rezidenţial elegant şi un Alfa Romeo a cărui portieră se deschidea. M-am simţit de parcă cineva mi-ar injecta apă îngheţată direct în inimă. Femeia care a coborât din maşină şi traversa strada se mişca precum un profesionist. Şi ca o regină.

Greco a vorbit din spatele telefonului:

— Când nu le poţi găsi, fă-le să vină la tine.

Judith era îmbrăcată cu paltonul roşu pe care îl purta mereu la negocieri. Când mergea la război, după cum se exprima ea. Îl dădea jos înainte să înceapă discuţiile. Pe sub el purta o bluză albă inocentă. Simboliza foaia albă, spunea ea. Disponibilitatea pentru compromis. Şi înainte să îşi ia din nou paltonul, întotdeauna, *fără excepţie*, încheia o înţelegere cu clientul ei. Acum că mă gândeam la asta, era atât de evident, aşa cum şi la şah îţi dai seama de mutările strălucite doar când le vezi.

Gio Greco fusese iubitul lui Judith mai mult timp, o cunoştea mai bine. În plus, el era un jucător de şah mai bun decât mine. Ştiuse că aveam să o sun când îmi spusese acele cuvinte: „Ei bine, măcar suntem singuri amândoi acum, când ea ne-a fost luată amândurora”. Iar el ştia ce avea ea să facă, aflând că Greco m-a prins. Să îl caute, pentru ca ea să facă singurul lucru pe care îl putea face, la care excela. Să negocieze.

Rânjetul lui Greco a umplut iar ecranul.

— Se pare că înţelegi ce se petrece, Lukas. Regina va muri. Totul este pierdut. Sau nu?

Şi-a coborât vocea, ca amfitrionul emisiunii de jocuri aparţinând televiziunii-concept a cartelului din Tokyo.

— Poate că până la urmă o poţi salva. Mda, ştii ceva? Vei avea şansa să mă opreşti. Vei putea să îţi foloseşti arma, marele Lukas Meyer va avea ocazia să îl hipnotizeze pe crudul Gio Greco şi să salveze situaţia! Haide, ai aproximativ 15 secunde până ajunge ea aici.

Greco şi-a holbat ochii, ca să arate cât de pregătit şi receptiv era.

Am înghiţit în sec.

Greco a ridicat o sprânceană subţire şi stufoasă.

— S-a întâmplat ceva?

— Ascultă..., am început.

— Nu poţi, Lukas? Ai trac de scenă? Ai trac şi când ţi-o tragi cu ea?

N-am răspuns.

— OK, asta nu a fost tocmai corect, a spus Greco. Vezi tu, psihologul despre care ţi-am povestit a sugerat hipnoza pentru depresie, dar când am încercat, s-a dovedit că nu sunt receptiv. Explicaţia este aşa-zisa tulburare de personalitate pe care o am. Sunt imun. Nebunia are avantajele ei.

Râsul, t-ul şi s-ul lungi sunau ca pana unei roţi de bicicletă. Apoi a dispărut din faţa ecranului. Telefonul era aşezat pe un raft sau ceva asemănător, oricum vedeam ceea ce părea să fie holul de la intrare şi o uşă de stejar cu interfon. S-a auzit o sonerie stridentă. Gio Greco a reintrat în câmpul vizual cu spatele la mine, îmbrăcat în costumul său de un alb strălucitor. Părea să aibă ceva în mâna pe care o ţinea în faţa lui, ca să nu văd eu. A deschis interfonul cu cealaltă mână.

— Da?

Pauză. Apoi, cu o voce surprinsă:

— Vai, tu eşti, draga mea? Ce drăguţ, a trecut atât de mult timp! Da, da, cel puţin încă îţi aminteşti unde ai locuit.

A apăsat butonul de acces al interfonului, s-a auzit un gong îndepărtat şi s-a deschis o uşă. Strângeam telefonul atât de tare, încât aveam impresia că o să se spargă. Cum putea Judith, care era atât de inteligentă şi îl ştia pe Greco atât de bine, să nu vadă capcana, să nu îşi dea seama că o scosese afară din ascunzătoare folosindu-se de mine? Răspunsul a venit la fel de repede ca întrebarea. Bineînţeles că înţelesese. Şi, cu toate astea, s-a dus acolo. Pentru că nu existau opţiuni, era singura şansă să mă salveze.

Am plâns. Fără lacrimi, dar tot corpul meu s-a cutremurat de plâns. Îmi doream să o fi minţit. I-am spus că o iubesc. I-am oferit măcar atât. Pentru că urma să moară. Iar eu aveam să privesc.

Greco şi-a întors triumfător râtul spre mine. Atunci am văzut ce ţinea în mână. Un cuţit karambit. Cu mâner curbat şi lamă scurtă, încovoiat ca un canin. Un cuţit pentru a lovi, tăia sau înţepa. Şi care nu iese odată intrat în corp.

Am vrut să închid telefonul, dar nu am găsit puterea să o fac.

Greco s-a întors spre uşă şi a deschis-o, ţinând cuţitul la spate, doar eu puteam să îl văd. Apoi a intrat ea. Palidă, cu obrajii îmbujoraţi. Ea l-a îmbrăţişat şi Greco i-a permis să facă asta fără să mişte mâna de la spate. Acum îi vedeam pe amândoi din profil.

— Fugi! am ţipat în telefon. Judith, vrea să te omoare!

Nicio reacţie, Greco trebuie să fi închis difuzorul telefonului.

— Frumos, a spus Greco pe un ton care a răsunat pentru puţin timp pe hol. Cu ce ocazie mă vizitezi?

— Îmi pare rău, a spus Judith pe nerăsuflate.
— Regreţi?
— Că am plecat. M-am gândit mult timp la asta. Mă primeşti înapoi?
— Oh! a spus el. Chiar înainte să îţi dai jos paltonul?
— Vrei?
Greco se balansa pe călcâie.
— Eu, a spus el sugându-şi buza superioară, o vreau pe Judith Szabó înapoi.
Ea respira sacadat, dar îi zâmbea şi şi-a pus o mână pe piept.
— Sunt aşa de fericită acum. Pentru că te vreau, Gio. Acum înţeleg. Doar că am avut nevoie de timp şi îmi cer iertare pentru asta. Sper că mă poţi ierta.
— Te iert.
— Bine. Iată-mă.
Ea a făcut un pas spre el cu mâinile larg deschise, dar Greco a făcut un pas în spate. Ea s-a oprit şi s-a uitat la el nedumerită.
— Arată-mi limba, i-a spus el încet.
Pentru o clipă, Judith arăta de parcă o trăsese cineva de ureche. Dar şi-a revenit repede şi a zâmbit.
— Dar, Gio...
— Limba!
Se părea că ea trebuia să se concentreze, ca şi cum era o complexă sarcină motrică. Ea şi-a deschis gura pe jumătate, după care a apărut limba ei de un roz aprins.
Greco a zâmbit, aproape că îi privea limba cu amărăciune.
— Ştii foarte bine că aş primi-o înapoi, Judith. Pe ea, cea care ai fost. Înainte să devii altcineva şi să mă înşeli.
Limba a dispărut.
— Gio, dragule...

Ea s-a apropiat de el, însă el a făcut încă un pas în spate.

— Ce este? Îţi e frică de mine? Oamenii tăi m-au percheziţionat la poartă.

— Nu îmi e frică, dar dacă ar fi să mă tem de cineva, tu eşti aceea. Nu pot decât să îţi admir curajul. Dar mereu i-ai apărat pe cei pe care i-ai iubit. De aceea am ştiut că vei veni. Aceasta este metoda ta. Direct la sursă.

— Ce vrei să spui?

— Haide, Judith, eşti o actriţă mai bună de-atât.

— Gio, nu înţeleg despre ce vorbeşti acum.

Dar eu înţelegeam. Era mantra ei învăluitoare. Să meargă direct la sursă. Când era contactată pentru o afacere, care, din motive evidente, avea loc aproape întotdeauna prin intermediari, se asigura că află cine era clientul final şi îl contacta. Exista întotdeauna o şansă să fie luat, putea pierde misiunea sau risca să se pună ea însăşi în pericol, dar insista să ajungă la sursă ca să negocieze preţul şi condiţiile. Ea se gândea că preţul era mai bun, pentru că nu existau mulţi intermediari care să încaseze comision şi nu apăreau neînţelegeri cu privire la ce includea serviciul nostru şi ce nu. I-am susţinut metoda direct-la-sursă pentru că voiam să ştiu scopul, finalitatea misiunii. Calea mea spre rai era pavată cu intenţiile malefice ale altora, trebuia să mă asigur că nu câştiga răul mai mare.

— Poate, poate că o vreau pe acea Judith Szabó. Îmi place limba ta. Ai venit să negociezi. Aşa că dă-i drumul. Ce primesc dacă îl cruţ pe psihologul tău?

Ea a clătinat din cap.

— A dispărut de mult din viaţa mea, Gio. Dar, da, asta presupune să nu îi faci vreun rău.

Greco şi-a dat capul pe spate şi a râs cu t-urile şi s-urile lui şi cu ochii porcini scufundaţi în obrajii rotunzi ca merele.

— Hai, Judith, un negociator trebuie să mintă mai bine de atât. Ştii ce mi-aş dori?

M-am cutremurat când şi-a întins o mână şi a mângâiat-o pe obraz.

— Mi-aş dori să mă fi iubit suficient încât să faci şi pentru mine ceea ce faci pentru el.

Judith l-a fixat cu privirea, ţinându-şi gura deschisă. Cu o mână încă o mângâia pe obraz. Cu cealaltă strângea mai tare mânerul cuţitului pe care îl ţinea la spate. Am putut vedea cum o podidesc lacrimile, cum i se moleşeşte corpul, deja îşi ridicase pe jumătate mâinile, în semn de apărare. Presimţea ce avea să urmeze şi ştia care e deznodământul. Iar acum era prea târziu pentru regrete.

— Hello..., a spus el.

— Nu! a ţipat ea.

— Nu! am strigat eu.

— ...*I'm Greco*, a continuat el.

A rotit cuţitul într-un arc de cerc şi a lovit atât de repede, încât a lăsat impresia că lasă o dâră argintie în aer.

Judith s-a holbat la el şi la cuţit. Lama era curată, dar gâtul ei era spintecat. Apoi a apărut sângele. S-a revărsat, iar ea şi-a ridicat mâinile încercând să împiedice şuvoiul să-i ajungă pe haină, pe haina ei magică. Dar când a apăsat cu mâinile pe gât, presiunea a crescut şi printre degetele ei au ţâşnit firicele subţiri de sânge. Greco s-a îndepărtat, dar nu suficient de repede, şi o parte din sânge l-a stropit pe mâneca sacoului alb. Picioarele ei au cedat şi a căzut în genunchi. Privirea îi era fixă, creierul nu mai primea oxigen. Mâinile i-au căzut neînsufleţite din dreptul gâtului, fluxul sangvin deja se reducea. Timp de o secundă

sau două, trupul ei s-a legănat de la genunchi, apoi s-a prăbuşit în faţă, lovindu-se cu capul de podeaua de piatră, cu o bufnitură uşoară.

Am ţipat la ecranul telefonului.

Greco s-a uitat în jos. Nu la Judith, ci la mâneca sacoului, încercând să şteargă sângele. Apoi s-a apropiat de telefon şi eu mi-am înăbuşit un ţipăt doar când faţa lui care semăna cu Guy Fawkes a umplut întregul ecran. S-a uitat la mine fără să spună nimic, cu un soi de seriozitate gravă, de parcă ţinea doliu. Aşa să fi fost? Sau mima compasiunea, o parodie a reprezentantului pompelor funebre?

— Tic-tac, a spus Greco. Tic-tac.

Apoi a închis convorbirea.

Am format numărul pentru urgenţe al Poliţiei, dar, evident, era prea târziu, nu mai aveam semnal.

M-am prăbuşit pe podea.

După un timp, am simţit o mână pe frunte.

Mă mângâia.

M-am uitat în sus, la Oscar.

El a făcut semn spre perete, la cuvintele pe care le scrisese.

O să fie bine în scurt timp.

Apoi m-a îmbrăţişat. S-a întâmplat atât de neaşteptat, încât nu am reuşit să îl îndepărtez de mine. Aşa că am închis pur şi simplu ochii şi l-am cuprins cu braţele. Au apărut şi lacrimile, dar am reuşit să nu suspin.

După o vreme, l-am îndepărtat de mine.

— Am avut un băiat ca tine, Oscar. A murit. De aceea sunt supărat, nu vreau să mori şi tu.

Oscar a încuviinţat, ca şi cum voia să spună că e de acord sau că înţelege. L-am privit. M-am uitat la sacoul murdar, dar frumos.

Apoi, în timp ce legam cu greu hainele şi măruntaiele pe care le aveam, i-am povestit despre Benjamin. Ce îi plăcea (vechituri, precum cărţile voluminoase cu poze, discurile de gramofon cu coperţi ciudate, jucăriile bunicului, în special mărgelele de sticlă, să facă baie, glumele tatălui), ce nu îi plăcea (peştele prăjit, să stea întins, să se tundă, pantalonii care îl iritau). Oscar încuviinţa şi clătina din cap în timp ce asculta. În mare parte, încuviinţa. I-am spus una dintre glumele preferate ale lui Benjamin şi a râs. Parţial, pentru că este nepoliticos să nu râzi când sunt doar două persoane, dar mai mult pentru că a crezut că era o glumă destul de amuzantă, cred. I-am spus cât de mult îmi lipseau fiul meu şi Maria. Cât de furios mă făcea acest lucru. Băiatul a ascultat, răspunzând doar ocazional prin expresii faciale şi mi-am dat seama că preluase rolul meu de psiholog mut.

L-am rugat să scrie ceva despre el pe perete, în timp ce eu strângeam toate nodurile şi pregăteam frânghia noastră. El a scris telegrafic.

Brescia. Fabrica de sacouri a bunicului. Casă frumoasă, piscină. Bărbaţi cu arme. Tata mama morţi. Fugit. Singur. Cuşcă de câine. Mâncare de câini. Fotbal. Maşină neagră, bărbat cu haine albe.

Am pus întrebări. Am unit punctele. El a confirmat.

Ochi mari, strălucitori, de copil. L-am îmbrăţişat. Obrazul lui mic, cald, lipit de al meu.

M-am uitat la capul câinelui ce zăcea pe podea, în spatele lui. Ochi de câine. Ochi de copil. Ochi de porc. Tic-tac, tic-tac. Mi-am închis ochii. I-am redeschis.

— Oscar, am spus. Ia-ţi stiloul, vom încerca ceva puţin straniu.

El a scos stiloul Montegrappa. Nu se mai fac lucruri atât de frumoase în zilele noastre.

Partea a III-a
Finalul partidei

După ce regina lui Olsen a fost scoasă de pe tabla de joc şi dejucarea planului a eşuat, era de parcă Murakami i-a acordat adversarului un mic respiro. El îşi permitea, Olsen era cel presat de timp şi părea că Murakami, în loc să termine repede cu o lovitură de graţie – şi acolo chiar a fost o chestiune de îndurare – a dorit să se folosească de oportunitate pentru a străluci în faţa publicului într-un ultim joc sadic cu şoricelul. Olsen, încă zâmbitor şi tăcut, abandonase complet apărarea sângeroasă a regelui şi muta, în schimb, calul de negru în celălalt capăt al tablei de şah, aidoma cuiva care refuză să înfrunte cruntele realităţi, un general jucând golf în timp ce ţara e bombardată.

— Nu te teme, Oscar. N-o să cazi.

Am vorbit calm. Am menţinut contactul vizual. Probabil că inima mea bătea la fel de tare ca a lui. Intestinul era legat de un ţăruş în jurul pieptului său. Se dezbrăcase de hainele de la exterior, pe care le legaserăm de capătul funiei, iar acum trupul pe jumătate gol al băiatului, atârna încălţat deasupra străzii pavate cu piatră cubică de dedesubt, dar mâinile lui erau prinse de grilajul din fier forjat.

— Acum voi număra până la trei, am spus cu un calm reţinut. Apoi îţi dai drumul la trei, bine?

Oscar s-a uitat la mine cu panică în ochi, dar a încuviinţat.

— Unu, doi... trei.

S-a desprins. Curajos băiat. Aveam un picior fixat în peretele de sub fereastră şi am simţit cum greutatea lui trage intestinul în jos. Rezista. Îl testasem în apartament şi ştiam că nu exista niciun motiv să nu reziste acum, doar

pentru că era la 18 metri de sol. Înfăşurasem de două ori în jurul încheieturii ca să o încetinesc, dar tot începuse să alunece. Era în regulă, trebuia să se oprească la patru metri de sol, dar nu putea să coboare prea repede, trebuia să încetinesc când ajungeam la îmbinarea cu paltonul, iar dacă acea oprire era bruscă, tot intestinul se putea rupe.

Oscar cobora şi se îndepărta de mine în timp ce ne susţineam privirile.

Când am ajuns la haină şi a trebuit să încetinesc, am văzut că intestinul era întins ca o bandă de cauciuc, eram sigur că nu avea să suporte greutatea celor 80 de kilograme ale mele, dar băiatul nu cântărea mai mult de 25. Mi-am ţinut respiraţia. Intestinul pârâia. A rezistat. Am continuat rapid până la patru înainte să aibă timp să se răzgândească. Când am ajuns la ultima piesă de îmbrăcăminte, la sacoul băiatului, m-am aplecat pe fereastră cât de mult am putut, pentru ca Oscar să cadă de la o înălţime cât mai mică. Am ţinut mâneca sacoului într-o mână în timp ce cu cealaltă mă ţineam de grilaj.

— Unu, am spus cu glas tare. Doi, trei.

I-am dat drumul.

Oscar a aterizat mai întâi pe picioare, am auzit sunetul făcut de pantofi la atingerea pietrei cubice. A căzut într-o parte. A rămas aşa pentru o clipă, cum stabiliserăm, ca să îşi dea seama dacă este nevătămat. Apoi s-a ridicat şi mi-a făcut cu mâna.

Am recuperat frânghia noastră şi am desfăcut din ea hainele lui. I le-am aruncat şi el s-a îmbrăcat degrabă. Am văzut că a verificat buzunarele sacoului, ca totul să fie acolo: stiloul, banii pe care i-i dădusem şi cheia de la apartamentul meu. Ştiam că este o speranţă deşartă, dar era în orice caz o speranţă.

Nu a durat mult.

Doi bărbaţi îmbrăcaţi în costume negre de şoferi au ieşit pe poartă, unul fiind cel masiv, fără gât. Au început să alerge după Oscar şi l-au prins iar, înainte ca el să ajungă la baricadă. L-au cărat târâş spre un SUV parcat pe strada pietonală.

Nu am strigat după ei. Am rămas în tăcere, în timp ce priveam maşina dispărând.

Făcusem ce putusem. Măcar băiatul nu avea să moară inhalând gazul diabolic al lui Greco. Poate că avea să îl şi elibereze pe Oscar. De ce nu? Când regele este făcut şah mat, celelalte piese rămân neatinse. Şoferii – cel puţin majoritatea – nu ucid de dragul de a ucide.

Am intrat în apartament, mi-am desprins propriile haine de intestin şi am început să mă îmbrac. Capul câinelui se uita la mine cu un ochi maltratat şi cu altul întreg.

Credeam că Greco avea să arate îndurare faţă de Oscar?

Nu.

M-am uitat la ceas. Mai erau 12 minute până când gazul ar fi trebuit să inunde apartamentul. M-am aşezat pe podea şi am aşteptat să mă sune.

Afară se înserа.

Mai erau două minute până la expirarea timpului.

Telefonul era probabil pus pe un trepied, iar pe ecran se vedea ceea ce părea să fie sufrageria lui. Piatră, lemn. Spaţioasă, suprafeţe albe. Afară, pe o terasă largă, în întunericul după-amiezii, se afla un pom de Crăciun cu luminiţele aprinse. În dreptul uşii verandei stăteau doi gardieni cu muşchi – şi arme – protuberanţi sub costumele strâmte şi negre de şoferi. Greco era aşezat pe o canapea albă de piele şi lângă el stătea Oscar, legănându-şi picioarele. Nasturii sacoului erau încheiaţi strâmb, iar stiloul Montegrappa prins de buzunarul de la piept. Părea

speriat şi palid. Pe măsuţa de cafea joasă din faţa lor era o tablă de şah pe care era în desfăşurare o partidă ce părea să fi ajuns la final. Lângă tabla de şah era cuţitul karambit şi telecomanda care avea să declanşeze iperita.

— Salutare din nou, Lukas. A fost o zi plină, nu? Şi probabil frumoasă, pentru că e ultima ta zi.

Greco şi-a şters mâneca sacoului cu o cârpă. Presupun că nu reuşise să scoată pata de sânge.

— Sper doar că se va termina în curând, am spus.

— De fapt, mă gândeam că ar trebui să îl punem pe băiatul nostru de aici într-un dormitor cu o lampă de veghe pe care să o aprindem, dar ar fi fost prea mult... tam-tam. Şi îmi place acel cuţit.

S-a întins după cuţitul karambit.

— Nu îţi dai seama cât eşti de sadic, Greco? Este un copil. Un copil nevinovat.

De-acum aveam vocea răguşită şi încordată.

— Exact. De aceea sunt uimit că nu te-ai sinucis când ai avut ocazia. Toate acestea... nu ar fi fost necesare dacă ai fi avut bunul-simţ şi curajul să te arunci de la fereastră.

— Dar l-ai fi ucis pe băiat oricum.

El a rânjit larg.

— De ce aş face asta?

— Pentru că aşa eşti tu. Trebuie să câştigi. Dacă i-aş fi salvat viaţa băiatului luând-o pe a mea, victoria nu ar fi fost doar a ta. Ar fi fost o remiză.

— Asta, a râs Greco, este oribil. Şi, desigur, ai perfectă dreptate.

A pus mâna pe cuţit şi s-a întors spre Oscar, care îşi închisese ochii, de parcă lumina era prea puternică sau voia să se izoleze de lume. Greco şi-a pus mâna liberă pe capul băiatului. S-a auzit un s lung. Apoi şi-a dres vocea şi a început:

— Hello..., a spus el cu acelaşi ritm lent, clar.

M-am forţat să ţin ochii deschişi şi să urmăresc ecranul.

Oscar a tresărit şi mâna i s-a dus la buzunarul de la pieptul sacoului, a luat stiloul Montegrappa şi l-a ridicat printr-o mişcare fluidă, exersată. Greco îl privea zâmbind fericit.

— ... *I'm Greco*, a terminat el, accentuând fiecare silabă.

Oscar scosese rezervorul în formă de seringă şi îl ţinea cu mânuţa lui din partea din spate. Totul durase mai puţin de trei secunde, la fel ca ultima dată când exersaserăm mişcarea. Iar acum îşi plimba mâna prin aer. Era un băiat bun şi până la urmă, a nimerit de fiecare dată ochiul din capul câinelui, chiar şi când l-am ţinut sus, deasupra lui, şi l-am mişcat. A lovit şi a tot lovit, sec, calm ca un robot, aşa cum par să fie oamenii hipnotizaţi. Până am ajuns la două secunde şi jumătate din clipa în care am spus cuvintele declanşatoare, „Hello, I'm Greco", până a luat stiloul din buzunarul de la piept, a scos rezervorul şi l-a înfipt.

Am urmărit cum vârful rezervorului a străpuns ochiul lui Greco şi l-am simţit trecând prin osul subţire ca o foaie de hârtie din spatele orbitei, ajungând în creier. Mâna mică şi strânsă pumn a lui Oscar era lipită de faţa lui Greco ca o excrescenţă. Greco se holba cu celălalt ochi, nu la Oscar, ci la mine. Nu ştiu ce exprima. Uimire? Respect? Groază? Durere? Sau poate nimic, poate contracţiile muşchilor faciali erau efectul lovirii, cu vârful rezervorului, a centrilor nervoşi din creier, aşa cum, în timpul studiilor pe care le-am făcut, broaştele moarte îşi mişcau picioarele manipulând sistemul nervos.

Trupul lui Greco s-a relaxat brusc şi a expirat cu un şuierat prelung, ultimul său s, şi sclipirea din ochiul sănătos a pălit, ca ledul roşu al unui aparat electronic de o calitate inferioară. Pentru că, la urma urmei, poate chiar asta suntem, broaşte cu cabluri care conduc impulsuri

nervoase, roboţi cu conexiuni complexe. Atât de complexe, încât avem abilitatea de a iubi.

L-am urmărit pe Oscar.

— Bună, sunt Lukas, am spus.

El a ieşit imediat din transă, a scăpat din mână rezervorul stiloului şi s-a uitat la mine. Lângă el, cu capul pe speteaza canapelei, zăcea Greco cu patronul iţindu-i-se din ochi în sus, spre tavan.

— Uită-te doar la mine, am spus.

I-am urmărit pe bărbaţii din spatele lui Oscar. Îşi ridicaseră mitralierele, dar stăteau nemişcaţi. Nu a fost tras niciun foc. Pentru că nu mai exista niciun pericol care să fie îndepărtat. Niciun şef care să fie protejat. Şi creierele lor le-au spus, fără să poată exprima încă în cuvinte: nu mai era nimeni care să îi plătească pentru eliminarea acestui băiat, a acestui copil al cărui cadavru urma să îi bântuie.

— Ridică-te încet şi pleacă, i-am spus.

Oscar s-a târât de pe canapea. A luat de pe jos cele două segmente ale stiloului Montegrappa şi le-a băgat în buzunar.

Unul dintre indivizi s-a apropiat de speteaza canapelei şi a pus două degete pe artera carotidă a cadavrului.

Oscar s-a îndreptat spre uşă.

Bărbaţii s-au privit reciproc nedumeriţi.

Unul a ridicat din umeri. Celălalt a încuviinţat şi a spus ceva în microfonul de la rever.

— Lasă-l pe băiat să plece.

A urmat o pauză scurtă în care şi-a potrivit căştile din urechi.

— Şeful a murit. Poftim? Adică este terminat, da.

Greco zăcea întins, holbându-se la cer, unde accesul avea să îi fie interzis. Pe obraz îi curgea o lacrimă roşie, solitară.

Mi-a luat aproape trei ore să îmi croiesc drum prin uşa blindată, moment în care lama toporului era atât de tocită, încât funcţiona mai mult ca un baros. Când am ieşit, n-am văzut pe nimeni nici la poartă, nici afară, probabil că fuseseră informaţi că misiunea a fost anulată. Se îndreptau cu toţii spre alte joburi pentru alţi şefi, alte carteluri.

Am mers pe străzile întunecate fără să privesc peste umăr. M-am gândit la tabla de şah de pe masa din sufragerie, unde Carlsen tocmai picase în capcana lui Murakami şi după 18 mutări avea să cedeze partida. Iată-mă pe mine acum, nu ştiam că 12 ani mai târziu aveam să văd faimoasa partidă în care acest Olsen, şi el atras în capcana lui Murakami, şi-a aşezat calul la F2 şi a privit în linişte la un Murakami disperat şi suspicios.

Când am ajuns la bloc şi am sunat la uşă, am auzit clinchetul interfonului, dar nicio voce.

— Sunt eu, Lukas, am spus.

S-a auzit bâzâitul încuietorii. Am deschis uşa. Şi în timp ce urcam pe scări, am rememorat toate zilele ulterioare morţii lui Benjamin şi a Mariei, când păşeam cu greutate şi visam că ei erau sus, în pragul uşii, aşteptându-mă. Când m-am oprit la ultimul palier, brusc atât de obosit, încât mă durea pieptul şi era cât pe ce să cad în genunchi, m-am uitat în sus. Acolo, proiectată în lumina ce radia prin cadrul uşii, am văzut mica siluetă, mi-am văzut băiatul.

El a făcut semn cu degetul spre ochii lui şi s-a uitat la mine. Eu am zâmbit şi am simţit lacrimile delicioase, calde, alunecând pe gâtul meu, până sub gulerul cămăşii.

Oscar şi cu mine ne-am plimbat printre ruinele oraşului Brescia ţinându-ne de mână.

Fusese un oraş sărac, de fapt, unul dintre cele mai sărace ale Italiei, chiar dacă se afla într-o zonă bogată a ţării, dar asta nu se observa prea lesne din exterior. Dar

când statele-naţiuni au eşuat, Brescia nu a rezistat, a decăzut şi s-a transformat într-o mare mahala.

Ne-am oprit pe stradă şi am privit printr-un gard de sârmă la fosta fabrică de sacouri în ruină, o carapace pârjolită care părea să fie ocupată de o haită de câini vagabonzi. A trebuit să trag un foc de armă ca să îi ţin la distanţă.

Am trecut de poarta unei case care, cândva, fusese frumoasă. Nu era ostentativ de mare, dar era construită într-un stil funcţional, de bun-gust. Zidurile vopsite în alb erau afectate de mucegai chiar şi pe exterior, ferestrele erau sparte şi pe una dintre ele fusese scoasă o canapea pe jumătate. Din interior se auzeau cum picură apa, ca într-o peşteră.

Am ocolit până în spate, unde încă erau petice de zăpadă pe iarba maronie, ofilită după iarna îndelungată.

Oscar s-a oprit la marginea piscinei goale, unde acum erau zăpadă şi gunoaie. Plăcile de gresie erau crăpate, iar marginile piscinei erau pământii.

Am văzut ochii înlăcrimaţi ai lui Oscar şi l-am tras lângă mine. I-am ascultat suspinele scurte, rapide. În timp ce stăteam acolo, printre nori şi fum s-a ivit soarele şi mi-a încălzit chipul. Primăvara se apropia. Am aşteptat până când nu a mai suspinat, după care l-am îndepărtat de mine şi i-am spus, folosind limbajul semnelor pe care îl exersam, că în curând avea să fie vară şi atunci ar trebui să mergem la mare şi să înotăm.

El a încuviinţat.

N-am intrat în casă, dar m-am uitat la numele afişat pe uşă. Olsen. Chiar dacă l-am adoptat, noi am decis că Oscar ar trebui să îşi păstreze numele lui, Olsen. În maşină, revenind la Milano, am mâncat panzerotti cumpărat de la Luini şi am pornit radioul. Se difuza o veche melodie pop italiană, iar Oscar bătea darabana pe bord entuziasmat şi

se prefăcea că fredonează. După melodie au urmat ştirile, anunţându-se, printre altele, că Murakami, acum în vârstă de 40 de ani, îşi apărase încă o dată titlul de campion mondial. Puteam vedea conturul oraşului Milano, când Oscar s-a întors spre mine. A trebuit să încetinesc ca să înţeleg toate semnele pe care se străduia să le facă, cu grijă şi concentrat:

— Mă poţi învăţa să joc şah?